Susan Johnson
LOVE'S MAGIC
CORABIA DRAGOSTEI

CORABIA DRAGOSTEI
SUSAN JOHNSON

CAPITOLUL 1

Cowes, Anglia August, 86

— Nu, iubito, murmură Kit Braddock. Trebuie să dorm puţin…

Un sărut fierbinte îi reduse protestul la tăcere şi câtva timp liniştea fu întreruptă doar de clipocitul slab al valurilor care pătrundea în cameră prin ferestrele deschise. Suspinând, el o îndepărtă cu blândeţe pe ispititoarea femeie. După ce o aşeză la distanţă sigură, se lăsă să cadă înapoi, întinzându-se neglient în aşternuturile răscolite, iar pielea arămie a trupului lui înalt şi zvelt contrasta puternic cu albul cearşafului.

— Cursa începe devreme, rosti, privind în sus către sirena ce stătea îngenuncheată lângă el, şi luna îi lumină zâmbetul slab. Fii înţelegătoare, o linguşi el.

— Echipa lui Wales duce tot greul, îl înfruntă ea pe un ton uşor nerăbdător, şi părul ei auriu, ciufulit, îi încadra chipul bosumflat.

— Nu şi mâine. Vor avea nevoie de ajutor ţinând cont că navighează la concurenţă cu Meteor. În plus, va trebui să fiu politicos toată ziua cu alteţele lor regale, şi ce vrei tu este al naibii de obositor, adăugă el întinzându-şi trupul bine clădit în lumina argintie a razelor de lună care îi poleia mişcarea fluidă a muşchilor.

— N-o să dureze mult. Kit arboră un zâmbet larg.

— Cunosc viteza reacţiei tale orgasmice… Saskia, dar, iubito, deja e destul de târziu. Însă chiar în acel moment, gura caldă a lui Cleo începu să traseze, alunecând încet o cărare de-a lungul coapsei lui bronzate, cu muşchi tari, în timp ce ţinta finală a acestei călătorii

reacţionă aşa cum era de aşteptat.

Observând răspunsul lui instantaneu, Saskia zâmbi afectat cu un aer triumfător.

O limbă umedă alunecă languros în susul erecţiei lui crescânde şi el gemu uşor când simţurile îi fură inundate de plăcere desăvârşită. Aruncând o privire în jos către femeia cu plete închise la culoare care stătea între picioarele lui şi o alta către ceasul de pe peretele lambrisat cu lemn de tek, deliberă rapid între imperioasa dorinţă carnală şi timpul de odihnă care-i mai rămânea.

— Doar o singură dată… toarse uşor Saskia cu ochii pe jumătate închişi, cu sângele pus în mişcare de anticiparea celor ce aveau să urmeze; privirea ei urmărea cum lungimea rigidă a penisului lui Kit aluneca înăuntrul şi în afara gurii lui Cleo.

O a treia femeie se apropie rostogolindu-se prin patul imens şi-şi presă sânii plini de umărul lui Kit. Era micuţă şi mlădioasă şi când se ridică uşor să-i atingă urechea cu buzele, corpul ei cald şi mătăsos glisă de-a lungul braţului lui. Vocea ei era doar o şoaptă seducătoare în urechea lui, amintindu-i de seara în care învinseseră în cursă, lângă Cipru, iahtul paşei.

— Numai câteva minute… şopti frumoasa ceyloneză. Ochii lui urmăriră voluptuosul trio, aroma pielii lor parfumate îi pătrundea în nări, iar farmecele lor dezgolite, întruchipau esenţa feminităţii.

Am participat de mai multe ori la curse fără să dorm, gândi el şi decise că familia regală va trebui să se mulţumească cu un musafir mai puţin energic… peste exact trei ore de acum încolo. Închizând ochii, se mişcă uşor pentru a absorbi puternicul val de plăcere care-i scutură trupul fiindcă educaţia primită de Cleo în haremul paşei era menită să excite sensibilitatea fiecărui nerv şi să suprime orice preocupare a minţii. Cursa dispăru din

gândurile sale. Zgomotul valurilor se topi şi el… Până când, ceva mai târziu, Cleo îşi înălţă capul.

Ochii lui Kit se deschiseră şi admirându-şi încântătoarele însoţitoare, spuse zâmbind:

— Acum să vă văd, dragelor… care-i prima?

CAPITOLUL 2

Balul de la „Clubul Iahtului Regal” era mai zgomotos şi mai încins ca de obicei, deoarece cuterul Britannia de trei sute de tone aparţinând prinţului de Wales învinsese modernul iaht Meteori Kaiserului. Chiar dacă prinţul nu l-ar fi urât pe infatuatul lui nepot, câştigul tot ar fi impus o sărbătorire, dar a-l întrece pe cel ce avea reputaţia de a fi cel mai costisitor iaht din lume era cea mai dulce dintre victorii.

Alteţa sa regală sărbătorea încă de pe când linia de sosire apăruse în câmpul vizual şi nivelul decibelilor de la „Clubul Iahtului Regal” reflecta mândria şi exaltarea englezilor.

Totuşi, două persoane evadaseră din acel vacarm şi îşi găsiseră refugiu pe terasa luminată de stele.

Contesa de Grey se lupta să-şi menţină calmul în ciuda opresiunii lacrimilor care-i izvorau din ochi. N-ar fi trebuit să vină la Cowes în pofida invitaţiei prinţului de Wales; Cowes îi reamintea întotdeauna de Joe. Oare câte veri navigase alături de Joe Manton!? Prea multe, ca să poată uita toate amintirile, şi deşi înţelesese că Joe fusese nevoit să se căsătorească după ce moştenise titlul, căsătoria lui cu Georgiana, de luna trecută, o făcuse să: se simtă dezorientată şi lipsită de un prieten foarte drag.

Rezemându-se de balustrada de piatră, Kit Braddock contempla de la distanţă solitudinea iahtului său ancorat departe în port. După ce navigase în ziua aceea cu prinţul de Wales pe Bretannia, şi după ce băuse mai mult decât

suficient în ultimele ore ca să ţină pasul toasturilor sărbătoreşti, oboseala lui psihică îl făcea să se simtă ademenit de izolarea netulburată a lui Desiree. Inhală adânc, trăgând în piept aerul rece al nopţii. După căldura din sala de bal, savoarea înţepătoare a brizei era nespus de plăcută. Putea vedea luminile din salon licărind peste întinderea apelor. *Oare ar fi posibil să mă strecor şi să plec neobservat?*

Mâine concura cu italienii şi francezii şi era de aşteptat ca iahtul său de curse construit în America să iasă învingător. Zâmbi. Fireşte că va câştiga; iahtul său putea depăşi orice plutea pe mare, dar puţin somn n-ar fi stricat…

La început, când auzi suspinele înăbuşite, prima sa reacţie fu să le ignore.

Era târziu. Era obosit. Şi femeile care plângeau însemnau, invariabil, necazuri.

Apropierea sunetului, însă, îl surprinse, se minună că putuse să-i ignore prezenţa. *Asta se întâmplă în perioada sezonului londonez, când îţi petreci timpul liber trândăvind.* Îşi spuse el*. Îţi poţi pierde agerimea făcând pe gentlemanul!*

Angela de Grey preferă să nu se pună într-o situaţie delicată în faţa bărbatului care-i făcea curte fiicei celei mai bune prietene a ei, de două săptămâni. Chiar dacă lumina lunii nu i-ar fi dezvăluit cu claritate trăsăturile, Kit Braddock s-ar fi putut face remarcat fie şi numai datorită staturii sale impresionante. Charlotte îl descrisese radiind pe bogatul şi chipeşul navigator american care vrăjise inima tinerei sale fete. În seara aceasta, Angela ar fi urmat să facă în mod formal cunoştinţă cu cavalerul Priscillei, dacă ar fi fost în stare să reziste veseliei zgomotoase din sala balului. *Ce situaţie penibilă*. Poate că americanul se va

preface că nu a auzit nimic şi va pleca, ceea ce spera din tot sufletul contesa.

Când un vârtej de aer se-nvolbură de-a curmezişul colţului izolat, Kit fu învăluit de parfumul femeii – o aromă de trandafiri absolut distinctă de cea a crinilor asiatici şi a trandafirilor orientali agăţători ce cădeau în cascadă pe zidul terasei, şi îi stârni o amintire vag familiară în străfundurile indescifrabile ale minţii.

Apoi auzi un mic suspin.

— Pot să vă fiu de ajutor? întrebă el pe un ton liniştit.

Când contesa îşi înălţă capul, câteva raze de lună străluciră pe buclele blonde ale coafurii foarte moderne, încadrând perfecţiunea chipului ei într-un halou platinat. Kit putu să-şi dea perfect de bine seama că Angela de Grey domnea de multă vreme în chip de frumuseţe unanim recunoscută din motive perfect întemeiate. Incontestabil, îţi tăia răsuflarea, chiar şi cu ochii adumbriţi de tristeţe. Ea clătină uşurel din cap şi renumitele diamante Lawton li se legănară în urechi.

— E doar un pic de melancolie, murmură Angela şi desigur, oboseală, după un sezon atât de plin, iar tot zgomotul dinăuntru…

— Doriţi să vă escortez până acasă? întrebă Kit.

— Cum am putea pleca? Bertie mai e încă aici, replică ea suspinând uşor. Nimeni nu poate pleca înaintea unui oaspete regal. Ochii lui Kit scăpărară răutăcios.

— Aş putea să vă las în jos peste balustradă şi astfel am evada amândoi.

Gura ei se curbă vag într-o tentativă de zâmbet.

— Sună tentant. Şi pe dumneavoastră vă plictisesc festivităţile, domnule Braddock? Trebuia să fim prezentaţi unul altuia în mod formal astă seară, adăugă ea cu amabilitate. Sunt Angela de Grey, o bună prietenă a mamei lui Priscilla.

— Mă gândeam eu, replică el pe un ton neutru, reflectând că era o dovadă de bună cuviinţă din partea ei faptul că nu făcea paradă cu celebritatea ei de frumuseţe recunoscută. Iar „plictiseală” este un cuvânt de-a dreptul delicat pentru actuala mea stare de spirit. Particip la o cursă mâine dimineaţă foarte devreme şi mai degrabă aş dormi la noapte decât să privesc cum se îmbată din ce în ce mai tare invitaţii.

— Şampania curge în torente, dar Bertie este mulţumit de victoria lui, mai ales că anul trecut a pierdut în faţa nepotului său.

— Willie şi-a meritat pedeapsa astăzi. Ar fi trebuit să fie descalificat deoarece aproape că ne-a atins prora când am cotit. Pe moment, însă, mă preocupă numai cum să evadez de la petrecere. Dacă vreau ca mâine dimineaţă echipajul meu să fie în formă, atunci trebuie să ne odihnim cu toţii.

— Vă aşteaptă să vă întoarceţi? Priscilla nu ştie, aşa-i? Deşi Kit Braddock se referea la însoţitoarele lui ca la „echipă”, se povestea că la bordul iahtului său avea un mic harem care să-l distreze pe parcursul călătoriilor sale în jurul lumii.

— E prea tânără ca să ştie, răspunse el cu nepăsare, şi zvonurile probabil exagerează.

Contesa luă notă de nuanţa echivocă a adverbului, dar înţelegând cerinţele legate de politeţe răspunse prin „Da, sunt sigură” la ambele părţi ale afirmaţiei lui.

Trăia într-o lume a bărbaţilor şi, deşi imensa ei avere personală îi înlesnise întotdeauna un grad mai mare de libertate decât cea care le era permisă celorlalte femei, câteodată chiar şi Angela de Grey trebuia să admită realitatea rigidă a dublului standard.

— Deci? întrebă el, şi vocea lui profundă părea c-o tachinează.

— Nu sunt sigură că merită să-mi rup un picior din cauza tristeţii mele meditative, replică Angela cu amabilitate, ridicându-se de pe scaun şi străbătând mica distanţă până la balustradă.

Privind pe deasupra trandafirilor agăţători, aprecie rapid distanţa până la pământ.

— Sunteţi foarte puternic? Sper din tot sufletul, adăugă ea repede, aşezându-se pe balustradă şi trecându-şi liniştită picioarele şi fustele dantelate de cealaltă parte a ei. Deşi, domnule Braddock, continuă ea tărăgănând cuvintele într-un mod delicios şi zâmbindu-i peste umărul dezgolit, păreţi cu siguranţă a avea puterea de a ne salva de seara asta plictisitoare. *Oare câţi ani avea*? se trezi el întrebându-se. Arăta ca o tânără cum stătea cocoţată pe balustrada terasei cu mâinile întinse ca să-şi ţină echilibrul. Într-o fracţiune de secundă, el decise că n-avea importanţă, iar în momentul următor se trezi răspunzând zâmbetului care vrăjise legiuni întregi de bărbaţi din clipa în care mica „Angel” Lawton îi zâmbise din leagăn pentru prima dată bunicului ei. În acea clipă, vicontele Lawton se decisese să-l omită din testament pe pungaşul său fiu, şi să-şi lase averea frumoasei lui nepoate.

— Aşteptaţi, zise Kit siderat de atitudinea ei şi de alte senzaţii neliniştitoare provocate de surâsul tentant al contesei. Sări jos în iarba care înconjura rondurile de flori, păşi cu abilitate printre tulpinile înalte ale crinilor oprindu-se drept sub ea, întinse braţele, zâmbi şi spuse: „Acum”. Fără urmă de ezitare, ea sări, într-un nor de jupoane şi de dantelă, şi căzu în braţele lui.

Stătură râzând, strâns îmbrăţişaţi, printre crinii care se legănau, ca nişte tineri care dejucaseră planurile celor autoritari. Dar tăcură brusc, când susceptibilitatea lor trezită din senin le înăbuşi respiraţia. Ignorând incidentul, trupul lui Kit reacţiona la senzaţia impetuoasă de dorinţă,

în timp ce un val intens de căldură alunecă prin sângele Angelei.

— Vreţi să fiţi atât de amabil, domnule Braddock, să mă lăsaţi jos? rosti ea, glasul ei plăcut adoptând un ton neutru. El ezită o zecime de secundă, fiind gata pentru prima oară în viaţa lui să sfideze cu nepăsare convenţiile. Trupul ei voluptuos era strâns lipit de al lui, mai ales de erecţia evidentă şi el observă în ochii ei licărul fiorului de fierbinţeală. Auzise şi el toate poveştile. Era o femeie pasională, această contesă Angela, iubita prinţului de Wales, şi a altora, şi mare seducătoare a acelor timpuri!

— Trebuie să mă lăsaţi jos, domnule Braddock. Priscilla n-ar înţelege.

Menţionarea tinerei cu care se văzuse în ultima vreme frână impulsurile neprincipiale ale lui Kit făcându-l să slăbească strânsoarea ceea ce-i permise Angelei să alunece până atinse pământul.

— Sper că va arăta înţelegere faţă de plecarea mea precipitată, spuse el nepăsător, ignorând uşoara mustrare care-i fusese administrată şi zâmbind. E foarte important, însă, să ies învingător în cursa de mâine.

— Priscilla ştie cât de mult le place bărbaţilor să învingă, domnule Braddock, zise contesa surâzându-i. E o tânără foarte isteaţă.

— Dar nu atât de frumoasă ca dumneavoastră, replică el domol, dându-şi seama chiar în timp ce spunea aceste cuvinte, că n-ar fi trebuit să le rostească.

— Mă flataţi, domnule Brâddock. Îndepărtându-se ca să pună o distanţă mai mare între ei, ea adăugă:

— Vă urez noapte bună.

— Doriţi să vă însoţesc până acasă? întrebă Kit cu o politeţe desăvârşită.

— Nu, locuiesc câteva case mai încolo.

— Atunci, noapte bună, contesă. Vise plăcute.

— Nu visez niciodată, domnule Braddock, răspunse ea şi se îndepărtă printre crinii înalţi, somptuoasele flori aungându-i până aproape de umăr, având în vedere statura ei mignonă. Vă mulţumesc foarte mult că m-aţi scăpat de o seară dezolantă. Vă rămân datoare. Întorcându-se, îi zâmbi şi-i făcu semn cu mâna, mănuşa ei mică, albă, părând o pată luminoasă în întunericul nopţii.

În timp ce ea se îndepărta pe pajiştea catifelată, Kit se trezi contemplând posibilitatea ispititoare de a încasa într-o bună zi, acea datorie.

Într-o zi când se va afla într-o stare de spirit mai lipsită de diplomaţie. Sau când se va simţi mai puţin binecrescut.

După ce Kit se întoarse pe iahtul său, se surprinse gândindu-se la Angela de Grey de nenumărate ori în timpul nopţii. De fiecare dată când realitatea se insinua în reveria sa şi privirea i se oprea asupra femeilor din patul lui, cum niciuna nu semăna contesei cu păr blond-argintiu, de fiecare dată simţea o împunsătură de regret.

Când ajunse acasă, Angela îşi dădu seama că nu poate dormi. Cum stătea în balconul budoarului ei, privirea i se opri asupra catargelor deosebite ale iahtului Desiree, care stătea ancorat sub lumina lunii. Spera ca Braddock să iasă mâine învingător în cursă, deşi, probabil că urările ei nu erau necesare; toată lumea spunea că Desiree va lua cupa anul acesta. Deodată, zâmbi în noaptea luminată de lună, dându-şi seama brusc de-un lucru: era prima oară, după o lună de zile, că nu se simţea copleşită de melancolie. Priscilla îşi găsise un tânăr remarcabil.

CAPITOLUL 3

A doua zi dimineaţă, la ora unsprezece, toţi musafirii prinţului de Wales erau adunaţi pentru micul dejun, la bordul iahtului Victoria andălbert, reşedinţa lui preferată

de la Cowes. Se aştepta ca iahturile care erau în cursă să treacă de Needles pe la amiază şi să se îndrepte spre linia de sosire. Oaspeţii prinţului aveau o perspectivă perfectă de pe punţile iahtului; cei aflaţi la mesele împrăştiate sub umbrarele vărgate trebuia doar să-şi ridice ochii…

Ce noroc că am găsit o masă unde nu ajunge briza asta îngrozitoare, spuse Charlotte Pembroke, contesă de Ansley, făcând dezgustată semn cu mâna spre marea agitată, ce strălucea în soare.

— Cum suntem pe apă, aşa ceva e greu de evitat, replică Angela şi zâmbi vag observând încercarea lipsită de succes a Charlottei de a îndrepta volanul din *crêpe Georgette* de la decolteul fiicei ei, deranjat de vântul puternic.

— N-o să stea cum trebuie, maman, şi coafura mea se va ciufuli şi ea, se plânse Priscilla, aranjându-şi o şuviţă de păr castaniu care se desprinsese din masa de păr ridicată în vârful capului după ultima modă. Şi soarele ăsta îngrozitor care-mi arde pielea, se lamentă ea, de parcă mămica ei ar fi fost în stare să pună sub arest razele strălucitoare.

— Nu va trebui să stăm multă vreme aici, iubito. Iahturile sunt aşteptate să apară în curând şi apoi ne vom putea retrage sub punte, departe de vremea asta devastatoare. Deşi Angela era prietenă cu Charlotte de ani de zile, era întotdeauna amuzată de comportarea ei sâcâitoare. Cât despre vreme, dimineaţa era de-a dreptul perfectă; cerul de deasupra mării scânteietoare era senin, era cald şi briza era plăcută.

— De ce nu mergeţi jos, dacă v-aţi simţi mai bine acolo? propuse ea cu amabilitate. Nu trebuie să-mi ţineţi companie.

— Nu putem să pierdem finişul lui Desiree.

— Kit nu mi-ar ierta-o niciodată, şopti afectat

Priscilla.

— Devotamentul lui faţă de Prissy e încântător. Charlotte avea privirea plină de sine a unei mame care prinsese definitiv în plasa ei un cavaler eligibil.

— Îmi trimite cele mai minunate flori în coşuri imense, dar, în fond, americanii sunt aşa de risipitori şi el e atât de bogat…

— Patruzeci de milioane pe an, zise Charlotte.

Deşi aristocraţii considerau banii ca fiind ceva vulgar, care nu merita atenţia lor, aceştia constituiau un subiect constant al conversaţiilor: cine îi avea, cine nu, cine avea speranţe în privinţa lor, şi cine adunase cu abilitate o avere.

— Şi chiar dacă banii lui Kit sunt obţinuţi din comerţ, mine şi transport de mărfuri pe mare, rosti Priscilla cu nepăsare, şi deşi nu are niciun titlu, maman spune că mă pot mărita cu el dacă doresc acest lucru. Cred că o nuntă de Crăciun ar fi divină. Aş putea purta catifea şi hermină, cu diamante presărate ca nişte fulgi de zăpadă – compania lui Kit transportă şi diamante din Africa de Sud, adăugă ea plină de infatuare – şi desigur, voalul bunicii din dantelă de Bruxelles pe care l-au purtat toate miresele din familia Pembroke.

— Wynmere este atât de frumos iarna! Lady Ansley pronunţă cuvintele cu un dramatism accentuat, ceea ce-o făcu pe Angela să-şi ridice privirea de la langusta cu sos de smântână ca să vadă ce va urma după ieşirea asta teatrală.

— Ţinutul acela neschimbat de atât amar de vreme, pare un peisaj de basm. Este absolut perfect pentru tinerii îndrăgostiţi.

— Domnul Braddock te-a cerut în căsătorie? întrebă Angela, întrucât imaginea pe care şi-o făcuse ea despre Kit nu se potrivea cu membrii familiei Pembroke.

— Păi… nu chiar. Maman spune, însă, c-o va face cu

siguranţă pentru că sunt cea mai frumoasă debutantă din acest an şi toată lumea e de acord. Cu asta. Aşa încât, când mă voi mărita cu el, papa îşi va putea lua cai de curse noi şi va putea repara grajdurile, iar maman va reface Wynmere şi va redecora aripa de est pentru noi. Nici nu vreau să mă gândesc să trăiesc în coloniile acelea îngrozitoare. Crezi că Baby May ar putea fi una dintre fetiţele cu flori la nunta mea?

— Sunt sigură că i-ar plăcea foarte mult, răspunse politicoasă Angela în locul fetiţei ei de doi ani, în timp ce se gândea dacă Kit Braddock îşi imagina că nunta şi viaţa lui ulterioară erau pe cale de a fi planificate de o puştoaică.

— Oare Fitz va reveni de pe continent pentru nuntă? întrebă Charlotte. Fiul tău ar fi un cavaler de onoare perfect Sau se va ţine la distanţă de Anglia şi de fata negustorului din Manchester care şi l-ar dori de bărbat.

— A scris că va veni acasă luna viitoare, răspunse Angela, şi pentru moment e în siguranţă, întrucât i-am oferit lui Brook mai mult decât i-a oferit familia Lofton pentru viitorul titlu nobiliar al lui Fitz.

— Dar Brook continuă să joace jocuri de noroc.

— Desigur. Angela făcu o mică grimasă deoarece lipsa de pricepere de care dădea dovadă soţul ei la mesele de joc atrăgea după sine cheltuieli continue din partea ei.

— Deci problema este rezolvată doar temporar.

— Primejdia imediată, ca Fitz să fie vândut feţei lui Lofton pentru un preţ egal cu datoriile făcute la joc de Brook, a fost îndepărtată. Cât despre viitor, suspină Angela, pot doar să mă descurc cu crizele pecuniare ale lui Brook atunci când survin. Soţul ei era nu numai crucea vieţii ei, ci şi un permanent pericol pentru copii şi deseori ea se întreba dacă-i va putea proteja în continuare de felul lui de a fi şi de lăcomia lui. Ultima pretenţie care-l privea

pe fiul ei de şaptesprezece ani o îngrozise. Fitz se dusese să-şi viziteze bunica de ziua ei de naştere şi fusese înştiinţat de către tatăl lui cu mult sânge rece că urma să fie logodit în curând. Fugise de la castelul de Grey doar în cămaşă, şi ajunsese a doua zi la Caston extenuat şi zguduit de evenimente. În decurs de câteva ore, ea îl trimisese în străinătate, dorind să-l ştie departe, acolo unde tatăl lui nu-l mai putea ajunge, iar când se dusese la Brook să negocieze viitorul fiului său, preţul pe care i-l ceruse ca să anuleze contractul de căsătorie, fusese năucitor.

— Brook a fost mereu o povară pentru tine, iubito, zise Charlotte fără ocolişuri. Cel puţin Arnold al meu nu e mână spartă.

— Pe moştenitoarea familiei Lofton încearcă el s-o evite? întrebă Priscilla. Cea a cărui tată are douăsprezece fabrici, trei bănci şi cea mai bună crescătorie de cai din nord?

— Chiar pe ea, răspunse Angela, surprinsă de cât de exact cunoştea fata posesiunile lui Reginald Lofton. Vă cunoaşteţi?

— Dumnezeule, nu! E boccie şi apoi mai face parte din burghezie. Dar tu eşti plină de bani şi Fitz nici n-ar avea nevoie să se căsătorească cu ea. Ce păcat că nu există niciun fiu în familia aceea.

— Şi dacă, după ce că ar fi burghez, ar mai fi şi bocciu? întrebă Angela în zeflemea, luată complet pe nepregătite de aprecierea la rece a căsătoriei, făcută de o fată atât de tânără.

— Tot ar fi mai bogat decât Kit.

— Chiar aşa? rosti ea încetişor, uluită de acea evaluare financiară atât de prozaică.

— Fireşte. Fabricile „Lofton” sunt cele mai mari din Anglia, iar băncile lor sunt angrenate în comerţul mondial şi în special în Africa de Sud.

— Priscilla e teribil de fascinată de afaceri, remarcă mama ei foarte mândră. Ea şi tatăl ei cunosc până la ultimul penny averea fiecăruia. *Ce gând înfricoşător*, reflectă Angela chibzuind dacă propria ei avere se află în siguranţă în străinătate în faţa unei cercetări atât de minuţioase şi avide.

— Deci domnul Braddock a ajuns în fruntea listei tale pentru că Lofton nu are niciun fiu.

— Nu m-aş putea mărita cu un bărbat care n-ar fi extrem de bogat, sublinie Priscilla în mod succint. La urma urmei, înţelegerea ar fi cât se poate de cinstită întrucât el mă va dobândi pe mine de soţie.

— Ar trebui să-l cunoşti pe domnul Braddock al lui Prissy. Ce-ar fi să vii săptămâna viitoare la Wynmere să-l vezi pe cavalerul ei? sugeră Charlotte veselă. Cum n-am reuşit să te găsim noaptea trecută la bal, ai avea ocazia să vezi cât de încântător poate fi domnul Braddock. Angela descoperise deja cât de agreabil şi fermecător putea fi Kit Braddock şi, ştiind acest lucru, se scuză cu multă dibăcie.

— Cred că am promis să merg la Oaks săptămâna viitoare.

— Cu prinţul de Wales, presupun, observă cu răutate Charlotte.

— Ştii cât de mult îi place compania vechilor prieteni, zise Angela ignorând tonul insinuant al Charlottei.

— Cum te împaci cu Alice Keppel? Amanta prinţului de Wales reprezenta o nouă achiziţie.

— Joacă bridge mult mai bine ca mine.

— Cel puţin tu te-ai bucurat de prietenia prinţului când era suficient de tânăr ca să nu-şi dedice timpul exclusiv jocului de bridge, murmură Charlotte cu o ridicare a sprâncenelor cu totul necuviincioasă.

— Bertie este întotdeauna un campion încântător. Sunt sigură că domnişoara Keppel se bucură pe deplin de

prietenia lor.

— Joe şi Georgiana nu sunt la Cowes, nu-i aşa? întrebă Charlotte.

Era binecunoscut faptul că Angela îi făcuse vânt prinţului într-un mod scandalos, în favoarea lui Joe Manton.

— Sunt încă în Europa. În răspunsul Angelei se citea o uşoară încordare.

— Ai navigat cu Joe anul trecut, nu? Sau el a concurat cu iahtul tău.

— Am navigat cu iahtul lui.

— Şi parcă aţi câştigat o cupă. A reginei, mi se pare.

— Da. Aceea din argint care se află pe măsuţa chinezească din salonul tău? O mai ai? întrebă lady Ansley arborând un zâmbet vag care-i curbă colţurile gurii ei generoase, încercând s-o pună în încurcătură.

— N-am ştiut că ai navigat, exclamă Priscilla cu ochii măriţi de uimire. Nu te uzi şi nu te bate vântul prea tare? Reprimându-şi un zâmbet, Angela zise:

— Nu-ţi mai pasă. E atât de distractiv!

— Adevărat? Cred că mie mi-ar păsa chiar foarte mult, dar în fond, tu mergi şi la vânătoare, nu-i aşa?

— Bunicului meu îi plăcea să navigheze şi să vâneze, aşa încât am învăţat să-mi placă, de tânără, şi una şi alta.

— Ce ciudat.

— Nu mi s-a părut niciodată a fi ceva neobişnuit, replică ea cu calm, dar am fost foarte izolaţi la Caston cât timp a trăit bunicul:

— Tu şi Kit aveţi multe în comun, zise Priscilla. Şi el vânează, continuă ea revenind la celălalt subiect favorit al ei, pe lângă cel al propriei persoane. Nici n-ai crede că un american poate fi atât de rafinat. Ce păcat că trebuie să te duci la Oaks săptămâna viitoare.

— Sunt sigură că voi face cunoştinţă cu el în curând.

Se pare că ai găsit cavalerul perfect, spuse Angela cu amabilitate, recunoscătoare pentru întreruperea interogatoriului Charlottei despre Joe Manton.

— Am putea veni la Caston cealaltă săptămână, rosti? Charlotte zâmbind ironic, dacă ne-ai invita.

— Ce subtil, replică Angela surâzând uşor, dar sunt sigură că domnul Braddock ar prefera să facă altceva. Trăim atât de modest la Caston!

— Sunt convinsă că i-ar place să facă orice aş vrea eu să fac, declară Priscilla cu o umbră de susceptibilitate în glas.

— Înseamnă că l-ai dresat foarte bine.

— Întrucât Priscilla este cea mai frumoasă debutantă din acest sezon, ar fi trebuit să fie un prost să nu se îndrăgostească de ea, afirmă lady Ansley. Deci, iubito, ne inviţi, la tine?

— Dacă credeţi că nu vă veţi plictisi cu programul nostru de trândăveală… consimţi Angela cu graţie. Caston are doar posibilitatea de distracţie ale unei vieţi de la ţară, dar vin şi Millie şi Sutherland… poate şi Dolly şi Carsons.

— Caston este o biuterie, iubito, şi nimeni nu-şi distrează musafirii mai bine ca tine. Din câte spui, se pare că ai avea o mică petrecere în familie cu surorile tale. Ne-ar face plăcere să ne alăturăm şi noi. Caston era reşedinţa de la ţară a Angelei, moştenită de la bunicul ei. Cum domeniile soţului ei erau la distanţă de ale ei, se vedeau destul de rar, ceea ce nu era cu totul neobişnuit în cercurile aristocratice. Asemeni multor alte căsătorii bazate pe considerente practice şi financiare, uniunea lor se transformase în relaţii de o politeţe încordată şi de dispreţ rece.

— Atunci s-a aranjat, rosti Angela în timp ce chibzuia cum să dilueze intimitatea nedorită a grupului. Mă întreb, continuă ea, dacă n-ar trebui să invit mai mulţi musafiri de

vârsta voastră, astfel încât ţie şi domnului Braddock să nu vi se pară prea plicticoasă vizita. Violetele de mătase de pe pălăria de paie a Priscillei se clătinară şi luciră în lumina soarelui când aceasta, scutură viguros din cap.

— N-o să te las s-o inviţi pe Harriette Villiers, pe Fanny Frampton sau pe vreuna din celelalte debutante, declară ea cu aprindere, pentru că nu sunt altceva decât nişte mici târfe. Toată lumea ştie că Fanny foloseşte farduri, iar mătuşa Harriettei spune despre ea că este frivolă. Chiar şi Cecily care-şi dă aere de inocentă, l-a ademenit pe Kit în seră, la petrecerea lordului Albemarle şi practic a trebuit să-l smulg din ghearele ei. Nu le vreau pe curvele alea mici prin preajma lui.

— Controlează-ţi limbajul, iubito, o avertiză mama ei.

Ce va crede Kit dacă te va auzi vorbind ca o persoană de rând? Kit Braddock nu îi lăsase Angelei impresia că ar fi un om care poate fi şocat aşa uşor, dar conştientă de aversiunea Priscillei faţă de rivalele ei, făcu o propunere.

— Ce-ar fi să-mi trimiţi o listă cu câteva prietene pe care ai vrea să le inviţi la Caston. Unele care să nu flirteze, adăugă ea zâmbind. Apoi, observând-o pe Desiree ocolind promontoriul Gurnard cu velele ei elegante ridicate şi având o viteză foarte mare, uşor de remarcat chiar şi de la distanţă, se simţi cuprinsă de fiorul binecunoscut pe care-l simţea întotdeauna când vedea un vas excepţional.

— Desiree e în frunte!

— Prinţul de Wales îl adoră pe Kit. Priscilla pronunţă fiecare cuvânt cu pedanterie şi înfumurare, de parcă prietenia dintre Kit Braddock şi prinţ ar fi fost încă un indiciu al valorii ei.

— Kit se află întotdeauna în compania prinţului, adăugă Charlotte cu mândrie.

— Înseamnă că este o persoană amuzantă, concluzionă Angela, în timp ce privirea ei se mută de la

iahturile aflate în cursă spre prietenele ei.

Ştia că Bertie nu tolera persoanele plicticoase.

— Oh, Kit este întotdeauna atât de amuzant… dragul de el, îl poate face chiar şi pe papa să zâmbească. *Asta-i o faptă vitezească de-a dreptul formidabilă*. Reflectă Angela. Arnold Pembroke avea un caracter aspru şi autoritar şi nici cea mai mică urmă de umor.

— Şi Kit o ajută pe alteţa sa regală să-şi mărească numărul de nave de curse, declară Priscilla. Au fost împreună la Newmarcket.

— Ai auzit că i-a adus echipei lui Knolton victoria în campionatul de la Hurlingham de săptămâna trecută? adăugă Charlotte.

— Probabil că Charlie a fost foarte mulţumit.

Dar imaginea lui Kit Braddock călărind pe terenul de polo cu o viteză din cauza căreia îţi puteai rupe gâtul cu uşurinţă şi senzaţia aproape palpabilă a unei forţe neînfrânate, o indispuse.

— Te rog să-mi trimiţi lista de nume cât de curând posibil, interveni ea repede;

O casă plină de oaspeţi i-ar oferi mai multă siguranţă în faţa sentimentelor neprevăzute pe care le încerca.

— Mi-a venit o idee grozavă, exclamă deodată Charlotte. Ce-ar fi să-l aducem pe Kit cu noi în seara asta, când vom veni la Eden House la cină?

— Ce idee extraordinară, maman! Tu dai cele mai minunate dineuri, Angela, la care vine toată lumea bună. Te rog, spune că se poate! în acel moment, toată lumea era deja în picioare lângă balustradă urmărind cum se apropia Desiree de finiş; iahtul francez se afla la o mie de yarzi în urmă, iar italienii nici măcar nu se vedeau. Numai Charlotte şi Priscilla păreau imune la emoţia gălăgioasă a celor din jur. Privind către iahtul zvelt şi graţios care tăia valurile, Angela ştiu că n-ar fi putut refuza nici dacă ar fi

vrut şi, pe moment, nici nu era prea sigură că răspunsul ei avea să fie motivat doar de politeţe. Din poziţia avantajoasă în care se afla, era perfect vizibilă silueta musculoasă a lui Kit care îşi ajuta echipajul să manevreze velele. Era gol de la brâu în sus, neavând pe el decât o pereche de pantaloni albi de doc şi pielea lui umezită din cauza stropilor de apă lucea de parcă ar fi fost dată cu ulei; părea un gladiator aflat în arenă şi oferea priveliştea unui fizic uluitor.

— Spune da, Angela, te rog…

— Da, desigur, domnul Braddock este binevenit dacă doreşte.

Pielea lui era puternic bronzată, observă ea, privirea ei retrăgându-se în faţa expunerii atât de pregnante a virilităţii masculine. După aceea observă femeile de pe punte şi îşi aduse aminte de senzaţionalele relatări referitoare la haremul lui. Fără îndoială, faptul că făcea faţă atâtor femei îi menţinea trupul în formă.

Kit Braddock era din cale afară de desfrânat.

Chiar şi pentru o perioadă care stabilea noi standarde pentru apucăturile libertine în mod sigur, ea avea ceva mai mult bun simţ.

După runda obligatorie de felicitări şi toasturi sărbătoreşti, Kit primi invitaţia Charlottei de a li se alătura la cină. Citi biletul şi zâmbi privind mesajul parfumat cu lavandă. *Ce plăcut e să închei această zi victorioasă în compania delicioasei Angela de Grey*. Gândi el.

— Spune-i contesei Ansley că voi fi încântat să mă alătur dumneaei şi lui lady Priscilla, îi spuse el mesagerului care aştepta, în timp ce împături biletul şi-l puse în buzunarul hainei.

Pe când servitorul se îndepărta, Kit trase adânc aer în piept ca să se liniştească. *E doar o invitaţie la cină*, îşi spuse el, *şi nu o invitaţie în patul contesei Angela*, dar

acest gând nu-l ajuta cu nimic să-şi recapete sângele rece. Îşi trecu rapid degetele prin părul încă umed, după care rămase nemişcat câteva momente, timp în care viziuni ispititoare îi defilară în ritm alert prin minte. Îşi lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul trupului şi îşi scuturăde degetele de parcă excitaţia de nestăpânit ce-i zguduia simţurile ar fi trebuit eliberată neapărat. *Calmează-te Braddock* se mustră de unul singur, *eşti prea bătrân pentru fantezii adolescentine*

Relaxează-te. E doar o cină. Nimic mai mult. Se întinse apoi încet şi rânji. *Pe de altă parte…*

— Eşti foarte bine dispus, remarcă Saskia zâmbind şi se întinse pe patul lui Kit, în timp ce el se îmbrăca pentru invitaţia la cină. Şi corectează-mă dacă greşesc, dar simt că buna ta dispoziţie este alimentată de ceva în plus pe lângă victoria lui Desiree.

— Am fost prieteni mult prea mult timp, iubito, răspunse Kit înnodându-şi cravata albă cu multă îndemânare. Ai început să-mi citeşti gândurile.

— Probabil că este o persoană interesantă de te intrigă şi asta o exclude pe Priscilla Pembroke care este la fel de plictisitoare ca o apă în care ai spălat vasele, murmură Saskia, înălţând întrebător şi totodată semnificativ din sprâncene. Spune-mi cum o cheamă.

— Faimoasa contesă Angela şi astă seară mă simt ca un adolescent. Îţi aminteşti prima noastră noapte?

— Erai atât de excitat… toarse ea. Ce drăguţ.

— Din nefericire nu cred c-o interesează aşa ceva, zise Kit, arborând o grimasă tristă în timp ce trecea două perii prin părul său lucios.

— Aha, dar, în fond, poate că vei reuşi s-o faci să se răzgândească…

— Poate da, poate nu… n-am de unde să ştiu, spuse el lăsând periile cu mâner de argint să cadă pe măsuţa de

toaletă. E la curent cu toate poveştile.

— Despre noi? El dădu din cap afirmativ şi se întinse după vesta aşezată pe un scaun din apropiere.

— Face impresia că cei din familia Pembroke sunt dispuşi să treacă cu vederea această comportare scandaloasă.

— Banii vorbesc, comentă el laconic, în timp ce-şi îmbrăca vesta de mătase albă brodată.

— Şi ea nu este interesată de banii tăi?

— Nu toată lumea e aşa de calculată ca familia Priscillei. În afară de asta, e foarte bogată.

— L-ai spus că nu suntem decât prietene de-ale tale?

— N-am avut ocazia. Am văzut-o numai o singură dată şi atunci destul de puţin şi a ţinut să-mi precizeze în mod special că ea şi mama Priscillei sunt bune prietene.

— Asta seamănă a refuz categoric, iubitule.

— Exact, dar spune-i asta libidoului meu. Nu-mi pot lua gândul de la ea.

— Era şi clar că te vei simţi ispitit de binecunoscuta contesă Angela, o femeie care întotdeauna şi-a ales bărbaţii.

— E adevărat că reputaţia ei are o atracţie tulburătoare.

— Şi cum rămâne cu căutarea unei soţii şi a unui nepot pentru mama ta!?

— Cele două lucruri nu au nicio legătură între ele.

— Asta înseamnă că te-ai decis asupra frumoasei şi stupidei Priscilla Pembroke?

— N-am luat nicio decizie, deşi, până a nu o fi întâlnit pe contesă, planurile pe care mi le făcusem păreau rezonabile. Ea a scos în evidenţă toate defectele Priscillei.

— Se pare că nu mi-ai prea dat ascultare în ultimele două săptămâni.

— Iar tu, draga mea, n-ai fost supusă pledoariilor

pline de iubire, dar constante, ale mamei mele în ceea ce priveşte un nepot. Dacă va trebui să mă căsătoresc cu cineva, cel puţin tinerele domnişoare de genul Priscillei înţeleg convenţiile obişnuite. Negociază frumuseţea sau titlul banilor; în schimb, dau naştere unui număr de copii pentru a le face pe plac soţilor lor. Totul este un aranjament clar de afaceri, de care sunt foarte interesat.

— Ai luat vreodată în considerare dragostea?

— Uite ce e, dulceaţo, amândoi suntem oameni practici.

Când te-am întâlnit în Jawa, voiai să poţi pleca de acolo şi am fost fericit să te ajut, dar după atâţia ani de când ne cunoaştem… şi sunt câţiva ani buni…

— S-au împlinit cinci ani.

— În aceşti cinci ani nu te-am auzit niciodată vorbind de iubire, aşa că nu-mi cere mie s-o consider drept un lucru necesar pentru a mă putea căsători. Nici nu m-aş gândi să mă însor dacă mama nu şi-ar fi pus în minte că trebuie să iau o soţie englezoaică, i-ar plăcea să fie din Devon, de unde e ea, dar i-am atras atenţia că obligaţiile filiale nu se întind chiar atât de departe. Dacă îi voi face pe plac, va trebui să se mulţumească cu ce se va găsi prin acel comitat.

— Nu prea arăţi a bărbat îndrăgostit, murmură Saskia cu maliţiozitate.

Prefer viaţa de celibatar, iubito, după cum bine ştii, şi nici pe tine nu te văd căutându-ţi un soţ. Nici n-am nevoie, având în vedere suma considerabilă pe care mi-ai pus-o la dispoziţie. Niciuna dintre noi nu trebuie să facă aşa ceva şi asta mulţumită ţie. Kit le deschisese conturi foarte generoase la bancă însoţitoarelor lui, aşa încât înţelegerea lor era una de interes reciproc şi nu o necesitate financiară. Toate aţi fost cea mai încântătoare companie posibilă şi vă mulţumesc. Acum, spune-mi, crezi că mă va

încuraja contesa diseară, sau nu?

— Nu cu Priscilla de faţă, iubitule. Cum ar putea?

— Hmm… Atunci, ce propui? Dă-mi unul dintre sfaturile tale înţelepte.

— Descotoroseşte-te de încrezuta aia de Priscilla.

— E un sfat perfect rezonabil, dulceaţo. Dumnezeule, trebuie să beau ceva.

Îşi turnă o jumătate de pahar de bourbon, se lăsă să cadă într-un scaun şi îşi întinse picioarele, apoi ridică paharul în semn de salut şi zise zâmbind:

— În cinstea vânturilor prielnice.

— După câteva dintr-astea, Priscilla ar putea să pară chiar interesantă, observă Saskia cu umor.

— Contesa va părea cu siguranţă, rosti el moale.

— E limpede că femeia asta ţi-a monopolizat toate gândurile.

— Aşa este.

— De ce?

— Nu ştiu. Presupun că din cauza faptului că e foarte frumoasă.

— E înaltă? Ştia că el prefera femeile înalte. El clătină din cap.

— Are tendinţa să flirteze?

— Cu greu s-ar putea spune aşa ceva. Mi-a dat papucii.

— Poate că a vrut să te provoace. El ridică din umeri, dar apoi clătină din nou din cap.

— Nu, de data asta nu mai e un joc. Este… doar… altceva, enunţă el cu dificultate. E foarte scundă, spuse el ca şi când ar fi existat o explicaţie în cele câteva cuvinte; şi blondă… un blond foarte deschis…

Vocea i se stinse şi atenţia i se diminuă, iar Saskia putu să contemple o nouă dimensiune a acelui Kit Braddock pe care îl cunoştea de cinci ani. La urma urmei,

poate i se va îndeplini dorinţa referitor la Priscilla îi displăcuse puternic să-l vadă făcându-i curte domnişoarei Pembroke din motive greşite.

— Aşadar, astăzi am învins, zise el, ieşind din reverie şi trecând în mod deliberat la subiecte mai lesne de discutat Te aşteptai la asta?

— Desigur.

— Şi eu, zâmbi Kit. Acum avem o zi liberă. Exceptând obligaţiile tale mondene faţă de prinţul de Wales.

— După vreo săptămână sau două, poate voi reuşi să pot lipsi de la vânătoarea din Scoţia. *Ceea ce însemna că s-ar putea ca el să n-o ceară în căsătorie pe Priscilla în cele clin urmă*. Gândi ea bucuroasă. Cu două zile în urmă se decisese să rămână şi să ia parte la vânătoare.

— Apoi mergem la New York? întrebă ea ca din întâmplare. El dădu afirmativ din cap. *Oare mintea lui respinsese deja planul în legătură cu Priscilla*? reflectă ea înveselită, urmărindu-l cum termina băutura din pahar dintr-o singură înghiţitură.

— Nu mai ai timp pentru încă unu, rosti ea citindu-i gândurile. O să întârzii dacă nu termini cu îmbrăcatul. Sculându-se din pat, se duse la dulap şi-i scoase haina neagră de seară. Ţinându-i-o ca s-o poată îmbrăca, ea îl tachină zâmbind:

— Adu-ţi aminte să fii amabil diseară şi poartă-te cum trebuie.

— Urăsc complicaţiile astea.

— Atunci, las-o în pace pe Angela.

— Problema e că nu vreau, murmură el încet şi se îndreptă spre jacheta ţinută de Saskia.

— Puteam să jur, declară ea calmă. Mult noroc, prietene!

Zâmbetul ei radia o căldură deosebită pentru acest om care-i salvase viaţa pe docurile din Surabaa.

— S-ar putea să am nevoie de norocul ăsta diseară, zise strecurându-şi mâinile în mânecile hainei. Mă simt de parcă aş avea şaisprezece ani.

— E posibil ca tocmai acest fapt s-o tenteze pe contesă, replică Saskia în treacăt, aranjându-i jacheta. Întorcându-se, Kit îi atinse uşor bărbia cu un deget.

— În timp ce Priscillei îi plac bărbaţii maturi.

— Ce păcat. Va trebui să găsească pe altcineva.

— E o idee, nu-i aşa?

— Prima idee bună care ţi-a venit de când am sosit în Anglia. Şi acum du-te, îi ordonă Saskia, împingându-l spre uşă. Contesa ta te aşteaptă.

CAPITOLUL 4

Amurgul trimitea razele aurite ale soarelui care apunea în spaţioasa cameră a copiilor din Eden House. Când Angela şi fiica ei, May, aşezate în ungherul ferestrei care dădea spre port citeau, pentru a mia oară, povestea preferată a lui May. Iepuraşul Peter era pe punctul de a fi prins în grădina domnului McGregor.

— Ugi, rugi! Ugi urecheatule!

Cu ochii ei albaştri măriţi de emoţie, May se întinse repede să apuce colţul îndoit ca să dea pagina.

— Crezi c-o să scape? şopti Angela.

— Glăbeşte-te, mama, exclamă copila, având nevoie de ajutor deoarece foile lucioase îi alunecau din degetele grăsuţe.

— Gata. Următoarea ilustraţie apăru la vedere şi micuţa May chiţăi de plăcere văzând cum Iepuraşul Peter se strecura pe sub poarta grădinii domnului McGregor.

— Iepuraşul va ajunge în curând acasă şi se va afla în siguranţă în pătuţul lui, zise Angela cu blândeţe.

— Pătuţ velde, ca al meu, declară May radioasă.

— Exact ca al tău, iubito.

— Nu vleau să dolm, spuse aceasta scuturându-şi capul, hotărâtă să amâne ora de culcare.

— Nu trebuie, să dormi încă, iubito, dar când o să fii obosită ca Iepuraşul Peter, Bergie o să te aute să mergi la culcare…

— Vleau să dolm cu tine.

— Mai târziu, dacă vrei. Mama are oaspeţi la cină, şi trebuie să mă ocup de ei mai întâi.

— Belgie mă aduce mai tălziu…

— Bergie o să te aducă mai târziu, se arătă Angela de acord, îmbrăţişându-şi fetiţa, iar mâine dimineaţă ne vom duce la apă.

— Aduc şi copilaşul, zise May ridicându-şi păpuşa de un picior. Îi place să-noate. Uşa se deschise şi o femeie tânără se opri în prag.

— Este ora opt, doamnă, spuse dădaca; mi-aţi cerut să vin să vă amintesc.

— Acum mama trebuie să se ducă să se îmbrace, iubito. Dă-i mamei un pupic de noapte bună şi mâine dimineaţă să mă trezeşti.

— Devleme, devleme.

— Cât de devreme doreşti. După ce-şi sărută fiica de noapte bună, Angela se ridică într-o învolburare de dantelă azurie şi parfum şi trecu prin uşa alăturată în propriul ei dormitor. Camerista doamnei aştepta, rochia asupra căreia se hotărâse mai devreme era întinsă pe pat şi biuteriile aşezate pe suprafaţa lustruită ca oglinda, a mesei de toaletă.

— Musafirii dumneavoastră vor sosi peste o jumătate de oră, my, lady, şi dacă vom avea necazuri cu părul din cauza umezelii…

— Atunci oaspeţii mei vor trebui să aştepte, Nellie. Nu trebuie să fii neliniştită. În fond este vacanţa de vară şi prinţul nu va fi aici, aşa încât o să uităm puţin de reguli

astă-seară, dacă va fi necesar.

— Dar ştiţi că marchiza de Belton se supără dacă nu mănâncă la timp.

Dacă voi întârzia, îi voi spune valetului să aibă gria ca paharul ei să fie mereu plin cu şampanie până când ajung jos. Sarah apreciază în mod deosebit calitatea vinurilor din pivniţa mea…

— Va fi teribil de ameţită spre sfârşitul serii.

— Oare nu e aşa mereu? replică Angela zâmbind, în timp ce se aşeza în faţa oglinzii măsuţei de toaletă. Până acum, însă, ne-am obişnuit cu toţii cu Sarah. Hai să facem ce vă deosebit cu părul meu în seara asta, Nellie, continuă ea. N-am niciun chef să am capul plin de ace.

— V-ar plăcea cocul mic cu funde pe care vi l-am făcut de Crăciunul trecut?

— Ar fi perfect. Funde albe sau verzi?

— Verzi, mylady, ca să se asorteze cu eşarfa de la rochie. În timp ce Nellie îi peria părul bogat, Angela încerca să se convingă că cina din seara asta nu se deosebea cu nimic de sutele de astfel de ocazii din trecut. Ocupându-se de May de când se întorsese de la regată, reuşise să împiedice imaginea ademenitoare a lui Kit Braddock să-i bântuie mintea. Când aceasta îşi făcea din nou apariţia, scăpa de amintirile nedorite concentrându-se asupra jocului pe care-l jucau împreună, ea şi May. În mod clar, domnul Braddock era un bărbat chipeş, dar ea nu-şi putea permite să se lase atrasă de el. În seara asta, venea în calitate de însoţitor al Priscillei, de viitor soţ al ei, asta în cazul în care cei din familia Priscillei îi interpretaseră corect atenţiile, în ciuda fascinantei lui virilităţi, era inacceptabil.

— Arătaţi ca un vis în seara asta… zise Nellie suspinând de mulţumire; absolut ca un vis. Angela purta o rochie „Worth” din şifon de damasc roz, cu broderie şi

mărgele. Decolteul adânc în formă de V era făcut din şifon drapat şi legat pe umeri cu funde care se asortau cu eşarfa verde deschis de tafta din talie. Pielea ei avea o strălucire caldă în contrast cu tonurile pastelate ale rochiei, atât pe braţe şi pe piept cât şi curba zveltă a gâtului atinsă uşor de roşeaţă.

Părul ei blond îi încadra faţa într-un nor de ondulaţii lejere şi apoi era strâns într-un coc mic, legat cu funde. Singurele biuterii pe care le purta erau cerceii ei cu perle, lucraţi în stil baroc. Hotărî să nu-şi pună şiragurile de perle ce zăceau pe măsuţa de toaletă. Într-o aşa o seară atât de plăcută de vară, excesul de bijuterii, care era acum la modă şi care era obligatoriu pentru fiecare doamnă ce se voia bine îmbrăcată, părea complet nepotrivit.

— L-am făcut să mă aştepte mult? întrebă Angela răsucindu-se să se uite la micul ceas de bronz-aurit de pe poliţa şemineului.

— Numai zece minute.

— În acest caz nu trebuie să-mi cer scuze. Când intră în salonul spaţios câteva minute mai târziu delicată, feminină şi atât de simplu îmbrăcată, fiecare femeie îşi acuză în tăcere croitoreasa şi conversaţia se întrerupse brusc, când cei prezenţi îşi ţinură pentru un moment respiraţia. Apoi, cele mai invidioase dintre femei li se adresară repede însoţitorilor lor, pretinzând că sunt imune la ireala frumuseţe a contesei de Grey. Zumzetul vocilor reîncepu.

Charlotte Pembroke însă, luă notă de privirea rapidă, dar pătrunzătoare, pe care i-o aruncase Kit Braddock contesei înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia asupra fiicei sale şi decise că ar trebui să aibă gria ca el şi Priscilla să rămână singuri cât de curând posibil ca s-o poată cere în căsătorie.

Mişcându-se prin încăpere, Angela îi făcu semn

majordomului să înceapă să anunţe ordinea în care să se îndrepte oaspeţii către sufragerie. În calitate de gazdă, intră prima în sală la braţul celui mai important oaspete, vechiul ei prieten Souveral, ambasador al Portugaliei, fiind urmaţi de ceilalţi conform unor reguli bine stabilite care făceau distincţie între diferitele titluri.

Mai devreme, când hotărâse ordinea oaspeţilor la masă împreună cu maordomul, îl plasase în mod deliberat pe Kit Braddock la celălalt capăt al mesei. De asemenea, Charlotte fusese plasată cu câţiva musafiri mai departe pentru a evita orice interogatoriu nedorit din partea ei. Având în vedere actuala ei stare agitată de spirit, Angela prefera să aibă parte de o conversaţie banală de societate şi în acest scop îl aşezase pe Souveral la dreapta ei, iar în stânga, pe Violet Lanley.

Privirea ei nu trecea mai departe de vecinii ei de masă şi nici Kit nu dădu niciun semn că ar fi conştient de prezenţa gazdei sale aflată la cinci persoane mai departe, la stânga lui. Camera era plină de zgomotul conversaţiilor şi de râsete, iar licărul lumânărilor împrumuta o tentă de intimitate mesei decorate cu flori, aruncând lumini şi umbre tremurătoare pe bijuterii şi pe toaletele uluitoare. Servitori neauziţi aduceau numeroasele feluri de mâncare şi vinuri cu discreţia unui personal foarte bine instruit. Supele urmară după apetitive, gustări, felul întâi şi în continuare fripturile, într-o impresionantă varietate. După aceea sosiră mâncărurile uşoare dintre friptură şi desert.

Kit observă că Angela mânca foarte puţin. Gustase doar din supa-cremă cu roşii şi creveţi, refuzase apetitivele, acceptase o porţie de ştiucă à la Chambord, dar tăiase doar două bucăţi pe care apoi le dăduse deoparte, iar friptura de vită se alesese cu o uşoară clătinare a capului. Mâncă însă, prepeliţa, şi el îşi notă în minte să-i ofere aşa ceva la masă, dacă se va ivi vreodată

ocazia. Când sosiră mâncărurile uşoare, contesa alese o salată de legume servită cu un sos preparat în mod special chiar pe marginea mesei.

Fascinat de această nouă faţetă a personalităţii ei care i se releva, decise că, cel puţin aparent, moderaţia şi disciplina erau cele care o ajutau să-şi menţină minunata ei siluetă. N-ar fi crezut că era capabilă să se înfrâneze, chiar dacă numai jumătate din scandalurile savuroase din viaţa ei erau adevărate. Mai apoi însă, fură servite deserturile şi trebui să-şi corecteze părerea lui pripită când o văzu mâncând o tartă cu caise, o îngheţată de lămâie şi două bucăţi de brânză alături de nişte cireşe.

Din cât se părea, Souveral îi relata Angelei ultimele bârfe picante, deoarece aceasta râdea cu poftă şi Kit îşi dori s-o vadă râzând aşa în compania lui, dar mult mai aproape… de preferinţă în patul lui.

— Maman spune că n-are rost să cheltuiesc o sută de guinee pentru o rochie. Cea de pe mine a costat doar cincizeci şi eu sunt foarte mulţumită de ea, auzi Kit glasul Priscillei. Imediat spuse cu amabilitate:

— E foarte frumoasă, Priscilla.

— Gândeşte-te câţi de mulţi bani îţi voi economisi, iubitule.

Probabil că Kit arborase o expresie surprinsă, fiindcă ea chicoti şi îl bătu pe braţ cu eventaiul.

— Nu mă lua în seamă pe prostuţa de mine. *Aşa voi face, fără cea mai mică îndoială*, reflectă el, dispoziţia lui sufletească aflându-se la o distanţă astronomică de ideea oricărei legături definitive cu Priscilla Pembroke.

— Spune-mi, draga mea, întrebă bătrânul Congreve, reluând rolul de însoţitor al lui Kit, o preferi pe croitoreasa ta şi când e vorba de Doucet? Rochiile lui pentru ceai sunt culmea eleganţei. Scăpat de nevoia de a întreţine conversaţia, Kit îşi întoarse din nou privirile către gazdă.

Ca o molie atrasă de flacără…

După cum se dovedi, era o flacără foarte periculoasă, fiindcă imaginea Angelei lingând încet crema de alune de pe o bucată de nuga pe care o înmuiase în desertul din faţa ei era chinuitor de provocatoare pentru un bărbat care nu era obişnuit să se stăpânească. Cum limba ei aluneca delicat pe suprafaţa bucăţii de nuga, el începu să urmărească absorbit mişcarea lentă, ademenitoare. În momentul în care pe vârful limbii ei roz se acumulă un bulgăre minuscul de cremă, aproape că-i simţi dulceaţa. Un fior fierbinte îl străbătu prin tot trupul, mintea îi fu instantaneu copleşită de închipuiri lubrice, şi în timp ce-şi schimbă uşor poziţia pe scaun întrucât erecţia sa crescândă îl incomoda, urmări cum limba ei se retrage uşor în gură şi cum savurează gustul delicios al cremei, iar când o înghiţi, imaginaţia lui îşi luă avânt.

Era tentaţia încarnată, ademenitoarea Evă a viselor oricărui bărbat, aşa cum stătea scăldată de lumina aurie a lumânărilor, cu braţele şi umerii dezgoliţi, cu sânii ei grei parţial expuşi de decolteul adânc în formă de V şi cu trăsăturile delicate ale unei madone… excepţie făcând gura ei cu buze pline, senzuale, care, în mod clar, n-avea nimic spiritual în ea.

Oare îşi dă seama că o urmăresc? întrebă el. *Oare numai eul meu susceptibil percepe poziţia ei distinsă ca fiind senzuală? Sau lady Angela joacă un tulburător joc al seducţiei?*

Ochii ei erau pe jumătate acoperiţi de pleoape şi genele îi ascundeau privirea, iar mâna fină ţinea cu graţie nugaua în dreptul gurii. Ceva mai târziu, după ce linsese toată crema de alune, îşi strecură parţial nugaua în gură şi începu să muşte cu delicateţe bucăţi mici din ea. Kit simţi instantaneu amprenta de neşters a dinţilor ei, de parcă ar fi fost destinată să-i facă lui plăcere, şi senzaţia îi coborî

pulsând spre terminaţiile nervoase cu atâta intensitate încât, pentru un moment, închise ochii. *Dacă se distra*, gândi el cu respiraţia tăiată, *manevra jocul cu o remarcabilă ingeniozitate.* Îşi putea auzi pulsul zvâcnindu-i în urechi, şi, dacă până atunci avusese oarecare scrupule legate de etichetă sau bună cuviinţă în ceea ce privea urmărirea ademenitoarei contese Angel, sângele lui înfierbântat și dorinţa îndepărtară cu nepăsare aceste obstacole lipsite de însemnătate.

Uită-te la mine, îi comandă el în sinea lui, dorind să vadă, în privirile ei căldura unui răspuns şi întrebându-se dacă renumita doamnă avea să fie la fel de languroasă şi în pat, sau dacă obişnuia să-şi afle plăcerea prin excese. *Priveşte-mă, minunat mea iubită* o îndemnă el, rememorând încântătoarea senzaţie pe care o avusese când o ţinuse în braţe şi zâmbetul ei provocator şi fascinant; şi fie că mesajul lui ajunse la ea, fie că se săturase de izolarea reveriei ei, contesa îşi ridică ochii şi îi întâlni privirea lacomă…

Pentru un moment agitat şi plin de freamăt, se simţiră singuri printre arome, sunete şi lumini tremurătoare*. Priveşte în altă parte*, îşi ordonă Angela*. E prea îndrăzneţ o să ne pună în încurcătură pe amândoi.* Nu reuşi însă; ochii lui îi atrăgeau pe ai ei asemenea ochilor verzi ai unui tigru, iar dorinţa care ardea mocnit în străfundurile lor era atât de palpabilă, încât şira spinării îi fu străbătută de un fior. Părul lui castaniu-roşcat strălucea în lumina lumânărilor şi, în acea secundă suspendată în timp, avu impresia că era un bărbat extrem de primedios. Deşi nu exista nicio explicaţie raţională pentru senzaţia ei de a fi în pericol, se simţi lipsită de apărare şi vulnerabilă în faţa privirii aceleia îndrăzneţe.

Îşi dădu seama că era nerăbdător, de parcă ar fi intrat deja în budoarul ei şi se-ndrepta spre ea având în

priviri o dorinţă năvalnică inconfundabilă. N-o privea un cavaler circumspect, ci un mascul senzaţional care-o urmărea pătimaş. Îşi linse buza de jos neliniştită şi el zâmbi uşor de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Ea roşi în faţa presupunerii impertinente care se citea în privirea lui insolentă şi zâmbetul lui se accentuă radiind o aroganţă imperturbabilă, înclinându-şi imperceptibil capul, îi dădu a înţelege că înregistrase reacţia ei evidentă. Contesa se crispă la o atare obrăznicie. *Dumnezeule, eu nu sunt o femeie de harem care să ascult docilă de ordinele unui bărbat.*

De la vârsta de cincisprezece ani, ea fusese cea care-i alegea pe bărbaţi, dar degetele ei se încleştară pe evantaiul din poala ei de parcă autodisciplina ar fi salvat-o de pofta lui necamuflată şi fragilul obiect se frânse sub apăsarea puternică. Souveral privi în jos. Kit o mai învălui odată cu privirea, după care se întoarse către tovarăşii lui de masă.

— Ce păcat, draga mea, zise Souveral cu amabilitate, observându-i roşeaţa din obrai. Permite-mi să-ţi cumpăr mâine unui nou.

— Nu-i nevoie, Freddy. Mai am foarte multe.

— Cum doreşti, draga mea, replică el şi se întoarse către un valet care trecea cu un platou de prăjituri din aluat, exprimându-şi preferinţa în timp ce Angela inspiră adânc pentru a se calma. Reacţia ei faţă de Kit Braddock era complet neaşteptată, de-a dreptul şocantă prin intensitatea ei. *Lua-l-ar dracu' pe el şi pe impertinenţa lui. De ce oare reacţionez aşa de violent faţă de un bărbat pe care de abia l-am cunoscut?*

— E atât de neplăcut să joci bridge cu Wales ţinând cont că se aşteaptă să câştige mereu. Nu eşti de acord? o întrebă Violet indispusă pe Angela.

Cum aceasta nu răspunse imediat, Souveral, căruia

rareori îi scăpa şi o uşoară fluturare a genelor când se afla în societate şi care observase şi de astă dată tot ce se petrecuse, comentă liniştit:

— Draga mea Angela, având în vedere că tu rareori joci bridge, trebuie să fii de acord că Violet a suportat mai mult decât ar fi vrut jocul părtinitor al lui Wales.

— Da, trebuie că a fost groaznic pentru tine, Violet, replică Angela, regăsindu-şi parţial calmul. Îţi promit că nimeni nu va fi nevoit să joace bridge în seara asta.

— Ce bine! în schimb ne vom distra urmărind-o pe Charlotte cum încearcă să-l determine pe tânărul cavaler al Priscillei să se decidă, zise Violet amuzată. E groaznic de insistentă. Dacă voi mai fi silită să ascult fie şi numai o singură dată despre cât de bine dansează Priscilla sau relatarea referitoare la obţinerea premiului pentru acuarela ei înfăţişând farul Lime, jur c-o să pun pe toată lumea într-o situaţie delicată scoţând un urlet.

— Este extraordinar de bogat, remarcă Souveral. Nu poţi s-o blamezi pe Charlotte pentru că încearcă. Cu toţii cunoaştem substraturile căsătoriilor.

Violet făcu o grimasă.

— Nu e nevoie să-mi reaminteşti. Violet trăia de pe urma unui aranjament premarital generos care fusese stabilit cu înţelepciune de familia ei. În acelaşi timp, soţul ei – lordul Dudley – toca sistematic restul averii ei. Cât despre marchiz, căsătoriile aristocraţilor portughezi nu erau niciodată făcute din dragoste.

— Crezi că el are intenţii serioase? întrebă Angela, curioasă împotriva voinţei ei.

— Care el? întrebă ambasadorul Portugaliei înălţând o sprânceană.

— Domnul Braddock. A petrecut multă vreme în compania prinţului.

Fiind un favorit al prinţului de Wales, Souveral era

întotdeauna inclus în cercul intim al moştenitorului tronului.

— Domnul Braddock nu discută niciodată despre femei.

— Nici despre haremul lui? întrebă Violet cu răsuflarea tăiată.

— Mai ales despre asta nu vorbeşte, dar a menţionat că este hotărât să-şi caute o soţie, continuă ambasadorul studiind-o pe Angela cu o privire cercetătoare.

— Iar Charlotte o va vinde pe încântătoarea Priscilla, cea cu ochi de căprioară şi buze bosumflate, celui care va oferi cel mai mult în acest sezon, completă lady Lanley cu o voce insinuantă.

— Nu mi se pare a fi un om uşor de prins în laţ, remarcă marchizul de Souveral plimbându-şi un deget cu o manichiură impecabilă de-a lungul piciorului paharului său de vin. Navighează pe mările lumii de cel puţin zece ani, ceea ce indică faptul că este un om independent. În plus, face parte din familia Braddock-Black care manifestă un dispreţ boem faţă de buna-cuviinţă. Desigur, imensa lor avere este cea care le permite o asemenea nesocotire a decenţei.

În mod inexplicabil, vorbele marchizului o înveseliră pe Angela chiar dacă vocea prudentă a raţiunii îi reaminti că un bărbat cum era Kit Braddock nu numai că va lăsa un dezastru în urma lui dar şi că Charlotte era ferm hotărâtă să-l aibă drept ginere. Deci, era adjudecat şi, dacă asta avea vreo importanţă, era şi mult prea tânăr *la şi când vârsta are vreo importanţă*, gândi ea cu patimă o secundă mai târziu, *la fel cu orice altceva legat de arogantul domn Braddock. Of. Doamne, pur şi simplu nu mă interesează un bărbat care ţine un harem. Punct.*

— Pe de altă parte, opină mieros ambasadorul, s-ar putea ca Charlotte să nu fie mai presus de… hm… folosirea

anumitor metode lipsite de scupul pentru obţinerea unui avantaj.

— Aşa cum a procedat Hortense cu fiica ei şi Lonsdale. Toată lumea cunoştea povestea tânărului lord ademenit în pat şi „surprins” de părinţii tinerei fete.

— Personal, zise Violet înălţând din umeri, nu prea cred că aşa ceva ar da rezultate cu domnul Braddock. Nu prea pare a fi preocupat în mod excesiv de păstrarea aparenţelor.

— Este singurul bărbat pe care-l cunosc ce se făleşte cu haremul său, aşa încât bănuiesc că ai dreptate, se arătă de acord cu mult calm, Souveral. În acest caz, te-ar interesa să pariezi pe o sumă mică posibilitatea ca Priscilla să pună mâna pe el? Eu cred că şi-a găsit naşul în persoana Charlottei

— Nu sunt de acord, declară baroana cu emfază şi, având în vedere că nu mi-ar strica nişte bani ţinând cont că Dudley mă fură pe faţă, pariez pe o mie de guinee că domnul Braddock va reuşi să se eschiveze.

— Ai fi dispusă să pariezi? o întrebă ambasadorul pe Angela.

— Nu, câtuşi de puţin. Nu mă interesează dacă Priscilla şi Charlotte vor izbândi sau nu. Ştii cât de mult mă plictiseşte această frenetică punere la cale a căsătoriilor din fiecare sezon.

— Ţi-e uşor să vorbeşti aşa dacă ne gândim că fiul tău are doar şaptesprezece ani şi că familia Greville are intenţia să-l ducă la altar fără să ţină cont de părerea ta. Cât despre May, continuă Violet, poţi să-ţi permiţi să te arăţi indiferentă faţă de piaţa căsătoriilor încă şaisprezece ani de acum încolo.

— Nu vor fi vânduţi la mezat, rosti Angela pronunţând cuvintele atât de domol, încât amândoi interlocutorii ei fură extrem de uimiţi că un ton atât de

delicat putea fi aşa de vehement.

— E vocea experienţei, fără îndoială, zise Violet cu blândeţe. Fără să-i răspundă, Angela îi făcu semn majordomului şi, când acesta îşi făcu imediat apariţia lângă ea, îi spuse:

— Cred că este momentul să fie servite băuturile şi ceaiul în salon.

El se înclină şi murmură „Prea bine, myladi, iar Angela se ridică în picioare şi, zâmbindu-le mesenilor, spuse:

— Ce-ar fi să ne retragem în salon? De pe balcon, panorama este splendidă la ora aceasta a serii.

Când se ridicară ca să-şi urmeze gazda ce se îndrepta deja înspre uşile ţinute deschise de doi valeţi, Violet şi Souveral schimbară între ei o privire semnificativă. În timp ce se îndreptau împreună spre salon, Violet zise cu voceoasă:

— Aversiunea faţă de Brook şi întreaga lui familie a devenit aproape o obsesie pentru ea.

— Bărbatul acela este îngrozitor.

— Cel puţin Dudley este doar prost şi plictisitor. De Grey poate fi înspăimântător. De-a lungul anilor ea a trebuit să lupte în mod constant să-şi protejeze copiii de temperamentul lui sălbatic.

— Dacă ar fi fost o femeie cu un caracter mai slab, ar fi zdrobit-o. Violet zâmbi.

— Fără discuţie, nimeni n-ar putea-o caracteriza pe Angela drept slabă de înger.

— A avut un profesor bun în persoana bătrânului lord Lawton.

— Aşadar, la ceai, ar trebui să vorbim despre subiecte mai inofensive decât tranzacţiile matrimoniale, spuse încet Violet, mai ales după acest ultim episod cu Fitz.

— Poate ne va distra domnul Braddock cu anecdote despre cursa de astăzi.

— Crezi că ei i-ar plăcea? întrebă domol baroana Lanley în timp ce un zâmbet fugar îi lumina faţa.

— Deci, ai observat şi tu.

— N-am mai văzut-o roşind până acum. Bărbatul ăsta are o aură de virilitate remarcabilă.

— Ceva în genul lui Joe Manton.

— E cu totul diferit de Joe, rosti Violet şi îşi manifestă dezacordul printr-o uşoară pufnitură ce exprima dezgustul.

— Ce îl face atât de diferit?

— Păi, în primul rând, are un harem, rânji Violet.

— Să lăsăm la o parte această deosebire clară. Amândoi sunt bărbaţi atitetici, amândoi navighează… Nu ştiu dacă şi Kit vânează, dar cum îşi petrece din când în când timpul şi prin vestul sălbatic, presupun că face şi aşa ceva.

— Astea sunt aspecte pur secundare, replică Violet tărăgănând cuvintele.

— Secundare în raport cu ce?

— Cu farmecul ademenitor al domnului Braddock. Vezi, Angela şi Joe au fost înainte de toate buni prieteni. Cel mai mult îi lipseşte această prietenie.

— În mod sigur au fost şi amanţi.

— Desigur, dar au crescut împreună, pe domenii învecinate. Circumstanţele care i-au apropiat sunt total diferite de senzaţională atracţie fizică pe care o exercită domnul Braddock. Categoric, o să-l respingă şi asta din cauza lui Charlotte.

— Eşti atât de sigură că o să-i ceară favorurile? întrebă Souveral cu un zâmbet speculativ.

— E limpede că, având permanent atâtea femei la îndemână, domnul Braddock nu are obiceiul să ceară; cu toate acestea Angela îl va refuza.

— Oare!? Ambasadorul avea propriile lui păreri după schimbul tulburător de priviri la care fusese martor.

— Poţi să mă crezi, Freddy. Între timp, va fi distractiv să urmărim felul în care vor progresa lucrurile. Dar oricare ar fi rezultatul asediului insistent al domnului Braddock, e clar că Priscilla n-are să pună mâna pe el şi îmi va face plăcere să-ţi iau banii.

— Nu uita faptul că el caută o soţie.

— Crede doar că o caută, replică Violet aruncându-i o privire atotştiutoare lui Souveral. De fapt, bărbaţii de felul domnului Braddock nu fac niciodată ultimul pas. În cele din urmă, o să plece din nou pe mare. Mmm… simţi mireasma florilor? murmură ea când intrară în salon. Reşedinţele Angelei sunt întotdeauna minunat parfumate.

Salonul dădea înspre balconul care avea vedere spre Solent şi aerul sărat adus de briza marină ce pătrundea prin glasvand se împletea cu mirosul îmbătător al gardeniilor şi trandafirilor din vazele mari de porţelan chinezesc. Angela stătea în pragul uşilor deschise cu privirea îndreptată spre cerul înstelat.

Când îi auzi intrând pe cei doi, se întoarse şi spuse:

— Stelele sunt absolut magnifice. E o ruşine că stăm toţi în casă reluând aceleaşi bârfe, adăugă ea suspinând. Ce viaţă îngrozitoare!

— Ai prefera să fii pe mare în seara asta, observă Souveral.

— Ar fi divin, şopti Angela. În schimb, continuă ea cu o mică strâmbătură, vom discuta cu un aer serios o groază de banalităţi.

— Ei, haide, draga mea, o doeni Violet cu un aer sardonic, Charlotte n-ar fi de acord. Departe de a fi banale, planurile ei de a înhăţa toată averea Braddock sunt foarte importante.

— Nu şi pentru mine, replică Angela încet. Oh, dragă,

sună aşa de egoist. Scuză-mă… dar sunt teribil de agitată. Anul acesta sezonul mi s-a părut insuportabil de lung şi n-ar fi trebuit să vin la Cowes. Vorbele începură să-i curgă repede din gură, de parcă în interiorul ei ar fi bântuit o furtună.

— Oh, Doamne, vor apare în curând cu toţii aici. Vrei să-mi faci o favoare Violet, şi să serveşti tu ceaiul astă seară? Pur şi simplu nu mă simt în stare.

— Vorbeşti doar de ceai, sau şi de restul? întrebă Violet cu blândeţe.

Angela făcu o mică grimasă, şi, schiţând un gest larg care cuprindea camera somptuos decorată, zise:

— Uită-te la asta… toţi avem aceiaşi decoratori, casele noastre arată la fel, chiar şi vieţile noastre sunt patetic de identice.

Totuşi, a ei se schimbase substanţial de când începuse să-şi dedice mai mult timp construind şi finanţând o şcoală superioară de agronomie şi mai multe şcoli primare şi secundare.

— Sunt sătulă să văd aceleaşi persoane, să ascult aceleaşi conversaţii, m-am săturat de interminabilele dineuri şi de eternul plictis.

— Ce-ar fi s-o ştergi astă seară; să dispari, pur şi simplu, pentru tot restul serii, propuse baroana cu gentileţe. Souveral şi cu mine te vom scuza faţă de ceilalţi şi vom avea grijă de invitaţi. Angela ezită şi nehotărârea îi săpă o cută între sprâncene.

— Nu vă deranjează? şopti ea în cele din urmă. Din anumite motive, astă seară societatea lor mi se pare mai supărătoare decât de obicei.

— Câtuşi de puţin şi pe urmă, ai să-i vezi din nou pe toţi mâine seară la Charlotte.

— Ah, am uitat, gemu Angela încetişor.

— Pleacă acum, înainte ca ceilalţi să tabere asupra

noastră, o îmboldi Violet.

— Eşti sigură?

— Convinge-o tu, Freddy. Eşti mult mai diplomat decât mine.

— Dacă nu pleci acum, vei fi obligată să asculţi iar povestea despre premiul câştigat de Priscilla la desen.

— Este exact îndemnul de care aveam nevoie, dragul meu. Ne vedem mâine, zise ea repede şi se întoarse să părăsească încăperea prin uşa care dădea în bibliotecă, reuşind să-i evite la milimetru pe Charlotte şi lordul Congreve care sosiră primii.

Reţinuţi la masă de Priscilla care le relatase prezentarea ei la curte, Kit, Lady Wolcott şi Priscilla fură ultimii care părăsiră sufrageria. După ce aşteptase în bibliotecă o vreme, ca să evite oaspeţii ce treceau dintr-o cameră într-alta, Angela tocmai se strecura în apartamentul ei de la capătul coridorului şi dacă Kit n-ar fi aruncat o privire plictisită prin hol în timp ce Priscilla şi Lady Wolcott dezbăteau durata întrevederilor lor cu regina, n-ar fi observat uşoara strălfulgerare a părului blond şi rochia de şifon roz care dispăreau din vedere.

Când intră în salon, descoperi că gazda lor îşi părăsise petrecerea.

— Săraca de ea, are o durere de cap îngrozitoare, explică lady Lanley, aşa că am insistat să ne lase să ne descurcăm singuri. Angela a promis să fie în formă pentru dineul tău de mâine seară, Charlotte. Acum spuneţi-mi, cine doreşte ceai?

Un interval oarecare de timp, supunându-se normelor cerute de politeţe, Kit răspunse la numeroase întrebări legate de cursa lui victorioasă, bău coniac mai degrabă decât ceai, ascultă absent ultimele bârfe, dar ceea ce era mai interesant era să facă speculaţii asupra posibilităţii de a o găsi pe contesă singură în apartamentul ei. Tocmai se

aranjau mesele pentru cei care doreau să joace bridge, când îşi aminti că avea o întâlnire la „Iaht Club” stabilită dinainte.

— L-am promis lui Waring că vom face în astă seară o trecere în revistă a hărţilor mele maritime, le explică el lui Charlotte şi Priscillei.

— Nu poate altcineva să se ocupe de lordul Waring? protestă Priscilla. N-am reuşit să te văd toată ziua din cauza cursei aceleia stupide care ţi-a luat atâta timp. Egoismul ei îl uimea de fiecare dată, dar fiind în toane bune pentru că avea planuri mai incitante în perspectivă, Kit răspunse cu amabilitate:

— Mi-e teamă că Waring se bazează pe mine ţinând cont că am navigat recent pe ruta respectivă, iar el va avea mâine un rival de temut în persoana lui Harcourt.

— Nu poţi să mai stai puţin? întrebă Priscilla prefăcându-se bosumflată.

— Ei, dragă, interveni Charlotte, nu trebuie să fii atât de pretenţioasă.

Sfatul matern fu însoţit de un zâmbet plin de graţie şi de senzaţia neliniştitoare că vorbele „decât după ce veţi fi căsătoriţi” formau firească şi nerostita continuare. Fiind într-o stare de spirit bună, Kit ignoră prefăcătoria voalată, îşi luă rămas bun de la cei prezenţi şi plecă. Însufleţit de spiritul de aventură, rămase în holul alăturat salonului şi supraveghe ambele direcţii. Nu era niciun servitor, niciun zgomot. *Nimic nu stă între mine şi uşa de la capătul hoului*: observă el bine dispus. Scoţând ceasul din buzunarul de la vestă, se uită să vadă ce oră este.

Doar unsprezece, gândi el şi zâmbi. *Acum să vedem dacă lady Angela are nevoie de ceva care să-i aline durerea de cap.*

CAPITOLUL 5

Trecând neauzit de-a lungul coridorului a cărui podea era acoperită de covoare, Kit privi la stampele înfăţişând peisa Je marine ce acopereau pereţii şi gândi că Angelei i-ar plăcea să admire tabloul de Ruysdael pe care-l avea în salonul iahtului său. Priveliştea mării învolburate de furtună îi amintea întotdeauna de caracterul efemer şi plin de neprevăzut al vieţii. Era parcă imaginea existenţei lui rătăcitoare. *Ce bine*. Reflectă el, *că îi plăcea şi contesei să navigheze*, ceea ce constituia o preocupare neobişnuită pentru o femeie al cărei farmec şi frumuseţe făcuseră din ea o favorită a societăţii, dar, în fond, ea era o persoană cu totul deosebită.

După ce trecu de ultima reproducere înrămată a unui peisaj marin, se opri în faţa uşii prin care se făcuse nevăzută Angela.

Fără să-şi pună problema bunelor maniere sau a păstrării aparenţelor, pentru că aflase că regulile deveneau flexibile când era vorba de budoarul unei doamne, deschise uşa şi păşi peste prag. Micul salon era ingenios iluminat de lămpi cu abajur de mătase, ornamentate cu auriu şi culori pastelate în stil rococo şi înfrumuseţat de prezenţa fermecătoarei contese Angela care, îmbrăcată într-o rochie de casă, stătea întinsă pe un şezlong cu părul lăsat liber pe umeri, picioarele ei goale ivindu-se de sub tivul dantelat al neglijeului. Aşa îmbrăcată în alb şi cu părul ei blond ce strălucea, părea că radiază lumină în obscuritatea micii încăperi.

Totuşi, vocea ei avu darul să-l aducă la realitate.

— Nu te-am invitat să intri, zise ea închizând cartea pe care o ţinea în poală şi aruncându-i o privire provocatoare.

— N-am fost sigur că o să am răbdare să aştept să fiu invitat, răspunse Kit pe un ton agreabil, închizând uşa. Te doare într-adevăr capul? Dacă e aşa, îmi pare rău.

Va îndrăzni el să facă mai mult decât să încalce intimitatea izolării ei? Şi cum voi reacţiona dacă ar încerca? Nu mai sunt o ingenuă timidă şi nesigură când mă aflu în compania bărbaţilor. Îşi reaminti ea. Ea ridică vag din umeri.

— Nu, nu mă doare capul. Un zâmbet încreţi obrajii bronzaţi ai lui Kit.

— Ai vrut doar să scapi de mine.

— Presupui prea multe, domnule Braddock. De-abia ne cunoaştem.

— Eventual, am putea să ne cunoaştem mai bine, rosti el pe un ton liniştit, după care se desprinse de uşă şi începu să înainteze spre un fotoliu cu husă brodată.

— Nu sunt de aceeaşi părere, replică ea cu un glas fără inflexiuni, şi dacă ai fi un gentleman, ai pleca. Pentru o clipă, el rămase nemişcat urmărind-o cu o privire leneşă.

— Reuşeşte de obicei stratagema asta? murmură el? şi, fără să aştepte răspunsul, îşi reluă drumul. Se lăsă să cadă pe perna din brocart de culoarea primulelor a fotoliului adoptând o poziţie relaxată şi spuse cu blândeţe:

— Eu nu sunt un gentleman.

— Uite ce este, domnule Braddock, declară Angela deosebit de calmă, punând cartea pe care o ţinea în poală pe măsuţa de lângă ea, nu voi pretinde că nu eşti un bărbat fascinant. Niciunul dintre noi nu este un novice cu gânduri ascunse, dar…

— Ah, periculosul „dar”, o întrerupse el cu un glas potolit. Dă-mi voie, şopti în continuare zâmbind vag şi înclinând uşor într-o parte capul, să definesc toate circumstanţele potrivnice. În primul rând, le avem pe Charlotte şi pe Priscilla ca piedici majore; apoi, desigur, sentimentele tale de prietenie şi simţ al datoriei, drept consideraţii de ordin etic. Să punem la socoteală şi faptul că încalc teritoriile prinţului de Wales, sau acest lucru nu

mai are importanţă!? Desigur, nu trebuie să uităm tristeţea pe care ţi-a produs-o recenta căsătorie a domnului Manton. Presupun că ştii că zvonurile au decretat că eşti inconsolabilă. Oare am reuşit să trec în revistă absolut totul?

— Categoric. Vezi, aşadar, că o prietenie ulterioară ar fi imposibilă.

— Întotdeauna eşti la fel de impasibilă?

— Sunt sigură că acest lucru nu poate avea importanţă pentru un bărbat care călătoreşte împreună cu un harem, în câteva ore vei uita acest impuls de moment.

— Cu cât cinism vorbeşti despre bărbaţi, doamna mea!

— Nu mai am optsprezece ani, domnule Braddock.

— Poate aş reuşi să te facă să-ţi schimbi părerea.

Pentru prima oară de la începutul întrevederii, Angela zâmbi.

— Domnule Braddock, nu eşti câtuşi de puţin original.

— Ai auzit fraza asta de prea multe ori?

— Bănuiesc că erai foarte tânăr când am auzit-o pentru prima oară.

— Câţi ani ai?

— Treizeci şi cinci.

— Erai de abia o fetişcană când te-ai măritat cu de Grey.

Brusc, faţa ei păru o mască lipsită de expresie.

— Aveam şaptesprezece ani, spuse ea cu o voce atât de rece, încât el se întrebă oare ce-i făcuse contele. Ştia că nu trăiau împreună şi asta dura de mulţi ani, dar nu-şi dăduse seama cât de puternică era aversiunea ei faţă de propriul soţ.

— Îmi pare rău, spuse el de parcă ea i-ar fi împărtăşit toate detaliile teribilei sale vieţii.

— N-are de ce să-ţi pară rău, domnule Braddock, am fost mai norocoasă decât maoritatea femeilor. Cred totuşi că poţi înţelege de ce prefer să nu fiu amestecată în aventurile dumitale amoroase. Presupun că vei pleca în curând. Priscilla constituie un motiv serios, orice ai spune şi, sincer vorbind, nu văd niciun avantaj pentru mine în toată afacerea.

— Ai avea un tovarăş de navigaţie pentru o perioadă, zise el rânjind.

— Câtă ingeniozitate, domnule Braddock! replică ea cu un surâs neprefăcut.

— Spune-mi Kit.

— De ce aş face asta?

— Iahtul tău nu este la Cowes anul acesta. Am să te iau mâine cu iahtul meu.

— Mmm… văd că ştii cum să mă ispiteşti.

— Am să vin după tine mâine dimineaţă la ora opt.

Ea se ridică de pe şezlong cu o mişcare rapidă, se duse la fereastră într-un vârtej de muselină şi dantelă albă, smuci nervoasă de draperie doar pentru a o lăsa să cadă din nou, după care se întoarse cu faţa spre el şi îi zise brusc cu o voce joasă:

— Nu pot.

— Nu i-am făcut nicio propunere Priscillei, rosti el cu blândeţe; absolut niciuna şi nici n-am intenţia s-o fac în viitorul apropiat. Cât despre prietenia cu Charlotte, adăugă el ridicându-se din fotoliu cu o graţie nepăsătoare, îţi propun doar o plimbare cu iahtul meu în plină zi. Adu-ţi o prietenă pe post de însoţitoare, dacă doreşti. Adu oricât de mulţi prieteni doreşti, murmură el atingând-o uşor pe umăr cu vârful degetelor.

— Te rog, nu face asta, spuse ea, vocea ei nefiind decât o şoaptă.

— Desiree poate să întreacă orice pluteşte pe mare.

Lasă-mă să-ţi arăt.

Silită de apropierea lui să se lipească de fereastră şi simţind căldura trupului lui, înţelese că nu-i mai vorbea doar despre plimbarea cu iahtul.

— Trebuie să pleci, stărui ea, ferindu-şi chipul de ochi lui înflăcăraţi.

— Curând, şopti el prinzându-i bărbia în palmă, forţând-o cu o delicată insistenţă să-şi întoarcă faţa spre el şi totodată ridicându-i-o, astfel încât gura ei să se apropie de a lui. N-o să dureze mult, murmură el şi parfumul lui îmbătător, senzual şi fierbinte, îi invadă simţurile.

— Trebuie să pleci, gâfâi ea.

— Imediat, răspunse el.

— Acum.

— Chiar în momentul ăsta, şopti el coborându-şi gura către a ei, şi deodată ei i se păru că aşteptase o eternitate chinuitoare să simtă căldura buzelor lui.

El depuse un sărut uşor ca o aripă de fluture pe gura ei, un sărut ca o promisiune agonizantă, ca o dulce ademenire, asemănător celor furate în spatele stranei corului într-o biserică plină de enoriaşi. Ea scoase un suspin, un sunet mic şi îmbătător, dezvăluind plăcerea care îi submina într-un mod dezastruos spiritul de autoconstrângere. El îşi stăpâni impulsurile sălbatice fiindcă fermecătoarea contesă Angel era încă o pradă nesigură, cu stare de spirit oscilantă şi capricioasă. Sporind imperceptibil apăsarea şi croindu-şi drum cu multă grijă, îi despărţi uşor buzele dulci. Ţinându-i încă bărbia captivă în mână, îi invadă gura cu limba, şi-o împleti cu a ei, apoi pătrunse mai adânc, cerând mai mult şi promiţând mai mult. Angela începu să respire mai accelerat iar stomacul i se strânse şi începu să zvâcnească – o reacţie de şcolăriţă cum nu mai simţise de ani întregi. Nu se aşteptase la atâta sensibilitate din partea unui

bărbat care intrase în apartamentul ei neinvitat, nu-l crezuse capabil de o atât de profund emoţionantă tandreţe. Îi făcea plăcere că-l judecase greşit.

Mintea lui Kit înregistra sunetul înăbuşit ca pe o exteriorizare a mesajului că era binevenit. Erecţia lui se mări, dorinţa puternică pe care o resimţi brusc îi întunecă raţiunea şi mintea îi fu străbătută de gândul năvalnic de a o lua cu el, ca să-i aparţină numai lui. Dar, chiar în momentul în care creierul lui era copleşit de acest impuls fără precedent, el respinse inexplicabila fantezie. Nu resimţea nevoia s-o aibă în proprietatea lui, din contră, după ce dorinţa temporară se stinse, îşi dădu seama în mod conştient că prefera modul lui de viaţă neobişnuit şi nelegat de nimic şi de nimeni. Revenind pe un teren familiar şi cu talentul lui de seducţie revigorat, îşi ridică mâna liberă şi îşi alunecă degetele prin părul auriu al Angelei până când palma lui poposi pe tâmpla ei. Îndepărtându-şi buzele la o distanţă cât grosimea unui fir de păr de buzele ei, îi şopti:

— Sărută-mă şi tu, mon ange.

— N-ar trebui, răspunse ea şi nehotărârea făcu să-i tremure buzele.

— Eu, însă, vreau să mă săruţi. La fel de mult pe cât dorea să se afunde adânc în ea.

— Şi dacă n-am s-o fac!?

— Atunci, va trebui, pur şi simplu, să aştept aici până o vei face, zise el neînduplecat, tachinând-o.

Era un bărbat extraordinar, gândi ea încântată de abila lui pasiune. Reacţiona întotdeauna prin irascibilitate la manifestările de autoritate ale bărbaţilor. Ţinându-l de mâini, se desprinse uşurel şi, dându-se înapoi îndeajuns de mult încât să-i poată vedea chipul, murmură în joacă:

— Cam cât de mult ai fi dispus să aştepţi?

— Hmm… Având în vedere că mâine nu trebuie să

navighez...

— Nu, nu... ai da naştere la un scandal dacă ai rămâne atât de mult.

Dar zâmbetul ei ademenitor atenuă reproşul.

— O să mă ascund sub patul tău, zise el cu un aer ştrengăresc, şi decis totodată.

Gândul de a-l avea pe Kit Braddock atât de... accesibil, îi trimise prin corp un fior tulburător care-i aprinse simţurile, dar fiind mai puţin îndrăzneaţă decât el, se arătă imediat de acord.

— O să te sărut o dată, dar după aceea trebuie să pleci.

— Bine, rosti el, răspunsul lui fiind într-adins neutru.

Dându-i drumul, el rămase în aşteptare cu un zâmbet binevoitor.

— Doar un singur sărut deocamdată, spuse, şi vocea ei joasă, ademenitoare, aproape că-l făcu să-şi piardă calmul îndelung exersat.

— Unul singur, încuviinţă el cu o voce adâncă şi catifelată.

— Nu pot să ajung la tine, zise ea cu aerul unei fetişcane ce tremura pe marginea prăpastiei şi ochii ei albaştri ca un cer de vară străluceau, tachinându-l.

— Dă-mi mâinile. Era mulţumit că ea – şi uitase îndeauns temerile încât să găsească jocul amuzant. Când ea făcu ce-i ceruse, el i le conduse spre umerii lui şi spuse încetişor.

— Acum, dacă te înalţi pe vârfuri, poţi să mă săruţi.

Sub mâinile ei, forţa lui ieşea pregnant în evidenţă; muşchii îi erau puternic reliefaţi şi tari ca oţelul şi era uimitor de bine clădit.

Ultimele lui cuvinte îi pătrunseră în creier declanşând o avalanşă de imagini ispititoare. *În mod sigur este şi foarte viril*, îi şopti o voce fierbinte, *foarte bine*

înzestrat, şi timp de o clipă agonizantă şi zguduitoare când raţiunea o părăsi, dori să-l simtă înăuntrul ei.

El observă roşeaţa instantanee care-i coloră obrajii şi gâtul, coborând apoi spre marginea încreţită a decolteului rochiei ei de casă. Îi putea simţi sânii striviţi de pieptul lui şi se întrebă dacă roşeaţa îi cuprinsese şi pe ei şi dacă îi aşteptau mângâierile. Totuşi nu se mişcă. Avea destulă experienţă ca să nu facă aşa ceva.

Ea inspiră adânc încercând să se liniştească. *E doar un sărut,* îşi spuse ea.

Ridicându-se pe vârfuri, îşi alunecă palmele pe umerii lui, îi înlănţui gâtul cu braţele şi spuse pe un ton modulat cu gria:

— Apleacă-ţi capul, domnule Braddock.

— Kit, murmură el.

— Kit, pronunţă ea cu dulceaţă în glas pentru prima oară, nu pot să ajung la tine.

Ai reuşi foarte uşor dacă am fi în pat, reflectă el cu neruşinare, dar îşi reprimă gândurile cu prudenţă. Trebuia să înainteze doar cu câte un singur pas, treptat, în compania acestei doamne extrem de circumspecte.

Era un joc cu şanse inegale chiar dacă îl jucau două persoane cu experienţă, pentru că Thomas Kitredge Braddock avea un avantaj clar. Datorită modului său neconvenţional de viaţă, ajunsese să cunoască în amănunţime diferitele faze de excitare ale femeilor. Acum aştepta sărutul.

Apucând-o de talie ca s-o sprijine întrucât se cam clătina stând pe vârfurile picioarelor, simţi alunecarea muselinei diafane pe pielea ei. *Niciun corset sau cămaşă de noapte nu-mi limitează accesul la trupului ei voluptuos* realiză el înfierbântat*. Doar rochia de casă migălos literată din dantelă, funde şi mătase fină.* La început, când îl sărută, buzele ei de abia i le atinseră pe ale lui şi el aşteptă

cu respiraţia tăiată să vadă dacă va mai urma ceva, dar când îi simţi mâinile încordându-se pe ceafa lui, începu să zâmbească.

Al doilea sărut al ei fu mai lung. O atingere ademenitoare, senzuală, lentă, aromată şi plină de promisiuni… iar el era încântat s-o accepte pe provocatoarea contesă Angela în condiţiile impuse de ea… sau în orice condiţii.

— Eşti foarte politicos, murmură ea când gura i se ridică din nou, fixându-l cu o privire uimitor de directă de sub pleoapele pe jumătate coborâte.

— Te surprinde?

— Da.

— Încerc să mă comport cât se poate de bine.

— Nu faci la fel, de obicei? Cel mai adesea, nu!

— Pe doamnele tale nu le deranjează asta?

— Te interesează cu adevărat răspunsul?

— Un harem este ceva deosebit, şi mi-a trezit curiozitatea.

— Nu este un harem, dar dacă ar fi, aş fi tentat să te includ şi pe tine în el.

— Din nefericire, sunt prea egoistă ca să împart ceva cu cineva.

— Şi de fapt, nimeni nu te vrea în haremul lui, îi reaminti el cu blândeţe, indiferent care ar fi părerea ta.

Auzise şi el zvonurile că Joe Manton revenise din luna de miere pe care o petrecea la Paris ca s-o vadă pe Angela, şi se întrebă deodată cine pe cine împărţea pe altcineva.

— Eşti cumva o autoritate în materie de protocol al haremurilor.

— Nu, dar unul dintre prietenii mei este.

Ştia că nu se referea la un bărbat; ştia că era vorba de una dintre femeile lui.

— Te place mai mult?

— Ce-ar fi să discutăm despre Joe Manton, sau Bertie sau Lew Archer. Spune-mi, ei te preferă pe tine?

— Cât de bine eşti informat, domnule Braddock.

— Kit, murmură el.

— Kit, şopti ea, înainte ca gura lui să o acopere pe a ei.

De data asta el nu mai aşteptă să fie sărutat, ci trecu dincolo de limitele bunelor maniere. Ea era extraordinar de frumoasă, era pe jumătate goală în braţele lui şi erau singuri. Iar el voia mai mult decât un sărut.

Având un singur gând în minte şi cu hotărârea luată deja, îmboldit de o dorinţă arzătoare, îşi alunecă mâinile pe spatele ei, îi cuprinse fesele în palme şi strângând-o mai aproape, o apăsă de lungimea rigidă a erecţiei sale.

Ea gemu cu gura lipită de a lui când o fierbinţeală extatică explodă înăuntrul ei. Era extraordinar de viril. O senzaţie, delicioasă o străbătu prin tot corpul şi scânci într-un sunet delicat şi senzual de aşteptare şi dorinţă.

— Lertaţi-mă că întrerup o scenă atât de încântătoare.

Sarcasmul părea oarecum nepăsător, dar intonaţia cu care contele de Grey rostise cuvintele, deşi era tărăgănată şi domoală, lovise precis ca un pumnal. Una dintre mâinile lui înmănuşate încă se mai sprijinea pe zăvorul uşii, iar ochii cenuşii, ca de cremene, urmăreau impasibili scena pasionată.

Mâinile Angelei căzură brusc de pe umerii lui Kit şi ea se desprinse din îmbrăţişarea lui. Rămase nemişcată urmărindu-şi soţul cu o privire cercetătoare pe care Kit o mai văzuse doar în încăierările pe viaţă şi pe moarte, şi spuse cu răceală:

— Ce te aduce la Cowes?

— Am venit cu Tarlington. El avea nevoie de nişte unelte de pescuit, iar eu voiam puşca pe care am lăsat-o

aici anul trecut. Violet mi-a spus că te doare capul. Probabil că dumnealui este doctorul tău, murmură sardonic soţul ei, puşca pe care o ţinea neglient într-o mână fiind un auxiliar ameninţător al remarcilor lui batjocoritoare.

Fiind pe deplin familiarizată cu răutăţile soţului ei, îi ignoră zeflemelele şi spuse liniştită:

— Ştiu că eşti nerăbdător să pleci la vânătoarea de potârnichi, şi îţi mulţumesc că ai trecut pe aici. Noapte bună.

— Nu ne faci cunoştinţă, Angela?

— Nu.

— Are nevoie de protecţia ta?

— Oricine ar avea nevoie să fie protejat de tine, Brook.

— Eu n-am nevoie, spuse Kit liniştit.

— E foarte viteaz, îi luă peste picior contele de Grey, aranjându-şi puşca în îndoitura cotului.

— Te rog, Kit, nu! zise Angela încetişor, punându-şi mâna pe braţul lui Kit ca să-l tempereze.

— E un tip zdravăn, dar, în fond, aşa-ţi place ţie, nu-i aşa? murmură contele cu insolenţă, aruncând o privire scurtă staturii înalte şi atletice a lui Kit.

— În general nu-mi plac bărbaţii mici de statură, încuviinţă Angela cu calm, dar, desigur, există şi femei cărora le plac. Contele, care era de înălţime medie şi zvelt, îşi curbă buzele într-un simulacru de zâmbet.

— Ce noroc!

— Da, sunt sigură că aşa este. Toată lumea ştia că soţul ei prefera fete foarte tinere.

— Văd că Maimuţa Tristă încă îţi mai ţine companie. Nu te-ai săturat de linguşelile lui Souveral?

— Dacă aş fi avut chef să conversez cu tine despre prietenii mei sau despre orice altceva, n-aş fi locuit la

Caston, aşa încât te rog, fii amabil şi pleacă. Această casă îmi aparţine.

— Ar trebui s-o văd pe scumpa mea Baby May înainte de a pleca, sugeră cu onctuozitate contele.

— Doarme, izbucni Angela. Nu vreau s-o deranezi.

— Ce atitudine defensivă ai, draga mea! Nu pot să-mi văd fiica!?

— Nu la ora asta, Brook.

Vocea i se aprinse din cauza mâniei, iar ochii i se umplură deodată de lacrimi.

— Vai, avem aici o adevărată tigroaică ce-şi protejează puiul. Ţi-am spus că familia Lofton mi-a făcut iar o vizită? adăugă el cu răutate, ca din întâmplare.

— Avem o înţelegere scrisă, zise ea încercând să-şi recapete calmul.

Angela avusese gria să fie însoţită de avocatul ei când se dusese la castelul de Grey. Ştia că nu putea avea încredere în Brook.

— Se pare că fiica lor e înnebunită. Au făcut o nouă ofertă.

— Documentul pe care l-ai semnat îţi impune nişte obligaţii.

— S-ar putea, spuse el răsucindu-se uşor, astfel încât ţeava puştii să fie îndreptată în direcţia ei. Kit păşi în faţa Angelei.

— Tu îl ai pe viteazul Lancelot, rosti Brook tărăgănat, pe un ton sardonic.

Kit se întoarse spre Angela.

— Vrei să plece? Vocea lui erajoasă şi blândă.

Ea clătină aproape imperceptibil din cap. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca Brook să aibă o scuză pentru a apăsa pe trăgaci.

— Îmi pre rău că a trebuit să fii martor la aşa ceva, şopti ea încet.

Îi displăcea ca problemele căsniciei ei să fie expuse în public, iar Brook înarmat constituia o ameninţare clară.

— Te rog să mă scuzi, îi zise ea calmă lui Kit, încercând să dezamorseze conflictul. Brusc, m-a apucat o durere de cap.

Fără a-i mai arunca vreo privire soţului ei, plecă din salon închizând uşa de la dormitorul ei cu un zgomot complet lipsit de delicateţe.

Acesta fu urmat de pocnetul sec al zăvorului.

— Întotdeauna a fost greu de stăpânit, murmură contele cu gura contorsionată de un început de zâmbet. Ţi se pare amuzantă furia ei? întrebă el liniştit.

— N-am observat să fi fost furioasă.

— Înseamnă că eşti nou pe aici. Te avertizez că Angela e o căţea care-ţi taie orice poftă. Asta se întâmplă dacă le dai femeilor bani şi drepturi de proprietate.

Vocea îi devenise tăioasă şi comportarea lui civilizată îi fusese eclipsată de ranchiuna înverşunată. *Omul se luptă pentru o cauză pierdută*, reflectă Kit cu indiferenţă. Parlamentul ratificase legea asupra drepturilor de proprietate ale femeilor cu ani în urmă. Privind către uşa încuiată dinspre dormitorul Angelei, spuse pe un ton plăcut.

— Întrucât contesa s-a retras, am să plec şi eu.

— Nu rămâi s-o implori pe scumpa de Angela să revină!? întrebă contele pe un ton uşor ironic.

— N-are rost, răspunse cu indiferenţă Kit, îndreptându-se spre uşă.

— S-ar putea să o îmbunezi, rosti soţul ei fără să abandoneze poziţia din dreptul uşii.

— S-a făcut târziu.

— Eşti american, nu-i aşa?

— Da. În plus, mă grăbesc. Brook Greville îl măsură pe bărbatul care-l domina net şi reacţionă cu prudenţă în

faţa violenţei abia reprimate a atitudinii lui.

— O să-ţi simtă lipsa, îl ironiză Grey, dându-se la o parte.

— Rămâne pe altă dată, zise Kit cu bruscheţe, deschise uşa şi ieşi.

CAPITOLUL 6

Angela fu foarte ocupată pregătindu-şi plecarea de La Cowes. După ce o duse pe Baby May din camera copiilor, jos, în dormitorul ei, îşi petrecu restul nopţii scriind mesaje prietenilor ei. Unele erau de scuze pentru invitaţiile pe care le acceptase de mai-nainte, altele erau scurte explicaţii referitoare la schimbarea planurilor el. Făcuse o greşeală să vină la Cowes şi tot ce-şi dorea acum era să se întoarcă la liniştea şi calmul de la Caston. Brook rareori venea la Caston, astfel că era oarecum la adăpost de perfidia şi ura lui, dar ceea ce era mai important, Baby May era protejată la reşedinţa retrasă din Norfolk de ura contelui. Deşi Angela nu recunoştea în mod deschis că fugea din calea tentaţiei, îşi dăduse seama că a-l vedea în acea seară pe Kit Braddock la dineul de la Charlotte însemna să se lase sufleteşte la voia întâmplării şi nu dorea să-şi complice viaţa şi mai mult.

Iar Kit Braddock era un bărbat mult prea îndrăzneţ.

Când Kit intră în cabina sa luxoasă de pe iaht, la puţin timp după răsăritul soarelui, spuse doar atât:

— Iertaţi-mă doamnelor, dar având în vedere proasta dispoziţie în care mă aflu, intenţionez să dorm toată ziua.

După ce uşa se închise în urma ultimei femei, în liniştea camerei explodă un torent de invective născute din exasperare, de parcă putea să dea în sfârşit frâu liber frustrării. Era în acelaşi timp furios şi indignat, ranchiunos şi ursuz şi îşi ură pentru a mia oară de când începuse s-o facă noaptea trecută, că va şterge zâmbetul acela insolent

de pe faţa contelui de Grey.

Ridicându-se greoi din scaun, înură din nou pe când îşi dezbrăcă haina de seară. Vesta i se alătură hainei pe podea şi butonii din diamante ai cămăşii sale fură deschişi dintr-o singură smucitură, după care, cămaşa fu scoasă şi lansată ca un proiectil înspre tabloul Ruysdael aflat deasupra patului. Rămase apoi aşa, pe jumătate dezbrăcat, încercând să-şi controleze pofta carnală pe care nicio cantitate de coniac nu reuşise s-o domolească.

Îşi încleştă pumnii încercând să se opună furiei puternice şi dorinţei care îi invadară simultan creierul. Nu fusese niciodată obsedat de vreo femeie, nicicând nu fusese atât de devorat de dorinţă. Dezbrăcându-se de hainele rămase, se luptă să stăpânească senzaţia neliniştitoare, găsindu-şi o slabă consolare în a expedia verbal lumea, în general, şi câteva persoane, în particular, către regiunile subterane, puţin confortabile, ale pământului.

Se aruncă apoi complet gol în pat şi adormi imediat.

— Din câte se pare, contesa nu i-a acordat favorurile ei noaptea trecută, comentă Saskia, când doamnele de la bordul lui Desiree se adunară în salon ca să-şi bea ciocolata de dimineaţă.

— Ce contesă? întrebă o superbă nordică blondă.

— Contesa de Grey, o informă Saskia. Noaptea trecută era – ca să-i citez propriile cuvinte – devorat de o pasiune adolescentină pentru ea.

— Nu-i plac bărbaţii? se interesă o tânără vest-africană, ridicându-şi sprâncenele perfecte.

— Probabil că nu, dacă l-a refuzat pe Kit. Cuvintele fură pronunţate cu un accent specific regiunilor din vestul Statelor Unite de către o chinezoaică subţire, pe care Kit o întâlnise în San Francisco.

— Atunci va avea nevoie de noi când se va trezi, rosti

zâmbind o roşcată plinuţă.

— Şi e atât de… minunat de insaţiabil după ce a băut toată noaptea, observă una dintre femei. Vom beneficia toate de pe urma refuzului contesei.

Un murmur general de aprobare se auzi în cameră.

— Tot aşa de bine putem să-i fim recunoscătoare contesei şi pentru subitul interes al lui Kit faţă de o altă persoană decât ipocrita de Priscilla, zise Saskia.

— A părăsit-o pe domnişoara Pembroke? Dar i-a promis mamei lui o mireasă englezoaică.

— Contesa e englezoaică, remarcă Saskia.

— Şi căsătorită.

— Dacă l-ai fi văzut noaptea trecută, te-ai putea întreba cât de important este acest lucru.

— Bineînţeles că este important, Saskia, declară irlandeza cu părul roşu ca flacăra. Divorţul este scandalos. În plus, ea nici nu se uită la el, dacă-ţi aduci aminte.

— Ce noroc pe noi, şopti Cleo tărăgănat.

— Iar Kit nu are înclinaţie spre romantism, le reaminti africană. Dacă îl interesează contesa, nu e pentru că ar vrea s-o ia de soţie.

— E adevărat, zise Saskia cu un scurt oftat, numai că îmi displace atât de mult domnişoara Pembroke…

Mult mai târziu în acea dimineaţă, Kit fu din nou subiectul unei conversaţii, dar de data asta la vila închiriată de familia Pembroke, unde Charlotte şi Priscilla îşi luau micul dejun într-o încăpere cu vedere la mare.

După ce fu servit micul lor dejun frugal compus din ceai şi brioşe cu marmeladă, Charlotte îi spuse feţei care le servise să plece, aruncă o privire spre uşă ca să se asigure că era bine închisă şi îşi puse cu grijă şervetul în poală. Luă o înghiţitură de ceai, stătu un moment să contemple peisajul rămânând cu mâna cu care ţinea ceaşca în aer, apoi, după ce o puse la loc pe farfurioară, zise:

— Nu mi-a plăcut felul în care s-a uitat domnul Braddock la Angela, seara trecută. Priscilla care tocmai îşi diseca brioşa împărţind-o în patru părţi egale, ridică în sus capul către ea cu o privire inocentă şi înţelegătoare.

— Nu s-a uitat la ea. Cred că te înşeli.

— Nu sunt chiar aşa de sigură că greşesc, murmură mama ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar e de vârsta ta. Cum ar fi posibil să fie interesat de ea!?

— Poate că ai dreptate, iubito, se arătă Charlotte de acord politicoasă, ştiind foarte bine că puterea de seducţie a Angelei îl copleşea pe orice bărbat care era încă în stare să respire. Cu toate astea, continuă ea veselă, cred că n-ar strica să-i oferi domnului Braddock ocazia să stea de vorbă între patru ochi cu tine ca să te poată cere în căsătorie. S-ar putea ca astă-seară să fie momentul cel mai potrivit, ţinând cont că vin puţini oaspeţi la cină.

— Şi n-o voi avea oare pe încântătoarea Angela ca rivală? întrebă Priscilla sarcastică.

— Din fericire, nu, răspunse mama ei fără ocolişuri. Ne-a trimis regretele ei. Se reîntoarce la Caston.

— Vezi? rosti Priscilla fluturând o bucată de brioşă către mama ei. Dacă el ar fi încurajat-o cu adevărat, ar fi venit diseară la cină să flirteze. Mereu ai spus că îi plac bărbaţii atrăgători, zise ea plină de sine şi îşi aruncă bucata plină de marmeladă în gură.

— Ascultă-mă, draga mea, zise mama ei suspinând, dându-şi seama, că o explicaţie a semnificaţiei privirilor înflăcărate pe care şi le aruncaseră cei doi în timpul cinei de seara trecută ar fi mai presus de puterea de înţelegere a naivei sale fiice. Nu ne-a mai rămas prea mult timp. Odată ce s-a încheiat sezonul, s-ar putea ca domnul Braddock să se decidă să plece foarte repede. Totuşi, dacă ar fi stimulat puţin, sunt sigură că te-ar cere în căsătorie,

aşa că diseară, după cină, propune-i să-i arăţi orhideele din seră. În acelaşi timp, eu am să aranjez partenerii la mesele de bridge, ţinându-i ocupaţi pe ceilalţi musafiri ca să ai răgazul să rămâi singură cu domnul Braddock ca să-l… ăă… încurajezi să te ceară în căsătorie.

— Pot să-l las să mă sărute? întrebă Priscilla cu gura plină cu brioşă.

— Poate, puţin… ai grijă, nimic prea înflăcărat… dar o sărutare amabilă sau două, n-ar fi deloc nepotrivite. După ce înghiţi îmbucătura, tânăra o privi gânditoare pe mama ei, apoi arboră un zâmbet profund satisfăcut şi zise:

— Va fi nevoit să se însoare cu mine, nu-i aşa?

— În general, un gentleman înţelege care este datoria lui faţă de o tânără bine crescută, dar s-ar putea să fie de folos să porţi rochia aceea cu corsajul brodat cu perie.

— Pentru că e îndrăzneaţă?

— Nu este chiar îndrăzneaţă, dar îţi pune în evidenţă decolteul tău încântător. Şi bărbaţilor le plac…

— …ţâţele mari, încheie Priscilla, amestecându-şi zahărul în ceai.

Uluită pentru un moment, Charlotte avu nevoie de încă unul ca să-şi recapete glasul.

— Voiam să spun femeile feminine. Oricum, zise ea, de unde ai auzit un asemenea cuvânt vulgar?

— Băieţii de la graduri şoptesc mereu asta în spatele meu, mamă. Întotdeauna sunt aşa de îndrăzneţi… răspunse fiica ei cu un zâmbet vag. Inima lui Charlotte tresări.

— Dacă te prind vreodată aruncând măcar o privire unuia dintre neciopliţii ăia, Priscilla Pembroke, rosti ea în timp ce vocea i se ridica din cauza ororii şi panicii, voi avea gria să stai încuiată în camera ta o lună întreagă. Ai înţeles?

— Desigur, mamă, replică ea cu calm, ochii ei albaştri

nearătând câtuşi de puţin tulburaţi. Nu te alarma. Nu m-am uitat niciodată în mod serios la un bărbat care nu avea grămezi întregi de bani. Chiar a trebuit să-i spun sărmanului lord Everleigh că nu pot să dansez cu el foarte des. L-am spus-o într-un mod foarte politicos, dar, mamă, ştii la fel de bine ca şi mine că este cel mai mic fiu dintr-o familie cu zece copii şi, oricât de chipeş ar fi, n-ar putea să-mi dea ce-mi doresc.

Contesa Ansley dădu drumul respiraţiei pe care nu-şi dăduse seama că şi-o reţinuse.

— Eşti o fată grozavă, declară ea resimţind o mulţumire pornită din inimă pentru pragmatismul fiicei sale. Tatăl tău spune că ai la fel de mult bun simţ ca şi el.

— Tata şi cu mine vrem să refacem grajdurile, mamă, iar tu vrei să renovezi casa. De ce să-mi irosesc frumuseţea pentru un bărbat care n-are o leţcaie?

— Ce isteaţă eşti, iubita mea, iar domnul Braddock este departe de a nu avea niciun ban. Este unul dintre acei minunaţi milionari americani care au atâţia bani că nu mai ştiu pe ce să-i mai irosească.

— Şi în fond, de ce să nu-i cheltuiască cu mine? rosti Priscilla veselă.

— Într-adevăr, de ce nu? se arătă mama ei de acord.

În seara aceea, Kit sosi bine dispus la familia Pembroke. Dormise aproape toată ziua, fapt care-i mai alinase durerea infernală de cap, iar câteva ore de sex pătimaş cu prietenele lui îi domoliseră în mod plăcut starea agitată de spirit. De asemenea, nu trebuia uitat că speranţa lui de a o vedea pe Angela din nou îi temperase irascibilitatea.

Descoperise însă imediat că ea nu era acolo, când îl întrebase pe majordom de cum intrase în casă, răspunzându-i-se, cu acea aroganţă binevoitoare caracteristică servitorilor celei mai privilegiate caste, că

doamna contesa se întorsese la Eston.

— Când? întrebă Kit lipsit de tact.

Atunci fu tratat cu o privire inexpresivă care ar fi redus pe cineva mai slab de înger la o simplă pată pe covor şi i se comunică pe un ton îngheţat, că o astfel de informaţie nu era de competenţa servitorilor familiei Ansley.

Veselia lui Kit se evaporă instantaneu; îşi scoase ceasul să vadă ce oră e şi decise că trei ore constituiau intervalul maxim în care aprecia că va putea păstra o atitudine politicoasă şi se întrebă cu ceea ce era mai mult decât un interes pasager, unde dracu' era Caston.

Nimic din toate acestea nu prevestea nimic bun pentru planurile de căsătorie ale familiei Pembroke.

Din fericire, cina fu binecuvântat de scurtă, fiindcă pentru el, mâncarea n-avu niciun gust. De fiecare dată când orologiul anunţa sferturile de oră, el număra în tăcere bătăile, îi era greu să se concentreze asupra conversaţiei, iar când cina luă sfârşit, şi Priscilla îl întrebă dacă nu vrea să vadă orhideele de seră, el se declară repede de acord, deoarece îi era teamă să nu fie reţinut la una din mesele de bridge din salon.

— Ia loc, zise Priscilla bătând cu palma locul de lângă ea de pe banca ornamentală din seră.

Creierul lui îi înregistră vorbele cu o oarecare întârziere, deoarece gândurile îi erau în altă parte, aşa încât lăsă involuntar impresia că ezita.

Cu instinctele inerente unei femei fatale, Priscilla adăugă o tentă ispititoare atitudinii ei pentru a-i putea capta interesul. Aplecându-se uşor în faţă, îi oferi cu largheţe priveliştea sânilor ei superbi.

— Iubitule, murmură ea cu dulceaţă în glas, vino şi stai lângă mine.

Când se aşează, aproape fără să-şi dea seama, ea

decise că era necesară o manifestare mai explicită, aşa încât îşi puse mâna pe coapsa lui şi spuse încetişor:

— Aşa-i mai bine. N-am apucat să fiu singură cu tine niciun moment toată seara.

Instantaneu, creierul îi fu străbătut de semnale de avertizare. Atenţia fiindu-i distrasă de la cele ce se petreceau în imediata apropiere, nu băgase de seamă tabloul ademenitor al sânilor ei care-i fusese prezentat, dar mâna ei aşezată pe piciorul lui declanşase o alarmă adânc înrădăcinată. Cunoştea regulile, chiar dacă, în general, prefera să le ignore şi nicio domnişoară virgină nu-şi punea mâna pe coapsa unui bărbat fără un motiv întemeiat.

— Acestea sunt orhideele? întrebă el deodată, ridicându-se brusc de pe bancă şi apropiindu-se de o cascadă de petale de un verde pal care atârnau cu autorul unor cârcei fini dintr-o tufă din apropiere. Vorbeşte-mi despre ele, zise el de la o distanţă sigură. Sunt complet ignorant în materie de flori.

— Nici eu nu ştiu nimic despre ele, spuse Priscilla zâmbind drăgălaş în timp ce se ridica de pe bancă. Voiam să te am numai pentru mine în seara asta, murmură ea îndreptându-se spre el. Crezi oare că sunt mult prea îndrăzneaţă? continuă păşind pe pardoseala din lespezi de piatră şi apropiindu-se până când corsajul ei ornat cu perle îi atinse vesta.

Cursa era atât de evidentă acum încât de-abia se abţinu să nu zâmbească, iar estimările lui privitoare la cruzimea tinerei Priscilla cunoscură o mişcare ascendentă.

— Ei, ce-ar zice mama ta? întrebă Kit cu blândeţe, retrăgându-se cu un pas, văzându-te că nesocoteşti regulile bunei cuviine. Mama mea mi-ar reaminti să mă comport ca un gentleman.

— Prostii! gâfâi Priscilla, urmărindu-l. Mama mă lasă

să fac ce vreau.

— Sunt sigur că nu este aşa, zise el cu amabilitate apreciind distanţa până la uşă, şi mai mult ca sigur, tatăl tău n-ar fi de acord. O să ne uităm la flori altă dată, adăugă el, nefiind încă gata să se lase constrâns să contracteze o căsătorie. Vino şi cântă-mi la pian, propuse el politicos, retrăgându-se spre uşă. Îmi place în mod deosebit cum îl interpretezi pe Liszt.

— Nu vreau să cânt la pian. Vreau să te sărut.

— E prea multă lume în apropiere, rosti el voios când mâna lui apucă mânerul uşii. Vom găsi puţină intimitate ceva mai târziu. Acum, vino şi cântă pentru mine. Stând în pragul uşii deschise, era pregătit să-şi ia zborul. Indiferent dacă avea să se însoare sau nu cândva cu Priscilla, în mod cert nu era pregătit să ia această decizie importantă în seara asta.

— Te rog, o invită el curtenitor.

— Numai dacă întorci tu paginile, zise ea arţăgoasă.

— Cu plăcere, consimţi el observând cu un sentiment de uşurare valetul care stătea pe coridor.

Ea trecu de acesta ascunzându-şi privirea indispusă iar Kit o urmă în siguranţa pe care i-o oferea salonul. Dar până când reuşi să-şi ia rămas bun de la toţi cei prezenţi la familia Pembroke, după încă o oră plictisitoare, îl apucase o durere de cap îngrozitoare, muşchii făicilor îl dureau de cât se chinuise să zâmbească şi nutrea un sentiment cu totul nou, de ură, faţă de Liszt.

Am mare nevoie să beau ceva. Decise el şi, după ce parcurse pe jos scurta distanţă până la „Iaht Club”, comandă o sticlă de coniac primului valet pe care-l întâlni, când intră în încăperile clubului. Era nevoie de mai mult decât un pahar ca să-şi clătească din gură dezgustul faţă de maşinaţiile puerile ale Priscillei.

Aruncându-se într-un scaun dintr-un colţ retras, îşi

sprijini capul de spătar, închise ochii şi se întrebă dacă avea curjaul să se însoare cu o tânără foarte bine crescută, numai pentru a-i face plăcere mamei lui. Deşi ţinea foarte mult la mama sa, o căsătorie de convenienţă nu-l mai atrăgea la fel de mult cum ar fi făcut-o cu câteva zile mai înainte. Dacă s-ar căsători cu ea, presupunea că ar trebui să stea s-o asculte pe Priscilla flecărind din când în când, să stea la masă faţă în faţă cu ea la cină şi probabil, şi la micul de-un *Dumnezeule, pot oare să suport aşa ceva!?*

Totuşi, n-ai sta acasă prea mult, îl linişti o voce interioară.

Soţia ta va trebui să înţeleagă că în fiecare an tu petreci luni întregi pe mare. Căsătoria n-ar însemna o povară atât de mare pentru el. Cu excepţia copiilor, gândi el având senzaţia că se scufundă. *Aş dori să-mi las copiii în grija Priscillei?*

Din fericire, sosi coniacul întrerupându-i meditaţia asupra acestei întrebări atât de neplăcute şi, urmându-l îndeaproape pe valetul care-l servise, doi dintre prietenii lui Bertie apărură să-i ţină companie.

Conversaţia se îndreptă către navigaţie, şi temerile lui Kit în legătură cu o viaţă viitoare alături de Priscilla fură surghiunite la nivelul subconştientului. Imediat după miezul nopţii, apăru şi Bertie însoţit de Souveral şi cercul băutorilor aflaţi în jurul lui Kit se lărgi.

Prinţului de Wales nu-i fuseseră niciodată încredinţate îndatoriri regale de către mama lui, regina, care îşi păzea cu străşnicie prerogativele, astfel încât viaţa lui era constituită în principal dintr-o înşiruire de distracţii mondene şi trândăvie. Grupul lui de prieteni îl însoţea la ţară de la o reşedinţă la alta, de la Londra la Cowes, la Sandringham, la Biarritz, Monte Carlo, Paris sau Marienbad, în funcţie de anotimp. Participa la curse, vâna şi flirta cu femeile, bucurându-se de aceleaşi distracţii

aristocratice ca orice alt nobil. Singura diferenţă o constituia nivelul autorităţii sale. Nimeni nu putea refuza o invitaţie regală fără a avea un motiv întemeiat şi, dacă prinţul îşi exprima dorinţa de a vizita reşedinţa cuiva, acela era obligat să se supună. Aşadar, când ceva mai târziu, în decursul serii îi spuse lui Kit: „Vii la Oaks săptămâna viitoare, nu-i aşa?”, întrebarea masca de fapt o poruncă princiară.

— Am promis că mă duc la Wynmere, replică acesta, amintindu-şi de înţelegerea de a vizita reşedinţa Priscillei.

— De ce n-ai merge acolo săptămâna cealaltă? propuse Bertie cordial.

— Cred că şi ei au nişte planuri pentru săptămâna aceea, răspunse Kit. Îmi pare rău, dar am promis familiei Pembroke să mă duc.

— Ai de gând să te însori cu fata lor?

— S-ar putea…

Sprâncenele lui Bertie se ridicară ca urmare a ambiguităţii răspunsului lui Kit.

— Amână vizita la Wynmere. Spune-le că am insistat.

Observând ezitarea lui Kit, Souveral rosti liniştit:

— Va veni şi contesa de Grey, pentru curse.

Prinţul trecu cu privirea de la bunul lui prieten, ambasadorul, la Kit.

— Ei bine, Braddock, în cazul ăsta, mi se pare că domnişoara Pembroke mai poate aştepta o săptămână până să te vadă. La naiba, oricum aveam nevoie de tine să mă ajuţi în privinţa cailor mei de curse… Antrenorul mi-a spus că există şansa ca Winslow să ia premiul „Golden Stakes”. Angela se pricepe la cai mai bine decât majoritatea bărbaţilor, ştiai asta?

— Nu.

— E cea mai bună călăreaţă din Anglia şi are unii dintre cei mai buni cai de curse din Anglia. E o femeie

deosebită, dar sunt sigur că deja ai observat asta.

— Da.

— Există vreo problemă, Braddock? întrebă prinţul luând notă de răspunsurile reticente ale lui Kit.

— Nu, nu e nicio problemă, răspunse acesta încet. Totuşi, aş fi recunoscător dacă secretarul dumneavoastră ar trimite un mesaj explicativ familiei Pembroke.

— Straşnic! Consideră-l ca şi trimis. Mi-ai purtat mult noroc la curse în acest sezon, Braddock. Am nevoie de tine la Oaks şi exact asta le voi spune.

Conversaţia se transformă apoi în discuţii referitoare la cursele de cai. Cum toţi bărbaţii prezenţi erau proprietari, de cai de curse, discuţiile în contradictoriu asupra câştigătorilor fură foarte aprinse. Kit îşi expuse părerile mai rar decât ceilalţi deoarece gândurile lui nu erau îndreptate în totalitate asupra conversaţiei.

Când ajunse la bordul iahtului său câteva ore mai târziu, insistă să doarmă singur pentru a doua noapte la rând.

— Avem o cursă mâine şi eu sunt mort de oboseală, zise el, nu la fel de ursuz ca în seara precedentă, dar oricum, nu se punea problema să-şi schimbe hotărârea.

E complet schimbat, deciseră doamnele de la bordul lui Desiree.

Singurul lucru asupra căruia nu puteau cădea de acord, era motivul care îl făcuse atât de nesociabil. Dacă l-ar fi întrebat, nici el n-ar fi ştiut ce să le răspundă.

Dacă i-ar fi sugerat că era vorba de o iubire neîmpărtăşită, le-ar fi luat peste picior. Iubirea era un sentiment necunoscut pentru Kit Braddock.

La fel era şi fidelitatea. Angela de Grey inspira sentimente puternice, ar fi admis el, dar în mod sigur niciunul dintre cele două.

CAPITOLUL 7

Sfârşitul de săptămână de la Oaks beneficie de efectivul complet al grupului lui Bertie de la Marlborough House. Întrucât secretarul personal al prinţului, sir Francisc Knollys trimitea de obicei viitoarei gazde o listă a oaspeţilor preferaţi de prinţ, întotdeauna era asigurată prezenţa unui grup amuzant de prieteni.

Joe Manton şi Georgiana erau şi ei prezenţi la prima petrecere ce se dădea la reşedinţa lor de la ţară de când se întorseseră din luna de miere. Când Angela îi întâlni la prânzul de vineri, Georgiana fu distantă, dar Joe o întâmpină ca de obicei cu o îmbrăţişare şi un sărut.

Nimeni dintre cei care observară primirea călduroasă, pe care i-o făcu Joe Angelei, nu se aşteptase la mai puţin. Angela şi Joe erau prieteni vechi.

— Ţi-am simţit lipsa la Cowes, remarcă Angela cu amabilitate. Anul acesta, învingătorul a trebuit să fie altul.

— Am auzit că un american a luat cupa, spuse Joe.

— Într-adevăr? N-am rămas acolo până la sfârşit.

— Ai vreun cal la cursele de aici? Angela clătină din cap.

— Joe! strigă soţia lui din celălalt capăt al încăperii. Povesteşte-i Oliviei despre noul bistrou din Paris; nu-mi pot aminti acum cum se numeşte.

— Chemarea datoriei, zâmbi Joe.

— Desigur. Vrei să vii mâine dimineaţă la antrenamentele cailor? Am putea călări mai devreme, sau să vânăm înainte ca ceilalţi să se trezească şi să înceapă masacrul.

— Georgianei nu i-ar face plăcere.

— Ei nu-i plac caii. Dă-mi voie să te văd mâine dimineaţă. Devreme, adăugă el încetişor. Ea văzu în ochii lui atât de familiara privire aprinsă, o flacără intensă pe care o mai văzuse de atâtea ori mai înainte.

— Ţi-am spus cum văd eu lucrurile înainte de a te căsători, şi apoi din nou, când te-ai întors de la Paris în timpul lunii voastre de miere, rosti ea liniştit. Am înţeles de ce a trebuit să te căsătoreşti, dar acum suntem doar prieteni, Joe. Nu vreau să mă amestec în căsnicia ta.

— Dacă aş fi putut, m-aş fi însurat cu tine, ştii asta foarte bine.

— Ştiu, zise ea cu o voce calmă, dar tu te-ai însurat cu Georgiana şi eu nu-mi doresc să îndeplinesc rolul lui Jezebel.

— Joe! Georgiana îi făcea semn cu batista.

— La dracu', bombăni el, aruncând o privire rapidă de-a lungul camerei. Greşeşti, Angela, zise el cu căldură, ochii lui fiind din nou atraşi de prezenţa ei. Ceea ce a fost între noi nu s-a terminat. Nu se va termina niciodată. Vino să mă vezi mâine dimineaţă şi am să-ţi demonstrez.

— Soţia ta ne aruncă priviri ucigătoare, Joe. Mai bine te-ai duce la ea.

— Te văd mâine dimineaţă.

E neschimbat reflectă Angela privindu-l cum se ducea să se alăture grupului de femei în care era soţia lui: cutezător și preocupat de propriile lui plăceri şi totuşi, în ciuda tuturor schimbărilor survenite în viaţa lor, acelaşi drag prieten din copilăria ei îndepărtată.

În după-amiaza aceea, Angela se duse să călărească singură, nedorind să se alăture nici doamnelor şi bârfelor, şi nici bărbaţilor adunaţi la padocuri unde caii erau pregătiţi pentru cursa de sâmbătă. Bertie insistase în mod expres ca ea să vină la Oaks, aşa încât nu putuse refuza, însă distracţiile atât de familiare aveau acum mai puţin farmec decât în trecut. Lumea ei se schimbase treptat în anii din urmă. Naşterea lui May fusese unul dintre motive; pur şi simplu dorea să petreacă mai mult timp cu fiica ei. Şcolile pe care le fondase îi atrăgeau din ce în ce mai mult

interesul, contrastul dintre misiunea educaţiei şi goana frivolă după plăceri a prietenilor ei devenind din ce în ce mai evident, pe măsură ce implicarea ei se adâncea. Pajiştile de la ţară erau odihnitoare şi calul ei favorit era la fel de bucuros ca ea să se afle departe de forfota de la castelul Morton, aşa încât întârziară cam mult pe afară. Când reveni, clopoţelul anunţase deja ora ceaiului.

Fiind un punct de reper tradiţional petrecerilor ţinute la reşedinţele de ţară, ora ceaiului era deseori prima ocazie de a se întâlni în timpul zilei a femeilor şi bărbaţilor, dacă aceştia din urmă plecaseră din zorii zilei la vânătoare. Oferindu-le, de asemenea, femeilor un alt prilej de a schimba toaletele – etalând în încântătoare creaţii din dantelă şi şifon, care fuseseră concepute sugerând cele mai provocatoare neglijeuri, ca şi când doamnele de-abia s-ar fi sculat din pat.

După ce se grăbi cu îmbrăcatul, Angela sosi în salon cu respiraţia tăiată şi ferm hotărâtă să-şi găsească o scuză de nezdruncinat pentru orice altă invitaţie princiară din viitor.

Totuşi, zâmbi cu graţie când prinţul îi făcu semn să se apropie.

— Ai întârziat, iubito, o dojeni cu blândeţe Bertie, care ţinea la respectarea cu exactitate a programului, dar cum arăţi superb, te vom ierta. Rochia „Doucet” a Angelei, de culoare oliv cu tonuri cenuşii, o apoteoză din şifon diafan şi dantelă festonată cu panglici, era în acelaşi timp vaporoasă şi senzuală, dar şi somptuoasă.

— Peisajul a fost atât de plăcut încât am călărit mai mult decât ar fi trebuit. Cum a alergat Winslow astăzi?

— E într-o formă excepţională, într-o formă absolut extraordinară; e un animal uluitor pe care l-am cumpărat graţie sfatului lui Kit. Ţi-l aminteşti pe domnul Braddock, nu-i aşa? spuse cu amabilitate prinţul de Wales, făcând un

semn cu mâna lui plină de inele.

Pentru o fracţiune de secundă Angela îşi pierdu complet răsuflarea.

— Bună ziua, contesă, zise Kit politicos.

— Bună ziua, domnule Braddock.

Cu un oarecare efort reuşi să depăşească starea de şoc. El trebuia să se afle la Wynmere săptămâna asta, nu să stea în faţa ei, teribil de atrăgător în haina neagră de catifea care părea să-i stârnească dorinţa de-a o atinge.

— Eu am insistat să vină, spuse prinţul de Wales fără ocolişuri, de parcă i-ar fi citit Angelei gândurile. Aveam nevoie de ajutorul lui pentru cursa lui Winslow.

— Aşadar, mâine va învinge calul alteţei voastre? întrebă ea cu simpatie, îndepărtând cu asprime senzaţiile tumultuoase provocate de prezenţa lui Kit. Am auzit că Hartley are un cal de curse care s-ar putea să vă dea ceva bătaie de cap, adăugă ea zâmbind.

— O să avem noi grijă de asta, nu-i aşa Kit, declară voios prinţul. Winslow ar putea fi cel de-al doilea cal al meu care câştigă derby-ul.

— E rapid şi puternic, observă Kit, şi îi place să alerge în frunte. Pare promiţător.

— Aveţi cai de curse? întrebă Angela, când de fapt nu era cazul să arate interes faţă de nimic din ce făcea Kit Braddock şi ar fi trebuit să se ducă să stea de vorbă cu femeile din partea opusă a camerei, nu să se întrebe ce-ar simţi dacă i-ar atinge trupul puternic prin catifeaua de mătase.

— Am câţiva cai pur-sânge împreună cu cumnatul şi cu nepotul meu, precum şi câţiva ponei pentru jocul de polo.

— Au învins vreodată caii dumneavoastră?

— Destul de des încât afacerea să devină interesantă, zise el încet.

— Şi profitabilă, spuse prinţul chicotind. Primăvara trecută a câştigat cu calul său la Belmont, o jumătate de milion.

— Pariurile mi-au fost favorabile, recunoscu Kit cu modestie.

Aţi participat la curse în Anglia? întrebă gazda lor, lordul Morton.

— În ultima vreme, nu.

— Dar anul acesta caii lui au câştigat două curse la Longchamps, se amestecă în vorbă prinţul de Wales.

— Nu credeam că animalele de rasă din America sunt chiar aşa de grozave.

Vocea lui Joe Manton avea o nuanţă provocatoare.

— Din când în când avem noroc, replică afabil Kit. Sper că Winslow să fie mâine la fel de norocos, adăugă el părând că nu dă atenţie comentariului insolent şi înţelegând că iubitul Angelei probabil că auzise de interesul lui.

— Bine spus! comentă Bertie, zâmbind din spatele norului de turn făcut de ţigara sa de foi. Pentru victorie! toastă el, ridicând paharul cu coniac.

O duzină de pahare se ridicară în cinstea viitorului suveran şi apoi fură repede golite când clopoţelul anunţă o nouă pauză, cea a schimbării toaletelor în vederea mesei de seară.

O oră şi jumătate mai târziu, pe când oaspeţii se adunau în apropierea uşii ce da în sufragerie, Angela descoperi că urma să fie escortată la cină de către Kit.

— Tu ai aranjat asta? îl întrebă ea glacial, vorbind foarte încet.

— Bănuiesc că e opera lui Bertie, zise Kit liniştit.

— Am plecat de la Cowes în mod deliberat, domnule Braddock…

— Ştiu asta. Sprâncenele ei se ridicară instantaneu.

— Nu eşti prima femeie pe care am sărutat-o. Numai că tu ai prea multe scrupule.

— În timp ce tu nu ai niciunul.

— Ai dreptate, consimţi el netulburat, şi probabil aceasta e cauza pentru care mai sunt încă în viaţă.

— Ai sărutat vreodată pe cine nu trebuia?

— Te interesează? zâmbi el.

— Bineînţeles că nu. Ah, în fine, murmură ea când perechea din faţa lor începu să înainteze. Punându-şi uşor mâna pe braţul lui, îi zâmbi şi îi spuse cu un aer voit amabil.

— Lady Morton are un bucătar francez extraordinar.

— Exact ca acasă, răspunse el binevoitor, la fel de capabil ca ea să se prefacă.

Cina a fost fastuoasă şi a durat mult. Angela îşi îndreptă în mod deliberat întreaga atenţie către celălalt tovarăş de masă al ei, şi astfel, Kit conversă în timpul primelor două feluri de mâncare cu lady Hareswood, căreia îi plăcea să discute în special despre câinii ei de vânătoare. Până când în cele din urmă, ea fu atrasă într-o conversaţie de lordul Gordon aflat la dreapta ei, care se interesă despre reproducerea şi pedigriul lor, în cele mai mici amănunte. Din acest moment, Kit se mulţumi pur şi simplu să stea şi să se delecteze privind-o şi ascultând-o pe încântătoarea contesă de Grey.

Ea şi lordul Villiers îşi comparau armele de vânătoare şi armurierii locali demni de reţinut. Îl surprinse că o femeie de talia ei era atât de competentă în domeniile sportive, deşi, se mustră că avea asemenea prejudecăţi, mama şi sora lui, care nici ele nu erau prea înalte dovediseră calităţi excepţionale în multe domenii considerate a fi exclusiv de competenţa bărbaţilor. Probabil că de vină era strălucirea blondă a Angelei care-i dădea un aer atât de diafan de parcă ar fi fost o

adolescentă fragilă.

Dar astă seară mânca: observă el, şi o făcea într-un mod cu totul lipsit de delicateţe. Devoră calcanul de parcă fiecare îmbucătură îi producea o desfătare deplină, potârnichea cu tăiţei şi pateul de gâscă dispăru în scurt timp, în timp ce al doilea fel, miel cu trufe şi mazăre păru a fi una dintre mâncărurile favorite, deoarece se mai servi încă o dată. Fascinat, se întrebă dacă dădea dovadă de acelaşi apetit remarcabil şi în alte privinţe.

Cât timp lordul Villiers fu prins în conversaţii cu vecinii lui de masă din stânga, Angela mâncă în tăcere absorbită de bucata ei de miel. Kit mai mult bău decât mâncă, ceea ce servise la ceai fiindu-i mai mult decât suficient pentru masa de seară. Se simţea deosebit de mulţumit, asemenea unui copil care tocmai primise jucăria mult dorită. Era învăluit de parfumul ei, braţul, umărul ei gol şi decolteul ispititor se aflau la distanţă de numai câţiva milimetri, iar tonul vocii ei îi răsuna plăcut în ureche.

— Văd că nu mănânci, spuse ea întorcându-se să se uite la el în cele din urmă. Îmi dai mie fileul tău de viţel?

— Mănânci tu destul pentru amândoi, şi da, poţi să-l iei, replică el, apropiindu-şi farfuria de a ei. Am crezut că mănânci numai desertul.

Ea îl privi întrebător, fileul rămânând suspendat în aer, la jumătatea drumului spre farfuria ei.

— La Eden House, îi explică el, ai mâncat numai desertul.

— Era cald în seara aceea, spuse ea simplu, punând carnea în farfurie.

— Mănânci carne doar când e rece afară?

— Eşti un bărbat curios, domnule Braddock.

— Kit, spuse el, zâmbind la rândul lui. N-am să profit de tine dacă îmi spui pe numele de botez.

— Crezi că mă port copilăreşte în privinţa asta? rosti ea în timp ce tăia cu precizie fileul.

— Nu copilăreşte, ci doar mult prea oficial.

— Ar trebui cumva să adopt felul tău îndrăzneţ de a fi?

— Poate nu chiar atât de nechibzuit, răspunse el rânjind. Chiar şi eu subscriu la un anumit grad de discreţie.

— Într-adevăr!? Mă uimeşti. Şi unde anume dai dovadă de această discreţie?

— Oriunde doreşti, murmură el încet, în vocea lui împletindu-se în mod plăcut provocarea şi o caldă promisiune.

— Şi dacă nu vreau?

— Voi fi dezolat, desigur.

— Oare de ce nu-mi vine să cred aşa ceva?

— Fiindcă eşti mult prea cinică.

— În timp ce tu eşti mult prea fermecător.

— Cum poţi fi sigură că aşa sunt eu, dacă nu încerci?

Pusese întrebarea pe un ton liniştit, iar expresia lui pierduse brusc orice urmă de amuzament. Angela puse brusc cuţitul şi furculiţa pe farfurie, zăngănitul lor atrase atenţia comesenilor şi ea deveni ţinta mai multor priviri.

— Nu ţi-a plăcut viţelul? întrebă Kit netulburat, cu o vocea care se auzi clar în încăpere.

— Nu sunt sigură, rosti ea pe un ton neutru, zâmbind înspre acei oaspeţi care manifestau un interes deosebit, cum erau Joe Manton şi prinţul.

— Poate ar fi de folos nişte apă proaspătă, propuse Kit şi, fără a mai aştepta răspunsul, făcu semn valetului.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, domnule Braddock.

Amândoi erau foarte versaţi în a face uz de bunele maniere însuşite, iar în scurt timp, curioşii se reîntorseseră

la conversaţiile lor.

— Îmi cer scuze, zise Kit când ceilalţi încetară să-i mai privească. Aşa se întâmplă când eşti sincer.

— E ceva neobişnuit pentru tine? zise Angela cu un glas care redevenise sardonic; nu voia să se arate impresionată de prezenţa sau sinceritatea lui.

— Nu. Am venit aici numai pentru că voiam să te văd.

— N-aş fi venit dacă aş fi ştiut că eşti aici.

— Dar nu ţi-e indiferent; nu poţi spune aşa ceva.

— Dumnezeule, Kit, murmură Angela încetişor. E imposibil. Trebuie să recunoşti acest lucru. Te rog.

— Din cauza lui Joe Manton?

— Nu.

— Eşti sigură?

— Da. L-am explicat cât se poate de clar că nu mă voi amesteca în căsătoria lor. El îmi cunoaşte sentimentele – dar asta nu e treaba ta.

— Bine, răspunse el concis, ca şi cum îşi puseseră semnătura finală pe un tratat îndelung negociat.

— Nu, nu e bine, ripostă Angela aprinsă. Nimic în legătură cu asta nu este bine. Viaţa mea este pe deplin satisfăcătoare.

— Aşa e dacă zici tu, replică el liniştit.

— Ţi-ai pierdut timpul venind aici, domnule Braddock, rosti ea ironică, făcând semn valetului să-i umple paharul cu vin, deşi sunt sigură că multe dintre femeile de aici ar fi mai mult decât încântate să-ţi facă pe plac.

— Chiar dacă nu se va mai întâmpla nimic altceva, mă voi delecta urmărind cursa, spuse el pe un ton agreabil, ignorând observaţia ei critică, iar pivniţa de vinuri a vicontelui poate fi considerată o atracţie deosebită, adăugă el urmărind-o pe Angela cum trăgea o duşcă de vin într-un mod total necorespunzător pentru o

femeie.

— Eşti mult prea mieros, domnule Braddock.

— Şi tu, mult prea decentă, contesă… uneori, adăugă el cu blândeţe.

— Nu se va mai întâmpla, zise ea înţelegând perfect ce voia el să spună.

— Ai vrea să pariezi o mică sumă pe chestia asta?

— O să pierzi.

— Poate că nu. Să spunem… cinci sute de lire?

— Pentru cât timp? Lui îi făcu plăcere cum suna asta; poate n-avea să spună nu la urma urmei.

— Pentru perioada sfârşitului ăsta de săptămână.

— Sunt sigură că voi rezista farmecului tău atâta timp

— În acest caz vei fi cu cinci sute de lire mai bogată.

— Voi avea bani în plus pentru şcoala mea, zise ea cu vioiciune. Ţin pariul.

— Începem din acest moment, spuse el încet.

După cină, invitaţii trecură, prin şirul de camere legate între ele, spre bibliotecă, unde vicontele şi soţia sa pregătiseră activităţile de după cină. Kit o luă pe Angela deoparte ca să-şi exprime părerea despre un peisaj marin al lui Turner aflat în salonul din faţă, după cum îi preciză el politicos doamnei cu care vorbea ea şi, dacă nu ar fi prins-o strâns de mână, Angela ar fi refuzat.

— Nu va dura decât un minut, adăugă el pe un ton plăcut, adresându-i un zâmbet lui lady Lambeth, văduva care se afla lângă ea, ignorând eforturile ineficiente ale Angelei de a-şi elibera mâna.

— Du-te, fetiţo, rosti văduva cu o licărire în ochi. Dacă aş fi fost cu cincizeci de ani mai tânără, Braddock, aş fi venit eu însămi.

— Aş fi onorat să vă însoţesc oricând, lady Lambeth, răspunse Kit rânjiind. Roşcatele m-au atras întotdeauna.

— Eşti un ştrengar încântător, zise ea veselă aranjându-şi buclele părului roşu vopsit. Vino să iei odată ceaiul cu mine în Park Lane şi o să avem un schimb de păreri.

— Cu plăcere, promise Kit. Acum, dacă vreţi să ne scuzaţi… înteţindu-şi strânsoarea, o trase pe Angela prin arcadă în mica încăpere care adăpostea magnificul tablou al lui Turner.

— Ce ai impresia că faci? explodă Angela revoltată, luptându-se făţiş împotriva strânsorii lui, acum, când ceilalţi nu-i mai puteau vedea.

— Am nevoie de un sărut care să mă ajute să rezist toată seara, murmură el fără a se opri din mers, trăgând-o în micul alcov unde se afla pictura.

— Eşti nebun! Dacă vine cineva? Dacă… Intenţionase s-o sărute cu blândeţe; voise s-o sărute numai o dată şi apoi să-i dea drumul, doar pentru a-i reaminti emoţiile răscolitoare din noaptea aceea de la Cowes, dar în momentul în care buzele lui i le atinseră pe ale ei, slaba influenţă a reticenţei se pierdu odată cu orice gând raţional şi, pentru o fracţiune de secundă, se întrebă dacă ea ar începe să ţipe în cazul când ar duce-o pe braţe în dormitorul lui. Trupul ei voluptuos era strâns lipit de silueta lui înaltă, cu spatele arcuit în îmbrăţişarea lui, iar împotrivirea ei iniţială fu dominată de forţa sărutului său sălbatic.

Îi devoră gura tânjind după gustul ei, dorind să-i simtă toată dulceaţa şi deodată o ridică mai sus, lipind-o mai convenabil de erecţia lui agresivă printr-o mişcare deliberată şi instinctivă în acelaşi timp, ce nu se lăsa intimidată de canoanele discreţiei. Ea încercă să nu răspundă unui impuls atât de vulgar, dar el era tare ca o stâncă, enorm, neînduplecat şi pasiunea lui nestăvilită era extraordinar de excitantă. Fără preliminarii, o lua de acolo

de unde o lăsase ultima oară, intenţionând să o pătrundă cu, sau fără invitaţia ei, şi ea nu putea pretinde că nu se gândise de mii de ori la el de când plecase de la Cowes; propria ei dorinţă fusese doar reprimată şi nicidecum anihilată. Brusc, şoldurile ei se mişcară din propria lor voinţă, apăsându-se de penisul lui excitat, lui îi scăpă un geamăt din fundul gâtului, aşa încât ea auzi şi în aceeaşi măsură simţi sunetul îmbătător, îşi lăsă să alunece mâna în jos ca s-o apropie şi mai mult şi s-o ţină nemişcată, şi hotărî repede că alcovul era tot atât de bun ca şi patul lui.

— Nu mişca, murmură el când îşi ridică gura de pe a ei. O să închid uşa.

— Ar putea veni cineva. Kit, te rog, nu…

Gura lui îi blocă rugămintea cu o nerăbdare crescândă şi, în loc să se simtă ofensată, ea se simţi străbătută de o fierbinţeală delirantă. Se agăţă de el, râvnind acelaşi lucru, arzând de dorinţa de a-l simţi în ea. Înfigându-şi degetele în părul lui, strânse între ele şuviţele mătăsoase şi dese, şi trase.

— Spune-mi că n-am să regret, gâfâi ea când el ridică capul și ochii lor se întâlniră.

— N-ai să regreţi niciodată, şopti el cu un glas aspru şi înăbuşit de intensitatea emoţiei crede-mă.

— Trebuie să fie undeva, se auzi vocea unei femei, sunetul venind dinspre coridor şi pătrunzând prin uşile deschise în alcovul unde era tabloul. Kit înjură.

— E Olivia, murmură Angela, stând cu respiraţia tăiată şi corpul încordat în braţele lui. Te urmăreşte… în cazul… în care n-ai observat. Inspirând adânc, reluă ceva mai calmă:

— Iar eu tocmai am fost salvată de deplorabila neputinţă de a mă stăpâni de care am dat dovadă.

— Îmi place incapacitatea ta de a te stăpâni. Ochii lui Kit ardeau de dorinţă.

— Iubitule, îi reproşă Angela îngăduitoare, ţie îţi place orice femeie.

Aflându-se acum într-o stare de spirit mai temperată, mai distantă, era recunoscătoare că fusese salvată de Olivia.

— Oricum, îţi mulţumesc pentru… plăcere.

El înţelese brusca ei schimbare de atitudine, dar mai ştia şi cât de repede reacţiona.

— Dă-mi voie să te văd la noapte.

— Aş vrea să pot face asta, suspină Angela.

— Te pot face să te răzgândeşti.

— Nu prea cred… Olivia! strigă Angela. Suntem în camera roşie şi îl admiram pe Turner. Noapte bună, Kit iubitule, şopti ea încetişor, desprinzându-se din îmbrăţişarea lui. S-ar putea să-ţi placă Olivia, adăugă ea zâmbind. Zvonurile spun că e insaţiabilă.

— Mulţumesc pentru informaţie, dar în prezent mă interesează contesa cea blondă.

— Ah… aici eraţi, zise Olivia Manchester intrând în cameră, l-am spus lui Florence că nu puteaţi fi prea departe. De când te interesează arta, Angela?

— Domnul Braddock mi-a explicat tehnica lui Turner atât de bine, încât m-a fermecat.

— Contesa este o elevă foarte înzestrată, spuse Kit tărăgănat.

— N-ai vrea să-mi explici şi mie… câte ceva… din tehnica asta? întrebă încetişor ducesa cea brunetă.

— Poate după ceai în momentul acesta jinduiesc după un coniac.

— Veniţi cu noi în salon, şi să-i povestiţi neapărat domnului Braddock despre experimentele lui Lexford, Olivia. Ducele are o înclinaţie către agricultură, declară Angela cu dulceaţă în glas.

— Într-adevăr?

— În timp ce eu am o slăbiciune pentru bărbaţii fermecători ca dumneata, murmură ducesa de Lexford.

— Vedeţi? zise Angela cu o voce numai miere, deja aţi găsit că aveţi ceva în comun.

— Doriţi şi dumneavoastră un coniac? le întrebă Kit cu amabilitate pe cele două doamne care stăteau în pragul uşii având aerul că poartă o discuţie prozaică despre vreme. Permiteţi-mi să vă însoţesc, spuse el, şi, fără a mai aştepta un răspuns, se îndreptă spre coridor înjurând în gând apariţia lipitoarei de Olivia. Aproape imediat după ce intrară în salon, în jurulăngelei se strânse un grup de bărbaţi. Ea prezidă adunarea flirtând degajat, râzând, tachinându-i pe rând, interpretând cu uşurinţă rolul atât de familiar. Încuraja în mod deliberat adulaţia bărbaţilor, hotărâtă să se ferească de orice moment ulterior de intimitate cu Kit. Neresimţind nicio dorinţă de a-şi aduce omagiile faţă de contesă într-o atare aglomeraţie, nici de a se alătura jucătorilor împătimiţi de bridge aflaţi la mesele de lângă foc şi nefiind sedus de ducesa de Lexford, după un timp Kit se scuză politicos faţă de cei prezenţi şi se retrase într-un colţ liniştit unde să poată bea în tihnă. Nu luase însă în considerare postura sa de cavaler eligibil şi nici fascinaţia pe care o exercita asupra oaspeţilor de sex feminin. Acestea discutaseră pe larg despre el la ceai, insistând asupra accesibilităţii, farmecului său de necontestat şi a poveştilor captivante ale aventurilor sale sexuale, aşa că în curând el se găsi în centrul atenţiei unui grup de femei frumoase.

Conversaţia lor era plină de insinuări şi de întrebări lipsite de subtilitate în legătură cu echipajul său format din femei. Răspunse la toate acestea cu o politeţe încântătoare, eschivându-se cu abilitate, ferm hotărât să se ţină la distanţă de aluziile lor transparente. Era edificat asupra faptului că la petrecerile ţinute la reşedinţele de

ţară, întâlnirile amoroase erau foarte răspândite şi precaut, evită avansurile lor provocatoare. *Contesa de Grey* reflectă, privind către ea cum stătea în mijlocul curtezanilor linguşitori, *singura femeie din castelul Morton care îi stârnea un interes carnal.*

— Vino cu trăsura noastră, mâine la curse, se alintă tânăra marchiză de Berwick, cu o voce ademenitoare.

— Ba nu, vino cu noi, propuse Olivia Manchester. Lexford e atât de plictisitor şi va adormi înainte de a ieşi de pe aleea castelului. Mesajul ei era mai mult decât evident, deşi Kit se întrebă dacă bătrânul ei soţ care sforăia n-ar fi fost o prezenţă frustrantă în cazul unui intermezzo amoros.

— Regret, dar am promis că voi merge cu grupul lui Bertie. Se pare că acest sfârşit de săptămână sunt pe post de antrenor profesionist al lui Winslow.

— Sau de seducător profesionist… rosti torcând simpatica lady MacLeish.

— Clarissa! Ce-o să gândească domnul Braddock!

— Sper că la noapte se va gândi în primul rând la mine, draga mea, murmură Clarissa făcându-i provocatoare un semn cu ochiul lui Kit.

Jocul avansurilor şi retragerilor amoroase continuă în acelaşi stil pe tot parcursul serii, constituind o distracţie deosebit de plăcută pentru tinerele doamne care n-aveau nimic altceva de făcut. Subiectul dorinţelor lor îl percepu mai mult ca pe o manevră evazivă care cerea în aceeaşi măsură diplomaţie, farmec şi fineţe, dar coniacul lui Morton estompă contururile precise ale realităţii, aşa că toată lumea fu mulţumită.

În noaptea aceea, Kit îşi încuie uşa dormitorului împotriva oricărei invazii a doamnelor care-l urmăreau, fapt care constituia un lucru de neconceput privit în lumina obiceiurilor pe care le avusese anterior, când

vizitase alte reşedinţe de la ţară.

e.

CAPITOLUL 8

Ziua curselor începu devreme şi trăsurile traseră la scară imediat după micul delun. După o scurtă perioadă de haos scăpat de sub control, toţi oaspeţii fură instalaţi în vehiculele proprii. Urmă o călătorie de o oră prin ţinuturile bucolice, răcoroase şi înverzite, care se conturau clar sub cerul albastru fără nori şi ajunseră la mica pistă de ţară, ale cărei tribune aveau vedere spre terenul plat de întreceri înconjurat de dealuri line. Grupului prinţului de Wales îi fusese oferită singura lor existentă, o mică suprafaţă care se umplu repede cu invitaţii lui, servitori şi câteva cunoştinţe dintre oficialităţile locale.

După ce magistraţii şi membrii consiliului local au ţinut scurte şi uneori stângace discursuri de bun venit, prinţul şi aristocraţii lui oaspeţi se lăsară în voia conversaţiilor de grup şi a plăcerilor obişnuite ale curselor. În timpul întrecerii din acea zi, Angela şi Kit s-au aflat deseori aproape unul de celălalt, fie stând alături şi urmărind cursele, fie la prânz unde toată lumea stătea înghesuită delectându-se cu mâncărurile picnicului îmbelşugat oferit de vicontele Morton, fie, aflându-se ocazional în acelaşi grup care discuta. Angela purta o rochie din muselină brodată cu primule, deoarece în august vremea era caldă, iar lui Kit i se păru şi mai frumoasă în rochia simplă, adolescentină. Până acum o văzuse doar în rochii de seară sau în neglijeul ei somptuos, făcute la case de modă cunoscute. Astăzi însă, pălăria ei de pai cu borul lat şi rochia lipsită de ornamente, păreau făcute de un croitor de provincie.

În contrast, celelalte doamne păreau de-a dreptul împopoţonate în rochiile lor de mătase. Kit descoperi că Angelei îi plăceau cu adevărat cursele de cai şi avea un

ochi bine antrenat pentru exemplarele de primă calitate, pariind zdravăn. Deşi n-ar fi trebuit, acest lucru îl surprinse la început şi se hotărî să mai reflecteze asupra lui. Manifesta o încredere în sine lipsită de orice constrângere, fiind cu totul diferită de convenţionalismul femeilor din clasa ei socială. Probabil această deosebire îl atrăgea mai mult decât orice la ea.

Din avalanşa informaţiilor vehiculate în conversaţiile invitaţilor la petrecere, care împărţeau spaţiul limitat din loja rezervată, Angela află şi ea mai multe despre Kit. Împlinise doar de puţin timp treizeci de ani şi scopul venirii lui în Anglia era într-adevăr acela de a-şi căuta o soţie – dar el precizase că îşi asumase această sarcină numai pentru a-i face plăcere mamei sale; dacă se hotărâse sau nu, constituia în continuare un subiect controversat. Moştenise de la tatăl său o avere fabuloasă şi în ultima vreme schimbase cinci veliere; unele fuseseră înlocuite cu altele mai rapide şi mai bine proiectate, altele fuseseră achiziţionate când le pierduse pe cele dinainte în timpul unor furtuni puternice.

Când vorbea despre apele pe care le prefera, cum erau cele din apropierea mării Chinei de Sud, plasticitatea exprimării lui era cuceritoare. Angela se trezi dorindu-şi să navigheze şi ea prin părţile acelea, dar mai ales îl ascultă pe Kit povestind despre călătoriile sale, fiindcă viaţa ei era, prin comparaţie, extrem de monotonă, şirul petrecerilor la care lua parte în timpul ei liber evidenţiindu-se doar prin enervanta lor inutilitate.

Indiferent dacă se găsea aproape de el sau la o oarecare distanţă, magnetismul lui i se părea la fel de fascinant ca şi frumuseţea lui provocatoare. Mişcările lui emanau o forţă latentă amăgitoare, de parcă energia lui vulcanică fusese înnobilată de graţia lui animalică intrinsecă şi sub costumul bine croit de tweed cu dunguliţe

diagonale, răzbătea prezenţa inconfundabilă a unui pirat al vremurilor moderne. Chiar când stătea pe loc, radia o forţă abia ţinută în frâu şi Angela se trezi deseori contemplând în gând imaginea magnifică a unui Kit Braddock lipsit de constrângeri de orice fel. *Gândul nu e nimic altceva decât o speculaţie abstractă.* Îşi reaminti ea era la fel cum ai admira modul magistral în care Rembrandt folosea lumina, sau frumuseţea pură a unei furtuni. Totuşi, ori de câte ori îi zâmbea el, un fior cald i se strecura prin vene, şi deşi se reţinea în mod deliberat să răspundă zâmbetului său cu tentă personală, nu îi putea nega efectul magic. Câteva ore mai târziu, după ce se servise şampanie rece care să contracareze căldura verii şi o stare de bună dispoziţie însufleţise ambianţa grupului prinţului de Wales, Angela o auzi pe Olivia spunându-i lui Kit pe un ton de fals reproş, cochetând cu el:

— Dragule, uşa dormitorului tău a fost zăvorâtă în noaptea trecută. Cine a fost norocoasa? Deşi nu a putut auzi răspunsul lui scurt şi înăbuşit, Angela resimţi un pulseu neaşteptat de gelozie, urmat imediat de imaginea mentală a lui Kit făcând dragoste cu o altă femeie, imagine pe care nu putu s-o reprime.

Nu gândi ea înfierbântată, zguduită de un curios sentiment de posesie, noaptea trecută*, el ar fi trebuit să-mi aparţină mie*. Dar, câteva secunde mai târziu, judecata sănătoasă preluă controlul şi, îndepărtând imaginile clare din creierul ei, îşi reaminti că, deşi Kit Braddock avea impactul unei lovituri de ciocan asupra libidoului ei, era total nepotrivit. În afara numeroaselor şi evidentelor obstacole care făceau imposibilă o relaţie între ei, nu era de acord cu numărul impresionant de femei din viaţa lui. Seara trecută, nu făcuse nici ea excepţie, chiar dacă aparent nu Olivia fusese cea care îi captivase atenţia lui Kit. Se treziră singuri pentru câteva momente, după ce

lady Morton fusese atrasă într-o conversaţie însufleţită despre o tânără actriţă care se căsătorise recent cu un nobil, Kit se comportă manierat şi la locul său.

— Şi pe tine te-a deranjat la fel de tare lovitura pe care a dat-o Belle Bixtin?

— Nigel a fost norocos să găsească o soţie atât de încântătoare, răspunse Angela. Găsesc absolut prostească senzaţia doamnelor de a fi fost ofensate. Mulţi nobili au strămoşi care au ucat odată pe scenă.

— Ai idealuri democratice?

— Găseşti acest lucru chiar atât de ciudat?

— În anturajul respectiv, da.

— Totuşi, ăsta-i adevărul. Crezi că Donegan va ieşi învingător în cursa următoare?

— Nu.

— Nu? Eşti atât de sigur? Observând evidenta lipsă de interes a contesei de a discuta care este politica ei, continuară să discute numai despre cursele următoare. Cum amândoi erau capabili să afişeze o curtoazie desăvârşită, dezbătură politicoşi şansele lui Morton şi ale lui Joe de a obţine un premiu şi căzură de acord că era posibil ca Winslow să câştige derby-ul, aducându-i lui Bertie cel de-al doilea premiu în tot atâţia ani. Conversaţia era impersonală şi în mod curios, detaşată, ca şi când ar fi vorbit la persoana a treia sau printr-un perete de sticlă, până când Kit zise:

— Ai dormit bine noaptea trecută? Angela privi iute împrejur, fiindcă intimitatea din vocea lui era la fel de izbitoare ca şi privirea pătrunzătoare pe care i-o aruncase.

— N-a auzit nimeni, rosti el linitişt. Nimeni nu se uită la noi. Răspunde-mi.

Îi luă mult prea mult timp să-i răspundă:

— Da, am dormit foarte bine. Privirea lui se abătu pentru o clipă asupra ei evaluându-i răspunsul, dar când

vorbi, nu exista nici urmă de provocare în glasul lui. Cu voce joasă şi liniştită spuse doar atât:

— Eu n-am dormit deloc. Am stat şi m-am gândit la tine.

— Îmi închipui că spui asta fiecărei doamne impresionabile.

— Eşti impresionabilă? întrebă el cu blândeţe, ignorându-i mustrarea.

— Ai venit cu mulţi ani prea târziu, zise ea, dar vocea îi tremură când pronunţă ultimele cuvinte pentru că el se apropiase cu un pas.

— Vino în camera mea la noapte, sau vin eu la tine, zise el de parcă vorbele ei n-ar fi avut importanţă. N-o să ştie nimeni. Îţi dau cuvântul meu.

— Şi eu trebuie să spun da, la o propunere atât de directă? El ridică uşor din umeri, dar ochii lui stăruiau.

— Mi-ar plăcea să spui da.

— Aşa a făcut şi doamna din noaptea trecută?

O undă de surpriză apăru în privirea lui.

— N-ar trebui să întreb aşa ceva?

— Nu, bineînţeles că nu, zise el dar nu-i răspunse la întrebare.

— Am auzit-o pe Olivia. Sunt programată să fiu distracţia ta de sâmbătă noaptea? O uşoară undă de sarcasm îi făcu vorbele să pară extrem de reci.

— Eşti geloasă?

— Nu sunt geloasă pe niciuna dintre femeile de aici, te asigur.

— Nici chiar pe frumoasa şi naiva marchiză de Berwick?

Ce perspicace gândi ea cu ranchiună, *încât să înţeleagă invidia pe care o poate genera o tânără atât de frumoasă*.

— Nu, nici măcar pe ea, minţi Angela, pe un ton

glacial.

— Personal, găsesc obositoare atâta dulceaţă nediluată, rosti Kit. Prefer o femeie enigmatică şi dificilă ca tine.

— Cât de flatant, murmură Angela cu sarcasm, dar numi-ai răspuns la întrebare.

— Am dormit singur, zise el, fără a se preface că nu înţelege. N-am ştiut că-ţi pasă.

— Poate că nu-mi pasă.

— Şi poate că răspunsul ăsta echivoc a meritat să fac călătoria asta la castelul Morton, şopti el. Pentru un moment se simţi de parcă ar fi atins-o într-un mod intim de faţă cu toată lumea, şi când un val de căldură i se urcă pulsând prin corp, ea spuse cu un efort evident şi cu vocea încordată de emoţie.

— Nu ştiu ce să mă fac… cu tine şi cu… atracţia asta iraţională. Cu…

— Oare de ce nu mă aştept la o invitaţie, o întrerupse el cu blândeţe.

— Eu nu… uite ce este, suspină ea uşor, nu va exista nicio invitaţie.

— Oricum, am s-o aştept.

— N-ar trebui.

— Ţi-am spus că am dormit singur de când ai plecat de la Cowes?

— Te rog, îi reproşă ea fără menajamente. Tu eşti un bărbat care are un harem, iar eu nu sunt o fată neştiutoare.

— Cu toate acestea, e adevărat.

— Acest celibat original este din cauza mea? întrebă ea neîncrezătoare.

— Mi-ar conveni să pot spune nu, suspină el. Crede-mă că nu înţeleg nimic din toate astea. Nu ştiu nici măcar ce caut aici, dar n-am putut să stau departe de tine. Iar

povestea cu celibatul este o adevărată enigmă şi pentru mine, aşa încât nu-mi mai pune întrebări dificile. Crezi c-ar observa cineva dacă te-aş arunca pe umăr şi m-aş îndrepta către cea mai apropiată trăsură? întrebă el etalând un zâmbet îndrăzneţ şi lasciv.

— Schimbăm deja subiectul?

— Categoric.

— Bine; dacă aş putea ignora restul lumii şi să trăiesc bazându-mă doar pe sentimente, răspunse ea întorcându-i zâmbetul, atunci ai fi binevenit să încerci.

— E o perspectivă foarte plăcută, contesă. Preferi să stau deasupra sau dedesubt?

— Mă şochezi.

— Adevărat?

— Orice e în legătură cu tine îmi provoacă nelinişte.

— Eşti al naibii de rafinată! Iubito, de când ne-am întâlnit, viaţa mea a fost dată peste cap de ceva mult mai puternic decât o nelinişte, zise el făcând o grimasă tristă, şi nu sunt foarte sigur că pot flecări despre asta. Totuşi, având în vedere că suntem în public şi că oficialităţile astea locale sunt mai uşor de şocat decât grupul cosmopolit al lui Bertie, presupun că ar fi mai bine să mă port cuviincios Ce-ar fi să vii să priveşti cursele împreună cu mine şi o să văd ce pot face să-ţi îndepărtez temerile şi să-mi uşurez sentimentul de frustrare?

— Şi dacă nu poţi?

Atunci o să le facem faţă în pat. Gândi el, dar în loc de asta, spuse:

— Poate luăm lucrurile prea în serios. Ce poate fi rău în a ne bucura unul de prezenţa celuilalt?

— Ştii că lumea o să vorbească.

— Despre mine? N-aş mai îndrăzni să ies în lume dacă mi-aş face griji în privinţa asta şi ştii, în mod sigur contesă, că s-a vorbit despre tine cea mai mare parte a

vieţii tale.

— Deci exagerez din cale-afară toată povestea?

— Exact.

— Dar tu eşti doar un invitat oarecare al lui Bertie.

— Vezi ce uşor este?

— Şi nu trebuie să-mi fac griji pentru reputaţia mea din cauza ta?

— Sunt obligat să răspund? Ea zâmbi.

— Cel puţin, eşti sincer. El râânji.

— Iar tu îmi trezeşti curiozitatea al naibii de mult, contesă Angel. Hai, fă-mă fericit şi vino să urmăreşti cursele împreună cu mine. Cum ar fi putut refuza un zâmbet atât de cuceritor? Petrecură restul după-amiezii departe de tribune, urmărind cursele de pe marginea pistei, sprijiniţi de gardul care-o înconjura într-o atmosferă de camaraderie, discutând valoarea diferiţilor cai pursânge, aclamând caii şi jocheii favoriţi, pariind ocazional şi câştigând.

Discutară despre navigaţie şi vânătoare şi despre creşterea cailor de rasă, iar Kit vorbi despre iahtul său cu o însufleţire plină de pasiune. Când Angela pomeni odată despre May, el spuse:

— Îmi plac copiii. Sora mea îmi spune de ani întregi că ar trebui să am şi eu câţiva.

— Deci în sezonul ăsta ai examinat cu atenţie piaţa căsătoriilor din Londra.

El mişcă stânjenit din umeri şi se sprijini de balustradă.

— E de-a dreptul dezgustător.

— Şi diferit de modul tău libertin de viaţă. Angela schimbă apoi subiectul, propriile ei sentimente în privinţa căsătoriei fiind prea rănite şi sensibilizate, menţionând un tânăr proiectant de nave din Plymouth despre care auzise de curând şi, nu peste mult timp, începu o altă cursă.

Plăcerea pe care o găsi fiecare în compania celuilalt nu trecu neobservată în după-masa aceea. Mai mulţi spectatori aflaţi în loja prinţului de Wales îi urmăriră aproape continuu.

— S-o ia dracu' bombăni Olivia privind împreună cu Clarissa cele două siluete care aclamau sprintul elegant al lui Winslow către linia de sosire. Parcă n-ar avea deja destui bărbaţi.

— În plus, el e prea tânăr pentru ea, observă Clarissa revoltată, strângându-şi gura într-o linie subţire.

— Aparent, ea nu este de aceeaşi părere cu tine şi, după cum se vede, nici el.

La o mică distanţă de cele două observatoare atente, Georgiana şi Joe Manton urmăreau cum Winslow se detaşa clar ca învingător în cursa sa.

— Iubitule, uită-te la Angela şi americanul acela, i se adresă Georgiana soţului, glasul ei jubilând necruţător. S-au îmbrăţişat după victoria lui Winslow. Cred că s-a amorezat de el.

— Într-adevăr? N-am observat, replică Joe cu indiferenţă. În mod sigur Wales are motiv să sărbătorească diseară. Calul său i-a întrecut pe ceilalţi cu şase lungimi.

Deşi urmărise perechea care stătea la marginea pistei, Joe Manton n-avea nicio intenţie să vorbească despre Angela cu soţia sa, dar îl ofensaseră atenţiile lui Kit Braddock faţă de femeia pe care o considera încă proprietatea sa şi pe măsură ce trecea ziua, aerul său ameninţător se accentua.

— Deci, Souveral, o s-o câştige americanul nostru pe zâna cea blondă? pronunţă încet şi tărăgănat prinţul de wales ceva mai târziu, după ce acceptase felicitările pentru victoria lui Winslow şi începuse dea cursa următoare.

— Pare hotărât să se ţină după ea, replică ambasadorul, cu ochii încă aţintiţi asupra celor doi, şi

totuşi mi s-a spus că Angela s-a săturat de distracţiile amoroase. Poate că, în cele din urmă, Priscilia o să-l obţină, zise el ridicând din umeri.

— Domnişoara Pembroke nu poate să-l oprească să-i facă curte încântătoarei noastre Angela.

— Aţi vorbit ca un adevărat patrician, înălţimea Voastră, dar cum contesa noastră a devenit o elevă asiduă a lui W.T. Stead, e posibil ca părerile ei despre plăceri să se fi schimbat.

— Nu-mi mai vorbi despre instigatorul ăla radical, Freddy. Vorbăria lui despre democraţie o să ducă ţara asta de râpă. Este consilierul Angelei numai în ceea ce priveşte şcoala ei pentru fete; nimic altceva.

— Ah, da, desigur, şcoala ei, încuviinţă Souveral cu diplomaţie, uitasem.

Dacă regina şi fiul ei preferau să nu bage în seamă puterea mereu crescândă a clasei muncitoare, cu siguranţă că nu el avea să le deschidă ochii asupra realităţilor în schimbare din lume. Totuşi, fiind vorba de un american, s – ar putea ca idealurile democratice ale lui Kit s-o atragă pe Angela, dacă farmecul lui nu va reuşi s-o subjuge.

— La dracu’ cu politica, Freddy. Ţine minte vorbele mele: o s-o aibă, declară prinţul cu emfază. Nicio femeie n-o refuzase pe alteţa sa regală, în ciuda faptului că era mic de statură şi rotofei şi, deşi era atent cu toate partenerele lui de plăceri, nu pretindea că ar fi adeptul egalităţii dintre sexe. Prefera femeile drăguţe şi voluptuoase care înţelegeau că unicul lor rol era să seducă.

— Deci… singura întrebare care mai rămâne este… când? murmură încet Souveral.

— Pariez pe cincizeci de guinee că o va avea la noapte, rosti prinţul.

— Vai, înălţimea Voastră, doar ne este prietenă.

— Nu-i nevoie să fii ipocrit, Freddy. O să fim discreţi şi… tot tacâmul. La urma urmei va fi o chestiune care va rămâne între noi. Haide, haide!

— Dacă insişti, Bertie, pariez pe cincizeci de guinee că nu va reuşi.

Ambasadorul o cunoştea pe Angela mai bine decât prinţul, care nu vedea nimic mai mult la o femeie, decât frumuseţea şi abilitatea ei de a fi amuzantă.

— Pariez pe încă cincizeci de guinee, că el va părăsi castelul Morton cât se poate de posac.

— N-o să se întâmple aşa ceva, Freddy, declară prinţul cu un zâmbet larg; uită-te numai la ei! După ce trăsurile reveniseră la castelul Morton, iar Kit şi Angela petrecuseră cea mai mare parte a drumului de întoarcere din ce în ce mai atraşi unul de celălalt, în ciuda prezenţei Oliviei şi a lui Lexford cu a căror trăsură se întorseseră, după ce doamnele şi majoritatea bărbaţilor se strânseseră în castel, cei rămaşi îl însoţiră pe prinţ la padocuri să se asigure că toţi caii erau adăpostiţi cum se cuvine pentru noapte.

În agitaţia produsă de aducerea cailor în curtea din spatele gradurilor, Kit şi Souveral stăteau retraşi, departe de învălmăşeala formată din cai, posesorii lor, antrenori rândaşi şi ochei.

— Îi place să câştige, remarcă Souveral starea jovială de spirit a prinţului, care vorbea cu antrenorul cailor să-i ieşind în evidenţă.

— Oare nu ne place tuturor!?

— Cuvintele tărăgănate ale lui Kit fură spuse cu o undă de îndârjire care-l făcură pe ambasador să spună cu blândeţe:

— E foarte diferită de persoana care era acum un an.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? Nu era nevoie să-l întrebe pe Souveral despre cine vorbea.

— Îşi pune întrebări în legătură cu identitatea ei, cu clasa din care face parte şi cu toate distracţiile care i-au plăcut în trecut.

— Asta explică şovăielile şi autoconstrângerea ei. Se pare că nu mi-am cronometrat bine sosirea.

— Nu lua lucrurile prea în serios. Probabil că noua ei percepere iconoclastă a realităţilor l-a determinat pe Joe Manton să se căsătorească în cele din urmă.

— L-a respins?

— Probabil că pe plan spiritual, răspunse Souveral liniştit.

— El a fost afectat? întrebă Kit cu o nepăsare pur masculină faţă de subtilităţile filosofice.

— E o femeie foarte independentă.

— Dar extrem de ispititoare în ciuda acestui defect, zise Kit rânjind.

— Faptul că te preocupă persoana ei este evident.

— Şi?

— Eu aş fi prudent în ceea ce-l priveşte pe Joe Manton, deşi soţiei lui i-a mers la inimă atitudinea Angelei faţă de tine. Nu cred că Joe a apreciat braconajul tău pe teritoriul lui.

— Teritoriul lui? Omul ăsta e lacom.

— E doar o avertizare prietenească. E foarte gelos.

— Englezii sunt mai puţin predispuşi să accepte divorţul decât americanii.

— În cazul ăsta va trebui să se obişnuiască să-şi împartă bunurile.

— Deci, Bertie avea în fond dreptate. Era sigur că vei reuşi.

— Încă nu, Souveral, rosti Kit pe un ton liniştit, dar obţin întotdeauna n ceea ce vreau.

— Şi Anglia la fel, răspunse Souveral încetişor. În ciuda avertismentului lui Souveral, Kit nu se aşteptase să

fie provocat de Joe Manton aşa de curând, mai degrabă, să nu fie. Faptul îl luă prin surprindere.

Bărbaţii care întârziaseră în curtea din spatele grajdurilor se întorceau la castel prin semiobscuritatea aurită de soarele care apunea, procesiunea care mergea încet înşirându-se în grupuri adunate la întâmplare de-a lungul cărării sinuoase care traversa parcul castelului. Vocile lor se pierdeau în vastul spaţiu deschis, frânturi de vorbe şi conversaţii împrăştiindu-se în liniştea amurgului, iar pacea naturii era copleşitoare.

Cei aflaţi în frunte tocmai începeau să urce pajiştea uşor înclinată care conducea la podul mobil, când o voce înfierbântată, venind din spatele lui Kit, spuse înăbuşit:

— Stai departe de ea! încetinindu-şi paşii, Kit privi peste umăr şi, când Joe Manton ajunse în dreptul lui, răspunse liniştit: Nu era nicio îndoială în a celui care vorbise.

— Ai renunţat la drepturi când te-ai însurat.

— Te înşeli.

— Nu asta mi s-a dat de înţeles, dar am s-o întreb pe doamnă din nou.

— Nu-mi pasă de ce zice ea. Îţi spun să te ţii la distanţă.

— Şi dacă nu voi face aşa? Vocile lor nu erau decât un murmur slab. Mergeau către portalul castelului, niciunul dintre cei doi bărbaţi puternici, de aceeaşi înălţime, neavând obiceiul să dea înapoi.

— Dacă o atingi, ai să-mi dai socoteală. Sprâncenele negre ale lui Joe Manton formau două umbre ameninţătoare deasupra ochilor săi.

— Dacă am s-o ating, o voi face la cererea ei.

— N-o vei putea avea.

— Nu, tu vei fi acela care n-o va putea avea. Aparent,

recenta ta căsătorie ţi-a modificat statutul, zise Kit îngăduitor, dar îţi înţeleg posesiunea. E o femeie extraordinară.

— Nu-ţi este de ajuns haremul? mârâi Joe.

— Nu-ţi este de ajuns soţia? ripostă Kit cu amabilitate. Ah, uite-o, rosti el văzând-o pe Georgiana care făcea semn cu mâna de la poarta glisantă, te aşteaptă; dar în fond de abia v-aţi căsătorit, adăugă Kit cu un zâmbet binevoitor.

Ştiind că soţul Georgianei o lăsase la Paris în timpul lunii de miere ca să facă o călătorie rapidă înapoi la Angela, Kit presupunea că aceasta avea să-l ţină din scurt pe durata şederii lor la castel. Răspunzând semnului făcut de soţia sa cu o scurtă ridicare a mâinii Joe mormăi: „Ţineţe la distanţă de Angela” şi, grăbind pasul, trecu de Kit.

Va fi o seară interesantă, reflectă Kit urmărind-o pe Georgiana care alerga spre soţul ei. *Un amant încăpăţânat hotărât să păstreze favorurile Angelei, o proaspătă soţie, posesivă şi vigilentă şi, în plus făcând parte din acelaşi grup intim – legendara contesă.*

CAPITOLUL 9

Chiar dacă n-a putut fi catalogată drept interesantă, seara s-a dovedit a fi încărcată de emoţii, care nu erau neapărat de natură pozitivă, afară de cazul în care cineva ar fi considerat veselia Oliviei drept relevantă.

În timpul intervalului de dinaintea cinei, Angela rememoră toate argumentele dictate de raţiune împotriva unei legături cu Kit şi îl evită cu grijă. El dădu calificative maxime talentului ei de a evita persoanele nedorite, darloe stătu lângă ea, şi, în plus, avea o practică considerabilă datorită hoardelor de bărbaţi care o urmăreau cu asiduitate.

Acesta era un gând liniştitor, decise el trândăvind

după cină în salon, ascultând glumele de societate, urmărind-o pe Angela de la distanţă, bând mai mult ca de obicei şi răspunzând celor ce i se adresau prin propoziţii scurte sau monosilabice. Simţindu-se din ce în ce mai frustrat pe măsură ce golea sticla de coniac, le urmărea pe femeile din apropierea sa şi se întreba de ce nu le găsea mai atrăgătoare, acest gând având darul să-l enerveze şi mai tare. Îşi umplu din nou paharul, blestemând în gând farmecul cu totul deosebit al contesei de Grey.

În seara aceea, Angela se scuză devreme faţă de ceilalţi oaspeţi, deoarece efortul de a se arăta indiferentă, câtă vreme prezenţa lui Kit Braddock îi biciuia simţurile, îşi cerea drepturile. Capul îi bubuia, muşchii feţei o dureau de cât se chinuise să zâmbească şi, dacă mai avea să fie nevoită să facă vreo remarcă spirituală, simţea că n-o să mai poată găsi cuvintele necesare în afara bărbatului pe care nu-l putea avea, n-o mai interesa nicio altă persoană din încăpere şi, după ce-şi petrecuse toată viaţa în compania acestor oameni lipsiţi de substanţă, nu mai avea răbdare să le asculte bârfele.

Când Angela părăsi camera, Olivia se sprijini relaxată de pernele din damasc auriu ale canapelei bogat sculptate. Singura ei rivală importantă părăsise câmpul de bătaie. Vârstnicul ei soţ, care întotdeauna se retrăgea devreme, probabil că adormise buştean până acum, în timp ce Kit, arătând prost dispus şi puţin sociabil, tolănit într-un fotoliu în stil iacobin de proporţii suficient de mari ca să-i suporte statura masivă, continua să-şi bea minţile.

Cât de delicios de perfect era totul. Reflectă ea, hotărâtă să descopere furtunile arzătoare din spatele acelei tristeţi profunde. Prefera sexul asociat cu violenţă şi se gândi că, în cazul în care Kit va continua să bea în acelaşi stil, s-ar putea să-i cedeze. Foarte târziu în noaptea aceea, bătu în uşa dormitorului lui. Deşi nu era prima

femeie care se apropiase de camera lui în seara aceea, era singura purtătoare a unui mesaj care să-i garanteze accesul.

— Sunt eu, Angela, zise ea. Când cheia se răsuci în broască şi uşa se deschise, ea spuse încetişor:

— Angela n-o să vină, aşa încât tot atât de bine ai putea să mă f… pe mine.

— Deja mă distrez foarte bine, rosti el ridicând paharul cu coniac pe care-l ţinea în mână, cu asta…

— Eu sunt cu mult mai bună, şopti Olivia. Kit era încă îmbrăcat în hainele de seară, deşi îşi lărgise nodul de la cravată şi-şi deschisese gulerul de la cămaşă; acum o studia pe femeia brunetă şi înfierbântată, îmbrăcată într-un negligé de culoarea caisei. Trecu o secundă, apoi două.

— O să-ţi placă, şopti Olivia trăgând de singura fundă cu care era încheiat la gât. Sunt foarte inventivă. Scuturându-şi mătasea fină de pe umeri, se uită în sus spre el, în timp ce diafana rochie de casă cădea pe parchet!

Privirea strecurată pe sub pleoapele lăsate ale lui Kit o studie încet, de la ochii întunecaţi care ardeau mocnit, în jos, cu o expresie leneşă, de apreciere. Sânii ei grei căpătaseră o culoare trandafirie din cauza excitaţiei, talia îi era atât de subţire încât o putea cuprinde cu palmele iar şoldurile ei pline îi aminteau de sexualitatea ţipătoare a sculpturilor orientale. Inhală adânc, dar trăsăturile lui atrăgătoare rămaseră lipsite de expresie şi stătu nemişcat, încordat şi indecis, în liniştea holului. Apoi, expiră încet şi adânc şi spuse:

— De ce nu? *Fir-ar a dracului* înură el traversând holul cu pas grăbit, mult timp mai târziu. *N-ar fi trebuit să-i dau drumul în cameră şi dacă n-aş fi fost pe jumătate beat nici n-aş fi făcut-o. Dumnezeule, nu-mi place câtuşi de puţin sexul făcut cu cruzime şi sălbăticie.*

Merse mile întregi de-a latul pajiştilor perfect

întreţinute din parcul castelului, încercând să scape de dezgustul provocat de aventura cu Olivia. Frustrat şi mânios, cu mintea străbătută de reproşuri şi ciudă şi, în lipsa oricărei logici calme care să explice sau să-i calmeze zbuciumul, se trezi învinovăţind-o pe Angela de a-i fi distrus liniştea traiului său libertin. După aceea însă, dorinţa lui nepotolită se făcea din nou simţită şi înjurăturile lui răsunau în aerul rece al nopţii sau, ceea ce era şi mai rău, amintirea Oliviei prevenea, şi se mira de lipsa lui de judecată, indiferent dacă fusese beat sau nu. Caruselul emoţiilor se rotea şi se legăna, se înălţa şi se rostogolea, până când se decise că trebuia să dea dovadă de puţin bun simţ şi să nu-i permită unei femei să-i transforme într-un mod atât de radicali existenţa – o femeie care, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i acordase decât un blestemat de sărut. Sfinte Dumnezeule, doar nu mai avea cincisprezece ani! Probabil că era pe cale să-şi piardă minţile.

S-o ia dracu' gândi el păşind prin iarba umedă, în timp ce lumina trandafirie a zorilor începea să se ridice deasupra orizontului. *Pur şi simplu, s-o ia dracu'*

Angela stătea agitată la fereastra din dormitorul ei după o noapte nedormită, când deodată îl observă pe Kit în depărtare venind dinspre mlaştini. În lumina soarelui, părul lui avea străluciri roşcate.

După o noapte tulburată de dorinţă fierbinte, îl urmărea apropiindu-se de castel cu privirea scrutătoare a unei iubite geloase. *Unde fusese*? se întrebă ea. *Şi cu cine? S-ar putea să fi petrecut noaptea singur. Pot să-i cred pretenţia exagerată de-a fi dus în ultima vreme o existenţă de pustnic? îmi pot permite să-mi pese?*

În mintea ei se ciocneau emoţii contradictorii – suspiciune, nelinişte, speranţă, toate aflate într-o derută clocotitoare.

Când se apropie, văzu dezordinea în care i se aflau hainele, observă că nu avea ciorapi în picioare şi îşi dădu seama că dârele de pe piepţii cămăşii sale albe erau de sânge. *Desigur, Olivia era de vină*. Realiză ea, recunoscând amprentele bătătoare la ochi ale stilului acesteia de a face dragoste, şi o furie de neînţeles explodă înăuntrul ei.

E un mincinos, se dezlănţui ea, simţindu-se ca o fetişcană credulă care avusese de-a face cu primul iubit: trădată, decepţionată, sedusă de farmecul lui desăvârşit. *Să-l ia naiba*, gândi ea cu amărăciune şi lacrimile îi înţepară ochii; *şi s-o ia naiba şi pe Olivia pentru că prinsese de veste că era accesibil*.

— El dispăru brusc din vedere în umbra zidurilor masive, iar ea rămase cu obrazul lipit de geamul rece, simţindu-se trădată într-un chip monstruos, nefericită şi absolut vulnerabilă în faţa dorinţei ei care se încăpăţâna într-un mod pervers să continue să existe.

Micul de-un va fi o grea încercare. Olivia avea să se împăuneze, iar ea va fi obligată să-i privească stând împreună, aruncându-şi priviri marcate de intimitatea ce-o împărţiseră, vorbindu-şi în codul secret al amanţilor, făcând planuri de a se întâlni mai târziu sub aparenţa unei conversaţii de salon. Totuşi, o confruntare cu grupul incestuos de la castelul Morton era inevitabilă, dacă nu la micul de-un, atunci la prânz, ceai sau cină, aşa încât ar putea la fel de bine să se întărească sufleteşte ca să coboare în salon şi să facă faţă giugiulelilor şi gângurelilor acum. La urma urmei, era ultima zi de stat la castel; putea să supravieţuiască.

Când coborî, Kit se afla deja în sufrageria unde se lua micul dejun, dar ea nu manifestă niciun semn că ar fi luat notă de prezenţa lui. De-a lungul a doi pereţi, se înşirau mese cu gustări, suprafeţele lor lustruite fiind acoperite cu o etalare extravagantă de mâncăruri calde şi reci, aranjate

pe faimoasele platouri de aur Morton. Se hotărî să-şi pună doar o porţie mică, să se aşeze la o masă mai retrasă unde să mănânce cât mai repede posibil, după care să se întoarcă imediat în camera ei. Exista posibilitatea să treacă neobservată în învălmăşeala oaspeţilor care se treziseră de dimineaţă ca să ia micul dejun în compania prinţului, înainte ca acesta să meargă la biserică – un obicei la care gazda nu renunţa niciodată.

Planul ei ar fi reuşit, dacă n-ar fi fost Bertie care să intervină, dar prinţul o chemă la masa lui cu o voce atât de puternică, încât nu putut să pretindă că nu era atentă. El îi făcu loc lângă el cu mult tapaj, silind-o pe Alice să-şi mute scaunul şi chemând un valet să aducă ceai proaspăt. Când, în cele din urmă, Angela se aşeză la masă, îi mai luă ceva timp să salute celelalte persoane prezente acolo. Cei doi Morton arătau ca nişte oameni de la ţară sănătoşi tun, Alice Keppel era ca întotdeauna impecabil îmbrăcată şi zâmbitoare şi, când Angela privi peste masă la ultima persoană din micul grup, Kit se uită la ea şi o salută cu o voce lipsită de expresie. Ochii lui aveau cearcăne datorate oboselii, două dâre uşor cicatrizate îi brăzdau obrazul şi pe gât se observau urme vizibile de dinţi. Stomacul ei se strânse la vederea amprentelor de neconfundat lăsate de Olivia. Dacă mai avusese vreo îndoială, acum era edificată; arăta pur şi simplu marcat de noaptea pierdută şi un nou val de furie o copleşi.

— Vii cu noi la biserică? întrebă prinţul…

Cu un efort considerabil, îşi forţă mintea să înregistreze întrebarea, s-o clasifice şi să formuleze un răspuns potrivit, de parcă aceasta fusese deosebit de complicată, iar nu una dintre cele mai simple.

— În dimineaţa asta, nu, răspunse în cele din urmă, şi se opri, incapabilă să găsească o scuză plauzibilă.

— Angela nu s-a simţit prea bine noaptea trecută,

Bertie. Sunt sigură că mai degrabă ar prefera să se odihnească, interveni cu amabilitate Alice Keppel.

— Eşti bolnavă, draga mea? întrebă prinţul, în vocea lui citindu-se îngrijorarea.

— Nu e nimic serios, răspunse ea. M-am simţit obosită încă de când a început sezonul.

— Întotdeauna te agiţi prea mult, o dojeni Bertie.

— E puterea obişnuinţei, după toţi anii ăştia, prelinse Angela. O să mă odihnesc la Caston, săptămâna care vine.

— Aşa să faci. Nu vrem să te simţi fără chef când în curând se apropie vacanţa din Scoţia.

— O să fiu în formă, zise ea, făcând un efort ca să surâdă.

Apoi Alice îi distrase cu graţie atenţia lui Bertie, întrebându-l cum se prezenta Winslow în dimineaţa aceea, încurajat, Bertie se apucă să povestească din nou, plin de mândrie, despre victoria lui Winslow din ziua precedentă. Cum nu se cerea de la ea decât să pară atentă, Angela se sili să mănânce, pentru ca mai apoi să se poată scuza repede şi să plece. Era mult mai greu decât îşi închipuise să stea în faţa lui Kit, încercând să ignore cele întâmplate în noaptea trecută, când pe faţa lui erau marcate clar urmele dezmăţului.

El aproape că nu se mişcă din poziţia aceea indolentă. Cum stătea cu capul rezemat de spătarul scaunului şi cu ochii închişi pe jumătate, părea că moţăie. În plus nu mânca, deşi din când în când bea apă rece sau răspundea concis când era îmboldit de prinţ să lămurească, vreun aspect referitor la cursă. Cei doi Morton aproape că nu scoteau niciun cuvânt, dar Bertie era obişnuit să prezideze o adunare, şi nu-i trebuia decât un auditoriu.

Tocmai când prinţul îşi încheia relatarea despre cursă, Olivia irupse în sufragerie, stătu un moment lângă

uşă, arătând aproape indecentă în rochia ei purpurie şi apoi se îndreptă direct spre masa prinţului. În drum, se opri exagerat de aproape de scaunul lui Kit, cu şoldul lipit de braţul lui şi atingându-i cu blândeţe obrazul brăzdat, îi spuse încet:

— Săracul de tine, eşti rănit.

— Sunt într-o dispoziţie de-a dreptul infernală în dimineaţa asta, Olivia, murmură el mutându-şi scaunul astfel ca ea să nu-l mai atingă.

— Dar tot eşti frumos ca păcatul, îi şopti Olivia cu o evidentă familiaritate. Vii cu noi la biserică?

— Nu, mormăi Kit, şi ridicându-se brusc, îi făcu vânt scaunului în spate cu un scrâşnet strident care-i pătrunse ca lama unui cuţit în capul care-i zvăcnea.

Crispându-se de durere, rosti cu un mic oftat:

— Vă rog să mă scuzaţi, şi se înclină către toţi cei prezenţi la masă cu un vădit aer de falsitate. Trebuie să mă ocup de nişte probleme.

— Ce bărbat remarcabil, proclamă Olivia cu entuziasm, lăsându-se să cadă în scaunul lui Kit într-un nor de parfum dulceag. N-aveţi impresia că americanii au o extraordinară energie animalică?

Obrajii vicontesei Morton căpătară o inconfundabilă tentă roşiatică, în timp ce soţul ei, nervos, îşi drese glasul. Sexualitatea debordantă a Oliviei era socotită de prost gust de mica nobilime de la ţară care trăia departe de scandalurile şi strălucirea grupului de la Marlborough House.

— Olivia, poartă-te cuviincios, o dojeni Alice Keppel. Nu suntem în Mayfair.

— Vă rog să mă scuzaţi, murmură Olivia luând un aer de pretinsă inocenţă, deschizând larg ochii. Am spus din întâmplare ceva indecent? E din cauza fapului că sunt extraordinar de bine dispusă, gânguri ea. A dormit toată

lumea bine? Exaltarea gratuită a Oliviei nu necesita niciun răspuns şi nimeni nu se aventură să ceară lămuriri în legătură cu starea ei de bună dispoziţie.

Prinţul îl întrebă pe viconte dacă pescuitul era bun în râul din apropiere. Vicontele reacţionă recunoscător la abordarea unui subiect care nu îi crea dificultăţi, iar Angela continuă să numere minutele până în momentul când avea să scape de prezenţa lăudăroasei Olivia.

Kit părăsi castelul înaintea prânzului, scuzându-se faţă de prinţ şi gazde pentru plecarea lui intempestivă. Olivia rămase îmbufnată tot restul zilei.

Angela găsi o scuză pentru a pleca seara cu trenul şi când ajunse la Caston în ziua următoare, găsi în corespondenţa primită o scrisoare de la Kit, trimisă de la Londra. Când despături unica foaie de hârtie crem, o bancnotă de cinci sute de lire căzu pe covor. *„Ai câştigat, contesă. Cele mai bune urări pentru elevele tale”*.

Nici măcar nu semnase scrisoarea.

CAPITOLUL 10

Kit n-avea nici cea mai mică intenţie să meargă la Caston în săptămâna următoare şi îi comunică acest lucru Priscillei când îi aminti de vizita planificată.

— Mi-e teamă că voi fi ocupat, zise el. Veniseră amândoi la Londra şi, în decursul unui prânz luat la „Ritz”, pe care Priscilla îl determinase prin linguşiri să-l accepte, făcea tot ce-i stătea în putinţă să-l convingă pe derutantul ei pretendent să li se alăture la Caston.

— Mama spune c-ai putea aunge acolo navigând. Angela îşi ţine iahtul ancorat pe domeniul ei. Kit privi către mama Priscillei care conversa cu însufleţire cu o prietenă, patru mese mai încolo. N-ar fi trebuit să accepte să vină, deşi dăduse curs invitaţiei la prânz a lui Charlotte într-un

moment de slăbiciune, dintr-o dimineaţă când era mai mahmur ca de obicei – lucru ce se întâmpla destul de des în ultima vreme.

— Aş fi vrut să pot, minţi el, dar am întâlniri de afaceri cu bancheri din City care mă vor ţine ocupat.

— Ai putea veni sâmbătă, insistă Priscilla. Bancherii nu lucrează sâmbăta.

— S-ar putea…

— Ah, ştiam c-ai să vii! O să petrecem grozav. Casa Angelei respiră istorie, ca să nu mai amintesc de mănăstirea medievală pe care a restaurat-o şi coliviile pentru păsări. Are chiar şi păsările iubirii, care gânguresc tot timpul, adăugă Priscilla cu subînţeles.

— Ţi-am spus că am văzut în dimineaţa asta o bijuterie mică la „Asprey”, care ţi s-ar potrivi perfect? rosti Kit intenţionând să-i distragă atenţia de la discuţii ulterioare legate de Caston. Dacă mama ta are timp liber după masă, mi-ar plăcea să-i aflu părerea despre ea.

— Pentru mine? exclamă Priscilla, toate gândurile despre Caston fiind instantaneu date uitării. Spune-mi ce este.

— Managerul mi-a spus că a fost de mult în posesia unei mahrani. Este o brăţară mică şi simplă, dar perlele sunt superbe.

Priscilla ştia tot atât de bine ca şi Kit că darurile pentru tinerele domnişoare trebuia să se limiteze la brelocuri puţin costisitoare, dar perlele erau destul de tinereşti şi o brăţară avea un caracter mai puţin intim decât orice altă bijuterie. Iar faptul că aparţinuse unei mahrani; denota că este o piesă costisitoare – toate elementele fiind luate în considerare de Kit în mod special pentru a face cadoul atât acceptabil cât şi dezirabil. Alegerea lui fusese deliberată. Îl considerase drept un cadou de rămas bun. Desiree fusese pregătită să ridice

ancora încă de la începutul săptămânii.

Din câte ştia Angela, doamnele din familia Pembroke şi Kit erau programaţi să-şi facă apariţia; nu auzise altceva de la Charlotte, care sperase ca acesta să accepte în ultimul minut. Aşdar Angela îşi alcătuise lista în consecinţă, decisă să-şi umple casa cu oameni, astfel încât să nu se prezinte nicio ocazie să rămână singură cu Kit, deşi, dacă ultima lor întâlnire de la castelul Morton putea oferi vreo indicaţie, el îşi pierduse deja interesul.

Sora ei vitregă, Millie, şi cumnatul ei, ducele de Sutherland, sosiră primii joi dimineaţă, urmaţi la puţin timp de cealaltă soră vitregă a ei, Dolly, cu soţul ei, Carsons. Toţi erau într-o dispoziţie sărbătorească şi, după ce obişnuita revărsare de bagaje, cu care călătoreau de obicei surorile el fu aranjată în camerele lor, micul grup de familie se strânse să mănânce de prânz.

În momentul în care Angela menţionă numărul oaspeţilor pe care îi invitase, Millie zise surprinsă:

— Crezusem c-ai terminat cu petrecerile mari. După ultima, dată în cinstea lui Bertie, ai jurat că nu vei mai aduce atâta lume plicticoasă.

— Vreau să mă apăr de Charlotte, Priscilla şi de curtezanul Priscillei. După sezonul ăsta fără sfârşit, n-am nicio înclinaţie să fac pe doamna de companie şi cu atâta lume împreur nu va mai fi necesar.

Millie se opri cu furculiţa pentru salată în aer.

— Charlotte încă nu l-a dus pe acel tânăr bogat la altar?

— Din câte am auzit ultima oară, nu, replică Angela gândindu-se la urmele unghiilor Oliviei.

— Fiica lui Charlotte era cu un bărbat superb la „Ritz”, acum câteva zile, spuse Dolly. Oare acela era viitorul mire?

— Din câte spui, se pare că era domnul Braddock.

Deci Kit încă se mai vede cu Priscilla. Gândi Angela. *De ce oare sunt surprinsă? E un bărbat practic şi îi trebuie o soţie. Şi ca majoritatea bărbaţilor. Consideră activităţile amoroase ca pe ceva complet separat de căutarea unei soţii.*

— Dacă el era pretendentul, nu era prea atent cu ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dolly, o combătu soţul ei. De ce ar fi trebuit să fie mai atent la masa de prânz, la „Ritz”?

— Dacă ar fi fost cu adevărat îndrăgostit de ea, aşa s-ar fi comportat, îl contrazise soţia sa.

— Se pare că domnul Braddock îşi alege o soţie ca să-i facă pe plac mamei lui, preciză Angela, şi nu din dragoste? Mama lui aşteaptă cu nerăbdare să aibă nepoţi.

— Atunci, îi doresc noroc lui Charlotte, rosti ducele chicotind în timp ce-şi rupea pâinea în două. Probabil că el are un grajd plin de iepe debutante din care să aleagă. Nu contaţi pe mine să fac pe doamna de companie pentru tânăra domnişoară. Voi, doamnele, puteţi să-i protejaţi virginitatea. Presupun că ăsta e principalul articol de vânzare în acest aranjament.

— Edward, îl admonestă soţia sa. Nu trebuie să fii atât de explicit.

— Suntem în familie, iubito. Promit să nu menţionez acest lucru la cină.

Totuşi, când sosiră joi după-masa, Charlotte şi Priscilla erau singure.

— Domnul Braddock are treburi la Londra ce nu pot fi amânate, declară înţepată Charlotte, de îndată ce coborî din trăsura de la Caston care le adusese de la gara personală a Angelei.

N-aş fi avut nevoie să invit încă douăzeci de musafiri, se gândi Angela imediat.

— Îmi trebuie o baie fierbinte, zise Priscilla arţăgoasă

când coborî din trăsură în urma mamei ei. Trenul era complet negru de funinginea aia înfiorătoare; chiar şi în compartimentul nostru personal. Mâine dimineaţă, primul lucru pe care-l va face mama va fi să trimită o plângere la compania căilor ferate.

Angela căută din ochi, pe elegantul costum de călătorie al Priscillei făcut din mătase turcoaz, vreo urmă de murdărie.

— Ce neplăcut pentru voi, rosti ea cu amabilitate, făcând pe gazda cu un calm imperturbabil, în ciuda faptului că nu observase nicio pată. Voi avea grijă să vă fie adusă apa imediat.

— Ai o mulţime de oameni aici, spuse Charlotte cu surprindere, stând pe aleea cu pietriş, observând mulţimea de invitaţi aflaţi pe terenul de crichet.

— Doar câţiva prieteni, draga mea. M-am gândit că tu şi cu Priscilla aţi vrea să vă distraţi. Freddy a venit special să te vadă, Charlotte, şi Sutherland a cerut în mod special să stea lângă tine la cină, zise Angela surâzând.

— Oh, Sutherland e atât de drăguţ. Deja mă simt mai înviorată. Vino, Priscilla, trebuie să ne ocupăm de toaletele noastre.

Cina a fost sărbătorească. Angela iubea Castonul şi, fără constrângerile emoţionale impuse de prezenţa lui Kit, se bucură pe deplin în seara aceea de rolul ei de gazdă. Era în primul rând o petrecere de familie, numărul rudelor ei apropiate fiind majorat de tot atâţia veri, dacă nu mai mulţi, plus Freddy Souveral care îi fusese prieten dinainte de Bertie.

Bucătarul ei pregătise nenumărate feluri de mâncare favorite, care se serveau la Caston de zeci de ani, fiecare amintind de reuniuni în familie din trecut şi, după cum se obişnuia la ocaziile neceremonioase, la ordinea zilei erau toasturile caraghioase iniţiate de Sutherland cu un poem

improvizat în cinstea tucanului favorit al Angelei. El dădu tonul unei bune dispoziţii generale şi fiecare toast care urmă, spori veselia zgomotoasă a petrecerii. Înainte însă ca zarva să se transforme în debandadă generală, Millie temperă pentru un scurt răstimp voioşia gălăgioasă, propunând un toast pentru mult iubitul lor bunic, care mărise Castonul şi-i adusese îmbunătăţiri, trecându-l apoi, unei alte generaţii.

În timpul scurtului moment de acalmie însufleţit de amintirile picante ale fiecărei rude despre bătrânul conte, valetul Angelei se apropie de ea cu un mesaj.

— Un bărbat aşteaptă în bibliotecă să vă vadă şi nu vrea să-şi dea numele. Spune că este un prieten, my lady, murmură Ridgely.

— Este cineva din vecinătate? întrebă ea ridicându-se de pe scaun.

— Nu l-am recunoscut, my lady.

— Foarte bine, continuă să serveşti. Mă întorc imediat.

În biroul ei lămpile cu gaz fuseseră aprinse, totuşi colţurile îndepărtate rămaseră în umbră încât, examinând din prag încăpera spaţioasă, nu văzu niciun bărbat, dar când intră în cameră, o siluetă înaltă se ridică dintr-un scaun de lângă fereastră şi păşi în cercul de lumină.

Angela îşi înăbuşi un ţipăt şi se opri nevenindu-i să-şi creadă ochilor – Kit era îmbrăcat în haine de călărie înmuiate de ploaie, cizmele îi erau stropite cu noroi, iar părul lui căpătase o nuanţă închisă din pricina umezelii.

— Am încercat să mă ţin la distanţă, zise el.

— Nu spune asta, şopti Angela iar inima îi bătea atât de tare încât zgomotul îi răsuna în urechi. Priscilla şi mama ei sunt în sufragerie, adăugă ea îngrozită.

— N-or să mă vadă. Stau la „Golden Hart”, în Caston Vale.

— Nu poţi să stai aici, îl respinse ea. Casa e plină de oaspeţi. E lume peste tot.

— Voi aştepta până ce pleacă.

— Oh, Doamne, murmură Angela întinzând mâna către scaunul din apropiere ca să se sprijine. Din doi paşi repezi, Kit fu lângă ea, o cuprinse în braţe şi o susţinu cu blândeţe.

— N-ar fi trebuit să te iau prin surprindere.

— Urmele Oliviei aproape au dispărut, şopti Angela cu totul deplasat, când de fapt ar fi trebuit să-i spună să plece, când ar fi trebuit să i se smulgă din îmbrăţişare, când ar fi trebuit să simtă bucurie doar văzându-l.

— O să fac penitenţă pentru noaptea aceea. M-am simţit îngrozitor de prost.

— Simt că-mi pierd minţile, şopti ea ridicând mâinile ca să-i atingă obrajii umezi şi reci.

— Eu mi le-am pierdut de săptămâni întregi, spuse el cu duioşie, strângând-o mai aproape. Ştii ce tare plouă afară?

— Îţi trebuie haine uscate, murmură ea.

— Sau deloc, zise el încet.

— Ce-am să mă fac?…

— Nu pe mine trebuie să mă întrebi, fiindcă răspunsul meu nu s-a schimbat din acea primă noapte de la Cowes.

— În timp ce eu am spus nu.

— Ceea ce mi s-a părut a fi o perioadă lungă de timp, zise el cu blândeţe.

— Am umplut casa de oaspeţi care să mă apere de tine.

— Ţi-aş fi putut spune că n-are să meargă.

— Nu pot să te dau afară, pe furtuna asta.

— Grozav.

— N-ai de gând să mă ajuţi să rezist, nu-i aşa?

— N-aş prea crede. Sunt cinci mile până la Caston Vale şi drumurile sunt mizerabile vorbesc serios.

— Cum rămâne cu Priscilla?

— Nu mă voi căsători cu ea. Ar fi putut să-l întrebe: „Eşti sigur?”, dar nu voia să ştie răspunsul.

— Sunt sigur, rosti el ca şi când i-ar fi citit gândurile. Acum eşti fericită?

Ea îi zâmbi triumfătoare şi radioasă.

— Nu-mi aduc amintea să fi fost vreodată atât de fericită.

— Presupun că le spui asta tuturor bărbaţilor.

— N-am fost niciodată fericită înainte, nu în felul acesta, spuse ea liniştită. Doar alături de copii mei, dar aceea e cu totul altceva.

— Te păstrez pe tine, declară el cu un zâmbet care-i tăie răsuflarea.

— Am să-ţi dau voie, răspunse ea, deschizându-şi inima cu curaj.

Aceşti doi oameni care făcuseră, văzuseră şi auziseră atât de multe, erau acum ca doi copii candizi prinşi în bucuria lor. Posibilitatea ca să mai existe şi alte experienţe noi, fusese mai presus de imaginaţia lor, dar aceasta era cu totul nouă şi strălucitoare. Cum ar fi să-ţi înflorească iar în suflet speranţa.

Sau să-ţi săruţi adevărata iubire pentru prima dată.

Sau să găseşti fericirea într-o lume a vieţilor irosite.

— Spune-mi ce să fac, şopti ea agăţându-se de el, cu privirea înălţată ca să-i poată citi în ochi, în timp ce sunetele petrecerii din sufragerie se auzeau distinct. Cina e pe sfârşite. Trebuie să mă întorc la ei.

— O să aştept până duminică.

— Eu nu pot aştepta.

— Atunci te văd mai târziu în seara asta, răspunse el încet, imprimând vocii lui o nuanţă calmă pe care n-o

resimţea în fiinţa lui; o dorea de mult prea mult timp.

— Nu aici. Stătea încordată în braţele lui şi în voce i se simţea o umbră de teamă.

— Spune-mi unde. Oriunde. În ochii ei se aprinse o scânteie de împotrivire.

— Întotdeauna eşti atât de înţelegător?

— Nu sunt niciodată înţelegător. Am călătorit de dimineaţă ca să alung până aici, sunt ud până la piele şi n-ai nici cel mai mic motiv să fii geloasă.

— N-ar trebui să te cred.

— Ba ar trebui. Acum, spune-mi unde să te aştept şi voi fi acolo.

După atâtea temeri, cu toată existenţa unor legiuni de femei în viaţa lui, în ciuda prezenţei Priscillei şi Charlotte şi a deciziei de a se apăra de el prin convocarea a nenumăraţi invitaţi în casa ei, îi răspunse cu emoţie în glas:

— Aşteaptă-mă la Stone House.

— Spune-le că un prieten al administratorului tău a trecut pe aici, spuse el când ea – şi mută cu nervozitate privirea spre ceasul aflat pe poliţa şemineului, iar problema cu drumul spre Caston Vale va fi rezolvată mâine dimineaţă.

Ea îl fixă cu privirea câteva momente, având o expresie nedefinita, întrebătoare.

— Am avut timp să găsesc o scuză pentru tine, câtă vreme am aşteptat.

Brusc se simţi invadată din nou de toate vechile îndoieli era atât de alunecos şi necredincios.

— N-am mai călărit prin ploaie niciodată pentru o femeie, murmură el încet.

— Sunt chiar atât de transparentă?

— Mi-ai rezistat mult prea mult, observă el cu blândeţe, Am început să recunosc semnele, şi n-am să plec

de la Caston acum, când te-am găsit.

Zâmbetul lui era înduioşător de cast pentru un bărbat cu o reputaţie ca a sa.

— Sunt atât de bucuroasă că ai venit, murmură ea.

Zâmbetul lui apăru ca un fulger alb pe chipul bronzat.

— N-ai fi putut să mă ţii la distanţă.

CAPITOLUL 11

Restul serii trecu ca prin ceaţă, deşi Angela răspunse când i se vorbea, turnă ceaiul şi ascultă conversaţiile cu o atenţie prefăcută. Dansă cu Freddy şi cumnaţii ei când Dolly se hotărî să interpreteze la pian valsurile ei preferate şi se surprinse privind fix la Priscilla de nenumărate ori, ca şi când ar fi vrut să înţeleagă ce-a putut vedea Kit la o creatură atât de lipsită de suflet. Reuşi chiar să reziste pe parcursul a două runde de bridge, jucând cu verii ei din Sussex fără a face greşeli prea mari, dar când petrecerea se sparse curând după miezul nopţii şi Angela stătu în hol urându-i fiecăruia noapte bună, se întrebă cum reuşise să ajungă la sfârşitul celor trei ore, fără să-şi amintească nimic din cele ce făcuse.

Acum tremura de-a binelea, urmărind cum ultimii invitaţi urcau scările, numărând inconştient paşii până când siluetele îndepărtate dispărură pe coridor. Apoi se răsuci şi traversă cu paşi iuţi spaţiosul hol de la intrare către uşa din faţă.

— Spune-i lui Nellie că în noaptea asta stau la Stone House îi spuse ea uşierului, care era la postul său lângă intrare; şi dacă nu te superi, am să iau cu împrumut umbrela dumitale, adăugă ea.

— Cred că v-ar trebui o haină, zise bătrânul servitor cu familiaritate. Rafalele de ploaie sunt puternice.

— Nu-i nevoie, îi replică ea vechiului slubaş, care

servise la Caston toată viaţa. Nu e frig.

— Cum spuneţi dumneavoastră, my lady, rosti el apropiindu-se de uşă ca s-o deschidă, ştiind că ea petrecea deseori noaptea în refugiul ei, dar mergeţi pe partea de răsărit a fagilor aceia bătrâni şi veţi fi mai protejată de vânt.

— Promit, zise Angela zâmbind, deschizând umbrela cea mare.

Păşind în noapte, se simţi străbătută de un fior, nu din cauza frigului, ci datorită valului de emoţie care o invadă.

Pe când alerga de-a lungul cărării ce ducea la Stone House, rafalele de ploaie o loveau şi se înfăşurau împrejurul ei, furtuna sălbatică fiind la fel de vijelioasă ca pasiunea ce ardea în ea. Ţinându-şi umbrela ca pe un scut împotriva vântului, se grăbea să ajungă la bărbatul care-i torturase şi-i ispitise imaginaţia de săptămâni întregi. Rochia ei argintie se târa în urma ei ca un şuvoi umed şi mătăsos; fusta înmuiată de ploaie i se lipea de picioare, iar bălţile prin care trecea îi udaseră pantofii de seară din satin argintiu. Ea însă, de abia observa umezeala, atât de înfierbântate fi erau simţurile; se gândea doar la destinaţia ei şi la bărbatul care aştepta acolo.

Fagii plantaţi de-a lungul cărării uşor curtate de cine ştie v ce strămoş îndepărtat se înălţau deasupra ei şi ramurile lor bătrâne scârţâiau în bătaia vântului nemilos, frunzele se mişcau şi foşneau, copacii părând nişte santinele care-i păzeau trecerea grăbită. Înfruntând aplecată rafalele puternice, se întrebă dacă se va afla Kit acolo cu adevărat, sau dacă numai îşi imaginase prezenţa lui la Caston House. Surprinzătoarea lui apariţie i se păru dintr-odată ireală; reale erau distracţiile inofensive de după cină, chipurile familiare ale musafirilor şi nu bărbatul îndrăzneţ ce stătuse în biroul ei.

Apoi văzu luminile în depărtare şi începu să zâmbească în mijlocul întunericului şi al ploii. El era acolo şi o aştepta. Fericirea avea acum un nume.

Probabil că îi pândise sosirea, fiindcă uşa se deschise când se apropie de portiţaoasă a grădinii. Strălucirea lămpilor se răspândi în noapte, luminând aleea pietruită şi Kit trecu prin portal traversând pridvorul din doi paşi mari. Cum purta pantaloni de călărie, o cămaşă deschisă la gât şi era în picioarele goale, părea a fi un arendaş de-al ei şi ea se gândi ce plăcut ar fi dacă el ar trăi ia Caston şi i-ar aparţine ei. Numai că el nu îi arată consideraţia obişnuită din partea unui angaat al ei; sări peste scări, alergă să-i iasă în întâmpinare, îi luă umbrela şi o ridică în braţe.

— Nu ştiu dacă aş mai fi putut aştepta mult, murmură el mergând spre casă. Spune-mi că mi-ai dus dorul, adăugă zâmbindu-i, fără să se sinchisească de ploaie. Am înnebunit îaşteptându-te; eram pe cale să vin să te caut. S-a dus în cele din urmă toată lumea la culcare?

— În sfârşit, zise ea zâmbind fericită şi da, ţi-am dus dorul teribil de mult. Seara părea fără sfârşit.

— Eşti obosită? întrebă el când ajunse la adăpostul acoperişului pridvorului, cu o voce schimbată, marcată de îngrijorare.

Ea clătină din cap zâmbind, simţindu-se cuprinsă de sentimente imposibil de descris; săptămânile de anticipare și dorinţă fierbinte, de nelinişte oscilantă şi nervi fură înlăturate fără nicio strângere de inimă.

— Poate că ar trebui să te odihneşti, propuse el galant, ca şi cum reacţia ei n-ar fi fost suficient de intensă pentru a-l convinge. Vino şi stai lângă foc, adăugă el când intrară în casă.

Privind prin arcadă în micul salon, Angela văzu un foc strălucitor în vatră, cizmele şi jacheta lui Kit care se uscau lângă şemineu şi un buchet de trandafiri pe masa de

lângă şofa.

— Ai cules trandafiri, spuse ea uitându-se la el cu încântare în ochi.

— Am avut la dispoziţie trei ore, şaptesprezece minute şidouăzeci şi două de secunde, spuse el rânjind, după ce-şi plecase repede capul ca să se uite la ceasul simplu de mână cu curea de piele, pe care-l purta întotdeauna. Acum, ce-ar fi să te aşezi lângă foc, iar eu am să caut un prosop să te şterg.

— Nu vreau.

Privirea lui se întoarse întrebătoare spre ea.

— Nu vreau să stau jos, îl lămuri ea încetişor.

— Nu eram sigur ce vrei să spui, zise el. După cum vezi, încerc să mă port cum trebuie.

— Acum, că eşti aici, vrei să spui, murmură ea cu dulceaţă în glas.

— Şi probabil numai în parte, chiar şi acum, rosti el coborându-şi pleoapele astfel încât ajunse s-o privească pe sub franjurile întunecate ale genelor. Mai este un foc la etaj.

— Aş vrea să merg sus, şopti Angela simplu.

Punând umbrela pe o consolă bogat sculptată, Kit privi câteva clipe scările care se aşterneau în faţa lor, de parcă analiza în tăcere posibilitatea de a le urca. Apoi, întorcându-şi privirile către ea spuse calm:

— Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva. Cred că am devenit susceptibil.

— Te referi la sentimente? El încuviinţă.

— Regulile par diferite.

— Poate în noaptea asta suntem nişte începători. El clătină din cap.

— Mă simt gelos pe fiecare bărbat care s-a uitat vreodată la tine.

— Şi eu sunt geloasă pe femeile din viaţa ta.

— O să le alung. Cu o lună în urmă, o astfel de promisiune i-ar fi părut de neconceput.

— Atunci, nu, vor mai exista alţi bărbaţi, răspunse Angela impulsivă, ea care înflorea sub privirile admirative ale bărbaţilor. Vino să-mi vezi patul.

Când Kit se îndreptă spre scări, ea îi atinse uşor obrazul cu vârful degetelor.

— Nu e nevoie să mă duci în braţe.

— Am descoperit că-mi face plăcere, rosti el cu un surâs ştrengăresc. Mă simt ca un mire.

— N-ar fi plăcut? murmură Angela găsind gândul atât de atrăgător încât începu să-şi pună la îndoială sănătatea mintală.

— Teribil de plăcut, se pronunţă Kit ridicând uşor din sprâncene.

— Câtă nesiguranţă! Ar trebui să mă simt ofensată?

— Nu, fiindcă cel puţin sunt foarte sigur de un lucru.

— Da, răspunse ea încetişor, ştiind că dacă lumea s-ar dărâma împrejurul ei, ea tot l-ar mai dori. El urcă repede scara îngustă, ca şi cum greutatea ei ar fi fost nesemnificativă. Ce încântător de bine clădit este reflectă Angela străbătută de un fior de dorinţă fierbinte.

— Vorbeşte-mi despre picturile de pe patul tău, spuse Kit într-o manieră afectată şi curtenitoare, mergând de-a lungul coridorului întunecos.

— Ce detaşat şi calm eşti, murmură Angela, deoarece senzualitatea lui izbitoare contrasta puternic cu comportarea politicoasă. Şi dacă eu mă grăbesc? El zâmbi.

— Discutăm despre asta după ce-mi vei arăta patul.

Oprindu-se în faţa uşii dormitorului ei, o deschise lovind-o cu piciorul. Lumina se revărsă în hol, dând la iveală expresia perplexă a Angelei.

— Vorbeşti serios!

— Îmi place să te privesc, zise el punând-o jos după

ce păşi peste prag. Nu plec nicăieri. (îşi rezemă umerii largi de canatul uşii şi îşi încrucişă braţele cu o mişcare leneşă). Ţine-mi o lecţie de istorie.

Nonşalanţa lui o intriga ca şi afirmaţia lui calmă că avea intenţia să rămână în viaţa ei.

— Arată ca nişte picturi în tempera, observă el făcând semn cu capul în direcţia patului pictat din abundenţă, de parcă ar fi îndemnat un elev reticent să-şi înceapă expunerea. Uitându-se în sus, ea îi aruncă o privire cercetătoare.

— O să dureze mult chestia asta?

— Nu e neapărată nevoie. Ţi-am văzut patul când am venit sus să aprind focul, şi am observat că e bogat ornamentat. Aş îndrăzni să zic, continuă el zâmbind, că e strălucitor. M-am gândit că ţi se potriveşte. Apropo, picturile sunt superbe. Îmi place în mod deosebit scena din livadă.

— Eşti foarte ciudat.

— Pentru că n-am făcut dragoste cu tine din prima clipă?

— Nu, fiindcă chiar eşti interesat de picturi.

— Sunt neobişnuite. Stilul acesta de pictură caracteristic cărţilor, aflat pe un pat, este ceva unic. Şi, adăugă e cu un rânjet plin de veselie, mi-ar plăcea să ştiu câte ceva despre confreria acestor călugări harnici pictaţi aici, având în vedere că ne vor privi toată noaptea.

— Chiar vor face asta!?

— Dacă ai sta complet goală în faţa mea, crede-mă, şi eu aş face la fel, spuse el, şi în ochi i se citea că se amuza copios. Sunt din secolul al paisprezecelea?

Ea clătină din cap.

— Secolul al doisprezecelea. E un miracol că patul a supravieţuit şi încă într-o stare atât de bună.

— Probabil că o fi fost folositor din cauza cărţii

orelor.

— Sau din cauza calendarului lunilor cu toate obiceiurile locale ale anotimpului reprezentat, adăugă ea. Acelea s-ar putea să fie din secolul al paisprezecelea, deci ai un ochi foarte bine educat.

— Ştiu. Ochii lui verzi coborâră de-a lungul formelor voluptuoase ale trupului ei, ce se reliefau clar sub rochia udă – doar o peliculă delicată aşternută pe carnea el.

— Dacă eşti foarte bun, s-ar putea să te las să te întinzi în el, propuse ea în joacă.

— Întrucât sunt cu adevărat foarte bun, răspunse Kit cu un râjnet diavolesc, aş fi de-a dreptul fericit să-ţi fac pe plac.

— Eşti un individ neruşinat.

— După ce-o să te scot din hainele astea ude, vei putea aprecia singură.

— O să se întâmple în curând?

— Cred că da. Lecţiile de istorie mă excită.

— Ce drăguţ. O să-ţi povestesc despre călugării dominicani care au construit Stone House cât timp îmi vei desface rochia asta îmbibată de apă, spuse ea întorcându-i spatele şi zâmbindu-i peste umăr. Sper să nu te superi că joci rolul de cameristă.

— O să fac o excepţie în seara asta.

— Faci vreodată ceva pentru tine însuţi?

— Ce vrea să însemne „ceva”? întrebă el precaut, cu o notă de nemulţumire în glas.

— Vreau să spun din punct de vedere sexual, zise ea explicit.

El ezită pentru că nenumăratele replici care-i veneau în minte nu păreau a fi de natură să-i calmeze furia.

— Există vreun răspuns corect la întrebarea asta? întrebă el liniştit.

— Doar răspunde-mi!

— Am spus că am să le trimit acasă. Vocea lui adâncă avea un ton blând.

Ţinuta ei rigidă se relaxă şi zâmbi jalnic, mânia dispărându-i din ochi.

— Iartă-mă, n-ar trebui să aibă atâta importanţă, dar are.

— Te înţeleg, răspunse el liniştit, pentru că aş vrea să-mi aparţii şi intenţiile mele nu sunt amabile sau binevoitoare, ci de-a dreptul barbare.

— Ştiu. Mă gândeam ce plăcut ar fi, dacă ai fi vasalul meu, la Caston.

Un zâmbet vag îi încreţi obrazul pârlit de soare.

— Dreptul ăsta de proprietate poate fi o problemă.

— Ştii totul despre dreptul de proprietate, nu-i aşa? Vocea ei căpătase din nou o nuanţă de înverşunare.

— Ele sunt prietenele mele. Nu te înfuria iar, rosti el atingându-i uşor vârful degetelor. Am să le spun să plece.

— E ceva foarte neobişnuit pentru mine, suspină Angela. Cer prea multe.

— Nu, nu e adevărat, spuse el luând-o de mână.

Mica încăpere de sub acoperiş avea o ambianţă de izolare, oferind un refugiu cald ferit de furtuna de-afară, o locuinţă de pustnic departe de înalta societate mondenă şi de toate obstacolele pe care lumea le putea ridica în calea lor.

— E posibil să afli că e foarte greu să scapi de mine, murmură Kit, trăgând-o pe Angela mai aproape.

— Ce grozav, şopti ea ridicând privirea spre el, pentru că îmi place ideea de a te avea la Caston.

— Ca armăsar permanent?

— Desigur că pentru asta, se arătă ea de acord alunecându-şi un deget pe curba senzuală a buzei lui inferioare, dar şi pentru că ai adus multă bucurie în viaţa mea.

— Va trebui să învăţ munca de fermier? o tachină el.

— Aş putea să te ţin la Caston ca secretarul meu personal, răspunse ea în glumă.

— În cazul ăsta, accept slujba, drăguţa şi mica mea contesă, spuse el, şi, aplecându-şi capul, o sărută cu blândeţe şi cu o atitudine de-a dreptul castă, în semn de: încheiere a târgului. Acum, my lady, zise el cu falsă deferenţă, mi-aş neglia îndatoririle dacă n-aş insista să scoţi rochia asta udă. O să ţi se facă frig.

— Bine, dar pentru aşa ceva te am pe tine.

— Exact, aşa că întoarce-te cu spatele şi am să fac începutul plăcutei noastre asocieri. Nu se grăbea de loc şi ocazional, se oprea să-i sărute ceafa parfumată, obrazul sau umărul, în timp ce ea scotea acele din părul ciufulit şi le lăsa să cadă pe podea. Mişcările lor aveau un aer de intimitate leneşa, familiară, ca şi cum rolurile le erau cunoscute şi ar mai fi făcut toate astea de sute de ori până acum. Când rochia fu desfăcută, el desprinse ţesătura mătăsoasă de pe umerii ei, îi scoase veşmântul ud şi-l atârnă pe spătarul unui scaun.

— Mulţumesc, Braddock, rosti ea şi, alunecându-şi mâinile în sus pe pieptul lui, se ridică pe vârfurile picioarelor şi-l sărută.

— Plăcerea a fost de partea mea, my lady, răspunse el cu modestie, stând liniştit şi nemişcat, iar privirea lui rămase neutră.

— Te plătesc destul de bine, Braddock? întrebă în joacă Angela cu aerul unei stăpâne, trasând cu degetul o cărare în josul gâtului lui încordat.

— Oh, da, răspunse el cu glas răguşit. Tot personalul dumneavoastră mă invidiază.

— Ai ceva împotriva atenţiilor mele mult prea personale?

— Nu, doamnă.

— Oare cameristele duc lipsa… ăă… companiei tale acum, că te-am luat la mine? Am auzit că erai foarte căutat în încăperile de sub scară.

— N-aş putea să vă răspund, my lady.

— Ce modest eşti, Braddock.

— Da, doamnă. Tremuraţi, doamnă, din cauza jupoanelor ude.

— Nu vrei să vorbim despre cameristele mele, Braddock?

— Nu, doamnă. Dacă veniţi mai aproape de foc, am să vă scot lucrurile astea ude şi, fără să mai aştepte răspunsul ei, o împinge mai aproape de vatră unde îi dezlegă repede jupoanele cu o evidentă îndemânare.

— Pari a fi foarte competent, observă Angela, scăpată de jupoane şi încălzită de foc şi de apropierea lui Kit.

— Am fost foarte bine instruit, my. Lady.

— Ce noroc pe mine. Sărută-mă, Braddock, ca să pot aprecia acest fapt.

— Unde, my lady întrebă el indolent.

— Eşti un tânăr neobrăzat.

— Unele doamne au anumite preferinţe, my lady.

— Te rog să fii amabil şi să păstrezi amănuntele astea pentru tine, Braddock!

— Da, doamnă. Amanţii dumneavoastră din aristocraţie vă ascultă şi ei ordinele?

— Eşti impertinent, izbucni ea.

— Cu toate astea, vrei s-o ai în tine, spuse el liniştit deşi sângele începuse să-i fiarbă la gândul dorinţei ei pasionate şi al tuturor bărbaţilor care o iubiseră.

Ochii ei albaştri îl străfulgerară cu privirea.

— Te-aş putea alunga.

— Dar n-o vei face, zise el. Acum vino aici, ordonă el cu blândeţe, să-ţi sărut gura aia trufaşă.

— Arogant blestemat de…

— Armăsar?

Ca şi când cuvântul ar fi apăsat pe nervii ei optici privirea îi căzu pe dovada incontestabilă a erecţiei sale care se reliefa sub pielea pantalonilor strâmţi de călărie.

— Ce părere ai contesă? întrebă el încet, tărăgănând cuvintele. Crezi că va fi întâmpinată cu bunăvoinţă?

Privindu-l, ea simţi că trupul ei se lichefiază; enorma lui erecţie întindea pielea pantalonilor de la îmbinarea picioarelor şi până în talie.

— Vino mai aproape, iubito. Atinge-o.

— Eşti de-a dreptul neruşinat, murmură ea, dar îşi puse mâna într-a lui care stătea întinsă şi când el îi aşează palma pe sexul care pulsa, se cutremură.

Nu mai văzuse niciodată o lungime şi o grosime atât de formidabile, nici nu mai atinsese vreuna atât de tare. Agitată, întinse mâinile spre curea.

— My lady, probabil că mai întâi ar trebui să ne cunoaştem mai bine, rosti Kit cu un rânjet răutăcios, oprindu-i mâinile cu blândeţe.

— Nu va fi necesar. Trăgându-se înapoi, ea se zbătu să se elibereze din strânsoarea lui.

— Eşti sigură!? murmură el, ţinând-o fără efort. N-ai vrea să stăm de vorbă?

— Sunt sigură, spuse ea, şi un val de dorinţă dădu o nuanţă trandafirie pielii ei. Nu vreau să aştept.

— Atunci ar trebui să scoatem asta, murmură Kit eliberându-i mâinile şi plimbând un deget leneş de-a lungul balenelor rigide care-i comprimau talia strâns încorsetată.

— Nu-mi pasă dacă rămâne pe mine sau nu, şopti ea, trupul tremurându-i din cauza poftei nestăvilite.

— Ce nerăbdătoare seducătoare, zise el şoptit, încercuindu-i cu mâinile talia fină. Ce-ar fi să te fac să aştept? Palmele lui alunecară în sus pe corsetul de satin şi dantelă, continuându-şi mişcarea ca să mângâie

rotunjimile pale ale sânilor ei plini ce se legănau şi fremătau în jumătăţile de cupă din dantelă, întinse la refuz de greutatea lor.

— Nu poţi, gâfâi ea cu ochii pe jumătate închişi ca urmare a senzaţiei sublime pe care i-o dădeau mâinile lui aflate pe sânii ei.

— Ai vrea să termini fără mine?

— Mai degrabă aş renunţa.

— Asta sună ca un răspuns afirmativ. Ce repede te exciţi, contesă, spuse el încet, ciupind-i uşor sfârcurile tari ca nişte nestemate prin dantela diafană de culoare albastră.

— A trecut mult timp. Vocea de-abia i se auzea, atât de pronunţat şi tulburător era zvâcnetul dintre picioarele ei; apăsarea insistentă a degetelor lui cobora parcă în spirală spre miezul trupului ei care pulsa.

— Cât timp? O undă nouă de autoritate nuanţă blândeţea întrebării sale şi degetele îşi întăriră brusc strânsoarea. Încetase să mai joace după regulile ei.

— Săptămâni, şopti ea aproape leşinând de plăcerea dată de senzaţia delicioasă şi pătrunzătoare.

— Câte săptămâni? întrebă el cu o voce aspră, mânat de gelozie.

Ochii ei erau pe jumătate închişi, gâfâia încetişor, iar lumea era complet eclipsată de senzaţiile dogoritoare.

— Câte săptămâni? repetă el neînduplecat, copleşit de demonii pe care nu-i putea stăpâni, încleştându-şi degetele cu cruzime.

— De… dinainte de Cowes, reuşi ea să răspundă, ultimele cuvinte pierzându-se într-un scâncet şuierător.

— Atunci n-ar mai trebui să te fac să aştepţi, şopti el cu tandreţe, asprimea dispărându-i brusc din voce; degetele îi eliberară sfârcurile care-o usturau, şi palmele lui i se rotunjiră pe umeri cu blândeţe.

O întoarse ca să poată ajunge la şireturile din spate ale corsetului, deznodă cu îndemânare şnururile de mătase şi le desfăcu, în timp ce ea stătea invadată de dorinţă. Când îi scoase veşmântul de dantelă ea se răsuci şi se lipi de trupul lui şi mâinile îi tremurau când începu să-i deschidă nasturii de la cămaşă.

— Aşteaptă, îi porunci el vorbind domol şi îi îndepărtă mâinile, punându-i-le cu un gest hotărât de-a lungul trupului. Stai liniştită.

Ea îl ascultă tremurând şi arzând de dorinţă, în timp ce el descheie nasturii minusculi făcuţi din perle ai cămăşuţei scurte şi i-o scoase; apoi dezlegă fundele albastre de mătase ale pantalonaşilor şi, ţinându-le cu degetele lui lungi bronzate, trase de ele doar atât cât această ultimă piesă de lenerie să se ţină la locul ei.

— Asta pare a fi o ocazie specială, murmură el încet, privind cum cea mai fermecătoare femeie din Anglia fremăta de dorinţă, cu corpul pe jumătate dezbrăcat, aşteptând atingerea lui.

— Sper că n-ai petrecut o zi întreagă călătorind, doar ca să ţii un discurs, şopti ea cu privirea arzându-i ca flacăra.

— Doar unul scurt. Vocea lui era liniştită de parcă n-ar fi fost răscolit de dorinţă, dar pantalonii lu’ de călărie strânşi pe corp nu lăsau nicio îndoială asupra reacţiei sale fizice şi, tulburată de privelişea care-o hipnotiza, Angela întinse nerăbdătoare o mână ca să atingă pielea catifelată întinsă de erecţia lui.

— Mărită-te cu mine, zise el lăsând fundele să-i alunece printre degete, urmărind pantalonaşii fini care-i alunecau pe picioare şi goliciunea ei ce părea pudrată cu mici paiete sclipitoare în lumina aurie a focului.

— Poate că o voi face, şopti Angela alunecându-şi delicat vârful unui deget pe lungimea ostentativă a sexului

lui, dacă vei şti să mă mulţumeşti.

— Mmm… asta mă stimulează, murmură el, ridicând-o din învălmăşeala de muselină şi dantelă ce-i zăcea la picioare şi punând-o din nou jos alături. Va trebui să mă gândesc la ceva care să te satisfacă.

— Ăsta va fi suficient de satisfăcător, zise ea torcând, alunecându-şi palma de-a lungul membrului rigid.

— Desfă-mi cureaua, decretă el încet, desfăcând butonul unei mâneci, silit de căldura mâinii ei.

Când ea reacţionă în grabă şi cu îndemânare, se simţi rănit pe moment de dibăcia ei, dar se îndrepta rapid spre punctul în care manifestarea resentimentelor lăsa loc unor impulsuri cu adevărat fundamentale şi cum era hotărât să se cufunde în fermecătoarea contesă Angela, se dispensă de obiceiurile lipsite de importanţă. Îşi desfăcu nasturii cămăşii dintr-o singură smucitură violentă şi o scoase de pe ei. Apoi îi dădu mâinile la o parte şi îşi desfăcu repede pantalonii de piele. Auzi un mic „Oh” şuierat când îşi alunecă pantalonii strâmţi în josul şoldurilor şi mai apoi, în jos pe picioare.

— Acesta este un răspuns afirmativ la cererea mea în căsătorie? murmură el cu un aer poznaş, stând drept, familiarizat cu acea reacţie iniţială a femeilor.

— Un da categoric, murmură Angela cu dulceaţă în glas, atingând vârful gros care pulsa şi zvâcnetul violent dintre picioarele ei se acordă cu ritmul pulsului din venele puternic reliefate ale penisului lui.

Mângâindu-i erecţia cu o mişcare leneşă, simţi cum trupul i se deschide spre a-l primi cu bucurie, de parcă degetele ar fi fost agenţii de evaluare ai creierului ei.

— Crezi că ne potrivim? întrebă el în şoaptă, strecurându-şi mâna între coapsele ei. Crezi că poţi să-l primeşti… pe tot? întrebă el încet, strecurându-şi un deget în crăpătura ei care palpita.

— O să încerc, răspunse ea gâfâind, de-abia articulând cuvintele când el îşi mai strecură un deget înăuntru.

Atingând-o cu blândeţe, el măsură, tatonă, forţând încet intrarea, adânc, şi mai adânc, până când respiraţia ei se schimbă şi ea se atârnă de el, copleşită de o dorinţă toridă.

— Eşti gata acum? Degetele lui umezite ofereau un răspuns suficient, dar el voia s-o determine pe ea să-i spună.

— O vreau, răspunse ea în cele din urmă inspirând scurt şi atingând erecţia magnifică a lui Kit. Aplecându-se, îi linse uşor cu limba vârful umflat.

El îşi retrase degetele din corpul ei.

— E a ta, şopti el, urmărind-o cum îi atingea lungimea mătăsoasă ca şi cum cântărea cât poate să absoarbă şi în acelaşi timp adăugând o nouă dimensiune erecţiei lui.

— Ah, Doamne, rosti ea admirând fascinată cum penisul lui rigid creştea în mâinile ei.

— Suntem topiţi după tine, rosti Kit cu zâmbet.

— Iubitule, cred că am să te închid în chilia unui călugăriţe să-l păstrez numai pentru mine.

— S-ar putea să te las s-o faci, replică el leneş.

— Va fi greu să te stăpânesc?

— Cred că va fi imposibil.

— Atunci va trebui să profit de tine cât timp am posibilitatea s-o fac, murmură ea cu o figură poznaşă, prevenind la o comportare care-i era familiară şi, aplecându-şi capul, îl luă în gură.

Nu ştia la ce se aşteptase, dar senzaţia era atât de şocant de desăvârşită, încât îşi dădu seama că impresia i se va fixa în minte pentru totdeauna şi se întrebă dacă asta se datora faptului că aşteptase atât de mult femeia pe care

o dorea.

Întinse mâinile şi-i luă cu blândeţe capul în căuşul lor şi sexul lui alunecă mai adânc, iar când ea supse cu o pricepere şi o energie paralizante, pleoapele lui se închiseră pentru o clipă, un geamăt uşor îi porni din adâncul gâtului şi rămase complet nemişcat, lipsit de apărare în faţa plăcerii de nesuportat. După o vreme, ea se mişcă ţinându-l strâns în mâinile ei, şi atunci, pentru o secundă suspendată în timp, el se cufundă şi mai mult în adâncul gâtului ei; apoi, retrăgându-se, ea îi dădu parţial drumul şi carnea lui netedă se ivi umezită de gura ei. Aplecându-se din nou înainte, ea îl primi din nou în gură, mişcându-se în cele din urmă într-un ritm ameţitor, presiunea gurii, a limbii ei calde şi a degetelor fiind atât de intensă şi pătrunzătoare încât i se păru că toată fiinţa lui era concentrată în mâinile ei. *Foarte, foarte iscusită* gândi el vag cu minusculul fragment de creier care încă nu era copleşit de extatica senzaţie ce îl cutremura până în adâncul sufletului.

Câteva momente mai târziu, tremurând în pragul orgasmului, Kit se eliberă brusc, o ridică pe Angela în picioare şi, prinzând-o de mână, o trase grăbit spre pat. Se trânti pe spate, o făcu să se aplece brusc în faţă şi o prinse cu uşurinţă, când ea căzu. O întinse încetişor deasupra lui şi în sfârşit, după săptămâni de refuzuri, se întâlniră, carne lipită de carne, inimă lângă inimă, uniţi de aceeaşi dorinţă aprigă, de nestăvilit.

Pentru o fracţiune de secundă ea rămase întinsă pe trupul lui cu muşchi tari ca piatra, corpul ei părând şi mai mic în comparaţie cu statura lui. Pielea ei părea şi mai palidă în contrast cu a lui, care era arsă de soare, iar şuviţele părului ei blond erau împrăştiate într-o dezordine mătăsoasă pe braţele şi umerii lui. Apoi, împins de o pornire sălbatică, el o rostogoli cu repeziciune sub el.

— În sfârşit, oftă Angela. N-am nevoie acum de maniere alese.

— N-ar trebui să spui asta, zise el inspirând adânc.

— Te-am dorit din acea primă noapte la Cowes, şopti ea.

— Nu vreau să-ţi fac rău, şopti el.

— N-o să-mi faci, îl asigură ea. El se ridicase deasupra, gata să-i ofere tot ce aştepta cu înfrigurare, iar ea, arzând înnebunită de dorinţă, umedă toată, cu coapsele desfăcute ca să-l întâmpine, nerăbdătoare şi lacomă, aştepta cu febrilitate să-l simtă înăuntrul ei.

— Eşti sigură?

— Da, da. Încleştându-şi mâinile pe umerii lui puternici ea trase de el ca să-l aducă mai aproape. Nu putea să refuze, niciun bărbat n-ar fi putut, şi când se mişcă, ea îi simţi sexul pătrunzând în carnea ei încinsă care zvâcnea.

Asta declanşă un val brusc de teroare acută, cauzată de amintirile îngropate adânc în subconştientul ei.

— Aşteaptă! strigă Angela cuprinsă de panică. Stai, stai! împingându-l pe Kit cu disperare, se rostogoli departe de el.

— Nu-mi pot permite să rămân însărcinată, zise ea vorbind întretăiat, retrăgându-se lângă căpătâiul pictat al patului. Am uitat, spuse ea ambiguu, tremurând.

Trântit pe spate şi buimăcit de surpriză, Kit o privi consternat. *O să mor*. Se gândi el încleştându-şi pumnii pentru a contracara violenţa explozivă a sentimentelor care-l încercau. Trase adânc aer în piept încercând să se stăpânească şi să-şi stabilizeze simţurile răzvrătite şi, în timp ce libidoul lui conceptualiza pentru prima oară în viaţa lui ideea de viol, îşi stăpâni pe cât putea vocea, având în vedere viteza maximă cu care funcţiona creierul lui, şi spuse întretăiat:

— N-am să… mă vărs în tine.

— Şi… dacă totuşi ai s-o faci? şopti Angela înfricoşată. S-ar putea, şi atunci… oh. Doamne, gemu ea copleşită. Am uitat, eu nu uit niciodată, repetă ea neîncrezătoare, ţinându-şi mâinile apăsate pe coapse ca să le stăpânească tremurul, spinarea dreaptă şi încordată, agitaţia ei interioară manifestându-se vizibil. Aşteaptă puţin… îl rugă ea încet, vocea nemaifiindu-i decât un şir de sunete slabe înăbuşite. Alunecă din pat, fugi până la dulap, deschise grăbită uşile şi, trăgând un sertar, începu să cotrobăiască frenetic prin el.

Cămăşi de noapte şi articole de lenerie căzură în dezordine pe podea pe măsură ce ea căuta agitată prin sertare aruncându-le sistematic conţinutul pe jos. Pe când ajunsese la al treilea sertar, respiraţia lui Kit revenise aproape de normal, bătăile inimii lui scăzuseră la un ritm mult mai constant şi iminenţa orgasmului său se redusese la un nivel care putea fi controlat. Cum mintea nu-i mai era complet inundată de avalanşa poftei carnale, era în stare să aprecieze perspectiva captivantă care i se oferea. La o mică distanţă şi exact la nivelul ochilor lui, aşa cum zăcea trântit pe pat, se afla priveliştea ispititoare a feselor trandafirii ale Angelei, delicios expuse în frumuseţea lor nudă cum stătea aplecată asupra sertarelor.

— Pot să te ajut cu ceva? murmură el, cu privirea fixată pe buzele tumefiate ale vaginului ei.

— Caut un „capişon olandez”, replică Angela exasperată. Ar trebui să fie unul pe aici, pe undeva; la naiba, ar trebui să fie mai multe. Ai apărut aşa, dintr-odată, încât nici nu mi-a trecut prin minte… vreau să spun că „asta” mi-a trecut prin minte, desigur, dar problemele practice, nu, şi ştiu că am câteva pe aici. Presupun că nu eşti nerăbdător să devii tată în noaptea asta, adăugă ea şi trăgând un sertar negolit încă, îl deşertă pe covorul brodat

cu acul.

Fireşte că foloseşte anticoncepţionale, realiză el, *ar fi inconştientă să n-o facă*. Însă motive extrem de personale şi egoiste îl determinau să nu fie de acord cu senzualitatea binevoitoare a Angelei de Grey şi cu faptul că păstra la îndemână o provizie de bonete olandeze în această căsuţă izolată. *Nu una, ci mai multe*, reflectă el prost dispus. *Pentru numele lui Dumnezeu, cât de multe îi trebuiau*? întrebă el, simţind dintr-odată senzaţia prezenţei a nenumăraţi alţi bărbaţi în încăperea luminată de foc.

Nu se aşteptase să fie virgină şi totuşi, în ciuda tuturor considerentelor, acum stătea şi medita posomorât şi într-un fel pervers şi lipsit de orice logică, lucru neobişnuit pentru un om cu o reputaţie libertină ca a lui, că ar fi vrut să fie singurul bărbat din viaţa ei, nu numai în noaptea asta ci şi în noaptea trecută, luna trecută şi anul trecut.

— Slavă Domnului! exclamă încet Angela extrăgând o pungă mică de piele verde din conţinutul plin de mătăsuri al unui sertar de lenerie. N-o să dureze mult, murmură ea, Ştrebuie doar să găsesc nişte… ah, uite-o, spuse ea scoţând un mic recipient de sticlă din pungă. Şi acum, dacă vrei să mă scuzi un moment…

— Lasă-mă s-o fac eu. Toate femeile de pe Desiree folosesc bonete olandeze.

Brusc, ea rămase împietrită, zâmbetu ei dispăru şi ochii îi căpătară străluciri de gheaţă.

— F… – şi, zise ea încet.

— Sper că foarte curând, articulă ei leneş. Spune-mi, câţi bărbaţi au dormit în patul ăsta?

— Dacă e vorba de recorduri, domnule Braddock, sunt sigură că aş pierde. În general, mie îmi place să am bărbaţii, pe rând, câte unul.

— În general? întrebă el subliniind cuvintele cu un

mârâit perfect audibil.

— Aproape întotdeauna, replică ea cu dulceaţă în voce, nedorind să-i satisfacă instinctele posesive prin recunoaşterea adevărului banal. Aşa încât dacă vrei o virgină, cauţi unde nu trebuie. În plus nu eu am fost cea care a călătorit o zi întreagă pentru un f... adăugă ea înălţând uşor din sprâncene.

— Cred c-ai început să mă plictiseşti.

— Ce păcat, murmură Angela, când eu sunt încă fascinată de erecţia ta impresionantă. O tăcere absolută se aşternu în micul dormitor şi chiar şi trosnetul focului în vatră se domoli, de parcă tensiunea brusc apărută atenuase proprietăţile fizice ale flăcărilor.

Kit zăcea pe deplin nemişcat şi ochii lui verzi o măsurau cu răceală.

— Sunt cinci mile de mers prin ploaie până la „Golden Hart”, rosti Angela cu blândeţe.

— Aş putea să stau aici fără să te f...

— E o provocare? S-ar putea să pierzi.

— N-am să pierd.

— Ar fi tare păcat, într-adevăr! zise Angela zâmbind. Ai cea mai. Magnifică erecţie posibilă, deşi, presupun că auzi remarca asta tot timpul.

— Eşti prima, iubito, care mă complimentează aşa, direct, dar îţi mulţumesc, spuse el surâzând. Şi te rog să-mi ierţi privirea. Nu m-am mai purtat ca un adolescent ursuz de foarte multă vreme.

— Fiul meu de şaptesprezece ani afişează aceeaşi îmbufnare, ori de câte ori lucrurile nu merg cum vrea el.

Lui îi trebui un moment ca să digere remarca ei întâmplătoare. În mintea lui, ea nu era o mamă, era Salomeea, Dalila, Venus; era ţinta poftei lui aprige.

— N-ar trebui să ai un fiu de şaptesprezece ani, observă el încet.

— Totuşi, asta e realitatea. În încăpere se lăsă o nouă tăcere, destrămând intimitatea abia regăsită. Kit îşi schimbă brusc poziţia leneşă, de parcă luase o decizie.

— Dă-mi mie asta, zise el întinzând mâna după punga de piele verde pe care o ţinea ea.

— Eşti sigur? El se uită la ea cum stătea goală şi ademenitoare pe covorul roz, aşteptându-i răspunsul. *Raţiunea n-are ce căuta în ecuaţie*, reflectă el cântărind răspunsul. Angela de Grey era la antipodul a tot ceea ce venise el să caute în Anglia; nu era nici virgină, nici tânără, nici necăsătorită. Era o femeie pasională, care nu ducea lipsă de amatori înflăcăraţi; era mama a doi copii; era soţia altui bărbat.

— Sunt sigur, rosti el liniştit.

CAPITOLUL 12

— Nu trebuie să faci tu asta, comentă ea evaziv, apropiindu-se de pat.

— Nu mă deranjează.

— Procedura poate fi jenantă.

— Aşa poate fi şi graviditatea.

— Ce amabil eşti, domnule Braddock, zise ea aşezându-se pe pat. Cred că farmecul ăsta deosebit al tău explică parţial existenţa atâtor femei în viaţa ta.

— Asta e nouă, spuse el ignorându-i remarca şi scoţând din pungă micul capişon cervical de cauciuc.

— Te surprinde? Se apropiase de locul unde stătea el sprijinit într-un cot, examinând obiectul.

— Mulţumit, şi nu mă întreba de ce, pentru că nu ştiu.

— Eu ştiu că vreau să te simt în mine.

— E un început. Putem să ne punem de acord mai târziu asupra problemelor mai puţin importante. Acum, mor. Ange. Dacă-ţi vei pune trupul tău dulce pe pernele

astea, o să văd ce pot face ca să accelerez acest proces.

Luă capişonul de cauciuc din cutie, deşurubă capacul micului recipient, îşi scufundă degetul în unguent şi scoase un bulgăraş de spermicid după care începu să întindă crema albă în interiorul bonetei olandeze.

— Ce îndemânatic eşti!

— Bertie nu face aşa ceva? replică el pe un ton neutru, controlându-şi furia.

— Nu cu atâta dibăcie, răspunse ea sarcastică.

— Probabil că eu am mai multă practică, zise Kit domol. Dar… e cazul să comparăm performanţele? adăugă el ridicând din umeri cu ironie.

— Nu ştiu ce naiba caut aici, murmură Angela arţăgoasă.

— Vrei să spui că n-ai chef să admiţi ce cauţi aici, iubito. Amândoi ne găsim aici cu acelaşi scop. Punând la loc capacul borcănaşului, îi făcu vânt în punga de piele şi o puse deoparte. Puse cu grijă boneta olandeză unsă pe stomacul Angelei, îi ordonă: „Nu te mişca” şi, rostogolindu-se prin pat, se întinse să-şi culeagă cămaşa de pe podea ca să-şi şteargă degetele.

Când luă cămaşa, observă o mică sferă aurie care fusese sub ea. *A căzut probabil din sertarul pe care l-a deşertat Angela şi s-a rostogolit sub cămaşă* reflectă el şi, în ciuda unui ordin de interdicţie instantaneu şi prevestitor, mânia i se aprinse iar. Îşi închise degetele în jurul sferei aurii, se rostogoli înapoi şi se aşeză în capul oaselor după care, ţinând delicat sfera sclipitoare între degetul mare şi arătător, întrebă cu un aer sardonic:

— Ţi-ar plăcea să foloseşti asta?

— Nu cred că vom avea nevoie de ea, răspunse Angela glacial.

— Ai dreptate. Probabil că o foloseşti cu bărbaţi mai puţin înzestraţi.

— N-am de gând să stau să discut despre asta.

— Arată-mi cum se pune.

— Nu, spuse ea, dar gândul o excită.

— Ar trebui să mai fie încă una. S-o caut?

— Nu, repetă ea, fiindcă el era deja destul de supărat şi dacă ar fi căutat, ar fi găsit şi alte lucruri, nu numai o altă bilă aurie.

— Ce mai e acolo? murmură el de parcă-i citise gândurile.

— Nimic, minţi ea întrucât i se părea că statura lui formidabilă căpătase proporţii ameninţătoare.

— Călugării ăştia au văzut fără-ndoială lucruri interesante, spuse el alene, în timp ce privirea i se plimbă peste căpătâiul pictat al patului, înainte de a se opri pe chipul ei. Te-au inhibat vreodată?

— N-ai vrea să schimbăm subiectul?

— Câtuşi de puţin, din contră… Aştept cu nerăbdare să iau contact cu diversitatea preocupărilor tale. (Aplecându-se deasupra ei, îi desfăcu picioarele cu blândeţe şi împinse sfera aurie între buzele umezite ale vaginului ei.) o să începem cu asta, rosti el atingând cu delicateţe labiile uşor tumefiate astfel încât ea să simtă forma dură a sferei precar aşezate. Stai liniştită acum, ori ai să pierzi senzaţiile şi, în plus, şi pe asta, adăugă el atingând boneta olandeză ce zăcea pe stomacul ei.

— Ar trebui să spun nu, şopti ea în timp ce metalul se încălzea în corpul ei şi mici furnicături alergau de-a lungul fibrelor nervoase ca efect al atingerii lui.

— Dar nu poţi, observă el cu exactitate. Acum aşteaptă-mă tu pe mine, murmură el încet, ştiid că ea va aştepta şi mai ştiind că n-ar lăsa-o să plece nici dacă ar vrea.

— Câtă înfumurare!

— Deloc. Eşti atât de excitabilă, iubito, încât până şi

Bertie, stângaci cum este, te-a putut aduce la climax.

— Eşti extrem de arogant.

— L-am văzut pe exhibiţionistul moştenitor al tronului în plină acţiune, în bordeluri. E doar o observaţie, dar ai să-ţi dai seama că eu sunt mult mai satisfăcător, declară el cu un zâmbet la fel de îndrăzneţ ca şi erecţia lui considerabilă. Patul se adânci sub greutatea lui şi Angela se trezi că priveşte pentru prima oară figurile călugărilor pictaţi, aproape aşteptându-se ca privirile lor să se îndrepte în direcţia ei, pentru că în materie de impertinenţă şi neruşinare, era sigură că domnul Braddock era nu numai desăvârşit, dar şi inspirat.

— Ia să te văd, spuse el pe un ton de conversaţie întinzându-se lângă ea. Hai să vedem ce se poate face ca să punem capăt lungii tale perioade de inactivitate carnală. Nu trebuia să aştepţi atâtea săptămâni, murmură el plimbându-şi un deget pe clavicula ei şi ea începu să tremure sub atingerea lui, cu simţurile înfierbântate, corpul ei fiind cuprins de o senzaţie de excitare chinuitoare. Eşti aproape înnebunită, rosti el cu o voce leneşă şi joasă.

Degetele lui prelungi începură să traseze o cărare în jos pe rotunjimea unui sân, oprindu-se să mângâie cu blândeţe sfârcul dea întărit.

Ea se cutremură sub atingerea lui, fiind atât de aproape de orgasm după erotica joacă sexuală, încât avea impresia că-i simte cuvintele prelingându-se pe carnea ei.

— O să păstrăm asta pentru mai târziu, rosti el luând capişonul uns de pe abdomenul ei şi întinzându-se peste ea ca să-l pună pe măsuţa aflată lângă pat. Eşti fierbinte, şopti el, trântindu-se din nou lângă ea, fiindcă pielea ei era mult mai caldă decât a lui.

Aplecându-şi capul, îi linse sfârcul şi ea percepu răcoarea umezelii doar un moment, până când buzele i se

închiseră asupra mugurelui umflat şi când gura lui o apăsă uşor, iar ea simţi căldura desfătătoare răspândindu-se în jos prin ea, degetele lui se strecurară înăuntrul ei şi împinseră sfera aurie în sus, dincolo de faldurile catifelate şi ţesuturile alunecoase, implântând-o atât de adânc încât ea ţipă străbătută de o plăcere desăvârşită. Şi chiar în momentul în care ţipătul ei înfierbântat se stinse într-un sunet şovăitor; el apăsă încă puţin în sus în adâncurile fremătătoare şi lacome ale trupului ei şi ea resimţi începutul orgasmului.

— Nu… scânci ea, dorindu-l pe el, vrând să simtă acea, senzaţie extremă, de neasemuit.

— N-ai cum să-l opreşti, iubito, şopti el schimbându-şi poziţia şi respiraţia lui se aşternu caldă pe obrazul ei. Sărută-mă acum, ca să-l pot simţi şi eu.

Şi când extazul ameţitor explodă înăuntrul ei, îi simţi gura pe gura lui, uşoară, liniştitoare şi nespus de dulce.

Ceva mai târziu, când ochii i se deschiseră şi întâlniră privirea pătrunzătoare a lui Kit, îi şopti:

— Te voiam pe tine.

— Corpul tău era nerăbdător, rosti el domol, stând trântit lângă ea, sprijinit într-un cot.

— Eşti foarte atrăgător, îi surâse ea îmbujorată.

— Eşti foarte mică, spuse el cu duioşie, trecându-şipalma peste fesele ei.

Greutatea mâinii lui declanşă un frison de căldură unduitoare şi, întinzându-se după el, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, trăgându-i capul în jos ca să-l sărute.

— Încă nici nu te-am simţit în mine şi mă simt minunat, zise ea torcând şi-l sărută, cuprinsă de-o fericire de nedescris. Va trebui să rămâi, murmură ea dezlipindu-şi buzele de pe gura lui şi ochii îi străluceau de pasiune Mult timp

— Foarte mult timp, încuviinţă el cu blândeţe.

— N-am simţit niciodată furnicăturile astea în degete; tremur fiindcă te doresc atât de mult… priveşte, zise ea languroasă şi ademenitoare.

Se ridică brusc în capul oaselor şi întinse spre el mâinile ei mici.

Arăta foarte tânără în lumina focului, cu părul ei blond ca un nimb de bucle ciufulite, cu obraii îmbuoraţi şi ochii cu gene lungi larg deschişi şi ispititori.

— Îmi place să te văd tremurând pentru mine, şopti Kit, atingându-i uşor mâinile.

— Nu mă mai face să aştept, îl rugă ea.

Propriile lui emoţii încercate în casa asta izolată, aflată la multe mile distanţă de locul unde ar fi trebuit să fie, erau unice şi, deşi nu putea nega dorinţa lui pur carnală pentru ea, contesa Angela îi stârnea şi alte simţăminte la fel de intense.

— N-o să te fac niciodată să aştepţi, murmură el sărutându-i degetele.

Părăsindu-şi poziţia indolentă se întinse după boneta olandeză.

— Nu pot să mă uit, şopti ea închizând ochii.

— Cât eşti de pudică, râse Kit. Până şi călugării au început să roşească.

Ochii ei se deschiseră brusc şi scrutară cele mai apropiate scene pictate.

— De fapt, nu-i deranjează, iubito, spuse Kit zâmbind, balansând micul capişon de cauciuc între degete şi simţindu-se în largul său, ca şi cum era obişnuit să se afle dezbrăcat în dormitorul ei, gata să i se pună la dispoziţie.

— N-ar trebui să fiu aşa de sfioasă.

— Cel puţin, nu cu mine, rosti el cu blândeţe, fermecat de fetiţa timidă ce se ascundea în spatele celebrei seducătoare.

— O să încerc să nu mai fiu.

— Ai putea să-ţi ţii ochii deschişi, o tachină el.

— Trebuie? întrebă ea strâmbându-se.

— Încearcă, spuse el încetişor.

— Eşti încântător, ştiai? murmură ea şi buzele i se curbară într-un zâmbet fermecător. Sunt absolut hotărâtă să te păstrez.

— Atunci am să pretind o mărire a recompensei, rânji Kit.

— Orice, replică ea exuberantă. Atâta timp cât pot să am asta.

— Ce drăguţ, murmură el abia auzit, şi privirea lui o urmă pe a ei spre erecţia care pulsa. Suntem din nou de acord.

— Crezi că musafirii mei îmi vor simţi lipsa câteva zile? şopti ea cu atenţia captivată de sexul lui magnific.

— Nu-ţi poţi permite un scandal, iubito, observă el atent, având sentimentul ciudat că trebuie s-o protejeze, de parcă devenise prea vulnerabilă, aşa cuprinsă de pasiune cum era şi, culmea ironiei, tocmai el, un bărbat cu înclinaţie spre desfrâu, era purtătorul de cuvânt al raţiunii. În tot cazul, nu-ţi vor duce lipsa în noaptea asta, o linişti el. Acum, ridică-te puţin, zise el, şi-ţi voi pune perna asta sub fund.

Ea simţi cum se declanşează în adâncul corpului zvâcnetul binecunoscut, ca şi când ordinul dat cu un ton îngăduitor deschisese uşa unor impulsuri erotice, iar când simţi perna alunecând sub ea, şi-l auzi murmurând „Ce fetiţă cuminte”, şi-ar fi alungat de bunăvoie oaspeţii din casă pentru ca el să aducă la îndeplinire promisiunea ce i se citea în voce.

O ajută să se aşeze confortabil pe perna ornamentată cu dantelă, îi îndepărtă coapsele cu palma lui caldă şi îi aranjă picioarele astfel încât ea i se oferi în toată splendoarea. Degetele lui extraseră cu delicateţe bila aurie

din vaginul ei.

— O s-o găsesc şi pe cealaltă şi-ntr-o zi o să te pun să le ţii în tine la ceai, zise el liniştit, punând sfera acoperită de secreţiile ei pe măsuţa de lângă pat; apoi o să te urmăresc cum juisezi în timp ce ne bem ceaiul.

— După aceea o să te pot avea pe tine? şopti ea cu timbrul glasului schimbat.

— Bineînţeles, de asta mă şi aflu aici, la Caston: ca să am gria să te afli tot timpul în pragul orgasmului şi adâncurile tale să fie mereu umplute cu spermă. În acest scop e nevoie ca asta să se afle înăuntrul tău, spuse el ridicând boneta olandeză. Priveşte, acum am s-o pun în tine. (Aplecându-se spre ea, îi îndepărtă cu delicateţe labiile.) Vezi?

Cum sta trântită pe o mare de perne şi dantele, asemenea unei frumuseţi răsfăţate dintr-un harem, i se părea că se află într-o lume fantastică de senzaţii voluptuoase, sublime, pure şi atât de acute încât reuşi să-i răspundă la întrebare doar cu o înclinare a capului.

— Se pare că eşti pregătită pentru dragoste, murmură el privindu-şi degetele acoperite de fluidul sidefiu.

— Te rog, pune capişonul înăuntru, rosti ea în şoaptă, fiindcă toate senzaţiile erau îndreptate spre miezul corpului ei care pulsa.

— Chiar în timp ce priveşti? Ea dădu repede din cap, înnebunită de dorinţă.

— Şi apoi ce să mai fac, my lady întrebă el încet, privind un strop de lichid alburiu, translucid, care-i aluneca pe deget.

— Fă dragoste cu mine. Grăbeşte-te, te rog, sau dă-mi capişonul mie şi o să mi-l pun eu.

— O fac eu. Eşti aşa de nerăbdătoare, încât s-ar putea să nu-l pui cum trebuie şi ai putea rămâne

însărcinată cu copilul meu. (Vocea lui scăzu până la un murmur răguşit.) Şi nu vrem să se întâmple asta, nu-i aşa?

Fu străbătută de un fior atât de fierbinte şi de o dorinţă atât de pătimaşă şi mistuitoare, încât se cutremură.

— N-aş rămâne, şopti ea şi toate sentimentele i se citeau în ochii albaştri strălucitori.

— N-ai de unde să ştii.

— Nu… şopti ea agonizant. Kit, mor, îl imploră Angela şi şoldurile i se mişcau împinse de pofta febrilă, de nestăpânit.

M-ar accepta fără protecţia oferită de boneta olandeză. Se întrebă el, nesocotinţa punând stăpânire pentru scurtă vreme pe mintea lui. *E oare atât de înfierbântată încât să accepte de bunăvoie orice risc?* Pentru moment nevoia lui de a o poseda total îi întunecă raţiunea complet şi înţelese de ce era de-a dreptul idolatrizată de atâţia bărbaţi. Nici el nu făcea excepţie, nerezistând atracţiei răscolitoare pe care o radia, aşa cum zăcea în faţa lui, cu coapsele desfăcute, cu sexul ei dulce care i se oferea deschis şi umed, cu silueta ei delicată care, în mod curios, îl stârnea atât de plăcut, cu spuma părului ei platinat ce, în splendoarea lui mătăsoasă, apărea părul unei păpuşi şi cu chipul ei de fetiţă care ar fi satisfăcut până şi gustul celui mai blazat desfrânat. Dar sânii ei plini şi talia subţire, precum şi curbele dulci ale şoldurilor şi coapselor erau în mod vădit ale unei femei, împrumutând chipului de copiliţă o senzualitate evidentă, ca și cum Meissen crease o versiune lascivă a preţioaselor lui păstoriţe.

Iar el nu-i putea rezista vestitei contese Angela, după cum niciun bărbat nu-i putea întoarce spatele unei asemenea senzualităţi pârguite, abundente, aflate în perioada împerecherii. Dar nici nu avea să rişte să devină

tată din cauza unui instinct animalic.

Aşa încât, cu rapiditatea şi îndemânarea date de o practică îndelungată, făcu să alunece capişonul olandez prin pasajul neted şi alunecos, îl aşeză cu degetul mijlociu şi, încercuindu-i marginea, îi ajustă poziţia până când aceasta se suprapuse perfect peste cervix.

Apoi, îi trase perna de sub şolduri, se aşeză între picioarele ei cu o mişcare fluidă şi abilitatea conferită de obişnuinţă şi, ghidându-şi capul erecţiei, o pătrunse încet, atent la dimensiunile ei mici. Avansă până ce o auzi icnind.

Rămase nemişcat înăuntrul ei, numai pe jumătate intrat, în timp ce ea se agăţase strâns de umerii lui, tremurând între plăcere şi durere.

Atunci el o sărută cu blândeţe, cu sărutări adolescentine, liniştitoare, calde şi reţinute, până când simţi că ţesuturile care opuneau rezistenţă cedează şi se topesc împrejurul lui. Când el mai înaintă puţin, ea suspină dulce, predându-se încântătoarei voluptăţi cu un geamăt mângâietor şi delicios. Cu prudenţă şi infinită grijă, el se mişcă înăuntru şi-apoi, la fel de blând în afară, ca o mişcare atentă şi repetată de flux şi reflux, întinzând, uneori apăsând lateral, insinuându-şi treptat lungimea enormă în sexul ei strâmt, până când, în cele din urmă, fu încastrat complet în ea. Atunci, delicios încordată, torturată şi copleşită, ea se cutremură sub mâinile lui.

— Te doare? şopti el stând nemişcat, afundat până la refuz în ea.

În loc de răspuns, mâinile ei se strânseră împrejurul lui şi el îndrăzni să se mişte, retrăgându-se încet şi apoi la fel de încet, implântându-şi toată lungimea în ea.

Ea scânci. El se retrase în grabă.

— Nu, nu, şopti ea, înălţându-şi şoldurile şi trăgându-l înapoi cu toată puterea braţelor. Aşa, ah, aşa, şopti ea când el se cufundă din nou în ea.

O simţea umedă şi extrem de fierbinte împrejurul lui, şi totuşi atât de încordată, încât continuă să se mişte încet, nepermiţându-şi să se-mpingă în ea cu forţă. Găsi că această reţinere era ciudat de erotică, ca şi cum fragilitatea ei accentua puterea intimă a erecţiei lui, ca şi cum ea se afla într-o sclavie carnală faţă de el.

Şi, pentru prima oară în viaţa ei, cea mai slăvită şi dorită frumuseţe a acelor vremi, cedă total îmblânzită unui bărbat, subjugată de delicioasa senzaţie de încântare ce-i încălzea trupul, încât i se părea că va lua foc. Aproape leşinată de delirul agonizant, servea de bunăvoie drept spectacol pentru sexul magnific al lui Kit Braddock.

— Mai vreau, îl rugă ea cu unghiile adânc înfipte în spatele lui, cu trupul atât de fierbinte, încât nu mai putea distinge senzaţiile separate de copleşitoarea nevoie a consumării actului. Te rog, te rog…

Trecu încă o secundă, apoi încă una, timp în care el încercă să tempereze libidoul ei exacerbat.

— Kit… se tângui ea.

Poate că se abţinuse prea multă vreme de la relaţiile sexuale sau poate, cine ştie, nu dusese niciodată suficient de mult o viaţă de ascet. Îşi încordă repede picioarele, ispiră scurt, dar zadarnic, încercând să se stăpânească, apoi prinzând-o de umeri şi şoptind „iartă-mă”, plonjă nebuneşte înainte.

Ţipătul ei sălbatic răsună în cameră dar, prins în plasa propriilor impulsuri sălbatice, el se mişca acum ghidat doar de instinct, nemaiauzind nimic, împingând iar şi iar, penetrând-o fără grijă sau reţinere, fiecare mişcare fiind făcută cu toată forţa şalelor lui.

— Vai, Doamne, scânci ea când plăcerea ucigătoare îi cotropi într-un iureş simţurile şi orgasmul îi explodă în creier, în fiecare nerv şi în centrul fierbinte al corpului ei care tremura. Ah, Doamne Dumnezeule…

Încântătoarea agonie frenetică se extinse, se desfăşură şi se transformă într-un extaz tulburător.

Un mic zâmbet trecu peste chipul lui Kit când plonă din nou adânc în ea, când propriul lui extaz sălbatic îi copleşi simţurile. Închizând ochii, ignoră zgârieturile dureroase ale unghiilor Angelei pe spatele lui, nu dădu atenţie ţipetelor întretăiate care-i răsunau în urechi, ci, venind în întâmpinarea climaxului ei violent, ejaculă convulsiv şuvoaie de spermă, găsind în cele din urmă o desăvârşită împlinire în trupul ademenitor al contesei de Grey.

Câteva momente mai târziu, încă agitat şi cu respiraţia la fel de tumultuoasă ca şi emoţiile sale, Kit atinse uşor buzele Angelei într-un sărut plin de tandreţe şi ridicându-se, se întinse cu faţa în jos lângă ea.

— Oh, Dumnezeule, şopti ea îngrozită la vederea sângelui de pe spatele lui. Sângerezi. Auzindu-i exclamaţia, el deschise ochii şi, ridicându-şi capul doar atât cât s-o poată privi, îi zâmbi ca s-o liniştească.

— Nu face nimic. Ea încercă să se mişte.

— O să aduc nişte apă să te şterg… Cu o mişcare fulgerătoare, el o opri apăsând-o cu palma pe pântec.

— Mă simt… bine, murmură el cu respiraţia întretăiată.

Nu sunt cu nimic deosebită faţă de Olivia, gândi Angela cuprinsă de remuşcări.

— Îmi pare rău, rosti ea şi regretul i se citea clar în voce. Mă simt de-a dreptul îngrozitor.

— Eu nu mă… simt îngrozitor, replică el încetişor.

Sub mâna lui, carnea ei satinată şi înfierbântată, îi declanşa emoţii neliniştitoare, iar dorinţa lui pentru ea era departe de a se fi potolit. Mâna îi alunecă în jos peste cârlionţii blonzi mătăsoşi şi mai departe, până când palma lui cuprinse în căuş labiile ude de spermă.

— Eşti… delicioasă. Ochii ei se închiseră de parcă ar fi vrut să izoleze senzaţiile desăvârşite de restul lumii şi gemu când presiunea fermă a palmei lui trimise în sus prin corpul ei valuri leneşe de plăcere covârşitoare.

— Mă doreşti încă? şopti el plimbându-şi delicat mâna peste carnea ei sensibilizată.

— Mereu, răspunse ea la fel de încet, neînţelegând simţământul de supunere totală ce-o încerca, percepând numai vraja fierbinte.

Degetele lui se insinuară înăuntrul ei şi o făcură să se cutremure, când corpul îi fu invadat de un extaz intens, insuportabil. Era prea devreme, carnea ei era încă îndurerată, dar mai apoi, o binecuvântare fără margini i se răspândi în simţuri şi tremurând, uită orice altceva în afară de extatica încântare.

Era senzualitatea încarnată, gândi el, şi o dori din nou, cu o poftă nedomolită, de parcă n-ar fi ajuns la climax doar cu câteva momente mai înainte, de parcă pasajul lubrifiat şi neted în care-şi strecurase degetele ar fi acţionat ca un magnet asupra dorinţei lui nepotolite. Îşi retrase degetele cu blândeţe, le plimbă umede în sus pe corpul ei, îi atinse uşor gura ca s-o facă să deschidă ochii, şi-i spuse încet:

— Am să intru în tine.

— N-aş putea spune nu.

— N-ai voie să spui nu, murmură el şi ochii lui ardeau ca două flăcări verzi.

Se mută repede între picioarele ei şi erecţia lui era atât de rigidă şi puternică încât se întrebă dacă nu cumva în ademenirea ei nu era şi ceva magic).

Intră în ea fără preliminarii. De data asta ţipătul ei fu de durere neprefăcută.

— Cum de pot să te mai doresc… chiar şi acum? spuse ea şoptit privind în sus spre el şi corpul ei palpita

neţinând seama de limitele cărnii ei sensibile şi umflate.

— Nu poţi… spuse el cu blândeţe, întinzându-se s-o sărute cu gingăşie. N-o să te las. Se rostogoli pe spate simţind doar o trecătoare înţepătură de durere şi o luă în braţe.

— Sunt aici pentru mai mult decât o singură noapte, murmură el, aşezând-o confortabil lipită de el.

— Spune-i asta pasiunii mele neînfrânate. Am devenit dependentă de tine.

— O să-ţi satisfac dependenţa mai târziu, iubito. Crezi că vreau să te doară?

Adăpostită în curbura braţului lui, lângă corpul cald şi reconfortant, voia să-i spună: „Lasă-mă să stau aici pentru totdeauna”, sentiment extraordinar şi fără precedent pentru o femeie care ţinea la indepenedenţa ei mai mult ca la orice altceva şi această emoţie rară era atât de intensă, încât era aproape de a izbucni în lacrimi. Muşcându-şi buza de jos încercă să reprime lacrimile ce-i izvorau din ochi, gândindu-se cât de stingherită s-ar simţi, gândindu-se la efemeritatea aventurilor amoroase, şi la toate existenţele ei risipite în van, de care ştia, dar mulţumirea pe care o simţea în braţele acestui bărbat, notoriu pentru numărul de femei din viaţa lui, le dădu frâu liber, ca şi absurditatea sentimentelor ei care păreau a fi ale unei fetişcane ce tânjeşte după dragoste. Nu mai putea rămâne cu el, tot aşa cum nu putea să zboare până la lună. Încăpera luminată de foc se înceţoşă în faţa ochilor ei. Şi prima lacrimă alunecă pe obraz.

El înregistră imediat umezeala care se simţea răcoroasă pe pielea lui şi, modificându-i poziţia astfel încât să-i vadă chipul, dar fără a-i da drumul din braţe, o întrebă îngrijorat:

— Cât de rău te doare? Ştiam eu că asta o să se întâmple. Trebuia să mă-mpingi, trebuia să mă opreşti…

Ea îi netezi sprâncenele încruntate.

— Nu voiam să te opreşti, rosti ea cu tandreţe. Nu plâng din cauza asta. El încremeni.

— Ce-am făcut?

— N-ai făcut nimic altceva decât să mă faci să simt o plăcere cu mult mai mare decât am simţit vreodată. Privirea lui întunecată arăta că era nedumerit.

— De-asta plângi? Ea încuviinţă şi brusc lacrimile începură să-i curgă râu pe obraji. El i le şterse cu blândeţe cu un colţ de cearşaf.

— Nu eşti tristă? Ea negă din cap şi începu să plângă şi mai tare.

Ridicând-o în braţe, el se sculă repede din pat, luă cuvertura care atârna pe jumătate pe podea şi se duse spre un scaun ce stătea aproape de foc. Aşezându-se, o înveli cu faldurile ei astfel încât să stea înfăşurată; îi şterse iar lacrimile şi spuse:

— Dacă-mi povesteşti, am să rezolv eu cu problema care te face să plângi.

— Nu… poţi, şopti ea printre suspine.

El îşi coborî capul şi ea-i putu citi hotărârea din ochi.

— Pot să fac orice.

— Nu poţi schimba… lumea.

— Pot să schimb foarte mult din ea.

Ea ridică din umeri, cu un mic gest de zădărnicie şi ştergându-şi ochii cu degetele, afirmă categoric:

— Mă simt mai bine. Bărbaţilor le displac femeile care plâng. Scuză-mă.

Ar fi putut fi actriţă. Reflectă el, într-atât de rapidă îi fusese transformarea, dar sub afirmaţia făcută cu nonşalanţă detectă o abilitate ascunsă de redresare, ca şi când fetiţa din ea îşi amintea de dojenile din copilărie legate de asumarea responsabilităţii şi buna educaţie.

— Plângeai şi-n prima seară când te-am întâlnit, îi

reaminti el.

— Ce stânjenitor trebuie să fi fost pentru tine.

— Doar la început.

— Vezi?

— Dar acum e cu totul altceva.

— Totuşi, nu este, zise ea şi, în ciuda celor mai severe mustrări pe care şi le adresă, nu putu să-şi împiedice tremurul buzei.

— Ba este, rosti el înţelegător. Chiar dacă la început m-ai evitat, cu toate urmările acestui fapt.

— Nu vor exista niciun fel de urmări.

— Şi totuşi vor fi. Nu am obiceiul să le cer întâmplător femeilor să se mărite cu mine.

— Te rog, Kit, nu mă face să plâng iar.

— Aşadar ştii că asta nu este doar o legătură… fierbinte.

— Ba exact asta este, zise ea cu hotărâre. Ce altceva ar putea fi?

— Nu-mi pasă că eşti măritată.

— Poate că mie îmi pasă.

— Atunci, o să te fac să te răzgândeşti. Ea suspină.

— Ce frumos ar fi să fie atât de simplu.

— Lasă pe mine, zise el simplu şi zâmbi. *Zâmbetul lui putea umbri strălucirea întregii lumi*. Gândi ea. Aproape c-o făcea să creadă că el are dreptate.

— Hai să discutăm altă dată această imposibilitate spuse ea încercând să zâmbească, testându-şi sângele rece regăsit şi dorind să evite o situaţie fără ieşire, şi cum suntem angrenaţi pe moment într-o legătură fierbinte, aş prefera să vorbim mai degrabă despre asta.

— Ce anume ai vrea să discutăm? rosti el amabil vrând să-i înlesnească schimbarea subiectului. Acum nu eşti pe de-a-ntregul în stare de nimic fierbinte, iubito.

— Probabil că „nu pe de-a-ntregul” este expresia

potrivită, domnule Braddock, replică ea insinuantă.

— Ah… te gândeşti la o alternativă mai puţin incomodă.

— Te-ar deranja? Am devenit teribil de dependentă de atingerea ta, de corpul tău, de desăvârşita ta competenţă şi în ciuda şuvoaielor de lacrimi, dorinţele mele carnale n-au fost stinse.

— Se pare că va trebui realmente să stau foarte aproape de tine, contesă, ţinând cont de dorinţele tale nepotolite şi de faptul că eşti a naibii de geloasă, rosti el pe un ton leneş, tărăgănând cuvintele.

— Toate sunt numai din cauza ta.

— Scuză-mă, spuse el extrem de politicos, dar mă îndoiesc foarte tare.

— Nu mă crezi?

— Hai să spunem că ţi-ai construit o reputaţie solidă şi nu pentru broderie.

— Pe atunci, nimeni n-avea importanţă.

— Mulţumesc, spuse el încet şi cel puţin atunci, îşi dorea nespus de mult s-o creadă. În curând, Angela îşi potoli o parte a dorinţei ei insaţiabile pentru Kit Braddock zăcând pe pat şi bucurându-se de talentul şi ingeniozitate gurii, limbii şi degetelor lui pe care le exersa asupra acelei părţi a anatomiei ei care era umflată şi sensibilizată de energica activitate anterioară. Ajungea doar să-l privească şi focul pasiunii o mistuia şi în plus, tulburătoarea privelişte a erecţiei sale aflată în permanentă stare de excitare şi îndemânarea lui bine antrenată, o aduseră de două ori la climax înainte de a-i spune:

— Ce lipsit de egoism eşti! Acum lasă-mă pe mine. Soarele începea să lumineze cerul dimineţii când el termină pentru ultima oară în gura ei, după care, trăgând-o la pieptul lui, îi sărută buzele ude şi-i spuse blând:

— Vino cu mine.

— Şi dacă aş veni?

— O să te fac fericită. O s-o fac şi pe Baby May fericită.

— Te rog, nu deveni prea serios.

— Atunci, n-am să-ţi mai spun când vorbesc serios. Ea zâmbi jalnic.

— Poate aşa voi supravieţui faptului de a te cunoaşte, zise ea încet.

Înainte ca ea să plece, Kit o spălă, asemenea unei cameriste perfecte sau a unui îndrăgostit desăvârşit, atent faţă de părţile ei sensibile, o şterse cu blândeţe şi o ajută să se îmbrace cu o rochie nouă. Când veni rândul pieptănatului, îşi recunoscu incompetenţa în materie de coafuri şi îi întinse politicos acele ca să-şi prindă părul.

— Nu mă deranjează să-mi aranjez singură coafura, dacă tu faci restul, îl tachină când stătu lângă ea în faţa oglinzii.

— Plăcerea va fi de partea mea, doamnă, adăugă el cu un zâmbet ameţitor. Vino repede înapoi.

O însoţi până la marginea parcului şi stătu cu ea la capătul aleii de fagi pe când soarele se ridica într-o splendoare maiestuoasă. O sărută de rămas bun sub coroana copacilor bătrâni; un sărut leneş, blând, care nu avea nimic din pasiunea toridă a nopţii trecute.

— Trebuie să pleci, şopti el în cele din urmă.

— Trebuie să plec. Dar niciunul nu se mişcă.

El se desprinse primul din îmbrăţişare, o îndepărtă de el şi o întoarse cu faţa spre casă.

— Du-te, zise el, înainte să te ţin aici pentru totdeauna.

— O să vin înapoi, cât de curând am să pot, promise ea privindu-l peste umăr.

El stătea cu picioarele goale în iarba udă de rouă, pe jumătate îmbrăcat cum fusese noaptea trecută, având o

frumuseţe plină de eleganţă şi atât de profund masculină, încât ea înţelese de ce era iubit de legiuni de femei.

— Voi fi aici.

CAPITOLUL 13

Strecurându-se înăuntru printr-o uşă de la terasă, Angela se duse în camera ei, se dezbrăcă, îşi puse o cămaşă de noapte şi dormi puţin până când veni fiica ei ca să ia micul dejun. Când May plecă cu Bergie la graduri pentru plimbarea de dimineaţă cu poneiul, Angela îi spuse lui Nellie:

— Spune-i lui Millie că am să dorm până mai târziu, dar am să cobor pentru gustare. Trezeşte-mă la unsprezece, adăugă ea. O să fac baie şi o să mă îmbrac atunci. Cred că rochia de organza de culoarea piersicii cu corsajul plisat, va fi potrivită pentru azi. Nu e o dimineaţă superbă, Nellie?

— Este o zi foarte frumoasă, my lady dar la Caston este întotdeauna frumos.

— Nu-i aşa? zise Angela suspinând mulţumită.

— Acum, odihniţi-vă, my lady. Nu e cazul să aveţi cearcăne sub ochi, nu-i aşa?

Nellie era camerista personală a Angelei de când fusese adolescentă şi o trata cu familiaritatea unui vechi servitor al familiei.

— Sunt cu adevărat fericită, Nellie, declară Angela veselă, aruncându-şi halatul pe un scaun. E o senzaţie minunată.

— Aşa e, my lady încuviinţă Nellie cu căldură, mulţumită să-şi vadă stăpâna atât de bine dispusă.

Tot personalul casei dorea s-o vadă mai veselă, căsătoria ei nefericită fiind deseori subiectul discuţiilor dintre servitori, mai ales în ocaziile în care contele de Grey îşi făcea apariţia provocând un adevărat dezastru.

— Acum închideţi ochii, iar eu o să trag perdelele şi o să am grijă să nu vă deranjeze nimeni până la unsprezece.

În timp ce Angela dormea, Kit se întorcea deja de la hanul din Caston Vale, unde se dusese călare imediat după plecarea Angelei. Printre altele, voia să facă o baie şi să-şi schimbe hainele şi oricum, i-ar fi fost imposibil să doarmă. Drumul făcut călare la ora aceea matinală fusese înviorător, aerul parfumat mirosea a fân proaspăt cosit şi între dealurile acelea adăpostite, se menţinea o răcoare plăcută.

E un ţinut minunat, gândi el, admirând priveliştea bucolică a fermelor care se întindeau până în depărtare. Totul arăta liniştit şi neatins de trecerea timpului care, aici, părea că stătuse în loc.

După ce-şi adăposti calul în grajdul restaurat cu meticulozitate, trecu prin grădina din faţa bucătăriei şi pătrunse în casă prin spate. Deşi bucătăria era pustie, descoperi o pâine aburindă pe masă, lângă ea un ceainic cu ceai acoperit cu o învelitoare brodată şi o cană de gresie plină cu gem de căpşuni în care-şi băgă degetul ca să-l guste. Găsise deja înainte de plecare cămara bine aprovizionată, nefiind sigur dacă n-ar trebui să mănânce la han. Din câte se părea, exista un personal foarte discret care se ocupa cu gospodăria la Stone House.

În salon fusese făcut focul de curând, observă el trecând prin camerele de la primul etaj în drum spre dormitor ca să-şi lase geanta de călătorie. Umbrela dispăruse de pe consola din hol, locul ei fiind luat de un buchet de nemţişor şi crini, iar când deschise uşa dormitorului, văzu că în locul dezordinii pe care-o lăsase în cameră cu câteva ore mai înainte, acum domnea o ordine desăvârşită. Se întrebă atunci ce se întâmplase cu bila aurie de pe noptieră.

Lăsându-şi geanta pe scaunul de lângă uşă, se duse

lângă patul proaspăt primenit ale cărui cearşafuri degajau o aromă de lavandă; feţele de pernă ornamentate cu dantelă erau curate şi neşifonate, iar cuvertura care-l acoperea avea brodate pe ea margarete.

Mânat de curiozitate, începu să tragă sertarele dulapului căutând sfera aurie. O găsi în cel de-al doilea sertar din dreapta împreună cu perechea pierdută, amândouă strălucind de curăţenie şi gata pentru a fi folosite. Continuând să caute prin sertare, mai găsi o droaie de accesorii sexuale, fiecare fiind înfăşurat cu grijă în mătase albă şi, ca o expresie a nemulţumirii pe care o simţea şi pe care nu şi-o putea explica în chip mulţumitor, le scoase pe toate afară şi le alinie pe măsuţa de toaletă.

Cu siguranţă, Angela de Grey nu era tipul obişnuit de soţie din epoca victoriană, plină de inhibiţii.

După ce se trezi la ora unsprezece, Angela se retrase întâi în budoarul ei ca să-şi scoată capişonul olandez. Descoperi alarmată că fusese parţial dislocată şi simţi o senzaţie de leşin în stomac. Kit era prea mare, ea era prea mică şi brusc, fu asaltată de un sentiment de panică pentru că ştia că vrea să facă dragoste cu el nu numai acum, ci în fiecare minut în care mai stătea la Caston, amploarea dorinţei ei fiind mult mai mare decât o simţise până acum.

Mai presus de raţiune şi prudenţă, era atotstăpânitoare.

Ca o alternativă, ar putea folosi prezervative, dar ea nu avea niciunul; contraceptul folosit de ea era capişonul cervical, deoarece preferase să fie ea însăşi cea care-şi controla viitorul. Nu putea nici să-şi trimită vreunul dintre servitori la farmacistul satului după prezervative, în cazul când acesta ar fi avut aşa ceva. *La dracu'.* Intrând în camera de baie alăturată, unde Nellie o aştepta cu cada umplută cu apă caldă, analiză alternativele pe care le avea la dispoziţie la acel sfârşit de săptămână. Nu avea să-l

vadă pe Kit până noaptea, deci seara asta era pierdută. Kit ar putea să se ducă la farmacist sâmbătă, dar dacă va reuşi să găsească prezervative într-un sat mic şi amorţit sau nu, era un subiect discutabil care nu se afla printre domeniile ei de competenţă. Cufundându-se în apa liniştitoare, închise ochii şi încercă să alunge gândul, dar gravitatea consecinţelor continuă să-i tortureze mintea. Nu putea să rişte să rămână însărcinată. Brook fusese primedios de susceptibil în legătură cu ultima ei sarcină şi, dacă n-ar fi ştiut în mod sigur că era al lui – după cum bine ştia întrucât împrejurările conceperii lui May fuseseră îngrozitoare – ea s-ar fi aflat în mare pericol. Era obsedat de puritatea descendenţei familiale, moştenirea Greville constituind pentru el un punct de onoare. Lucrul era de-a dreptul ciudat, el fiind total lipsit de onoare. Dar, de fapt, după cum aflase prea târziu, nu era complet sănătos la minte. Măritată la şaptesprezece ani cu un bărbat pe care mama şi tatăl ei vitreg i-l aleseseră ca soţ, rămăsese însărcinată la o lună după căsătorie şi descoperise în apropierea primului ei Crăciun de femeie măritată, când era deja îngreunată de sarcină, că soţul ei avea o predispoziţie spre cruzime la care tatăl ei vitreg se referea cu nepăsare ca la „înclinaţia nefericită” a lui Brook.

În apropierea acelui Crăciun de demult, sosind acasă cu o zi mai devreme de la Londra, unde fusese să probeze nişte rochii, îl găsise biciuind o tânără cameristă, ţipetele care veneau din dormitorul lui fiind mult prea puternice pentru a fi ignorate. Când deschisese uşa, leşinase la vederea scenei din faţa ochilor ei şi, când îşi împachetase lucrurile şi plecase chiar în acea noapte, nici familia ei şi nici a lui, nu se arătaseră surprinse de reacţia ei.

În momentul în care ameninţase să divorţeze de el, descoperise că n-avea suficiente motive. Îl putea da în judecată numai pe bază de bigamie sau cruzime deosebită.

— În schimb, conform codului precumpănitor al dublului standard, dacă Brook se hotăra să divorţeze, ea risca să nu-şi mai vadă niciodată copilul. Avocatul ei îi explicase, de asemenea, că legea îi permitea soţului ei s-o întemniţeze dacă dorea, ca s-o forţeze să coabiteze cu el. Fiind măritată, devenise stăpâna propriei averi şi fu şocată să afle cât de limitată era libertatea unei soţii. În cele din urmă averea ei o protejase şi pe ea, şi contractul de căsătorie, care era ceva obişnuit pentru căsătoriile din rândul aristocraţiei, ca şi faptul că drepturile femeilor de a deţine proprietăţi fuseseră recent aprobate de parlamentul britanic. Aşa încât îşi asigurase libertatea contra unei sume substanţiale plătite anual familiei Greville.

Dar nu sunt niciodată în siguranţă în ceea ce-l priveşte pe Brook. Așa încât acum era extrem de îngrijorată de o eventuală sarcină, după cum, de fapt, fusese întotdeauna. Gustarea fu servită pe terasă; vremea era perfectă, ultimele zile însorite şi liniştite de august fiind urmarea firească a arşiţei verii. Masa servită în aer liber etala coloritul unui decor dintr-un spectacol: femei minunat îmbrăcate în toate nuanţele curcubeului, aranjamente îmbietoare de mâncăruri şi flori înşirate pe masa lungă drapată în linou, conversaţie plină de veselie şi vin scânteietor. Şi în capătul mesei gazda care eclipsa soarele.

— Foloseşte ruj şi farduri, mamă? întrebă Priscilla susceptibilă, privind chipul radios al Angelei, căreia toaleta de organza de culoarea piersicii îi accentua paloarea părului blond şi trandafiriul tenului îmbuorat.

— E din cauza croielii rochiei, iubito, comentă Charlotte.

Are simplitatea rochiei unei şcolăriţe şi materialele de la Worth” sunt complet deosebite şi fac pielea să arate strălucitoare.

La adăpostul explicaţiei date cu un aer indiferent Charlotte examină înfăţişarea uluitoare a gazdei lor, care era mai senină şi mai plăcută ca de obicei.

— Angelei i-a priit odihna, remarcă Millie către sora ei care stătea lângă ea, la capătul opus al mesei aranjate neceremonios.

— Întotdeauna s-a simţit bine la Caston, zise Dolly.

— Şi în siguranţă, în ceea ce-l priveşte pe Brook.

— Cel puţin aici e mai apărată, suspină Dolly. E un bărbat atât de crud!

— S-ar putea crede că va sfârşi într-un mod violent, ţinând cont de comportamentul lui imoral. Dolly se aplecă spre sora ei.

— Carsons mi-a spus că a fost găsit într-un bordel încercând să cumpere o fată tânără, şopti ea cu ochii măriţi de dezgust. Imaginează-ţi! Cineva a chemat un poliţist, a fost un scandal teribil, avocatul lui a venit să-l ia acasă şi totul a fost muşamalizat ca de obicei.

— Sutherland crede că Angela ar trebui să forţeze soluţia unui divorţ, dar i-am spus că e în pericol din cauza lui Brook. Desigur, el nu înţelege, dar în fond, el nu-l cunoaşte cu adevărat pe Brook.

— Îmi fac atâtea griji pentru ea!

— După câte se pare, azi nu ai de ce, îi spuse Millie. Astăzi e strălucitoare.

După gustare, petrecerea continuă cu diferite activităţi şi jocuri: crichet, tenis de câmp, călărie, bridge, şi Angela plecă să stea câtva timp cu May.

— Să melgem cu balca, insistă May când Angela intră în camera copiilor, micul lac de la Caston fiind unul dintre locurile de distracţie preferate ale fetiţei. Melge şi Petei Uabbit. Aşa încât porniră, ţinându-se de mână, pe cărarea ce cobora către lac, discutând despre cine avea să vâslească.

— Eu, eu! insistă May, cu vocea ei mică şi piţigăiată, plină de entuziasm. Tu lasă pe mine!

— Să nu facem cu rândul?

— Nu, eu! Mama stă cu Petei Uabbit.

— O să te ajut dacă oboseşti.

— Eu nu obosită niciodată.

— Atunci eu o să stau să mă odihnesc, zise Angela surâzând.

— Tu dolmi. Eu vâslesc. Şi astfel, totul fu stabilit.

Lacul era liniştit ca o oglindă şi mica barcă îi făcu o plăcere imensă lui May, care vâsli mândră în cercuri aproape de mal. Când feţişoara ei deveni roşie de efort, Angela o convinse prin linguşiri să lase vâslele şi reuşi să-i distragă atenţia pentru un scurt interval. Procedura fu repetată de mai multe ori până când May obosi de atâtea exerciţii şi Angela vâsli până la mal.

Când mica barcă alunecă pe malul îmbrăcat cu iarbă, May sări afară din ea, Angela îşi ridică privirea să-şi urmărească fiica urcând malul şi îl văzu pe Kit stând liniştit sub coroana impresionantă a unui chiparos.

Era îmbrăcat în haine albe de parcă tocmai venise de pe pajiştea din faţa casei şi ei i se păru extraordinar de chipeş.

Nu se mişcă până când ea nu-i făcu semn să se apropie şi, ieşind din umbra răcoroasă, îi spuse:

— Mă mulţumeam să te privesc doar.

— În timp ce eu aş fi mulţumită doar dacă te-aş putea mânca de viu, şopti ea şi-i atinse mâna uşor, în loc să i se arunce în braţe.

— Mai târziu, murmură el zâmbind, după care aruncă o privire înspre May.

Aceasta săpa cu un băţ o groapă într-o mică depresiune noroioasă, pe malul lacului. Întorcându-se din nou spre Angela, o întrebă repede:

— Îţi place cum m-am deghizat?

— Arăţi excelent pentru o petrecere la iarbă verde. Te armonizezi perfect cu decorul.

— Am venit pregătit.

— Ţi-au dat să mănânci?

— N-am văzut pe nimeni, dar găsisem deja cămara, iar pâinea proaspătă şi ceaiul au apărut ca prin minune. Cel mai potrivit epitet pentru ei este „discreţi.

— Nu-mi place să mi se încurce printre picioare.

— Îmi imaginez, rosti el moale. Am găsit toate jucăriile spălate frumos şi puse la loc.

— Te rog, Kit, nu începe iar. Nu eşti stăpân pe trecutul meu.

Pentru un moment, el îşi lăsă privirile să cutreiere peste lac, de parcă în undele lui liniştite s-ar fi aflat o explicaţie pentru resentimentele şi ciuda sa.

— Ai dreptate, spuse el oftând uşor. Văd că ţi-ai pus altă rochie de la „Worth”, adăugă el amabil. Eleganţa lor este de neconfundat.

— Rămânem prieteni? şopti ea atingându-i uşor vârful degetelor.

— Bineînţeles. Acum, îmi faci cunoştinţă cu May? Angela îl prezentă pe Kit drept un prieten şi în câteva minute el se şi alăturase jocului fetiţei, ajutând-o să sape un canal în pământul moale şi umed prin care să poată pătrunde apa din lac. Apoi lucrară amândoi la construcţia unui zăgaz pentru micul lac, discutând cu seriozitate cea mai bună metodă de a-l ridica, în timp ce Angela stătea în apropiere, exprimându-şi părerile în legătură cu ideile lor.

— Ştie foalte multe, Mama, exclamă May, bătând viguros cu mâna pământul moale. Desple contlucţii. Eşti glozav, adăugă ea, adresându-i un surâs lui Kit.

— Ştie, nu-i aşa? se arătă Angela de acord, vrăjită de fermecătoarea scenă de joacă din faţa ei. Brook nu s-ar fi

gândit niciodată săse cu copii şi nici vreunul dintre bărbaţii din aristocraţie pe care-i cunoştea şi, cuprinsă de un mic fior de melancolie, îşi dădu seama cât de mult îi lipsiseră bucuriile simple în lumea ei în care domnea bogăţia.

— Vino să ne ajuţi, Mama, o linguşi Kit vesel. O să te lăsăm să ne ajuţi la ultima porţiune de dig, nu-i aşa? declară el uitându-se la May pentru aprobare.

— Aici, Mama, zise May indicând locul cu mâna murdară de noroi. E foalte distlactiv. Când Angela li se alătură, se trezi transportată în altă lume, atingerea pământului răcoros şi umed i se părea minunată, jocul extrem de plăcut şi sentimentul rar de a fi împreună cu familia ei, complet diferit de obişnuita rutină a vieţii ei; iar când îşi pierdu echilibrul încercând să consolideze porţiunea de dig pe care o construise şi se rezemă accidental de Kit, o căldură imensă îi umplu sufletul.

— Fii atentă, Mama, murmură el sprijinind-o iar inflexiunile glasului lui când pronunţă apelativul erau nuanţate de un substrat senzual.

— Nu cred că pot să fiu, şopti ea simţind un val brusc de dorinţă care-i topea oasele.

— Trebuie, zise el încet, dând-o cu grijă mai încolo. Cred că suntem gata să punem nişte bărci pe lacul ăsta, adăugă el pe un ton de conversaţie. Ai construit vreodată o barcă, May? întrebă el rupând în două o crenguţă.

— Alată-mi, alată-mi! Atenţia el fu imediat îndreptată spre ceea ce făcea Kit şi stătu foarte liniştită urmărindu-l cum leagă un catarg cu un fir lung de iarbă.

După ce şi-au clătit mâinile în lac, fapt care constitui o distracţie în sine pentru Baby May, dădură drumul pe apa micului lac unor bărci minuscule construite din rămurele, cu pânze făcute din frunze, ocupaţia amuzându-i pe toţi atât de mult timp, încât Bergie apăru să-şi preia

îndatoririle. Kit o văzu când apăru pe colina dintre casă şi lac.

— Ar trebui să plec, spuse el.

— Nu e nevoie, răspunse Angela punându-şi mâna pe braţul lui ca să-l împiedice să se ridice.

— Altă servitoare discretă?

— Toţi sunt aşa. Ai tăi nu sunt la fel?

El se strâmbă. *Desigur că şi ai mei sunt, pentru toate motivele evidente care se presupunea că nu sunt valabile şi în cazul femeilor,* medită el posac, gândind prin prisma atât de convenabilei prejudecăţi masculine.

— Credeam că asta se presupune a fi o lume a bărbaţilor.

— Este, în cea mai mare parte.

— Din câte se pare, nu suficient de mult, mârâi el.

— Ador gelozia asta a ta.

— Eu o urăsc, mormăi el…

— Belgie! ţipă Baby May, observând-o pe dădaca sa. Ridicându-se în picioare, o luă la fugă spre tânăra femeie.

— Vino să vezi, vino să vezi! Eu am distlacţie.

— Exact ca tine, spuse Kit zâmbind în timp ce-o privea pe micuţa care fugea cu paşi mici, clătinându-se, să-şi întâmpine plină de entuziasm dădaca.

— Sunt ca ea atunci când am motiv să fiu. Tu eşti unul dintre puţinele mele motive.

— Cât de mult trebuie să mai aştept? întrebă el cu o voce stăpânită.

Angela privi înspre deal unde Bergie o ridica pe May în braţe.

— Probabil până la noapte.

— Îmi place acest „probabil…

— Ar trebui să mă întorc la invitaţii mei.

— Dar… murmură Kit cu vocea răguşită.

— Aproape că era să vin la tine înainte de prânz.

Următoarele trei zile vor fi… foarte grele, spuse ea inspirând adânc pentru a se linişti.

— Se pare că ai nevoie de odihnă în după-masa asta, rosti Kit încetişor.

— N-ar trebui, şopti Angela în timp ce privirea îi cobora de la pieptul lui la îmbinarea coapselor.

— Rămâne la alegerea ta, spuse el cu vocea moale ca o catifea. Acum, iată-le că vine, Mama, adăugă el liniştit, tonul vocii lui sugerând toate dulcile sentimente ale maternităţii. Respiră adânc.

Următoarele câteva minute trecură fără cea mai vagă exteriorizare a intimităţii existente între Angela şi Kit, mulţumită în mare parte bunelor maniere ale lui Kit. O ajută pe May să-i arate lui Bergie cum navigau bărcile şi apoi îi vorbi tinerei cameriste în suedeza ei maternă, întrebând-o cum ajunsese la Caston.

La început, tânăra se înroşi şi se bâlbâi, dar Kit o făcu repede să se simtă în largul ei şi, când ceva mai târziu ea plecă cu May, îi făcu timidă cu mâna lui Kit şi-i spuse „adjo „la revedere.

— Cum se face că ştii limba suedeză? întrebă Angela intrigată de fluenţa cu care vorbise, după ce May şi dădaca ei plecaseră.

— Am petrecut câtva timp la Stockholm.

— E un loc neobişnuit pentru o şedere mai lungă, zise ea cu o umbră de neîncredere.

— Am avut un prieten acolo.

— O prietenă, fără îndoială.

— Nu. Aşa e mai bine? El nu menţionă că Uma de pe Desiree îl ajutase să-şi îmbunătăţească accentul.

— Vorbeşte-mi despre el.

— Văd că n-ai încredere în mine. Rânjetul lui era vesel şi lipsit de ruşine.

— Nici măcar o secundă. Povesteşte-mi.

— L-am întâlnit pe Harald în Tahiti; scria un articol despre ultimele lucrări ale lui Gauguin pentru o publicaţie din Paris. Cum era pe punctul de a se îmbarca pe o navă care să-l ducă acasă la Stockhlom, a venit cu mine. Mă duceam acolo ca să înfiinţez o mică firmă comercială. E suficient, my lady încheie el cu un rânjet diavolesc.

— Vrei să spui că, de fapt, lucrezi?

— Sunt proprietarul unei linii maritime medii.

— Aşa a spus şi Charlotte, dar asta nu înseamnă implicit că şi iei parte la afacerile propriu-zise. Mai ai şi alte birouri comerciale?

— Câteva, spsue el cu modestie. La ultima numărătoare ieşiseră douăzeci şi două; primul fusese în Macao, dar acum era mutat mai în interiorul ţării, la piaţa mai profitabilă din Canton.

— Mă uimeşti.

— Pentru că muncesc?

— Pentru că nu dai impresia că munceşti.

— Lunile pe care le petrec pe mare nu sunt exclusiv pentru plăcere; piaţa din Orient, în special, este schimbătoare. Petrec foarte mult timp în Asia, iar piaţa care de-abia se dezvoltă în Africa este, şi ea, extrem de profitabilă.

— Vorbeşti limba chineză?

— Cinci dialecte, nu suficient de bine, dar managerul meu de la Pearl River, este un lingvist excelent; mă bazez pe el să-mi traducă subtilităţile.

— Sunt uluită. Îl cunoşti pe Cecil Rhodes? Este un foarte drag prieten al meu. Anul trecut mi-am petrecut vacanţa din Scoţia cu el.

— Facem afaceri împreună din când în când. Ca american, având trecutul nostru de colonie britanică, manifest, desigur, o oarecare neîncredere faţă de beneficiile dominaţiei coloniale dar, în mod categoric, el a

făcut incursiuni profitabile în Africa de Sud.

— A devenit foarte bogat.

— Suficient de bogat ca să fie prietenul lui Bertie, rosti Kit cu un zâmbet usturător. Prinţul de Wales admitea în cercul său câţiva oameni de afaceri de elită, milionari, în ciuda reproşurilor de modă veche ale reginei în legătură cu trecutul obscur al acestora. Bertie era de părere că disponibilitatea rapidă a resurselor lor financiare cântărea mai greu decât obârşia lor umilă.

— La fel ca şi tine.

— Aşa este, dar eu nu i-am dat niciun ban şi nici n-am de gând. Are destui pentru o persoană care nu face altceva decât să respire.

— Găseşti dezgustătoare viaţa de trândăveală?

— Numai dacă este luată în serios. Cred că trebuie să munceşti pentru a-ţi câştiga existenţa.

— E destul să conduci un domeniu? întrebă ea pe un ton provocator.

— Da, dacă este o treabă bine făcută, răspunse el succint.

— Bunicul meu m-a învăţat să am gria ca Castonul să prospere.

— Din câte se pare, cu bune rezultate.

— Am două şcoli şi un mic aşezământ unde tinerele fete învaţă să coasă. Colegiul meu de agronomie pentru bărbaţi cât şi pentru femei îşi va deschide porţile în curând.

— Mi-a spus Bertie.

— Crede că-s nebună.

— Bertie nu înţelege schimbările sociale.

— L-am făcut să vorbească cu prietenul meu W.T. Stead despre scopurile socialismului, dar Bertie a fost doar politicos. Presupun că şi-a bătut joc de noi.

— Păi… haide să spunem că Bertie consideră că

femeile sunt bune doar pentru… distracţie.

— Iar tu, nu?

— Uneori, nu întotdeauna. În cazul tău, răspunsul este categoric nu.

Tonul vocii lui îi trimise un fior prin tot trupul ca şi finalitatea vorbelor lui – perspectiva unui viitor la care ea nu îndrăznea să se gândească.

— Te rog, sărută-mă, şopti ea, vrând să şteargă teroarea provocată de necunoscut şi de viitorul pe care legătura lor nu-l putea avea, de faptul că-l putea avea chiar în acel moment, dar restul era prea trist ca să se gândească la el.

— Ar putea să ne vadă cineva.

Ea privi împrejur şi apoi, întinzându-se spre el, îi atinse gura cu buzele ei.

— Eşti cam imprudentă, murmură el strecurându-şi mâinile sub braţele ei. Probabil că din cauza asta te iubesc, adăugă Kit.

— Mai spune-mi o dată. Spune-mi că mă iubeşti. Vocea ei era uşor tremurată, ca vocea unei fetiţe. Nu râvnise niciodată la iubirea vreunui bărbat, dar acum dorea cu o disperare iraţională. Pentru o fracţiune de secundă se aşternu o linişte deplină pe malul lacului, încât i se păru că poate auzi iarba crescând şi dori să-şi poată retrage cuvintele nesocotite.

— Te iubesc, răspunse Kit liniştit, fără vreo inflexiune în voce, simplu şi clar.

N-am mai spus asta niciodată, adăugă el încet.

— Nici eu.

— Atunci trebuie să-mi spui şi tu. Aşa e cinstit.

— Nu ştiu dacă pot.

— Nu ştii dacă mă iubeşti?

— Nu ştiu dacă pot s-o spun.

— De Grey a distrus o mulţime de lucruri, aşa e?

— Da, şopti ea.

— O să-mi spui mai târziu că mă iubeşti, rosti el cu blândeţe. Ştiu că este aşa.

Ea încuviinţă, iar ochii îi erau plini de lacrimi, şi ele îl făcură să vrea să-l omoare pe de Grey pentru toate câte i le făcuse.

Luând-o cu o mână de sub genunchi, o ridică în braţe şi o strânse la piept.

— La dracu' cu toţi musafirii, murmură. Vii cu mine.

CAPITOLUL 14

Pe drumul spre Stone House, el îi vorbi despre May, ce isteaţă era, ce bine vorbea pentru un copil de doi ani, cât era de drăguţă şi vioaie întocmai ca mama ei. Îi povesti şi despre drumul pe care-l făcuse de la Londra până acolo şi despre persoanele pe care le vizitase în zilele de după vizita la castelul Morton, iar vocea lui era mângâietoare, atitudinea reconfortantă; nu cerea şi nu aştepta răspunsuri, monologul fiind destinat să-i distragă atenţia de la gândurile ei triste.

Mult mai târziu, pe când o ducea în braţe prin livada de la Stone House, laudele lui faţă de proiectul ei de restaurare îi încălziră inima şi Angela îşi înălţă capul de pe umărul lui şi-l sărută pe obraz.

— Mulţumesc, zise ea; întotdeauna faci lucrurile să pară mai frumoase.

— Ţine minte, iubito, replică el zâmbind, aplecându-şi capul ca să treacă pe sub o ramură mai joasă. Pot aranja orice.

— Chiar şi viaţa mea? întrebă ea şi mâhnirea îi vibra în glas.

— Mai ales viaţa ta, iubito, preciză el şi, oprindu-se sub un măr încărcat de roade, o sărută. Nu ştii că pentru asta mă aflu aici? Să te fac fericită, murmură el când îşi

ridică gura de pe buzele ei.

— Şi reuşeşti extraordinar de bine, zise ea încetişor.

— Încerc, declară el cu modestie. Câteva secunde mai târziu, deschise uşa de la bucătărie şi intrară în liniştea şi răcoarea casei.

— Aşa, spuse el domol. Aici e mai bine decât la petrecerea ta. Nimeni nu trebuie distrat; cu excepţia mea, desigur, adăugă el cu un mic râtet, iar eu sunt foarte uşor de mulţumit. Dă-mi voie să-ţi fac o ceaşcă de ceai, îi propuse aşezând-o cu grijă pe un scaun masiv, lângă masă, gândind că starea ei de spirit avea nevoie să fie revigorată.

— Ştii cum să-l faci?

— Tu nu?

— Nu m-a învăţat nimeni. Pentru cineva care devenise moştenitoare încă de când se afla în leagăn, bucătăria constituia o lume necunoscută.

— Atunci fii atentă, dulceaţo. În scurt timp, puse două ceşti de ceai pe masă şi se aşează în faţa ei, de parcă ar fi fost la el acasă în această bucătărie.

— Mă uimeşti, zise Angela, şi simpla plăcere de a-l privi pe Kit era destul ca să-i alunge mâhnirea.

— Nu-i mai bine aici decât în salonul tău?

— Infinit mai bine, pentru că aici eşti tu, afirmă ea cuprinsă de mulţumire. Ce-o să mă fac când ai să pleci?

— O să vii cu mine, fireşte.

— Eşti un bărbat complet lipsit de spirit practic.

— Iar tu ai trăit prea mult timp în lumea asta retrasă, dulceaţo. Acum, bea-ţi ceaiul şi după aceea am să-ţi dau un cadou. Ochii ei se luminară ca două stele.

— Mor după cadouri.

— Se presupune că ar trebui să-ţi manifeşti dezaprobarea sau, cel puţin, să spui ceva agreabil.

— Unde este?

— Nu este chiar ce-ar propune cărţile de bune

maniere, îi comunică el rânjind şi gândindu-se că era cu mult mai fermecătoare decât toate Priscillele lumii ei, care în timp ce se prefac că refuză, îţi smulg bijuteriile din mână.

— Uite, mi-am băut ceaiul, anunţă ea, punând nerăbdătoare ceaşca jos.

— Dumnezeule, n-am ştiut că eşti aşa lacomă.

— Adevărat? zise ea tachinându-l şi o undă de căldură i se strecură în glas.

— Păi, mă refeream la cadouri. Închide ochii, ordonă el oferindu-i mâna pe deasupra mesei vechi de lemn. Ea se execută imediat, ca un copil, şi întinse mâna, iar el zâmbi încântat ca întotdeauna de francheţea spiritului ei.

Îl urmă, ţinându-l de mână, prin câteva din camerele de a parter şi când el îi spuse: „Poţi să deschizi ochii”, se trezi în camera pe care o folosea ca birou pentru problemele legate de administrarea moşiei.

— Acolo, zise el, indicând un plic aflat pe o masă lângă fereastră.

Se aşteptase la bijuterii sau la un bibelou, darurile pe care le făceau de obicei bărbaţii femeilor. Pe când se apropia, micul plic i se păru misterios, aşa cum zăcea pe masa ei de scris. Pe el scria simplu „Angela”, fără alintări sau înfloriturі. Înainte de a-l lua, se uită la el gândind că expresia lui îi va oferi cheia misterului, dar el zâmbi doar vag şi o îndemnă să-l deschidă.

Scoase o carte mică de vizită ce avea pe faţă numele întreg al lui Kit gravat cu litere simple: „Thomas Kitredge Braddock”.

I se potriveşte, gândi ea, trecându-şi degetul peste relieful literelor, *sună eminamente masculin.* Ridicând aripioara plicului, citi mesajul lui:

Un mic dar pentru compania ta atât de plăcută – reconstrucţia lui Shark după proiectul lui Hertry Watson.

Cu dragoste… Kit”.

— E minunat, zise ea cu blândeţe, plimbându-şi degetul peste cuvântul „dragoste”; însă nu pot să-l accept, adăugă clătinând uşor din cap. E prea mult.

Preţul ca să-l angaeze pe tânărul proiectant de nave din Plymouth să-i refacă iahtul era, probabil, scandalos.

— Consideră-l un cadou de logodnă, rosti Kit nonşalant. Şi eu vreau s-o refac pe Desiree. I-am spus că ne vom duce să vorbim cu el în maximum două săptămâni.

— Când i-ai spus asta?

— M-am decis azi dimineaţă, l-am telegrafiat; el mi-a răspuns, eu i-am telegrafiat din nou şi tot aşa, deşi aproape că plecasem să vorbesc cu el după ce-am fost la castelul Morton. Lucrurile au fost puse de minune în mişcare la gara din Caston Vale, în dimineaţa asta.

— Eşti mult prea extravagant.

— Am putea să ne luăm la întrecere amândoi când vor fi terminate iahturile. Ai fost vreodată în apele din largul portului Brisbane? Ea puse cartea de vizită pe masă.

— Kit, trebuie să privim toate astea în mod raţional. Nu pot să accept un cadou atât de costisitor, chiar dacă ador grija de care dai dovadă şi nu pot să mă iau la întrecere cu tine pe mările îndepărtate ale lumii. Pur şi simplu, nu pot şi nici nu există vreo logodnă, oricât m-ai tachina tu.

— Shark o să navigheze mai repede cu cinci noduri când va fi refăcut, spuse el ca şi când ea n-ar fi menţionat niciun obstacol major pentru planurile lui, dar un bărbat care avea douăzeci şi două de depozite comerciale în ţări din toată lumea, nu considera un divorţ a fi o piedică, niciun soţ.

— Tu nu mă asculţi.

— Ba te ascult, iubito. Gândeşte-te doar la angajarea lui Henry Watson. Nu trebuie să-mi dai un răspuns acum.

Stai cu el de vorbă când vom merge să-l vedem în legătură cu Desiree.

— Îmi ceri prea mult, spuse ea liniştit. Eu vreau doar să fac dragoste cu tine; nu-mi pot schimba toată viaţa.

— Grozav, zise el calm, ridicând de-abia perceptibil din umeri după cum îi era obiceiul. Unde ai vrea să facem dragoste?

— Eşti supărat?

— Nu, desigur că nu. Ştiu că-ţi cer prea mult, ţinând cont de tradiţiile familiilor aristocratice, de convenţiile sociale…

— …şi de faptul că sunt măritată.

— Uite ce e, iubito. Nu vreau să te supăr, dar ceea ce ai tu nu poate fi numită căsnicie.

— Kit! gemu ea. El ridică mâinile în semn de predare.

— Hai să nu mai vorbim despre asta. Vino încoace, o ademeni el cu vocea joasă şi răguşită. Nu te-am ţinut în braţe de zece minute şi am început să… ăă… bat în retragere…

— O să fii rezonabil, acum? îl întrebă ea privindu-l cu ochii îngustaţi.

— Nu de tot, replică el amuzat, imun la pedeapsa ei. M-am gândit să te pun să-mi arăţi cum se folosesc unele dintre jucăriile de la etaj.

— Şi dacă eu nu vreau?

— Cât timp avem la dispoziţie? întrebă el ignorându-i replica.

— Trebuie să mă întorc pentru ceai.

— Cât durează?

— Probabil o oră. Vai, Doamne, exclamă ea istovită. De ce este totul atât de complicat?

— Zâmbeşte, iubito, o îndemnă el. Lei lucrurile prea în serios.

— Iar tu eşti aici ca să-mi aminteşti că nu sunt

serioase.

— E doar un joc, iubito. Unul pe care avea intenţia să-l câştige, dar cunoştea avantajele unei retrageri strategice.

— Un joc amoros, zâmbi ea.

— Aşa e, zise el întorcându-i zâmbetul şi întinzând mâna.

O sărută în birou, apoi ceva mai des pe când străbăteau culoarul, cu o oarecare dificultate pe scări, deşi era un tip descurcăreţ şi când, în cele din urmă ajunseră în uşa dormitorului cu răsuflarea tăiată şi încălziţi de dorinţă, n-o lăsă să-şi descheie corsajul rochiei.

— Nu, o opri el prinzându-i amândouă mâinile cu una de-a lui. Las-o pe tine. Nu avem suficient timp.

— Mi-ai promis, şopti ea cu trupul încins de dorinţă.

— Am să mă ţin de cuvânt.

— Dar nu poţi ejacula în mine.

— N-am s-o fac.

— Nu plănuisem să ne întâlnim în după-masa asta. N-am niciun capişon olandez.

— Ştiu.

— Te duci azi în sat după prezervative? îi explicase printre sărutări, pe când urcau scara, importanţa problemei ei.

— Mă voi duce imediat după asta.

— Vorbesc prea mult?

— Câtuşi de puţin, rosti el rânjind. Nu mă las distras aşa de uşor.

Privirea ei căzu pe erecţia lui care întindea cutele pantalonilor albi de linou.

— Pot s-o am acum? şopti ea atingându-l.

— Curând, răspunse el. Mai întâi uită-te la astea. Conducând-o lângă măsuţa de toaletă, făcu un semn către grămada de obiecte răspândite pe mătasea albă şi-i spuse:

— Ia unul dintre ele.

— Nu vreau.

— O să aleg eu atunci, zise el calm, de parcă refuzul ei ar fi fost lipsit de importanţă şi, întinzându-se, alese un mic falus făcut din carapace de broască ţestoasă pe care şi-l strecură în buzunarul de la pantaloni.

— Toate astea sunt lucruri din trecut, îi explică ea, nefiind sigură în ce toane era.

— Ştiu, dar fă-mi pe plac şi apoi vor avea şi cameristele un subiect despre care să discute mâine dimineaţă.

— Ele nu bârfesc.

— Oho, ba da, şi-ncă cum!

— Cum ai devenit aşa o autoritate în materie?

— Nu ţi-ar plăcea să afli.

— Presupun că e vorba de ceva neruşinat.

— Democratic, aş spune. Acum stai aici, Angela, spuse el indicând un loc în faţa oglinzii basculante, nefiind înclinat să discute despre experienţele avute cu diverse cameriste şi stăpânele acestora.

— În mod sigur ai fermecat-o pe Bergie, îi comunică ea suspicioasă, fiind constant iritată de trecutul lui marcat de lipsă de discernământ în goana după femei.

— N-am de gând să vorbesc despre asta, rosti el calm, împingând-o cu o uşoare apăsare pe braţ după ce o postă în faţa oglinzii. Acum, ridică-ţi fustele.

Ea ezită, chiar dacă ordinul îi stârnea simţurile. Vocea lui era uşor nepoliticoasă, poruncind fără a ridica inutil tonul, iar ochii îi erau pe jumătate închişi de parcă ar fi fost un participant accidental.

— Nu prea mai ai mult timp, murmură el, dacă vrei să fii satisfăcută, şi îşi întoarse uşor mâna să se uite la ceas.

— O să vină şi rândul meu să dau ordine? întrebă ea

ridicându-şi bărbia, pusă pe harţă.

— Nu, răspunse el refractar, în ciuda emoţiilor contradictorii. Nu cu mine. Nimeni n-are o colecţie ca asta fără s-o folosească, şi gândul la acest fapt îl făcu să-şi iasă din fire. Acum, ridică-ţi fustele sau va trebui să aştepţi până diseară.

— Poate nu-mi pasă.

— Sau poate te preocupă *mult prea mult sexul,* spuse el cu răceală, atingându-i sfârcurile proeminente, vizibile prin delicata mătase de culoarea piersicii a rochiei ei, sau poate că astea indică indiferenţa, murmură el, masându-i uşor vârfurile tensionate cu mişcări uşoare ale degetelor.

— Îmi pare rău dacă sunt aşa de excitabilă, spuse ea, şi fiorul dat de atingerea lui-i se împrăştie prin tot corpul, de parcă i-ar fi mângâiat fiecare celulă înfierbântată în parte.

— Uneori îmi pare şi mie rău. Dar nu şi în momentul acesta. Vino, iubito, porunci el domol, indicându-i cu o mişcare a mâinii să-şi ridice fustele.

Ea se supuse fiindcă îl dorea, aşa cum îl dorise şi de dimineaţă, chiar după ce-l părăsise, sau când dormise, făcuse baie sau ascultase trăncăneala nepăsătoare a musafirilor ei la masă; aşa cum îl dorise pe malul lacului sau acum, cu atâta disperare, încât ar fi făcut mai mult decât să-şi ridice fustele, numai ca să-l poată avea.

— Stai liniştită ca să-ţi scot pantalonaşii, zise el calm de parcă n-ar fi sesizat că ritmul respiraţiei ei se schimbase, iar ea îşi ţinu fusta şi jupoanele strânse în talie, pradă unei dorinţe năvalnice a cărei intensitate şocantă nu putea fi explicată în mod raţional.

Se întrebă, înfuriindu-se într-un mod complet iraţional la acest gând neplăcut, dacă toate femeile pe care le cunoştea, reacţionau în acelaşi fel.

Îi simţea degetele reci desfăcând funda pantalonilor

ei, de parcă simţămintele lui erau lispsite de pasiune, în timp ce pielea ei era fierbinte, din cauza dorinţei febrile. Când funda fu desfăcută, el îi lăsă pantalonaşii să alunece în jos şi, lăsându-se într-un genunchi, îi ridică pe rând picioarele ca să le elibereze de lenjeria dantelată. Ciorapii albi de mătase erau prinşi cu jartiere dantelate de culoarea piersicii, şi deasupra marginii lor se vedea o porţiune tentantă a coapselor îmbietoare; mai sus se aflau cârlionţii blonzi şi mătăsoşi şi curba delicioasă a şoldurilor şi pântecului.

— Priveşte-te, îi ordonă el pe un ton potolit, atingându-i uşor părul pubian. Uită-te ce frumoasă eşti, murmură el şi, aplecându-se, îi sărută buclele moi şi lucioase.

Erotica imagine din oglindă era, în mod clar, cea a unui bărbat primitiv, seducător, care ştia ce vrea şi îşi urmărea prada cu hotărâre. Părul castaniu al lui Kit contrasta cu carnea ei dezvelită, iar umerii laţi şi corpul atletic radiau atâta forţă, încât îi dădeau un aer barbar. Mintea el fu copleşită de o poftă nestăvilită şi o flacără de dorinţă se prelinse în corpul ei venind de la atingerea arzătoare a gurii lui. Când limba i se strecură în despicătura care pulsa, valul de plăcere făcu să i se-nmoaie genunchii. Mâinile lui se înălţară grăbite s-o susţină, prinzându-i coapsele cu palmele mari şi puternice şi, în timp ce-o ţinea nemişcată, îi linse uşor clitorisul cu o iscusinţă şi un rafinament desăvârşit. În acel moment îl crezu capabil să-i pătrundă, ca prin minune, până în adâncul sufletului.

— Aşa, spuse el îndepărtându-se şi ridicându-se câteva momente mai târziu, după ce ea ajunsese ca prin vis la climax în căldura gurii sale. E mai bine?

— Da, suspină ea uşor. El râse văzând ingenuitatea şi sinceritatea ei.

— Cât de uşor poţi fi satisfăcută, observă el.

— Şi ce bine o faci tu, murmură ea slăbită, în timp ce o oboseală plăcută îi încălzea simţurile.

— Acum poţi să mă mulţumeşti tu pe mine, spuse el cu blândeţe sărutând-o pe obraz şi putu să-l urmărească în oglindă cum se apleca cu graţie să ajungă la ea.

— Orice, îi şopti.

— Ăsta este foarte mic, zise el scoţând falusul din buzunar. Nei n-ai să-l bagi în seamă, murmură introducând parţial capul lustruit în ea. Îl simţi?

Muşchii ei vaginali se contractară, atinciparea celor ce aveau să urmeze excitând-o instantaneu, şi cuvântul „penetrare” îi înfierbântă sângele de parcă mintea ei juca rolul unei proxenete abile pentru simţurile ei.

— Răspunde-mi, iubito, murmură el, împingând obiectul rece încă puţin înăuntru. Spune-mi ce simţi. Îi luă câteva secunde ce păreau abia a se târî, ca să răspundă, mintea ei fiind concentrată asupra unor senzaţii ce nu se puteau exprima prin cuvinte. În cele din urmă, reuşi totuşi să articuleze „Minunat”, cu un mic sunet delicios, gândindu-se ce bine mirosea el, ca o pădure udată de o ploaie de vară. Undeva, o mică porţiune deconectată a minţii ei, îl plăcea într-un fel cu totul diferit de dragostea carnală pe care o simţea.

— Atunci, eşti gata? întrebă el inutil când şoldurile ei se mişcară ca o reacţie instinctivă şi înfierbântată la falusul introdus doar în parte, iar el îl alunecă în pasajul neted împingându-l atât de adânc în ea, încât micul obiect comos dispăru complet. Ea îşi strânse coapsele ca să identifice senzaţia tulburătoare de plăcere.

— Lasă-mă pe mine, şopti Kit, vârându-şi mâna între picioarele ei şi strecurându-şi degetele înăuntru suficient de mult ca să apese falusul. Ai nevoie de mine să te ajut, nu-i aşa?

— Da, rosti ea şoptit, dar sunetul se pierdu fiindcă el ştia cum să mişte micul obiect în cel mai ademenitor ritm şi ştia exact unde erau punctele cele mai sensibile, şi ea ajunse la orgasm din nou, foarte repede, ca şi cum n-ar fi fost decât un trup docil subjugat de priceperea lui, la fel de supusă ca şi femeile haremului său, pe care se prefăcea că le dispreţuise, la fel de înrobită şi dependentă de atingerea lui.

După aceea îl îmbrăţişă cu o afecţiune lipsită de inhibiţii „Şi trăgându-i faţa spre ea o presără cu sărutări dulci şi fierbinţi. Îi producea o încântare plină de beatitudine, era „extrem de îngăduitor şi ei nu-i mai păsa de nimic altceva decât de neasemuita fericire pe care i-o aducea.

În scurt timp, sărutările ei recunoscătoare se transformară în sărutări seducătoare, legănarea şoldurilor ei căpătă un ritm ademenitor şi şoaptele deveniră insistente.

— Vreau să te simt, iubitul meu Kit. Mi-ai promis… îl sărută îndelung, suspină uşor plină de dorinţă şi mâna ei i-o atrase pe-a lui spre sân.

— Te rog, te rog, îl imploră ea.

— În curând, îi promise mângâindu-i sânul plin, vrând să se bucure de completul ei abandon. Mai întâi, hai să ne plimbăm în grădină. O să-ţi placă să-l simţi când mergi, spuse el, şi-i apăsă uşor mâna între picioare.

Voia s-o vadă în mijlocul florilor, sub soarele cald, în „ţinută de vizită, ştiind că sub costisitoarea rochie de la „Worth” şi lenjeria cusută de mână, adâncit în ea, se afla „micul falus pe care îl pusese acolo şi că ea era în fiecare moment aproape de orgasm.

— Nu, protestă ea, nu acum, altă dată, şi, apucându-l de mână, începu să-l tragă spre pat.

— Ei, dacă ai fi mai mare ca mine, ai putea spune nu,

observă el în treacăt, ridicând-o în braţe. Ea inspiră scurt, cuprinsă de o plăcere pătrunzătoare când falusul alunecă în profunzime, braţul puternic al lui Kit presându-i fesele.

— Te simţi mai bine? murmură el, apăsându-i sexul inflamat.

Pentru un moment ea nu putu răspunde nimic, fierbinţeala îmbătătoare răspândindu-i-se în tot trupul, însă când plăcerea acută se domoli, transformându-se într-o pulsaţie ce nu-i mai tăia respiraţia, îi linse lobul urechii şi-l întrebă încet:

— O să te-ntinzi cu mine în iarbă?

— Plăcerea va fi de partea mea, şopti el sărutându-i vârful nasului în timp ce traversa holul.

— Pentru că rămâi, murmură ea dulce, logica fiind surghiunită la mari depărtări când era în braţele lui.

— Pentru că rămân, consimţi el coborând scările. Ea îi înconjură strâns gâtul cu braţele; picioarele ei purtau acum doar ciorapi şi jartiere, iar fustele îi erau ridicate până deasupra buricului. Toate acestea, laolaltă cu sărutul lor înfierbântat erau impudic etalate în faţa ochilor uluiţi ai lui Violet, care stătea în faţa uşii principale cu geamuri.

— Angela, strigă ea. Kit îngheţă, Angela gemu, iar Violet ţipă cu o voce periculos de puternică:

— Vă văd foarte clar, dragilor, aşa încât aţi putea foarte bine să mă lăsaţi înăuntru. Lăsând-o pe Angela jos cu gria, Kit îi netezi fustele rapid şi cu îndemânare.

— Te simţi bine? întrebă el cu blândeţe, pentru că obrajii ei erau încă îmbujoraţi din cauza excitării, iar când ea nu răspunse imediat, ci îl strânse doar de mână ca să-şi facă curaj el adăugă repede: O să-i spun să plece.

— Îi spun eu.

— Lasă-mă pe mine.

— Nu. Violet poate fi tenace ca un buldog. El o atinse uşor pe spate, ca s-o încuraleze.

— Nu mă atinge, spuse în şoaptă Angela când un fior de dorinţă provocat de atingerea uşoară a degetelor lui îi străbătu tot corpul. Te doresc prea mult, îi explică ea aşa de încet încât trebui să-şi încordeze auzul ca să-i distingă cuvintele.

— O să te descurci? o întrebă Kit cu blândeţe.

— Da, spuse Angela, inspirând repede ca să se liniştească. Cel puţin aşa cred. Îşi scutură rochia uşor ca s-o netezească şi porni către uşă. După doi paşi mici se opri.

— Nu pot, rosti ea cu răsuflarea tăiată, ajunsă în pragul orgasmului, subjugată de frecarea falusului de ţesutul congestionat.

— Nu mişca, spuse el îndreptându-se către uşă.

— Te rog, Kit. Vorbesc eu cu ea. Bărbatul îşi întoarse repede privirea către ea, având deja mâna pe clanţa uşii. Ochii lor se priviră preţ de o secundă.

— În fond, e musafirul tău, rosti el încet.

— Ce prudenţi sunteţi! exclamă Violet, năvălind pe uşă într-o învolburare de batist fin având un imprimeu cu primule. Bună, domnule Braddock. Draga mea, pari cam roşie la faţă, declară ea cu o indiscreţie prietenească; probabil e din cauza zăpuşelii.

— Sper că ai un motiv foarte bun ca să vii aici, vorbi Angela calmă, dar cu atenţia distrasă de zvâcnetul din pântecele ei.

— Fireşte că am, dragă. Te-am salvat de Priscilla, care era pe punctul de a aduce mai mulţi dintre oaspeţii tăi să-ţi admire grădina de trandafiri, i-am spus că, având în vedere că deseori după-amiază te odihneşti în Stone House, ar fi indicat să vin eu întâi, să verific dacă nu te deranjăm. După cum văd, asta am fi făcut. Ai putea să-mi mulţumeşti.

— Mulţumesc. Acum pleacă.

— Nu vreţi să vă alăturaţi petrecerii noastre,

domnule Braddock? întrebă Violet cu dulceaţă în glas, îndreptându-şi atenţia spre Kit care o urmărea atent pe Angela. Îi luă o fracţiune de secundă ca să răspundă şi, când privirea lui se opri asupra lui Violet, ea încetă să se mai mire de ce era Angela atât de îmbujorată; în ochii lui verzi strălucea o febră sexuală incandescentă.

— Prezenţa mea ar fi stânjenitoare pentru reprezentantele familiei Ansley, răspunse el scurt.

— Am auzit că te întorci în America.

— Nu sunt sigur.

— Înţeleg, murmură Violet încet. O să-i dai voie Angelei să vină la ceai? întrebă ea binevoitoare.

— Du-te Violet, mormăi Angela. Doar… pleacă.

— Petrecere frumoasă, dragilor, zise Violet veselă, comportarea misterioasă a Angelei neavând nicio influenţă asupra bunei ei dispoziţii.

Plimbarea asta de după-masă îi adusese un câştig considerabil. De-abia aştepta să-i spună lui Souveral. Imediat ce uşa se închise în spatele lui Violet, Angela spuse aproape leşinând de dorinţă:

— Dacă mă mai faci să aştept, fie şi numai o secundă, n-am să-ţi mai vorbesc niciodată.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri, contesă, spuse el zâmbitor.

Îi trebuiră două secunde să zăvorască uşa şi încă două secunde să tragă perdelele la ferestrele ce dădeau spre curte. Apoi o duse pe sus în salon ca să nu fie nevoită să meargă, păşind cu grijă ca să nu mişte falusul din ea, inutil.

Atunci când o puse cu faţa în jos pe cea mai apropiată masă, ea se cutremură uşor, mânată de dorinţa arzătoare. Aşeză lampa pe podea, îi ridică fustele şi, cu genunchiul, îi depărta picioarele în timp ce-şi desfăcea repede nasturii de la pantaloni. Extrase cu îndemânare

falusul şi privi pentru o fracţiune de secundă la încântătoarea privelişte oferită de fesele ei rotunde şi sexul înrourat de umezeală, întrebându-se în treacăt, cine de cine avea mai mult nevoie în această legătură înfierbântată, iar gândul de a se implânta la nesfârşit, până la a-şi pierde minţile, în acest trup dulce şi parfumat, îi apărea ca o foarte reală posibilitate.

— Kit… Implorarea ce răzbătea din micul sunet neprefăcut, era de-a dreptul înduioşătoare. O pătrunse imediat, alunecând în ea cu mai puţină greutate decât în noaptea trecută, carnea ei maleabilă fiind calibrată de întâlnirea lor precedentă. Întâmpinând doar un minimum de rezistenţă, plonă în adânc şi se cufundă în ea până la refuz.

Ea era extrem de dornică; şoldurile şi fesele ei zvâcneau înapoi, nerăbdătoare să-i iasă în întâmpinare, agitându-se neîncetat când el se retrăgea şi scâncetele ei exprimau mulţumire, când el o penetra iar. Mai apoi, se agăţă de marginile mesei când delirul se intensifică pe măsură ce el intra şi ieşea din ea cu mişcări în care-şi concentra toată forţa.

Auzi primul ei mic ţipăt, îi simţi contracţiile orgasmice şi o văzu suspinând şi prăbuşindu-se sub el în rapida şi febrila abandonare pe care începuse s-o recunoască.

Dacă va rămâne, cugetă Angela cu o automulţumire hedonistă, *îl voi putea avea în mine oricând voi dori. Ziuă sau noaptea, înaintea micului dejun sau în timpul lui,* mai reflectă ea bine dispusă, pe când unde de voluptate îi contractau vaginul saţiat. Kit simţi slaba vibraţie de parcă ar fi fost conectat la cele mai intime dorinţe ale ei, şi se mişcă în ea, pătrunzând încă şi mai adânc.

Geamătul Angelei se auzi ca un răspuns desăvârşit. Corpul ei era deja dependent de vraja lui senzuală şi se

simţea satisfăcută cu mult mai mult decât fusese vreodată în trecut.

— Să nu pleci niciodată, şopti ea.

— Îmi place aici, murmură Kit cuprinzându-i strâns mijlocul şi fluida lui penetrare şi retragere îi fermeca simţurile. O să rămân.

Şi în după-amiaza aceea o satisfăcu de parcă era armăsarul ei personal, dorind să-i ofere plăcere, atent la nuanţele gradului ei de excitare, expert în a-i provoca cele mai violente senzaţii.

Cum era complet îmbrăcat, excepţie făcând erecţia lui semeaţă, care devenea ritmic vizibilă când se retrăgea dacă ar fi intrat cineva în salon, l-ar fi putut lua drept un oaspete care examina un bibelou aflat pe masă. La o mai atentă cercetare, însă, bibeloul s-ar fi dovedit a fi frumoasa gazdă de la Caston cu fustele ridicate deasupra feselor de culoarea fildeşului, a cărei senzualitate exacerbată se afla în pragul cataclismului.

Când inevitabilele convulsii scuturară corpul Angelei, strânsoarea lui Kit se înteţi şi se îngropă adânc în ea cu o precizie încântătoare.

Câteva minute mai târziu, un alt climax strălucitor îi cutremură trupul cu o intensitate covârşitoare şi ultra sensibilizată; după atâtea orgasme violente, se simţi slăbită din cauza excesului.

În acel punct, Kit decise că doamna era, cel puţin pe moment, satisfăcută şi îşi permise să se elibereze, după cum promisese… afară din ea.

După câteva momente, privi către ceas, şterse cu o batistă sperma de pe porţiunea de jos a spatelui ei şi îi întoarse cu blândeţe fustele în jos, în timp ce ea zăcea în prostraţie pe tăblia mesei. Cu gesturi de o desăvârşită curtoazie, o ajută să stea în picioare.

Sprijinindu-şi cu grijă mâinile pe masă ca să se

susţină, se rezemă de mobila solidă cu respiraţia tăiată, roşie la faţă şi deplin satisfăcută.

— Ţi-ai amintit, spuse ea moale, uşurată.

— În timp ce tu ai uitat, replică el zâmbind uşor, „încheindu-şi pantalonii.

— Sunt total absentă când sunt cu tine. Mă vrăjeşti.

— Vino înapoi la noapte, rosti Kit calm, şi te voi vrăji şi mai mult.

— Găsesc că înrobirea şi devotamentul meu faţă de tine sunt mişcă… enervante.

— Nu te gândi că n-au intervenit şi în viaţa mea nişte schimbări, iubito, zise el cu blândeţe. Amândoi suntem subjugaţi de pasiunile noastre, deşi eu am o libertate mai mare de acţiune, continuă el rânjind. Ţi-a plăcut f… ăsta raţional? Niciun fir de păr n-a fost deranjat, niciun nasture şi nicio fundă n-au fost desfăcute şi cu greu se poate observa vreo cută pe rochia ta.

— Mai ai şi alte moduri la fel de interesante?

— Vino să mă vezi la noapte, o îmbie Kit seducător. O să-ţi arăt repertoriul meu.

— Se poate muri din cauza extazului?

— Nu cred, zâmbi el vag, dar putem încerca.

CAPITOLUL 15

Violet o pândi după ceai. Angela nici nu s-ar fi aşteptat la altceva, după ce timp de o oră parase aluziile şi privirile ei şirete, în vreme ce musafirii ei discutau despre activităţile lor recreative de după-amiază.

— Nu e adorabil să ştii ceva despre care micuţa Priscilla habar n-are? spuse Violet alăturându-i-se Angelei pe când părăseau salonul scăldat de soare. E o tânără atât de enervantă.

— Întrebările tale n-au dat dovadă de prea multă subtlitate, comentă Angela. Charlotte n-a prea apreciat

investigaţiile tale indiscrete în legătură cu planurile de căsătorie ale fiicei ei.

— Eram curioasă. Credeam că şi tu vei fi, având în vedere că domnul Braddock al tău avea şanse să câştige partida de bancher pentru Wynmere.

— Nu este domnul Braddock al meu, o corectă Angela, deşi aluzia la posesiune din frază îi sună în mod plăcut în minte.

— În după-amiaza asta, se părea că este; sau cel puţin se află temporar prins în plasa ta, adăugă Violet arcuindu-şi cu graţie o sprânceană. Trebuie să-mi povesteşti totul. Este cel mai impresionant mascul pe care l-am văzut vreodată, aşa încât vreau să ştiu toate detaliile savuroase. O s-o expediem pe Nellie şi vom avea o mică discuţie agreabilă până la cină.

— E extraordinar de plăcut, rosti Angela cu grijă pentru prima oară în lunga lor prietenie, nu era sigură că vrea să-i facă confidenţe lui Violet.

— Precis că e vorba de dragoste, iubito, declară Violet fixând-o cu o privire atotcunoscătoare. Ce minunat trebuie să fie pentru tine.

— Nu mă tachina de data asta, Violet, suspină Angela. N-aş suporta.

— Draga mea, zise prietena ei încet, atingându-i uşor braţul, nici n-aş îndrăzni, dacă ţi-ar păsa cu adevărat Dumnezeule, dacă cineva are dreptul la fericire după atâţia ani îngrozitori de căsătorie, aceea eşti tu.

— Care căsătorie constituie, desigur, problema.

— Are intenţii serioase!? Kit Braddock nu pare să aibă niciun pic de seriozitate în el.

— Nu ştiu. El zice că da.

— Bunule Dumnezeu, dar cum rămâne cu haremul lui? Scuză-mă, n-ar fi trebuit să întreb, se scuză ea imediat, dar nu este ceea ce s-ar putea numi un stâlp al virtuţii. Îl

crezi?

— Probabil că nu, zise Angela cu un zâmbet alnic. Sprâncenele lui Violet se ridicară la maximum, semn că era de acord.

— Totuşi, mi-ar plăcea să-l cred. Mă face fericită într-un fel de-a dreptul fermecător. Ajunseseră la apartamentul Angelei şi, chiar înainte de a intra, Violet spuse:

— Dacă nu te superi, am să-i fac vânt lui Nellie. O să se îngrijoreze dacă va crede că eşti pe cale de a-ţi pierde complet minţile.

— Crezi c-am ajuns atât de departe? zâmbi Angela.

— Sunt sigură că e ceva temporar, iubito, dar nu te-am mai văzut până acum aproape plângând din cauza unu bărbat.

După ce Nellie plecă, Violet spuse:

— Stai jos şi ascultă în timp ce am să încerc să te fac să-ţi aduni minţile.

— Nu sunt sigură că vreau să te ascult, replică Angela aşezându-se pe un scaun aurit. N-am fost niciodată atât de fericită.

— O să-ţi zdrobească inima, afirmă Violet aşezându-se cu o unduire graţioasă a rochiei ei de mătase de culoarea lavandei. Individul ăsta e legendar în privinţa aventurilor lui. Chiar în timp ce se presupunea că îi face curte Priscillei, el mai degrabă trecea în revistă lista femeilor măritate din Londra care obişnuiesc să cocheteze şi, din câte mi s-a spus, le satisfăcea complet. Asta ca să nu mai menţionăm îndatoririle pe care le are faţă de haremul său. De ce tocmai el, iubito, dintre atâţia bărbaţi?

— Înţeleg toate problemele care sunt mai mult decât evidente, Violet, spuse Angela schimbând fără încetare poziţia unei cărţi de pe măsuţa de lângă scaun. Mi-am ţinut nenumărate discursuri în legătură cu el în ultimele săptămâni şi, până aseară când a apărut în timpul cinei,

am crezut că-l scosesem definitiv din viaţa mea.

— Cel care te-a întrerupt nu era administratorul în legătură cu o problemă legată de starea drumului?

— Nu.

— Şi tu i-ai căzut în braţe.

— Da, spuse ea liniştită.

— Cred că-ţi dai seama că ai fost o provocare pentru el, nu-i aşa? Nu e obişnuit să fie refuzat de femei.

— Probabil că aşa a fost. Nu-l cunosc suficient de bine ca să pot judeca asta.

— Sper că n-ai de gând să faci nicio prostie.

— Nu cred.

— E o exprimare care sună foarte echivoc.

— Aşa şi este, admise Angela domol. Emoţiile mele sunt într-o stare de învălmăşeală cumplită.

— Cel puţin sper că vei fi foarte atentă, o preveni Violet. Cu Brook te poţi înţelege din ce în ce mai greu. Zvonurile despre viciile lui sunt din ce în ce mai dese şi ştii cum a reacţionat acum câţiva ani la bârfele despre tine şi Joe Manton.

— Cum aş putea uita? N-avea să uite niciodată – Baby May era rezultatul cruntelor violenţe la care o supusese.

— Ar trebui să fie închis.

— Familia lui n-ar fi de acord, nu va fi niciodată.

— Te-ai gândit vreodată la starea mintală a părinţilor noştri când ne-au măritat? întrebă Violet curioasă, şi o uşoară încruntătură deranjă curba lină a sprâncenelor ei.

— Cred că au considerat totul drept o problemă de afaceri, replică Angela, care-şi pusese aceeaşi întrebare de nenumărate ori de-a lungul anilor. Prioritatea tatălui meu vitreg a fost să dea câţi mai puţini bani ca zestre celor din familia Greville. Mama a văzut doar strălucirea titlului nobiliar al familiei Greville, iar eu m-am simţit uşurată că nu trebuia să mă mărit cu fiul hemofilic al reginei. Ea era

foarte hotărâtă să ne căsătorească.

— Şi eu care mă gândeam că Dudley avea un zâmbet plăcut…

Angela ridică din umeri.

— Ce ştie cineva la şaptesprezece ani?

— În tot cazul nu ceea ce ştim noi acum, draga mea, aşa că nu te lăsa trasă pe sfoară de un alt zâmbet atrăgător. Ştii că-ţi doresc din tot sufletul să fii fericită – Dar, iubito, nu Kit Braddock va fi acela care să-ţi ofere aşa ceva. Asta-i tot ce am de spus. Nu vreau să fii rănită de un afemeiat cu reputaţie proastă.

— Ştiu, zise calmă Angela, m-am gândit şi eu la toate astea îndelung. Nu-ţi face grii inutil. N-o să-mi dau inima ca o fetişcană naivă.

— În cazul ăsta, iubito, bucură-te de plăcere, o sfătui Violet cu un zâmbet poznaş. Sunt sigură că este un amant desăvârşit. Numai nu-l lăsa să te includă în haremul lui.

— N-o să-l las.

— Bănuiesc că la noapte o să te ţină trează, murmură Violet pe un ton şiret şi insinuant.

— Sper şi eu, zâmbi Angela.

— O să fii foarte obosită mâine, draga mea, şi, în plus, cu o casă plină de oaspeţi pe capul tău. Ce-ar fi să te laşi doborâtă de o răceală uşoară, de vară? propuse ea. Nimic serios, desigur – doar ceva care să-ţi permită să te odihneşti în timpul zilei.

— O să văd, Violet. Încă o zi, şi toată lumea va pleca.

— Cel puţin, micuţa şi răutăcioasa Priscilila n-a reuşit să pună gheara pe el.

— Mă bucur pentru el, spuse Angela domol. Nu l-ar fi făcut fericit.

— N-o să facă pe nimeni fericit, dacă acela nu va dori să vorbească exclusiv despre ea, rochiile ei…

— …Şi talentul ei artistic excepţional, murmură

Angela cu un aer comic. Deşi s-ar putea ca nici ei căsătoria să nu-i ofere ceea ce-şi doreşte, continuă ea. Nici tu, nici eu, n-am ştiut destul la vârsta asta ca să ţinem piept familiilor noastre.

— Ca şi cum ne-ar fi folosit la ceva! Te-ar fi închis până ce ai fi consimţit.

— Cunoşti pe cineva care să fie cu adevărat fericită? întrebă Angela liniştită.

— Cum de-am ajuns la subiectul ăsta trist? Desigur că nu cunosc pe nimeni şi nici tu nu cunoşti.

— Aşa încât mă voi bucura pe deplin de el, Violet, atâta timp cât voi putea.

— Şi bine ai face! Kit Braddock nu-mi face impresia unui bărbat care staţionează prea mult într-un loc.

— N-am să cobor la micul de-un.

— Iar eu o să-i ţin pe musafiri departe de Stone House. Le-ai spus surorilor tale?

— Nu. Dacă Kit se va decide să stea ceva mai mult, am să le spun, dar cine poate şti? Ridică din umerii îmbrăcaţi în mătase astfel încât floarea din mărgele, executată în mod artistic de talentata mână a domnului Worth, străluci în lumina soarelui.

— Reputaţia lui exclude noţiunea de permanenţă.

— Latăo abordare realistă a subiectului, iubito.

— N-am dat eu dovadă de realism când a fost vorba de viaţa mea?

De la destrămarea şocantă a tuturor viselor ei de fată, survenită la scurt timp după căsătoria cu Brook, rezolvase problemele astfel încât se evite traumatismele sufleteşti pe cât de mult posibil. Nu era întotdeauna uşor, având în vedere asalturile periodice ale lui Brook asupra existenţei ei, dar în general privea lumea prin prisma raţiunii. Ca atâtea alte semene ale ei, ale căror căsătorii nu fuseseră făcute din dragoste, înţelegea îndatoririle

familiale şi, încă şi mai mult, ameninţarea pe care o constituia mintea lipsită de raţiune a soţului ei.

— Cu excepţia unor lapsusuri ocazionale, de genul domnului Braddock, sugeră Violet.

— Da, încuviinţă Angela, cu un zâmbet fugar plin de încântare. În mod categoric toată povestea denotă un gol în judecata mea, dar e atât de desăvârşit, încât poţi uita că farmecul lui este rezultatul unei practici îndelungate.

— Ei bine, între timp distrează-te cât poţi.

— Asta e şi intenţia mea, răspunse ea dulce.

În timp ce Angela îi servi pe musafirii ei cu ceai şi apoi dezbătu cu Violet sinceritatea intenţiilor lui Kit, acesta plecase ascultător, cu misiunea de a achiziţiona prezervative şi era pe cale de a intra în magazinul singurului farmacist din Caston. Două doamne în vârstă îl examinară îndeaproape când trecu pe lângă ele la uşă şi, după ce ieşiră din magazin, se întoarseră ca să-l studieze cu şi mai multă atenţie. Când le făcu semn cu mâna prin fereastră, se îndepărtară rapid şi el îşi dădu seama cât de expus era bârfelor într-un sat atât de mic. Aşteptă ca farmacistul să termine de cântărit arsenic pentru un bărbat care părea, după înfăţişare, să aparţină micii nobilimi. Hainele lui din tweed erau bine croite, dar demodate, iar favoriţii încărunţiţi nu mai erau la modă de vreo douăzeci de ani.

— Cârtiţele astea blestemate îmi mănâncă toţi bulbii, să mă ia naiba dacă nu, Jeffreys. Am să mă iau de ele, înainte ca să-mi facă grădina praf.

— Asta ar trebui să rezolve problema, domnule Capshaw, spuse farmacistul, ambalând praful într-un cornet de hârtie. Am auzit de la doamnele de la clubul de grădinărit că dă rezultate.

Spunând acestea, puse pachetul pe teghea cu o mişcare largă a braţului.

— Poţi să-l serveşti pe domnul care aşteaptă, Jeffreys. Cred că-mi mai trebuie câte ceva, dar mai întâi trebuie să-mi găsesc lista de cumpărături.

Vârstnicul gentleman începu să se plesnească peste buzunare, de parcă foşnetul unei hârtii ar fi fost singurul miloc prin care îşi putea descoperi lista.

— Cu ce să vă servesc, sir? îl întrebă farmacistul pe Kit, ştergându-şi mâinile pe şorţul de pânză şi examinând costumul de călărie al acestuia cu privirea curioasă a unui bărbat care se ducea în fiecare seară la soţia lui cu o nouă provizie de bârfe locale.

— Aş dori nişte prezervative, zise Kit. Orice fel aveţi. Plesnitul buzunarelor încetă brusc, farmacistul îl analiză pe Kit cu şi mai multă atenţie, ca şi când ar fi vrut să memoreze mai multe detalii pentru soţia sa.

— Vă gândiţi la o marcă anume? întrebă el încet.

— Arătaţi-mi ce aveţi, replică neglient Kit, departe de a fi intimidat de ceva atât de inofensiv cum era curiozitatea localnicilor.

— Sunteţi în vizită pe aici? întrebă celălalt client venind lângă teghea ca să observe tranzacţia mai de aproape.

Kit se întoarse spre el cu o privire inexpresivă.

— Sunt în trecere.

— Grozav cal aveţi afară, comentă omul. Pare a fi unul dintre caii contesei.

Kit îşi dădu atunci seama că se afla într-unul din acele colţuri liniştite ale Angliei, unde orice străin este observat imediat pentru că foarte puţine persoane care nu erau de prin partea locului aveau vreun motiv să treacă pe aici.

— Trebuie să fiţi unul dintre invitaţii la petrecere. Deseori vine şi prinţul pe aici, ştiaţi? Sunteţi american, nu-i aşa?

— Folosesc doar unul dintre caii ei, zise el evaziv, pentru o zi sau două. Am vânat împreună cu gentlemanii din Quorn, adăugă el, întrucât vânătoarea era, în general, un punct de interes pentru nobilimea de la ţară.

Prefera să nu discute despre petrecerea organizată de ea.

— Sunt cei mai buni vânători din Anglia, din câte se spune, zise domnul Capshaw, dar contesa poate ţine pasul cu oricare din ei.

— Călăreşte foarte bine, spuse el pe un ton neutru.

— Se spune că este cea mai bună călăreaţă din Anglia, declară farmacistul cu respect. Am citit chiar eu în World, sub fotografia în care era lângă armăsarii pur sânge pe care i-a cumpărat de undeva de prin Arabia.

— Aţi mai fost pe aici? întrebă domnul Capshaw privind la inelul gravat de pe mâna stângă a lui Kit, caracterele chinezeşti tăiate în piatra verde reflectând lumina ce venea de la geam.

— Nu.

— Rămâneţi prin împrejurimi?

— Poate, nu sunt sigur.

— Unde locuiţi în America?

— În San Francisco. Mă cam grăbesc. Îmi arătaţi prezervativele? propuse el, dorind să pună capăt interogatoriului. Spre deosebire de majoritatea împrejurărilor unde doar reputaţia sa putea fi în pericol, şi putea fi oricât de nepoliticos dorea, aici, un pas greşit putea atrage asupra Angelei zvonuri care-i puteau face rău.

— Am numai câteva, zise farmacistul dar, când scotoci printr-un sertar din apropiere, găsi un pumn întreg.

— E grozav, declară Kit scoţând un mănunchi de bancnote din buzunar.

— Pe care-l doriţi?

— Le iau pe toate.

— Păi, ştiţi… ăăă… trebuie să calculez întrucât au preţuri diferite, se bâlbâi farmacistul.

— Nu e necesar, răspunse Kit punând o bancnotă de valoare mare pe teghea şi adunând pacheţelele cu cealaltă mână. Păstraţi restul, rosti el cordial, înfundând captura în buzunar şi, salutându-i din cap pe cei doi bărbaţi, ieşi din magazin cu provizia de prezervative a satului Caston.

— Probabil că e un tip foarte ocupat, zise Capshaw făcându-i cu ochiul lui Jeffreys. Şi în plus, unul extrem de bogat, spuse farmacistul fluturând hârtia de cincizeci de lire.

— E de aşteptat ca unul care călăreşte un pur-sânge al contesei să fie plin de bani. Sora ei vitregă s-a măritat cu un duce, iar ea şi cu prinţul sunt prieteni apropiaţi. Dar un american!? Mă întreb dacă n-o fi unul dintre milionarii aceia care vrea să-şi cumpere un domeniu la ţară prin părţile astea.

— O s-o rog pe doamna Jeffrey s-o întrebe pe soţia nepotului ei, care are o verişoară ce lucrează ca fată în casă la Caston. Un bărbat ca ăsta… o să-şi aducă aminte de el.

CAPITOLUL 16

Când seara deveni mult prea plictisitoare pentru a mai putea fi suportată şi cum era nerăbdătoare să plece înainte ca ultimul musafir să meargă la culcare, Angela îşi însuşi propunerea lui Violet şi se plânse că a răcit. Se retrase în mod ostentativ mai devreme, numai pentru a coborî câteva minute mai târziu pe scara din spate şi a părăsi casa pe una dintre uşile folosite de servitori.

O luă la fugă asemenea unui copil dornic de joacă şi, simţindu-se la fel de veselă şi lipsită de griji, traversă pajiştea întunecată cu paşi repezi. Rochia ei de tul brodat

cu paiete strălucea în lumina argintie a lunii. Aleea de fagi licărea sub razele astrului ca o cărare sclipitoare care ducea către bărbatul pe care-l iubea şi atât de exuberantă era starea ei de spirit, încât râse cristalin în liniştea înconjurătoare. Era binecuvântat de liberă pentru tot restul nopţii, Kit o aşteptase, iar mâine când se va trezi, aveau să mai rămână doar douăzeci şi patru de ore până la plecarea musafirilor ei. După care îl va avea numai pentru ea.

— Pari veselă, murmură Kit venind din spate şi ridicând-o în braţe.

Ea ţipă speriată de brusca lui apariţie, apoi râse iar şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

— Sunt ameţitor de îndrăgostită, declară Angela veselă, şi tu eşti extraordinar de priceput în a păndi doamnele noaptea, continuă ea tachinându-l şi sărutându-l uşor pe obraz.

— Doar o singură doamnă, o corectă el, mergând fără efort cu ea în braţe de-a lungul cărării pietruite. De ce ţi-a luat atât de mult timp?

— Lumea e încă absorbită de jocul de cărţi, bea, sau cântă la pian. Ştiai că Priscilla cântă îngrozitor la pian? îl întrebă ea bine dispusă.

— Am avut neşansa s-o ascult într-o seară. N-am să mai fiu în stare niciodată să suport vreo piesă de Liszt.

— Mmm, eşti atât de dulce, murmură ea trasându-i o linie de sărutări uşoare pe obraz. Ştiai că eşti un dulce? îl întrebă, lingându-i lobul urechii.

I se mai spusese asta de o mie de ori, dar răspunse „Nu, niciodată”, cu o expresie extrem de serioasă.

— Cum e să faci dragoste cu o femeie ameţitor de îndrăgostită?

— Întreabă-mă mai târziu – acum habar n-am – dar cred că „exces” este cuvântul cheie. Ai fost f… vreodată

până să-ţi ieşi din minţi? Oricum, mă bucur că m-am odihnit mai devreme, afirmă Kit, având o expresie de impertinenţă perversă în zâmbet.

— Fără-ndoială vei avea nevoie de toată rezistenţa de care poţi face dovadă, recunoscu ea vioaie. Crezi că e lună plină? îl întrebă aruncând o scurtă privire către cerul strălucitor. Ard de dorinţă.

— Nu cred, pentru că am resimţit aceleaşi senzaţii şi de dimineaţă şi în timpul după-amiezii…

— …La prânz, la cină, ştiu. Sper că, cel puţin pentru o bucată de timp, nu mai ai alte planuri în afară de Caston.

— Mi-am anulat tot programul.

— Deci eşti complet la dispoziţia mea.

— Absolut.

— Ce cuvânt drăguţ când îl spui cu tonul ăsta.

— Iar după ce pleacă musafirii tăi duminică, consideră-te tu la dispoziţia mea, rosti el domol.

— Cu excepţia lui Baby May, interveni ea repede.

— Cu excepţia ei. O duse în căsuţă, apoi pe scări şi în micul dormitor de sub streaşină. Când o aşeză pe patul călugărului, ea văzu prezervativele împrăştiate pe cuvertură şi zise cu cel mai dulce zâmbet posibil:

— Ţi-ai amintit!

— Eu mi-aduc întotdeauna aminte. Alege-l tu pe primul. Personal, îl prefer pe cel care are portretul reginei pe el, adăugă apoi rânjind. E foarte patriotic!

— Nu crezi c-ar părea puţin ciudat… să faci dragoste cu regina?

— Nu spune „cu „regina, iubito. Numai gândul la aşa ceva este suficient să-l facă pe un bărbat să ia în considerare trecerea la abstinenţă.

— Chiar dacă cu aş sta întinsă aici aşteptându-te? îl tachină Angela.

— Ar trebui să mă concentrez foarte tare. Cei din

casa de Hanovra nu prea sunt consideraţi arătoşi.

— În timp ce membrii familiei Braddock arată splendid.

— Mulţumesc, spuse el cu modestie, arătând teribil de chipeş aşa cum stătea rezemat de placa de la picioarele patului, purtând cizme, pantaloni de călărie şi cămaşă, zvelt şi puternic totodată, cu silueta perfect structurată.

— Arborele genealogic al familiei Lawton a dat cele mai frumoase femei din lume. Auzise toate aceste superlative de mai multe ori până acum, dar când Kit rosti frumoasele cuvinte, acestea începură brusc să capete importanţă.

— Suntem foarte norocoşi, spuse ea, şi fericirea îi inundă sufletul.

— Suntem, într-adevăr, se arătă el de acord aplecându-se deasupra Angelei care stătea turceşte în pat, ca să-i depună un sărut uşor pe buze. Acum alege unul, sau o să fac dragoste cu tine fără nicio protecţie. Sunt nerăbdător. Au trecut dea cinci ore.

— Cinci şi jumătate, îl corectă ea meticuloasă cu un zâmbet slab şi ademenitor.

— Am sentimentul că astea n-or să ne ajungă prea multă vreme, rosti Kit domol, privind la ea cu ochii pe jumătate închişi.

— Nu poţi să faci rost de mai multe?

— Nu în Caston; am cumpărat întreaga provizie şi în decursul achiziţionării lor, a trebuit să evit o groază de întrebări. Un domn mai în vârstă a recunoscut calul.

— Bănuiesc că Jeffreys a fost tare curios.

— Foarte.

— Ei, poftim! apoi însă, mintea ei trecu de la posibilele complicaţii ale curiozităţii lui Jeffreys la consecinţele mult mai serioase ale cantităţii insuficiente de prezervative.

— Asta-i tot ce avem?

— Nu e o problemă.

— Poate pentru tine nu este.

— Odată ce se vor termina astea, n-o să mai caculez în tine, crede-mă.

Angela se uită în sus la el, pe sub gene.

— Incontestabil, asta trebuie să fie cea mai nesăbuită şi des folosită propoziţie din istoria bărbaţilor.

— În cazul meu poate fi crezută, însă procedează cum crezi de cuviinţă, rosti el calm. Pot să mă duc călare la Caston Vale, mâine sau poimâine, să mai cumpăr altele.

— Magazinele sunt închise duminica.

— Iubito, zise el cu blândeţe aşezându-se alături de ea, ai început să vorbeşti de parcă asta ar fi prima oară pentru tine. Dă-mi voie să te asigur că, deşi m-am culcat cu multe femei de-a lungul anilor, în mod intenţionat n-am avut niciun copil. Probabil că sunt mai atent decât tine. Nu putem încheia această discuţie?

— Nu poţi fi chiar atât de sigur.

— Ba da.

— Ar trebui să te cred, zise ea nervoasă.

— Te rog, fă-o.

— Pentru o femeie e mai greu să fie nepăsătoare faţă de consecinţe.

— Dar nu se compară cu situaţia în care ai avea o duzină de copii. Fiind o femeie care susţine că rămâne însărcinată doar dacă e privită de un bărbat, trebuie să fi găsit o soluţie.

— Dar capişonul cervical nu este potrivit în cazul tău şi al meu… ştii că s-a deplasat… of, la dracu'! exclamă ea. Urăsc toate astea.

Lăsându-se să cadă pe spate între perne, Kit îşi strecură braţele sub cap şi închise ochii.

— Trezeşte-mă când problema ăsta va fi rezolvată în

chip mulţumitor pentru tine, spuse el zâmbind uşor.

— Să nu îndrăzneşti să mă ignori, protestă ea cu fervoare, aruncându-se peste el şi încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui, tocmai când sunt înnebunită, nervoasă şi îngrijorată pentru mersul vieţii mele şi, în plus, teribil de îndrăgostită. O să mor, şopti ea. La început el întinse mâinile s-o îmbrăţişeze, dar apoi, deschise ochii şi când vorbi, vocea îi era ciudat de liniştită.

— Ce vrei să spui prin „îngrijorată pentru viaţa ta”?

— Nimic.

— Nu te nelinişteşte atât de mult o sarcină în sine, cât ceea ce s-ar întâmpla dacă ai rămâne însărcinată, aşa este? Vorbeşte-mi despre asta.

— Dacă vrei să ştii, Brook s-a comportat foarte urât când am rămas însărcinată cu May, zise ea, fiindcă privirea lui era mult prea serioasă şi ştia că nu-i putea distrage atenţia cu un răspuns frivol.

— E copilul lui!?

— Da.

— Dar el nu te-a crezut.

— La început, nu.

— Ce-a făcut la început? întrebă el calm.

Angela nu răspunse, dar Kit observă licărul de teamă din ochii ei.

— Te-a bătut, nu-i aşa?

— Da.

— Ai avut noroc că bebeluşul n-a păţit nimic, rosti el cu blândeţe, gândindu-se că Brook Greville merita să fie bătut şi el.

— Sunt recunoscătoare că nu i s-a întâmplat nimic.

— E adorabilă. Eşti de-a dreptul norocoasă.

— Vai, Kit, nu mă face să plâng, şopti ea; buzele îi tremurau, iar ochii îi erau plini de lacrimi. La ce foloseşte să vorbim despre toate astea?

— Iartă-mă, Angela, murmură el îmbrăţişând-o mai tare, dezmierdând-o uşor, oferindu-i alinare şi mângâiere. Promit că n-am să mai aduc vorba despre asta, rosti el afectuos. Şi ai cuvântul meu că n-ai să rămâi însărcinată.

— Mulţumesc, spuse ea, cu un suspin mic şi trist. Acum, te iubesc şi mai mult.

— Cu cât mai mult? întrebă Kit pe un ton frivol, şi zâmbetul lui avea o nuanţă profund senzuală. Cât toţi munţii, toate balenele şi tot ceaiul din China.

Acum, ea zâmbea din nou.

— Eu te iubesc mai mult decât o iubesc pe Desiree şi chiar mai mult decât îmi iubesc mama, spuse el în joacă.

— Nu m-ar plăcea, zise Angela, gândindu-se cât de nepotrivită ar părea ea pentru o mamă iubitoare, care dorea ca fiul ei să facă o căsătorie avantajoasă.

— Te-ar iubi pentru că te iubesc eu. E foarte inteligentă şi nu-i pasă de tiparele sociale. Şi asta atât în legătură cu viaţa mea, cât şi cu a ei. Cu puţini ani în urmă mi-a spus că n-a fost căsătorită cu tatăl meu. El era deja căsătorit, ca şi tine. S-au întâlnit la operă. Mama spunea că tata nu aprecia muzica, iar ea era o pianistă concertantă. Dar, oricum, s-au îndrăgostit unul de altul… şi el a murit înainte ca eu să mă fi născut.

— Îmi pare rău, spuse Angela încet, gândindu-se ce îngrozitor trebuie să fi fost pentru mama lui.

— Mă simt de parcă l-aş cunoaşte, zise Kit. Mama vorbea întotdeauna de el de parcă ar mai fi trăit. Are un temperament artistic, e uşor înclinată spre misticism şi are tendinţa să devină excesiv de protectoare:

— Cred că asta nu i-a folosit cine ştie ce în privinţa ta, presupuse Angela zâmbind, ştiind că el trăise ani întreg pe muchie de cuţit.

— O să-ţi placă, afirmă el simplu. Toată lumea o place. Dar cum vor reacţiona prietenii tăi faţă de mine, o

întrebă leneş. Ce-a zis Violet?

Angela se trase puţin în sus, se sprijini cu braţele pe pieptul lui şi îl privi şăgalnic.

— Să mă feresc de farmecul tău ademenitor.

— Dar tu n-ai ascultat-o.

— O să am timp destul pentru asta când ai să mă părăseşti, răspunse ea pe un ton nepăsător. Kit se încruntă…

— Eşti extraordinar de greu de convins. N-ai întâlnit bărbaţi sinceri?

— Scuză-mă dacă nu te încadrez în categoria asta.

— Oamenii se schimbă.

— În cazul ăsta, acum cunosc un bărbat sincer.

— Cât de cinică eşti, iubito.

— Înveţi cu timpul, iubitule, spuse ea accentuând delicat cuvintele. Aveam cincisprezece ani când am fost examinată în vederea unei posibile căsătorii. Disraeli, care era foarte bătrân, dar era încă un prieten drag al reginei, m-a invitat la teatru. Mă simţeam onorată şi extrem de agitată, dar el m-a făcut, cu farmecul lui impresionant, să mă simt în largul meu. Mulţi ani mai târziu am aflat că în seara aceea fusesem testată ca o posibilă consoartă a prinţului Leopold şi de atunci am avut de mai multe ori ocazia să constat că rareori bărbaţii sunt sinceri cu femeile frumoase, întotdeauna interesul manifestat de ei ascunde un motiv. Faptul acesta nu mă deranjează în mod special; sunt doar conştientă de el.

— O să te fac să-ţi schimbi părerea.

— Aştept cu nerăbdare să asist la desfăşurarea acestui proces. Bravura ta sexuală face parte din metodologie?

— Nu.

— Eu aş prefera să facă parte.

— Foarte bine.

— Ah, eşti foarte înţelegător, murmură ea.

— Cred că mi-a mai spus cineva asta, surâse Kit.

— Nu cred că ţi-a spus nimeni niciodată asta.

Privirea pătrunzătoare a Angelei devenise rece.

— Ai dreptate, răspunse el imediat, arătându-şi acordul cu o voce dulce. Probabil că m-am gândit la cu totul altceva. Spune-mi ce doreşti.

— Vreau ceva din repertoriul tău amoros.

— Ceva romantic?

— Nu, ceva pur carnal şi sălbatic, îi ceru ea.

— Eşti o mică desfrânată lacomă, rânji el.

— Numai alături de tine, afirmă Angela în şoaptă.

— Îmi place sum sună chestia asta, spuse el, şi cuvintele îi erau sincere ca şi ochii lui verzi şi limpezi. Poţi rămâne toată noaptea, nu-i aşa?

— Ore-n şir.

— Mai e şi colecţia ta de jucării, îi aminti Kit vorbind tărăgănat.

— Nu, absolut nu, refuză ea cu aprindere. Te superi întotdeauna, devii ranchiunos şi ursuz, iar eu nu-mi pot schimba trecutul. Mâine am să le arunc pe toate.

— Am făcut-o deja, declară el liniştit, urmărindu-i reacţia cu atenţie.

— Bine, zise ea simplu. M-ai scutit de-o grijă. Acum scoate-ţi hainele, comandă ea deodată, ridicându-şi rochia de tul albastru închis şi brodată cu paiete, astfel încât să-l poată încăleca de-a curmezişul şoldurilor şi începând să-i descheie cămaşa. Vorbeşti prea mult.

El zâmbi auzind cererea ei încântătoare şi observând revenirea veselei ei neruşinări. Îi displăcea s-o vadă nefericită.

— Tu mă dezbraci pe mine, eu o să te dezbrac pe tine, după care ne vom gândi la ceva plăcut cu care să ne trecem vremea, zise el încet. Ţi-ar plăcea să admiri

grădina de trandafiri în lumina lunii? în noaptea aceea, făcură dragoste la început în patul călugărului, pentru că niciunul dintre ei nu avusese suficientă răbdare ca să coboare în grădina cu trandafiri şi folosiră prezervativul care avea imprimat pe el chipul reginei, între religiozitatea intrinsecă a patului călugărului şi prezenţa resemnată a reginei Victoria plutind în aer, actului îi fusese conferită o aparenţă înşelătoare de credinţă şi patriotism.

— Mă simt al naibii de imoral, murmură Kit epuizat după aceea, scoţându-şi prezervativul, în timp ce zăcea gâfâind lângă Angela. Este un sentiment nou şi decadent pentru mine.

— Te rog, aruncă nenorocitul ăla de portret, şopti Angela cu respiraţia întretăiată.

— Atunci n-o să ţi-l mai arăt pe următorul, râse Kit.

— Te rog, nu. Incită prea mult imaginaţia.

Un pachet având imprimat pe hârtia argintie un dragon ciudat servi în continuare scopurilor lor în grădina cu trandafiri, dar Angela refuză să se uite la el. Aerul era răcoros în noaptea aceea, dar trupurile lor erau atât de înfierbântate încât ar fi topit zăpada de la poli. Ceva mai târziu, pe când zăcea în iarba umedă de rouă având-o pe Angela deasupra, străpunsă de erecţia sa, Kit spuse:

— Domnul Jeffreys a zis că eşti cea mai bună călăreaţă din Anglia. (Zâmbi când ea se ridică încet ca să poată simţi complet splendoarea virilităţii lui şi apoi alunecă în jos cu infinită grijă, mişcându-se uşor în cele din urmă, ca să-l poată absorbi complet.) Eu aş spune că eşti cea mai bună de pe întreg continentul, cel puţin, adăugă el tachinând-o în şoaptă, pentru că senzualitatea ei netulburată de nimic era de-a dreptul fermecătoare.

Angela încercă să-l lovească, dar Kit fu mai rapid şi îi prinse cu uşurinţă mâinile într-ale sale şi când ea bombăni ceva despre toate femeile cu care se culcase el şi cum de

îndrăznea s-o compare cu ele, îi fixă mâinile pe şolduri şi o ţinu nemişcată pe erecţia lui, în timp ce-i spuse că doar o tachina, că o voia numai pe ea, avea nevoie doar de ea şi o adora numai şi numai pe ea. Fiecare cuvânt era punctat de o mişcare delicată care îl accentua şi care contribui foarte mult la a o face să înţeleagă.

Câtva timp mai târziu, după ce ea se topi într-un extaz desăvârşit, el o întrebă

— Acum mă crezi?

— Sunt convinsă. După o vreme se îndreptară spre graduri, deoarece caii începuseră să necheze auzind zgomotele din grădină şi după ce hrăniră cu mere din livadă cei trei cai pe care-i ţinea Angela la Stone House, făcură dragoste în fânul cu „miros dulce. Pe drumul spre casă, îşi scoaseră unul altuia firele de fân din păr, se sărutară, chicotiră şi se gândiră fiecare în sinea lui şi apoi împărtăşindu-şi gândurile, cât de minunată era dragostea. Pentru doi oameni care doar jucaseră jocul acesta, revelaţia era uluitoare şi sentimentul care pusese cu încetul stăpânire pe ei, în timpul zilelor şi săptămânilor trecute, li se înfăţişă în acea noapte pe deplin, în toată splendoarea măreţiei lui.

— Nu ştiu cum s-a întâmplat, şopti Angela către ziuă, zăcând în braţele lui, în faţa focului, dar sunt bucuroasă că te iubesc.

— Eu sunt şi mai bucuros. Spune-mi, câte ore au mai rămas?

Ea privi către ceasul de pe poliţa şemineului.

— Douăzeci şi opt de ore până când casa se va goli de oaspeţi.

— Şi după aceea?

— După aceea, pot să fac dragoste cu tine oricând doresc.

— Sau oricând doresc eu.

— Da, şopti ea. Mai ales atunci.

La răsăritul soarelui, o conduse până la uşa terasei, pe când ea scruta nervoasă ferestrele strălucitoare ale reşedinţei după eventuale chipuri curioase.

— Linişteşte-te, iubito. Niciunul dintre oaspeţii tăi n-ar lua în considerare ideea de a se trezi atât de dimineaţă. Iar eu voi pleca în câteva minute.

— Nu vreau să pleci, spuse ea în mod. Iraţional, iritată de acest gând şi lunga zi de politeţuri pe care o avea în faţă:

— Rămân dacă vrei, dar ai avea de furcă cu cele două Ansley. Mie puţin îmi pasă, dar tu ai mai multe scrupule, Vrei să rămân? Ea spuspină.

— Nu; nu cu acea partea raţională a creierului meu care de-abia mai funcţionează. Spune-mi numai că o să mai supravieţuiesc încă o zi.

— O să rezişti, afirmă el blând, aplecându-se s-o sărute uşor pe obraz când ajunseră la uşa cu geamuri. Ce-ar fi s-o aduci pe Baby May în vizită după-masă, dacă poţi să te sustragi îndatoririlor, propuse el. Putem să-i arătăm pisicuţele din grad.

— L-ar plăcea foarte mult aşa ceva. Te găsim acolo?

— Toată ziua, toată noaptea, oricând vei veni.

— Nu m-am gândit niciodată că iubirea poate fi atât de teribilă, spuse Angela în şoaptă.

— E înfricoşător, nu-i aşa? Dar sunt bucuros că te-am întâlnit în seara aceea la „Iaht Club”.

— Îmi pare c-au trecut secole de atunci.

— De când aveam amândoi existenţe complet diferite. Ţi-e frig, zise el subit şi o luă în braţe când fu scuturată de un frison.

Ea simţise o teroare bruscă la gândul vieţilor lor disparate, imposibil de conciliat. *Ce voi face când totul se va termina? Cum voi reuşi să supravieţuiesc tristeţii?*

— Eşti obosită, Angela, o linişti Kit, încălzindu-i corpul cu al lui şi forţa pe care o radia era reconfortantă. N-ai prea dormit în ultima vreme. Astăzi odihneşte-te, dacă poţi, şi o să te aştept la noapte. Ea clătină din cap.

— Te găsesc acolo după-masă?

— La orice oră. Ea-i zâmbi, asigurarea pe care i-o făcuse fiind ca un balsam care-i alina temerile.

— May şi cu mine vom veni să te vedem.

— Perfect, spuse el, şi o sărută cu blândeţe, de parcă ar fi ştiut că starea ei de spirit era deosebit de fragilă în această dimineaţă; şi se îndepărtă.

Îl urmări traversând grădina şi parcul, nevrând să-l piardă din vedere. Stătu rezemată de uşa terasei, cu lacrimile curgându-i pe faţă, întrebându-se de ce era viaţa atât de nedreaptă, de ce nu merita să-l aibă numai pentru ea. Apoi silueta lui dispăru în spatele gardului viu care marca hotarul de la Stone House şi nu-l mai văzu. Simţi răceala geamului sub palmă şi tremură în aerul rece al dimineţii, copleşită de autocompătimire şi tristeţe. *Am treizeci şi cinci de ani.* Gândi ea, *şi nici măcar acum nu-mi este permis să fiu fericită, fiind prizoniera propriei, mele clase, ca şi cel mai umil ţăran. Brook nu-mi va permite să divorţez.*

N-o ameninţase numai pe ea şi pe copii, dar chiar şi pe Bertie, iar mama ei fusese întotdeauna împotrivă, aducându-i aminte că scandalul s-ar întinde până la curte. Prinţul de Wales de-abia supravieţuise scandalului Mordaunt când fusese obligat să se prezinte la tribunal ca martor, iar dezonoarea de atunci fusese umilitoare şi ruşinoasă pentru familia regală. După aceea îl huiduiseră în plină stradă. *Aşadar nu există nicio speranţă pentru mine. Pur şi simplu îmi e imposibil să-mi schimb viaţa.*

Câteva momente mai târziu, însă, se certă, aşa cum făcuse deseori de-a lungul anilor când trebuia să se achite

de obligaţii şi îndatoriri şi, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmelor, îşi îndreptă umerii, vocea mamei ei răsunându-i în urechi: „Viaţa este o îndatorire. Oamenii depind de tine”.

Îndemnată de obligaţiile dictate de politeţe, intră în casă deoarece mai trebuia să-şi distreze invitaţii încă o zi. Dormi câteva ore în dimineaţa aceea şi supravieţui flecărerilor şi veseliei frivole a prânzului, numai fiindcă ştia că va putea pleca în curând cu May. Când ajunseră, Kit era în curtea de lângă graduri cu pisicuţele şi dacă cineva ar fi dorit s-o încânte pe May n-ar fi putut inventa ceva mai amuzant. Se extazie la vederea lor şi bătu din palme. Kit făcuse câteva jucării pentru pisici din sfori şi fire de paie şi, peste puţin timp, May şi pisicuţele pufoase se jucau pe gazonul din apropiere sub ochii atenţi ai pisicii-mame, ai Angelei şi ai lui Kit.

— Uite! Uite! striga May periodic, când vreo pisicuţă înhăţa jucăria pe care o ţinea de sfoară şi ţipa încântată de lupta care urma, atât pisicuţa, cât şi fetiţa fiind vrăjite de joc.

Când în cele din urmă pisicuţele se plictisiră de joacă, Kit le invită înăuntru la ceai şi le servi cu obişnuita lui eficienţă şi competenţă.

— Nu-mi spune că tu le-ai făcut, îl tachină Angela indicând platoul cu prăituri cu frişcă, dintre care una era devorată de fetiţa ei, chiar sub ochii lor.

— M-am dus la Caston Vale azi dimineaţă. Brutarul ţi-a recunoscut şi el calul. Nu există anonimat prin părţile astea.

— Caston Vale? murmură ea şi ochii li se întâlniră pe deasupra capului blond al fetiţei.

— N-au avut ce ai vrut tu, rosti el domol. Aşa încât m-am expus interogatoriului fără folos. Îmi pare rău, însă brutăria a fost grozavă. Astfel că drumul până acolo n-a

fost complet inutil.

— Vai de mine.

— Va trebui să te bizui pe mine.

— E o dilemă, murmură ea.

— Numai pentru tine.

— Mama, vleau alta, ciripi May făcând semn către platoul cu prăjituri. Mi-e foame. Până când Angela îi dădu fiicei ei o altă prăjitură, conversaţia luă forma unor întrebări şi răsunsuri despre pisicuţe: „Va mai putea să se joace cu ele? De ce nu vrea mama ei să le lase să se joace mai curând? Dacă va aştepta mult, mult timp, se vor mai juca oare cu ea?”

În loc de joacă, se deciseră să meargă călare până la docul unde era ancorat Shark, fiindcă lui May îi plăcea barca cea mare a lui mami. May călări pe calul lui Kit, continuând să sporovăiască într-una de la Stone House; de-a lungul pajiştilor de ţară, până la vasul aflat în estuarul de lângă mare.

Se întâmplă să stea acolo mai mult decât planificaseră, pentru că May îşi găsi în cabina ei cutia cu jucării, în timp ce Kit era intrigat de stilul instalaţiilor de oţel de la bordul lui Shark şi de instrumentele de navigaţie pe care Angela le achiziţionase de curând. Îi arătă noul sextant şi busola şi cum funcţionau. Intenţionând să-şi cumpere şi el unele, testă alinierea pentru mai multe reglări pe sextant şi operă câteva abateri pe busolă la câteva puncte de reper. Vorbiră despre rutele pe care navigaseră şi cele mai bune perioade ale anului pentru a naviga pe lângă promontoriul şi prin strâmtoarea Gibraltar şi în Atlanticul de Nord. Căzură de acord asupra stilului de velatură pe care îl preferau, asupra splendorii mărilor pe timpul nopţii şi că întrecerile pe mare erau probabil cel mai excitant lucru de pe lume. Armonia dintre spiritele şi firile lor era clară şi reală, iar conversaţia lor devenea atât

de animată uneori, încât fericirea care plutea în aer era aproape palpabilă.

Privind în sus pe neaşteptate, Angela văzu că soarele începe să apună dincolo de ţinutul mlăştinos şi zise repede:

— Dumnezeule, trebuie să plec.

— Scuză-mă, zise Kit care, absorbit de conversaţia agreabilă, nu dăduse nici el atenţie trecerii timpului. E vina mea că te-am reţinut. Crezi c-au dat alarma?

Nu, dar mă voi duce direct acasă cu May.

— O să te văd la noapte.

— Mi-e teamă că foarte târziu. Trebuie să-mi îndeplinesc obligaţiile în seara asta.

— Înţeleg. Când May fu în cele din urmă convinsă să lase jucăriile: insistă să-l îmbrăţişeze pe Kit înainte de a fi urcată în şa.

— Vleau să te pup şi eu, ţipă ea şi depuse un sărut umed pe obrazul lui Kit.

Apoi, când el le făcu cu mâna la plecare. May strigă din poala mamei ei:

— Te văd mâine. Să nu uiţi.

— N-am să uit, răspunse Kit şi zâmbetul lui era numai farmec şi frumuseţe.

— Mulţumesc, rosti Angela privind lung la el. Mulţumesc pentru toate.

Când Angela sosi la Stone House după miezul nopţii, Kit spuse:

— Am făcut focul în salon şi am şampanie rece ca gheaţa. Hai mai întâi să bem un pahar. Ea adormi în braţele lui în câteva minute, după cum anticipase, ultimele zile fiind extenuante. Constituţia ei delicată nu reuşise să ţină piept la atâtea nopţi nedormite. El era mult mai obişnuit cu chefurile în existenţa lui libertină, zilele întregi petrecute fără somn fiind ceva obişnuit. Mişcându-se cu

gria ca să n-o trezească, o înfăşură într-o cuvertură să-i ţină cald, trase mai aproape sticla de şampanie şi se aşeză confortabil pe sofa. Bău şampania în tihnă, urmărind-o cum doarme, încântat de frumuseţea ei vulnerabilă, fascinat de dragostea nemărginită pe care i-o inspira şi profund mişcat de nevoia de a o avea cu el pe care o resimţea.

Ce repede mi s-a schimbat viaţa, reflectă el.

Momentul în care o văzuse prima oară în noaptea aceea la Cowes îi pecetluise soarta pentru totdeauna. După ce cutreierase toată lumea gustând din cupa plăcerilor nepăsător şi îngăduitor cu sine, dispreţuind dragostea şi legăturile permanente, apăruse ea deodată şi fusese vrăit.

La început dăduse alte interpretări acestui fapt, fiind de prea multă vreme un bărbat cu un trecut de desfrâu, ca să recunoască dragostea cu uşurinţă. Sau poate, ştiuse de la început şi trebuia doar, în cele din urmă, să recunoască în mod cinstit acest adevăr. Zâmbi către tăciunii aprinşi. Avusese dreptate Saskia.

În salonul întunecat de la Stone House, începu să planifice viitorul lor, aranjând cu gria în minte toate detaliile necesare, începând cu avocaţii. Avea nevoie de cei mai buni ca s-o elibereze pe Angela din ghearele brutei instabile psihic care era soţul ei, ţinând mai ales seama de starea curentă a legii divorţului în Anglia. Mai era şi fiul ei, plecat în vacanţă în Europa, din câte spusese ea. *Cum va reacţiona la modificarea situaţiei familiei lui?* Bifă mental toate problemele, una câte una, adaptând toţi paşii în funcţie de avertismentele pe care avea să le primească de la avocaţii şi bancherii lui. Dar nu-i păsa cât îl va costa, le-o va spune clar; voia s-o elibereze de cei din familia Greville.

Dorea să fie liberă ca să se mărite cu el.

Când soarele se înălţă deasupra orizontului, îşi întinse leneş muşchii înţepeniţi şi o trezi cu o sărutare.

— Oaspeţii tăi pleacă în dimineaţa asta, îi şopti el.

Ea se trezi cu o tresărire, murmură „Ce veşti bune” şi închise ochii din nou.

— Va trebui să-ţi iei rămas bun de la ei, iubito, zise Kit încet şi zâmbi văzând aerul ei adormit, sau vrei să le transmit eu cele cuvenite la plecare?

N-o mai văzuse până acum trezindu-se; îi amintea de un copil somnoros.

Ea sări brusc în capul oaselor, se uită împreur după haine, şi apoi îi comunică zâmbind ademenitor:

— Mă gândeam că m-ai putea ajuta, iubitule, dar nu în felul acesta.

— Oare prezenţa mea la ceremonialul de despărţire ar fi considerată drept o gafă în cercurile tale? o tachină el.

— De fapt, mi-e teamă că s-ar putea ca Priscilla să se arunce în trăsură şi s-o şteargă cu tine.

— Asta nu se va putea întâmpla atâta vreme cât va mai exista o fărâmă de viaţă în mine.

— Te-ai fi căsătorit cu ea?

— La vremea aceea părea o alegere raţională.

— Ce calculat sună cuvintele astea!

— Nu-mi vorbi mie de căsătoriile de convenienţă, dulceaţo, rosti el cu blândeţe, ori va trebui să comparăm gradul de ataşare şi sânge rece cu care au fost făcute alte calcule.

— Primeşte scuzele mele, spuse ea imediat. Ai dreptate – întotdeauna ai dreptate, afirmă Angela şi ochii îi sclipiră ghiduşi. După-masă am să te despăgubesc. Crezi că va fi o penitenţă convenabilă?

— Căinţa, sub orice formă ar fi ea, venind de la o doamnă care are temperamentul tău, să zicem, pretenţios,

îţi zăpăceşte minţile. (Zâmbetul lui strâmb se potrivea perfect cu părul ciufulit.) Sunt decis să aştept după-masa aceasta ca să descopăr care-mi va fi recompensa.

— N-ai făcut dragoste cu mine noaptea trecută.

— Ai dormit.

— Ar fi trebuit să mă trezeşti.

— Avem destul timp înaintea noastră.

— Ce perspectivă magnifică, murmură ea veselă.

— Ar fi cazul să pleci acum.

— Mai întâi, sărută-mă.

— Pleacă chiar acum, rosti el cu fermitate, ridicând-o din poala lui. Altfel nu vei mai ajunge acasă să-ţi expediezi musafirii, adăugă leneş, ridicându-se şi retrăgându-se la o distanţă sigură.

Nefiind o persoană care să-şi înfrâneze impulsurile carnale, nu era sigur că era în stare doar să o sărute. Era caldă, somnoroasă şi îmbietoare, ceea ce nu constituia exact combinaţia care să-i tempereze ardoarea.

— Nu mă săruţi?

— Nu. Este ceva nou pentru mine, iubito… virtutea asta lipsită de egoism. Mai degrabă n-aş face-o…

— Trebuie să aştept până după-masă?

— Asta ar fi propunerea mea.

— O să te gândeşti la mine? toarse ea pe un ton frivol. Kit o privi cu ochii îngustaţi.

— Ieşi naibii odată de aici, mârâi el, nefiind obişnuit să-şi manifeste prea des altruismul. Ea rânji şi-i trimise-n zbor o sărutare, înainte de a pleca în fugă din cameră.

…Ceva mai târziu, el făcu o baie rece, care-i folosi doar într-o foarte mică măsură.

CAPITOLUL 17

Duminică după-amiaza începu o fermecătoare idilă cu speranţe deşarte, fericire strălucitoare şi dragoste

eliberată de constrângeri. Angela veni la ora unu, cu Baby May şi Peter Rabbit şi se întoarseră împreună la Caston. Toţi servitorii aşteptau pe alee, de parcă însuşi stăpânul venise acasă şi îl primiră cu plecăciuni şi zâmbete, aşa cum dorise ea; Kit nu avea nicio îndoială în privinţa asta. Se plimbară prin parcul reşedinţei şi Angela îi arătă donmeniile bine „administrate, mândrindu-se cu realizările ei. Văzu colegiul de agricultură având mai multe clădiri aproape terminate, şcolile primară şi secundară ale satului pe care ea le susţinea financiar şi şcoala de broderie pe care o înfiinţase pentru tinerele fete care erau prea firave pentru a munci pământul împreună cu familiile lor, motiv pentru care fusese acuzată de presa conservatoare că-şi răzgâia arendaşii. „Făcu, de asemenea, cunoştinţă cu fermierii arendaşi împreună cu soţiile şi copii lor şi toţi se agitară împrejurul lui Baby May.

May hotărâse că el trebuia s-o ţină în braţe în această expediţie, şi i se cuibări la piept cu aceeaşi perfectă naturaleţe. Ca mama ei. În după-masa aceea parcurseră mile întregi împrejurul domeniului, oprindu-se pentru ceai la căsuţa administratotrului, unde bărbaţii discutară multă vreme despre treierători de parcă ar fi fost prieteni de-o viaţă.

— Ţi-a plăcut? îl întrebă Angela pe când se întorceau acasă, Baby May fiind deja adormită în braţele lui Kit.

— Este o proprietate model. N-am văzut niciodată alta mai bine întreţinută, dar tu ştii asta, nu-i aşa? replică el zâmbindu-i. O contesă care se ocupă de ferme. Sunt impresionat.

— O să-ţi arăt mâine restul, dar va trebui să mergem călare.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Am şi eu nişte plantaţii în Java. O să ţi le arăt într-o bună zi. Ea îi atinse braţul în semn de răspuns şi-i zâmbi cald.

— Mi se pare că ai fost dintotdeauna aici.

— Încerc să mă obişnuiesc, zise el. Am de gând să rămân. Izolaţi la Caston, trăiră într-o lume de vis în următoarele două săptămâni, făcând dragoste, manifestându-şi iubirea vorbind despre dragoste, obsedaţi de splendoarea neobişnuită, romantic, impetuoasă şi devastatoare a sentimentelor lor.

Se trezeau devreme pentru că aşa obişnuia Baby May, iar lui Kit îi plăcuseră întotdeauna mai mult dimineţile, fără a pune la socoteală faptul că în trecut, deseori întâmpinase dimineţile îmbrăcat în haine de seară. Apoi se mulţumeau cu ritmul simplu al unei zile petrecute la ţară. Dădeau ajutor la strânsul fânului şi al ovăzului, şi Kit îi surprinse pe fermieri muncind cu sârg şi determinând-o pe Angela să ajute şi ea. În plus, treceau zilnic pe la tâmplarii care munceau la colegiul de agricultură şi fiecare nouă realizare o încânta nespus pe Angela.

Deseori, serile, după ce May se ducea la culcare, călăreau pe drumul de pe marginea lacului şi priveau luna răsărind deasupra mlaştinilor înceţoşate, sentimentul de solitudine fiind deopotrivă grandios şi sublim şi nimic din lumea exterioară nu le deranja mulţumirea.

Navigau frecvent cu Shark folosind un minimum de echipaj în susul coastei de est şi înapoi, iar într-o zi cu vânt puternic, Angela făcu pe viteaza, navigând cu toată velatura întinsă şi ţipând când trecură în viteză pe la sud de Dover.

Într-o noapte, îi povesti despre tatăl ei pe care nu-l cunoscuse: un bărbat înalt cu păr castaniu ce fusese colonel în marină, încăpăţânat, voluntar, cunoscut pentru calităţile sale atletice şi călăreţ desăvârşit. Nu fusese niciodată în relaţii prea bune cu propriul său tată şi murise când ea avea trei ani.

— M-am asemănat întotdeauna cu el, spuse Angela pe când zăceau în dormitorul ei de la Caston, poate pentru că mama mea şi cu mine suntem atât de diferite una de alta; şi surorile mele sunt diferite, deşi le iubesc foarte mult. Surorile mele erau nişte fiinţe adorabile cu ochi albaştri, sfioase şi cuminţi, în timp ce eu eram întotdeauna aspru pedepsită pentru escapadele mele.

— Cred că am recunoscut dulcea ta impulsivitate din acea primă seară de la „Iaht Club”, murmură Kit, tolănit în pat lângă ea. Cine altcineva ar fi abandonat nava cu atâta promptitudine? (întoarse leneş capul spre ea, şi-i zâmbi.) Am ştiut din prima clipă că vreau să gust fiinţa aceea neîmblânzită, în pat.

— Iar eu, fiind îngăduitoare cu mine însămi, am acceptat. Surorile mele ar fi continuat să-ţi refuze avansurile.

— Am fost norocos că n-ai putut rezista, declară Kit cu un aer obraznic, zâmbind suav.

— Eu am fost norocoasă că nu te-ai dat în lături să călăreşti până la Caston prin ploaie.

— Iar ţie ţi-a fost milă de mine că eram ud până la piele.

— Ce-am simţit eu pentru tine, iubitule, admise ea netulburată, bine dispusă şi superbă în goliciunea ei, n-avea nimic de-a face cu mila.

— Ştiu. Kit rânji apoi, rostogolindu-se cu repeziciune, o acoperi cu trupul lui, sprijinindu-şi uşor greutatea pe coate.

— Mă gândeam, murmură el, gura aflându-i-se aproape lipită de a ei, că având în vedere că au trecut… cam zece minute, sau aşa ceva, de când n-am mai făcut dragoste… poate c-ar fi posibil… eventual… să fii interesată să reînnoim această incredibilă legătură sexuală.

— Credeam că n-ai să mai propui, rosti ea impertinentă şi delicioasă, dar cum am profitat de tine în majoritatea serii… încercam să fiu mai puţin insistentă.

El râse.

— Nu-ţi face grii. Ştiu cum să spun nu.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur că, teoretic, pot.

— Dar de fapt n-ai spus niciodată, îl provocă Angela cu tandreţe.

El se opri pentru o clipă, gândindu-se la un răspuns plin de tact.

— Fii sincer.

— Bineînţeles că am spus, minţi el.

Surâsul ei uimitor avea o notă de veselie în el.

— Ăsta-i răspunsul corect. El zâmbi auzind replica glumeaţă.

— Acum răspunde-mi tu la o întrebare, zise el lingându-i cu gingăşie conturul buzei de jos. Cât de adânc o vrei?

Două zile mai târziu, pe la apus, Angela şi Kit erau pe terasă, cufundaţi în două scaune de răchită şi o urmăreau pe May care plimba păpuşa în cărucior cu mare viteză pe dalele de ardezie. Deodată, un bărbat apăru în capătul aleii. Observară că ducea o valiză, deşi chiar din punctul lor avantajos de observaţie, le era greu să-i distingă trăsăturile. Apoi ieşi din umbra teilor bătrâni şi soarele se reflectă în părul său blond.

— Fitz, strigă Angela recunoscându-şi fiul. Se sculă de pe scaun dintr-o săritură şi coborî scările în fugă ca să-l întâmpine.

— Fitz e flatele meu, zise May, oprindu-se în faţa scaunului lui Kit. Mă place, mai declară ea cu importanţă.

— Fratele tău a fost în vacanţă, nu-i aşa? întrebă Kit.

— El s-a întols acum. El aduce mie cadou. Şi în timp

ce aşteptau pe terasă, May vorbi în continuare pe larg despre cadourile pe care i le promisese fratele ei, în ultima lui scrisoare. Angela se întoarse radiind, braţ la braţ cu un tânăr, înalt şi zvelt.

— El e fiul meu, Gordon Fitzroy, îi spuse ea lui Kit care stătea în picioare în capătul scărilor, alături de May. Fitz, un prieten al meu din America – stă cu noi. Salută-l pe domnul Braddock. Bărbaţii îşi strânseră mâinile şi zâmbetul tânărului semăna izbitor cu cel al mamei lui.

— Aţi câştigat „Cupa Reginei”, nu-i aşa? spuse Fitz.

Ronnie Lennox a spus că iahtul dumneavoastră de curse este grozav.

— L-am angajat pe Watson din Plymouth să-i adauge o nouă aripioară chilei iahtului meu. Când va fi gata, e garantează că voi avea cel mai rapid vas de pe glob. Va trebui să vii să-l vezi.

— Mulţumesc, domnule, mi-ar plăcea foarte mult. Fitz avea o ţinută mândră, iar ochii lui ajungeau aproape la acelaşi nivel cu ai lui Kit.

— Sper că ai adus cadoul lui May, interveni Angela încercând s-o ţină pe fetiţa care trăgea de valiza fratelui său.

— Câte cadouri vrei? întrebă tânărul întorcându-se să-i zâmbească surorii lui mai mici.

— Multe, multe! ciripi May, ţopăind de pe un picior pe altul astfel că buclele ei săltau în sus şi-n jos.

— Atunci vino să te uiţi, gărgăriţo, spuse el răvăşindu-i părul.

Puse geamantanul jos şi îngenunche să-l descuie.

Distribuirea cadourilor fu însoţită de râsetele şi ţipetele de încântare ale lui May, iar Angela acceptă prima ediţie a scrisorilor lui Racine mulţumindu-i cu drag fiului ei.

— Le-am găsit la „Galantarais” – ştii, magazinul acela

din Paris, maman, unde te duceai să cumperi de toate. Pere Fornay şi-a amintit de tine şi a spus că le voiai pe astea.

— Aşa e, rosti ea atingând pielea uzată şi moale. E perfect. În timpul cinei îl ascultară povestind despre călătoriile făcute în Germania şi Franţa, despre glumele tovarăşilor lui de călătorie şi despre prietenii din ambele ţări pe care le vizitase.

— Mătuşa Vickie ţi-a trimis un cadou, însă e în bagajele lăsate la gară, îi spuse el Angelei, referindu-se la împărăteasa văduvă a Germaniei în termeni familiari.

Mai relată că ambasadorul Angliei la Paris îl prezentase mai multor tinere domnişoare şi dansase cu toate la un bal dat de ducele de Gramont…

— Din păcate, nu le place prea mult să navigheze, adăugă el, de parcă acesta ar fi fost criteriul lui de acceptare.

Aşa încât ziua următoare merseră să navigheze cu Shark, petrecând de minune, fiindcă marea era pentru toţi o sursă inepuizabilă de plăceri. Când se întoarseră, foarte târziu, lumina lunii era extrem de strălucitoare, iar mlaştinile păreau un brocart argintiu ce se întindea până la orizont. Fitz o transportă pe surioara lui adormită până acasă, reluându-şi rolul obişnuit. Ajută să fie băgată în pat, glumind cu Bergie şi tachinând-o ca pe o rudă, interesându-se despre familia ei, întrebând-o de petrecerea dată cu ocazia zilei de naştere a nepoatei ei şi ţinându-i isonul la un cântec de leagăn suedez, în timp ce May adormea din nou. Apoi, se retraseră toţi trei la parter pentru ceai şi băuturi şi, mai târziu, când Fitz îi ură mamei sale noapte bună, îi făcu aceeaşi urare lui Kit pe un ton plin de căldură, ca o gazdă binevoitoare.

Pare mai matur pentru anii lui. Reflectă Kit, privindu-l pe tânărul care urca scările, înstrăinarea soţilor de Grey

fiind fără îndoială cauza maturităţii timpurii a lui Fitz. *Dar are mai puţin de nu an până la majorat.* Îşi reaminti Kit, *deci până la urma urmei poate că nu e prea tânăr. La dracu'; la vârsta asta eu făceam prima călătorie în China*.

În dimineaţa următoare, la micul dejun, după ce Angela şi May dispărură în bibliotecă să caute o carte care descria mica biserică medievală, unde se afla mormântul unui cavaler, pe care urmau s-o viziteze în acea zi, Fitz îşi puse cu grijă cuţitul şi furculiţa pe masă, îşi drese glasul şi spuse privind peste masă la Kit:

— Nu vă supăraţi, dar mă întrebam, domnule… ăăă… care sunt intenţiile dumneavoastră în privinţa mamei mele?

Chipul lui se-mbujorase uşor şi mâinile, care le ţinea pe masă încleştate una de alta, erau extrem de încordate.

Îşi protejează mama, realiză Kit uşor amuzat.

— Adică… vedeţi, maman n-a avut pe nimeni care să stea cu ea… continuă Fitz jenat.

— …Vreme îndelungată, interveni Kit prietenos.

Tânărul încuviinţă din cap şi îi susţinu privirea cu ochi sinceri şi limpezi.

— L-am cerut mamei tale să se mărite cu mine, rosti Kit, dar mi-a răspuns evaziv, invocând motive de ordin social şi familial. Dacă aş putea, m-aş căsători cu ea şi mâine. Fitz dădu drumul unui suspin exploziv:

— Astea-s veşti bune, declară el impetuos şi apoi zâmbi cu o bună dispoziţie tinerească. Pot să afirm că vă place.

— Da, cred că ai dreptate, răspunse Kit cu un zâmbet discret. Va trebui să mă ajuţi să o convingem să facă nişte schimbări în viaţa ei.

— Vă referiţi la de Grey. Kit dădu din cap aprobator, neştiind cât de sincer putea să fie cu propriul fiu al contelui.

— Nu-mi place de el, domnule. N-o merită pe mama.

— Sunt de acord, zise Kit primind răspunsul la întrebarea sa.

— În realitate, nu-mi prea urmează sfaturile, deşi mă ascultă întotdeauna, accentuă repede Fitz demonstrându-şi loialitatea.

— Mamelor le este greu să creadă că progeniturile lor cresc cu adevărat. Mama mea m-a trimis în Anglia să-mi caut o soţie. Având în vedere că sunt mult mai în vârstă decât tine, e surprinzător că n-am fost în stare s-o refuz.

— Pe cine n-ai putut să refuzi? întrebă Angela, revenind în cameră împreună cu May, care ţinea cartea în mână.

— Pe mama şi dorinţa ei de-a avea un nepot.

O uşoară roşeaţă coloră tenul palid al Angelei.

— Despre ce vorbiţi voi doi?

— Despre mame, în general, şi despre cât de adorabile ni se par; nu-i aşa Fitz? spuse Kit cu un zâmbet larg, făcându-i cu ochiul.

— Da, domnule, replică tânărul şi ochii i se luminară cu o strălucire poznaşă, camaraderească.

— Deci, când plecăm să vedem mormântul? întrebă Kit voios. Povesteşte-ne despre el. Călătoriră prin peisajul autumnal de provincie până la o mică biserică la Capul Green. Vremea însorită şi blândă de toamnă şi trăsura deschisă le permise să se bucure de căldura soarelui pe tot parcursul excursiei. Când ajunseră la clădirea simplă de piatră, construită de un cavaler nomand la un deceniu de la prima lor debarcare la Hastings, admirară vitraliile vechi şi efigiile din marmură ale cavalerului şi soţiei sale, ale căror forme graţioase zăceau în odihnă veşnică deasupra mormintelor lor. Lui Fitz, cel mai mult îi plăcură scenele de luptă înfăţişate pe fereastra dinspre vest, iar May crezu că florile din mâinile încrucişate pe piept ale

doamnei erau reale şi le atinse de mai multe ori, convinsă fiind că erau adevărate.

Kit se simţi mişcat de sentimentele de tandră afecţiune şi ataşament puse în evidenţă de inscripţiile de pe cavouri. Cavalerul şi soţia lui trăiseră mult pentru vremurile acelea, doamna murind înaintea soţului ei cu ceva mai puţin de un an, după cum indicau datele de pe monumente. Sub sinuoasa draperie ce atârna deasupra cavoului ei ornamentat, pe mormânt fusese dăltuită inscripţia: „Preaiubita noastră, suntem mâhniţi de pierderea suferită”.

Iniţialele îngemănate ale celor doi erau formate din ghirlande de trandafiri sălbatici sculptaţi cu măiestrie în marmura translucidă.

Cavalerul nu mai fusese tânăr când murise. Avusese cu doisprezece ani mai mult decât soţia sa şi probabil că o iubise foarte mult, fiindcă îşi săpase pe sarcofagul lui „Cuvintele: „Voi fi fericit să te reîntâlnesc”.

Kit o ţinu strâns un moment pe Angela, în interiorul răcoros, gândindu-se cât de trecătoare era viaţa şi cât de puţin timp îi era destinat fiecăruia în marea trecere a neamului omenesc înainte ca speranţele şi visele să nu mai aibă nicio importanţă.

— S-au iubit mult, nu-i aşa? murmură Angela.

— Ca noi, şopti el, cuprinzând-o şi mai strâns de talie

Şi dacă vom trăi la fel de mult, te voi putea iubi mai mulţi zeci de ani.

— Sunt fericită numai cu tine.

În acel moment, în mica biserică înălţată cu atâta vreme în urmă, scăldaţi în lumina limpede a ferestrelor colorate, stând lângă vechile morminte, se simţiră asemănători cavalerului şi soţiei lui, la fel de profund îndrăgostiţi, plini de speranţe şi bucurie, recunoscători de a se fi găsit unul pe celălalt.

Deodată, May veni în fugă, strigând emoţionată ceva despre un şoim sculptat pe o piatră de mormânt, şi brusc, realitatea îşi făcu simţită prezenţa;

— E un copil atât de liniştit, o tachină Kit, cu privirea fixată pe silueta mică a lui May care deja fugea înapoi, afară.

— Când va creşte, îmi doresc să găsească pe cineva ca tine.

— Îmi plac femeile care-şi dau aere de mironosiţe. Sprâncenele Angelei se ridicară.

— Adevărat!?

— Oare am precizat că doar de la distanţă?

— Mulţumesc, rosti ea zâmbind sardonic. Eşti de-a dreptul încântător.

— Fac orice ca să fii fericită, iubito. Zâmbetul lui era strălucitor ca lumina soarelui. Petrecură câtva timp în cimitir, admirând mai întâi şoimul, apoi celelalte sculpturi care ornamentau pietrele de pe morminte, citind inscripţiile şi aflând istoria familiilor din mica parohie, desfăşurată de-a lungul anilor. Mai târziu, se duseră să ia prânzul în cel mai apropiat sat şi stătură la o masă în aer liber pe o terasă umbrită de un uriaş stear bătrân.

Fata care-i servi era vorbăreaţă şi vioaie şi le povesti multe despre istoria locurilor în timp ce le servea un prânz uşor compus din pui rece, friptură de vită, plăcintă cu rinichi şi mere proaspete din livada din spatele hanului. Mâncară de asemenea, tarte cu mere cu smântână proaspătă şi băură căni cu bere fabricată prin partea locului, iar când statură să se odihnească după prânz, le aduse copiilor cornete cu caramele. Pentru o clipă, Fitz nu fu sigur dacă nu era prea mare ca să accepte dulciurile pentru copii, dar fata cea drăguţă spuse cu un zâmbet fermecător:

— Ei, haideţi, tinere stăpân. Dulciurile sunt pentru

cei atrăgători.

Atunci el le luă cu plăcere şi îi dădu un sovereign de aur pentru zâmbetul ei, aşa încât fata rămase pentru un timp înveselindu-i cu poveşti despre celebrul cavaler şi soţia sa.

— Se spune că soţia cavalerului era blondă, ca soarele strălucitor. Cum sunt doamna şi copii dumneavoastră, adăugă ea, privind la Kit. Sunteţi depăşit ca număr de persoanele bălane, continuă ea surâzând.

— Poate că următorul va avea coloritul meu, zise Kit cu un rântet adresat Angelei. Ea se făcu roşie ca focul. Fitz privi repede la mama lui şi la Kit, iar May spuse:

— Mai vleau calamele, punând astfel capăt unei situaţii potenţial stânjenitoare.

Mai târziu, în seara aceea însă, când Kit se duse la etaj să satisfacă a cincea cerere a lui May de a bea apă, Fitz îi spuse mamei lui pe când stăteau în micul salon ce dădea spre pajiştea dinspre est:

— Ar trebui să te gândeşti să divorţezi de Brook.

Pe moment, Angela rămase uluită de comentariu fiului ei.

— Nu e atât de simplu, rosti ea ambiguu. N-avea niciun rost să-l alarmeze pe Fitz care n-avea puterea de a schimba comportarea tatălui său.

— Unii oameni divorţează.

— Este o posibilitate, răspunse ea evaziv. Brook îi ameninţase pe copii, pe ea şi pe Bertie, dacă ea ar fi cerut divorţul, deci o astfel de abordare constituia în mintea ei o modalitate cu şanse foarte mici de reuşită. Trebuia să apere prea multă lume de violenţa soţului ei şi dorinţa lui de răzbunare.

— Dacă ai face-o., n-am mai fi nevoiţi să-l vedem niciodată, declară Fitz.

— Ce gând plăcut, nu-i aşa? zise Angela.

— Îţi place Kit, aşa este?

— Foarte mult…

— Ştiu că şi el te place pe tine.

— Te ocupi de peţit? îl tachină Angela.

— Nu te-ar răni ca de Grey. Un scurt moment de tăcere cuprinse camera pe când amândoi rememorau amintirile chinuitoare.

— Nu, nu mi-ar face niciodată aşa ceva, răspunse Angela cu blândeţe, deşi sufletul îi fu cuprins de o undă de melancolie când se gândi la durerea pe care ar trebui s-o suporte dacă ar părăsi-o vreodată Kit, după cum, probabil, se va întâmpla. Nu putea rămâne în Anglia la infinit.

Şi nici ea nu putea divorţa aşa uşor, în ciuda speranţelor fiului ei.

În următoarele zile, gândurile neplăcute fură lăsate deoparte şi micul grup îşi continuă existenţa fericită la Caston. Kit aranjă să-i fie trimişi de la Londra poneii şi echipamentul de polo şi, împreună cu Fitz, petrecea dimineţile antrenându-se pe păşunea de lângă Stone House.

Kit îl iniţie pe Fitz în tacticile de bază şi improvizară un teren cu porţi, astfel încât acesta să poată învăţa care era relaţia dintre spaţiu şi viteza necesară, mărimea forţei ce trebuia aplicată crosei ca să poată trimite mingea de-a platul câmpului, precum şi întoarcerile bruşte care, pentru un jucător, constituiau o condiţie a obţinerii succesului.

Rând pe rând, traversară pajiştea în sus şi-n jos, uneori încet, de parcă executau nişte mişcări leneşe de balet oprindu-se şi analizând fiecare mişcare, alteori galopând în forţă chiuind şi strigând cuprinşi de o bună dispoziţie debordantă.

Era un răstimp de adâncă mulţumire pentru Angela, care îl privea pe fiul ei bucurându-se de prietenia bărbatului pe care-l iubea, şi deseori stătea împreună cu

May pe veranda de la Stone House urmărind activitatea de pe terenul de polo. Cei doi bărbaţi li se alăturau pentru masa de prânz şi după aceea li se dădea liber servitorilor şi rămâneau singuri în căsuţă.

Kit prefera să mănânce în bucătărie aşa încât May să le poată pregăti ceaiul, o ocupaţie care-o făcea nespus de mândră. Număra cu grijă linguriţele de ceai punându-le în ceaşcă şi accepta ajutorul celor mari numai când trebuia ridicat ceainicul cu apă fierbinte. Ştia exact să citească pe ceas durata de cinci minute, radia când turna ceai în ceaşca fiecăruia, şi nimeni nu întreba: „Apte sau amâie?” cu mai mult farmec ca ea.

De asemenea, Fitz deveni mai sigur pe sine sub îndrumarea caldă a lui Kit, viaţa lui de până atunci fiind lipsită de prezenţa unui model masculin. Zâmbea şi râdea mai mult şi putea chiar să glumească despre logodna pe care abia o evitase cu o veselie care era complet diferită de panica pe care o resimţise când părăsise Anglia în iulie.

— Obişnuieşte-te, îl tachină Kit. Vei avea de evitat o mulţime de femei care te vor urmări, până când o vei găsi în cele din urmă pe cea pe care o vei iubi.

Şi îi zâmbi Angelei cu atâta afecţiune, încât ea îl iertă pentru toate femeile din trecutul său.

— Cu femeile mă pot descurca, spuse Fitz cu un zâmbet slab. De Grey este cel care mă îngrozeşte. Sprâncenele lui se apropiară – o reacţie obişnuită la auzul numelui tatălui său.

— Mama ta şi cu mine ne vom ocupa de el, spuse Kit calm. Eşti mult prea tânăr pentru căsătorie. Băiatul se relaxă vizibil, prezenţa lui Kit dându-i un sentiment puternic de siguranţă.

După masa de prânz, Angela şi May se duseră la etaj pentru somnul de după-amiază al fetiţei şi, în timp ce mâncară ce mai rămăsese din desert, discutară despre

anul şcolar care avea să înceapă curând, Făcură schimb de anecdote despre colegi şi profesori şi despre farsele copilăreşti, care nu difereau prea mult de cele ale generaţiei lui Kit. Acesta întrebă:

— Ai suficienţi bani de cheltuială? Din câte mi-aduc aminte ai mei se terminau cu mult înaintea sfârşitului trimestrului.

— Maman e generoasă, răspunse Fitz. Administratorii îmi realimentează contul când suma scade prea mult.

— Mama mea credea că e mai bine să mă învăţ cu un mod de trai frugal. (El zâmbi şi adăugă.) Atunci am învăţat să joc cărţi.

— Puteţi să-mi arătaţi cum să amestec cărţile în felul în care aţi făcut-o noaptea trecută?

— E nevoie de ceva practică. O să-ţi arăt şi cum să urmăreşti cărţile oponentului. Asta e şi mai folositor. M-a învăţat un vechi jucător din Rio.

— Aţi fost peste tot, nu-i aşa? întrebă Fitz suspinând melancolic.

— Aproape… deşi sunt locuri pe care nu le-aş recomanda să fie vizitate a doua oară. Cum stătea întins în scaunul său, Kit semăna cu un nobil de ţară, în haina de tweed şi pantaloni de călărie, care nu avea nimic în comun cu locurile periculoase de care îşi amintise pe moment.

— Luaţi-mă cu dumneavoastră câteodată, îl rugă Fitz cu ochii luminaţi de speranţă.

— O să vă iau pe toţi cu mine, imediat ce mama voastră se va hotărî să ignore regulile sociale care-o ţin prizonieră.

— O dată l-am văzut bătând-o pe mama, zise Fitz liniştit, afirmaţia lui fiind în discordanţă cu tonul cu care o spusese, însă nevoia de a-şi exprima sentimentele se simţea în tremurul vocii lui. A ridicat-o şi a aruncat-o prin

cameră, într-un minut era în picioare şi-n următorul era trântită pe podea. Maman mi-a zis să plec. Ar fi trebuit să rămân s-o ajut, adăugă el cu chipul contorsionat de durere.

— Nu te învinovăţi singur, murmură Kit întinzându-se peste masă ca să atingă mâna cu încheieturile albite a lui Fitz, apăsată pe faţa de masă. Vina este doar a lui de Grey, a nimănui altcuiva.

— Ar fi trebuit să-i sar în ajutor, repetă în şoaptă băiatul privind în jos.

— Erai doar un copil, rosti Kit cu blândeţe. Mama ta nu voia să fii şi tu lovit.

— Îl urăsc, şopti Fitz.

— Noi doi o putem proteja pe mama ta acum. O să fie în siguranţă.

Fitz îşi ridică privirea şi întâlni ochii limpezi ai lui Kit.

— Mă bucur că sunteţi aici.

Fitz mai rămase o săptămână înainte de a pleca să-şi întâlnească nişte prieteni pentru a face o excursie pe jos în Lake Country. O ultimă mică escapadă înainte de începerea anului şcolar.

— L-a plăcut de tine, zise Angela după ce plecă el. A afirmat că eşti exact ce-mi trebuie.

— E un copil receptiv, murmură Kit, zâmbindu-i peste masa pe care era aşezat micul dejun. Seamănă foarte mult cu tine, adăugă el, aşa încât, fireşte că mi-a plăcut de el.

— Are înfăţişarea celor din familia Lawton, nu crezi?

— Absolut. E chipeş, bine crescut şi ce-i mai important, e un marinar priceput, spuse Kit rânjind. L-ai educat bine, maman.

— Mulţi ani el a fost tot ce-am avut, spuse Angela liniştit.

— Acum mă ai şi pe mine, susţinu Kit cu acea caldă sinceritate care-o făcea să înflorească. Şi fiindcă vorbim de acest ataşament plin de iubire, mi-ar plăcea să vii la

Londra cu mine. Am două întâlniri pe care nu le pot evita.

— Nu ştiu, se eschivă ea. S-ar putea să nu fie un lucru înţelept. Ar putea să ne vadă cineva.

— Stai în apartamentul meu. Acolo vei fi în siguranţă. Trebuie să-mi întâlnesc bancherul în legătură cu nişte transporturi care vin din China. Durează o zi, poate două, şi apoi ne vom reîntoarce la Caston.

— M-aş putea opri pe la magazinul meu din Bond Street să văd dacă managerului îi mai trebuie lucruri noi de la şcoala de brodat din Caston.

Magazinul Angelei era specializat în trusouri şi, având în vedere multiplele ei cunoştinţe din cercul aristocraţiei, îndemânarea fetelor de la şcoala de brodat era foarte mult apreciată şi solicitată. Ca şi în cazul colegiului de agricultură, fusese criticată că iniţiase o afacere. Comerţul era considerat de prietenii ei ca având un statut inferior poziţiei lor sociale, dar cum Angela era o fire practică, considera şansa de a oferi de lucru arendaşilor ei mai importantă decât restricţiile sociale.

— Atunci, rămâne stabilit. Putem pleca mâine?

— Numai pentru două zile. Nu vreau s-o las prea mult singură pe May.

— Două zile, promise el.

CAPITOLUL 18

Când sosiră în apartamentul lui Kit din St. James în ziua următoare, valetul îi întâmpină cu o reverenţă neobişnuită. Pentru o clipă, Kit se întrebă dacă nu cumva Whitfield a devenit brusc pios şi avea obiecţii în legătură cu prezenţa Angelei dar, luând în considerare că el avusese grijă de locuinţa din Londra a stăpânului său de mulţi ani într-o atmosferă de conduită complet contrară regulilor, Kit se îndoia de acest lucru. Tocmai voia să-l întrebe care era motivul comportării lui ciudate, când Whitfield

murmură în timp ce-l ajuta să-şi scoată haina:

— Domnişoara Saskia e aici, sir. Kit ezită la aflarea noutăţilor neaşteptate.

Crezuse că toate femeile plecaseră cu mult timp în urmă.

— Vazele astea sunt asemănătoare cu cele din sufrageria de la Caston, tocmai spunea Angela, admirând vasele Ming de pe masa din vestibul.

— Ia-le şi pe astea când plecăm, propuse Kit, însă mintea lui raţiona rapid, întrucât un potenţial conflict era iminent.

Poate chiar exploziv, reflectă el neliniştit, auzind clar sunetul unor tocuri înalte pocnind pe parchet.

— Whitfield, nu pot găsi registrul acela în biroul lui Kit. Îi trebuie lui Johnson pentru… Uimită şi dezamăgită, Saskia se opri brusc la vederea lui Kit şi a Angelei. Ultimul lucru pe care-l auzise fusese intenţia lui Kit de a sta la Caston câtva timp.

— Tocmai m-am întors după registrul Pearl River, preciză ea cu o voce şovăitoare şi încordată. Managerul depozitului… are nevoie de el. Whitfield, adu-mi pelerina.

— Nu-i nevoie, Whitfiled, murmură Kit.

Prietenia lui cu Saskia dura de multă vreme şi timiditatea ei îl deranja.

— Angela, rosti el aducând-o în faţă şi sperând ca ea să fie într-o stare de spirit înţelegătoare, permite-mi să ţi-o prezint pe Saskia Vanderwall. Saskia, ea este Angela de Grey. *Ce mică e*. Gândi Saskia privind-o pe femeia minionă de lângă Kit.

— Încântată de cunoştinţă, contesă, zise ea cu uşurinţă, simţindu-se deodată foarte înaltă şi în plus. Scuzaţi-mă de deranj.

— Bună ziua, domnişoară Vanderwall, replică Angela cordială, surprinsă de graţia femeii, dar nu şi de

frumuseţea ei. Nu deranjaţi câtuşi de puţin. Sunt sigură că şi pe Kit îl interesează registrul. N-ai venit în oraş ca să-ţi supraveghezi afacerile? adăugă ea, zâmbindu-i.

— Da, mulţumesc, spuse el. Încet, simţindu-se uşurat de reacţia amicală a Angelei. Whitfield, vom servi ceaiul şi băuturile în birou. Veniţi, doamnelor, continuă el, luând-o pe Angela de mână şi zâmbindu-i Saskiei.

Apartamentul era mare, cu camere înalte, decorate după gustul unui celibatar în tonuri palide de albastru, cafeniu şi verde, cu scaune şi sofale tapiţate cu catifea şi piele. Pe pereţi atârnau stampe şi picturi cu peisaje marine.

Trecură prin camerele de primire şi apoi, traversând holul, ajunseră într-un birou spaţios aflat în partea din spate a casei care dădea spre o grădină însufleţită de culorile crizantemelor de toamnă.

După ce o instală pe Angela, Kit trecu să-i arate Saskiei volumul legat în piele, aşezat cu grijă într-un sertar de jos al biroului, şi imediat se cufundară într-o discuţie îndelungată despre marfa ce trebuia descărcată la depozitul din Chelsea. *E uluitoare*, gândi Angela, studiind-o pe Saskia în timp ce aceasta îi arăta lui Kit diverse articole din paginile registrului: înaltă, zveltă, cu ochi imenşi de culoare închisă şi osatură splendidă. Rochia ei de lână de culoarea afinelor era în mod evident de la o casă de modă, iar părul auriu îi era coafat după ultimul stil. Saskia era la fel de elegantă pe cât de bine se pricepea la transportul naval de mărfuri, din câte reieşea din conversaţia lor. Rapida trecere în revistă a preţurilor, cantităţilor de marfă şi a taxelor vamale era, în aceeaşi măsură, esoterică şi făcută cu profesionalism.

De câtă vreme îl cunoştea oare? se întrebă Angela, legătura dintre ei fiind în mod vădit, armonioasă. Când începea să spună ceva, Kit termina fraza. Dacă el aborda

un subiect, ea dădea din cap în semn de aprobare de-a lungul întregii lui expuneri. Odată, Kit râse, iar Saskia zâmbi şi spuse ceva într-o limbă pe care Angela nu o recunoscu; chineză, probabil.

Câteva momente mai târziu, însă, când majordomul aduse tava cu ceai, Kit întrerupse imediat discuţia şi veni să se aşeze lângă Angela pe mica sofa tapiţată cu piele verde, cuprinzând-o pe după umeri cu braţul în faţa servitorului şi a Saskiei.

— Iartă-ne iubito, spuse el zâmbindu-i de parcă ar fi descoperit din nou c-o iubeşte. Eram îngrijorat de transportul ăsta, dar totul este în regulă.

— Mulţumită lui Johnson, observă Saskia, întinzându-se într-un fotoliu masiv cu lipsa de formalitate a cuiva familiarizat cu apartamentul.

— Şi ţie, în acelaşi timp, afirmă Kit. Aminteşte-ţi să-ţi iei o gratificaţie pentru sculpturile Tang pe care m-ai determinat să le aduc de la Shaanxi. Saskia are fler pentru piesele de artă, adăugă el întorcându-se către Angela. E foarte pricepută.

Cum are fler şi pentru bărbaţii chipeşi, gândi Angela, dar se simţea curios de binevoitoare faţă de fermecătoarea femeie care-l cunoscuse pe Kit cu mult timp înainte de al cunoaşte ea. Saskia îl părăsea la cererea lui în faţa rivalei ei, mai degrabă cu compasiune decât cu gelozie. Băură ceai şi apoi şampanie, vorbind despre îmbunătăţirile care i se aduceau lui Desiree şi de îndeletnicirile lor de la Caston. Saskia plănuia să se stabilească la Paris şi discutară îndelung despre cartiere şi apartamente convenabile. Apoi, privindu-şi ceasul, Kit îi spuse Angelei:

— Ar trebui să-l văd pe Chambres înainte să se închidă banca. Te-ai supăra dacă aş lipsi puţin timp? Ea spuse că nu, că înţelegea situaţia. Kit o sărută afectuos şi se ridică să plece. Saskia se ridică şi ea, punându-şi jos

paharul.

— Rămâi, te rog, dacă vrei, îi spuse Angela. Dacă mai ai treabă de făcut aici, o să găsesc eu ceva cu care să-mi treacă timpul.

— Ai putea să verifici facturile acelea după numerele date de Johnson, Saskia, propuse Kit. Dacă vrei, desigur, adăugă politicos, manifestând prudenţă faţă de sentimentele celor două femei.

— Dacă nu te superi, aş mai sta puţin, răspunse Saskia. N-am găsit înregistrarea baloturilor de mătase thailandeză şi totuşi, îmi amintesc că le-am văzut undeva.

— Grozav, am plecat. La revedere, iubito. Cere-i lui Whitfield orice doreşti. Mulţumesc, din nou, Saskia. Şi făcând cu mâna, ieşi din cameră.

Când Saskia se îndreptă spre birou, Angela o întrebă:

— Îl iubeşti?

— Nu aşa cum îl iubeşti tu.

— Cum adică? întrebă Angela şi mai blând, răspunsul Saskiei fiind inexpresiv şi ca atare, uşor enervant.

— Tu îl iubeşti prea mult. Stând în spatele biroului îşi propti vârfurile degetelor pe suprafaţa îmbrăcată în piele şi adăugă pe un ton plin de simpatie:

— Şi el te iubeşte în acelaşi fel, nu trebuie să te alarmezi.

— Nu mă pot abţine, deşi aş vrea să fiu în stare.

— Poţi să faci orice, dacă vrei cu adevărat, contesă, dar înţeleg… zise ea ambiguu, nefiind sigură dacă vrea să fie confesoarea iubirii adevărate a lui Kit.

— De câtă vreme îl cunoşti? se interesă Angela. Scuză-mă că te întreb dar ştiu puţine despre el, în afara unor lucruri de suprafaţă îşi mai dorea, cu o oarecare teamă, să afle despre legătura lor.

— L-am întâlnit pe Kit cu cinci ani în urmă în Java, răspunse Saskia pe un ton măsurat, atentă să nu dezvăluie

prea multe. M-a salvat de ucigaşii pe care-i angajase soţul meu ca să mă omoare. Suntem prieteni foarte buni.

— Dar aţi fost mai mult decât prieteni, concluzionă Angela calmă.

— Am fost până te-a întâlnit pe tine. Apoi, am fost scoase toate la pensie, remarcă ea cu un zâmbet slab.

— Am sentimentul ciudat că ar trebui să spun că-mi pare rău, când de fapt nu-mi pare câtuşi de puţin.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti. A fost hotărârea lui Kit – care sunt sigură că n-a fost făcută fără o analiză serioasă. În plus, toate am stat cu el pentru că aşa am dorit. Ne-a făcut foarte bogate pe toate, ceea ce în lumea asta constituie un avantaj de netăgăduit, după cum bine ştii, adăugă Saskia netulburată. Sper că va ieşi un lucru bun de aici.

— De ce spui asta? Cuvintele cumpătate ale Saskiei păreau să aibă o nuanţă profetică neliniştitoare.

— Pentru că va cere totul de la tine, atât de mult te iubeşte şi sunt sigură că Angela de Grey îi poate da tot ce vrea.

— Poate că voi reuşi, răspunse Angela, dar tonul şovăielnic contrazicea calmul vorbelor sale.

— Atunci totul o să fie perfect, răspunse Saskia trecând cu vederea sensul vorbelor Angelei, şi o să fiu fericită pentru el, fiindcă îl iubesc, deşi nu cu atâta disperare ca tine. (îşi plimbă uşor degetele pe suprafaţa biroului şi apoi zâmbi vag.) Şederea mea în Java mi-a luat o parte din inimă. N-am ştiut că se poate întâmpla aşa ceva, dar aşa este.

— Îmi pare rău. Soţii pot fi uneori greu de suportat.

— Chiar periculoşi…

— Da, şi asta.

— Am făcut o mică ancheta despre soţul tău, când s-a decis Kit să ne pensioneze, spuse Saskia, şi vocea îi deveni

brusc serioasă. Îm locul tău mi-aş supraveghea spatele. Angela clătină din cap.

— Nu vreau să mă gândesc la asta.

— S-ar putea să fii nevoită în cele din urmă. Ea suspină.

— Ştiu.

— Kit e foarte priceput. Nimeni altcineva n-ar fi supravieţuit în Macao în zilele când a fost acolo, sau în Marea Chinei de Sud fără cicatrici de pe urma luptelor.

— Vai, te rog, zise Angela nervoasă, nu mai pomeni niciodată de lucrurile astea.

— Sunt sigură că nu se va ajunge la aşa ceva, rosti Saskia prietenoasă.

— Ce morbidă a devenit conversaţia asta, spuse Angela cu un zâmbet mic. Lucrurile sunt mult mai puţin complicate la Caston.

— Ce bine pentru tine. Aţi navigat? Discuţia luă apoi o turnură mai plăcută şi mai puţin personală, când cele două femei începură să vorbească despre dragostea lor pentru mare. Kit o convinse pe Angela să ia cina în oraş în seara aceea. Rezervase un salon separat la „Kettner”. Nu-i văzu nimeni intrând, dar tânăra marchiză de Berwick, ce aştepta să-i fie adusă trăsura, îi zări când plecară.

De abia aştepta să-i povestească Oliviei, a doua zi dimineaţa.

Îi telefonă atât de devreme încât camerista Oliviei ezită să-şi trezească stăpâna.

— Trezeşte-o! ţipă Gace Albright. În momentul ăsta!

— L-a înhăţat, se văită marchiza când Olivia, ameţită, răspunse la telefon, l-am văzut seara trecută la „Kettner”. El era aşa de superb şi ea, ei bine, ştii că arată întotdeauna uluitor şi el tocmai o urca în trăsură, iar mie, pur şi simplu, mi-a venit să ţip.

— Sfinte Dumnezeule, cât e ceasul? Şi despre cine

dracu' vorbeşti, Grace?

— Cui îi pasă cât e ceasul? răspunse marchiza cu amărăciune. Femeia aia l-a prins în cursă exact după cum spuneau c-o va face şi nu e drept pentru că mai are o mie de amanţi…

— Angela, spuse Olivia încet, recunoscând descrierea şi trezindu-se dintr-odată pe deplin. Nu-mi spune că era cu Kit, zise ea scurt.

— Ba fireşte că era. Nu pune ea mâna pe toţi bărbaţii din lume? Nu s-a învârtit Bertie ani întregi în jurul ei ca un căţeluş? replică marchiza înfierbântată.

— Eşti sigură că era Kit? Spune-mi ce-ai văzut, ordonă Olivia cu asprime în glas.

— Sunt sigură, Olivia, spuse ea sec. Crezi că te sunam la opt dimineaţa, dacă nu eram? Cine-ar putea să-l confunde pe Kit Braddock? spuse ea indignată. Arăta atât de fermecător, atât de viril, încât îmi venea să plâng, mai ales că după aceea a trebuit să stau lângă Sidney, căruia i-e frică de arme, de cai şi de mii de alte lucruri. E al naibii, de supărător, continuă ea exasperată, să-i vezi împreună şi Kit, practic o ducea pe sus pe Angela la trăsură; era atât de îndatoritor! Cum îi reuşeşte ei figura asta? (Vocea marchizei se ridicase, devenind aproape isterică.) E cu cincisprezece ani mai mare ca mine; e mai în vârstă ca el.

— Probabil c-au avut o cameră separată. Olivia găsea că n-avea niciun rost să discute despre farmecul Angelei.

— Îmi imaginez că aşa au făcut. Sunt sigură că aveau nevoie de o cameră separată.

— Lawton House e închisă, declară Olivia mai puţin interesată de activităţile lor sexuale, care erau un lucru cert, decât de posibilitatea de a zădărnici legătura Angelei cu Kit. Probabil că stă cu el.

— N-am putea să-i facem o vizită? Aş folosi orice pretext ca să-l văd.

— N-ar fi acasă pentru noi, chiar dacă ne-am duce. Lasă-mă să mă gândesc puţin.

— Nu vreau să-l aibă, Olivia! se jelui Grace. Când bărbaţii se îndrăgostesc de Angela, nu mai văd pe nimeni altcineva în faţa ochilor.

— Brook e în oraş?

— Sidney a pomenit ieri despre el. A fost aici; Sidney spunea ceva despre un acces de furie al lui Brook, de la club din timpul unei mese… sau poate era în timpul unei ture la jocul de cărţi. Nu prea eram atentă, Sidney e aşa de plicticos.

— N-a fost văduva contesă de Grey cu fetele alea şterse ale ei la dineul dat ieri de Agnes? întrebă Olivia. Dacă ar şti de noul cavaler al Angelei, i-ar spune lui Brook. Ştii, de la povestea cu Joe Manton, Brook a devenit foarte ciudat… sau poate aşa a fost întotdeauna, conchise ea. În orice caz, mă îndoiesc că domnul Braddock ar fi interesat de o altercaţie serioasă cu un soţ furios.

— Ce deşteaptă eşti Olivia, gânguri Grace veselă. Apoi, săracul Kit va cea nevoie de consolare şi-i vom putea arăta simpatia noastră. Nu te trece un fior doar gândindute la el?

Ceea ce simţea Olivia când se gândea la Kit nu putea fi satisfăcut decât de un bărbat sau prin masturbare; trecuse de mult de faza fiorilor adolescentini. În plus, se gândise deseori la Kit de când fusese la castelul Morton, amintirea înclinaţiei lui spre raporturile sexuale sălbatice fiind pur şi simplu ameţitoare.

— Are un farmec deosebit, încuviinţă Olivia pe un ton potolit. Acum ce-ar fi să mă îmbrac, tu să vii să mă iei şi să-i facem o vizită contesei de Grey care e îndreptăţită să afle.

Văduva contesă de Grey se arătă amabilă când Olivia şi Grace sosiră într-o vizită având aparent de-a face cu

operele de caritate. Cele două fete ale ei fură mai puţin binevoitoare; n-aveau nimic din farmecul sau din înfăţişarea mamei lor, semănând în schimb cu tatăl lor.

Doamnele vorbiră mai întâi despre vreme, toate fiind de acord că toamna era neobişnuit de blândă. Văduva turnă ceaiul cu manierele rafinate ale unei epoci mult mai decente, în timp ce fetele ei schimbau priviri întrebătoare. Erau suspicioase faţă de orice cauză sprijinită de ducesa de Lexford, iar aceasta şi caritatea formau în mod evident o alăturare atât de neinspirată încât se întrebau ce anume motiva vizita ei.

În continuare, se discută despre picturile în expoziţia Academiei Regale şi toate deplânseră recentul deces al lordului Leighton. Când, în cele din urmă, veni vorba despre opera de caritate, aceasta se referea la un spital care avea nevoie de fonduri pentru construirea unei noi aripi şi după cum se aşteptau cele două surori, detaliile date de Olivia erau destul de vagi. Totuşi, văduva promise să facă o donaţie pentru susţinerea proiectului şi între persoanele prezente avu loc un schimb de zâmbete.

— Aţi mai văzut-o pe Angela în ultima vreme, întreabă Olivia ca din întâmplare, acceptând a doua ceaşcă de ceai cu un zâmbet cordial.

— Nu, de când am văzut-o la puţină vreme după ziua de naştere a mamei, în iulie, răspunse sora cea mare, Gwendolin. E ocupată cu construcţiile şi şcolile de la Caston. Tonul ei nu prea sugera că ar fi fost de acord.

— Ea şi cu Brook cu greu se pot purta civilizat, unul cu celălalt, interveni sora ei mai mică, cu o notă caustică în voce. Vizita ei la castelul de Grey a întors totul cu susul în jos. Şi-a Adus până şi avocatul cu ea, de parcă ar fi avut nevoie de sfatul unui jurist ca să intre în casa soţului ei.

— Destul, fetelor, le admonestă mama lor, ca şi cum ar fi fost nişte tinere necoapte şi nu nişte matroane de

patruzeci de ani având proprii lor copii. Angela şi Brook au găsit cu cale să nu se înţeleagă, şi asta nu este treaba noastră.

Conştientă de imoralitatea fiului său, văduva simpatizase întotdeauna cu nora sa, deşi era incapabilă să-i ofere altceva decât un sprijin tacit. Răposatul conte fusese şi el un bărbat cu un temperament violent.

— Am văzut-o ieri seară pe Angela la „Kettner", exclamă Grace, nemaifiind în stare să se abţină mai mult.

Ce drăguţ. Am auzit că bucătarul lor şef este excelent, spuse amabilă soacra Angelei. Aruncându-i o rapidă privire ameninţătoare impulsivei marchize care nu avusese destul bun-simţ să pregătească cum se cuvine terenul pentru destăinuirea lor, Olivia comentă pe un ton jenat, extrem de convenabil pentru scopul ei:

— Din păcate, era în compania domului Braddock… acel american bogat care are un harem la bordul iahtului său şi care mi-e teamă că a reprezentat o escortă de un gust mai mult decât îndoielnic.

— Nu este un prieten apropiat al prinţului? întrebă văduva.

— Maman, cum poţi să-i iei mereu apărarea? protestă fiica ei cea mare, cu gura strânsă într-o expresie severă de dezaprobare. Bărbatul ăsta are un harem.

— Îţi mulţumesc că te-ai abţinut să mă doeneşti, spuse mama ei liniştită. Soţii voştri s-au dus în Scoţia la vânătoare? le întrebă ea curtenitoare pe Olivia şi Grace. Se pare că majoritatea bărbaţilor au părăsit Londra.

— Archie n-a mai vânat de ani întregi, răspunse politicoasă Olivia, înţelegând că discuţia despre Angela fusese închisă, şi dându-şi seama în acelaşi timp că văduva era un avocat devotat al nurorii sale. Mi-e teamă că e prea bătrân pentru asta.

— Ce ruşine, când tu eşti atât de tânără şi plină de

viaţă, remarcă văduva amabilă, zâmbind cu condescendenţă.

Toată lumea cunoştea înclinaţia Oliviei pentru bărbaţii tineri.

— Mi-aş dori ca Sidney să meargă la vânătoare, declară marchiza frământându-se.

— Poate c-ar trebui să te apuci tu de sportul ăsta, sugeră văduva, zâmbindu-i tinerei fete care se căsătorise cu un bărbat ce nu avea alt merit decât averea lui, fapt des întâlnit în cadrul clasei lor sociale. Poţi întâlni atâtea persoane interesante la vânătoare... Angela vânează cu ogari toată iarna şi găseşte multă satisfacţie în ocupaţia asta.

Răposatul conte dezaprobase mereu faptul că Angela vâna, găsind că nu era o ocupaţie potrivită unei doamne; văduva însă o găsea minunat de independentă.

— Brook e la vânătoare? întrebă Olivia, hotărâtă să arunce seminţele nemulţumirii în altă parte, de vreme ce văduva se dovedea a fi un teren nefertil pentru planurile ei.

— Da, de-abia a plecat; şi lui îi place să împuşte animalele, spuse mama lui, cu o expresie neutră. Pot să vă mai ofer nişte ceai?

Grace se agita ca o şcolăriţă şi Olivia se întreba cum credea ea c-o să-i atragă atenţia lui Kit, fiind atât de lipsită de rafinament, dar, cel puţin, fata îi dădu ocazia să plece.

— Mi-e teamă că Grace ne-a făcut un plan cam încărcat de activităţi pe ziua de astăzi. Trebuie să mai vizităm, şi alte persoane pentru misiunea noastră de caritate. Vă mulţumesc foarte mult pentru contribuţia dumneavoastră şi transmiteţi toate cele bune familiei.

— A început iar, Maman, explodă Gwendolin în momentul în care plecară musafirele lor. Femeia asta n-are nicio ruşine? înţeleg de ce o dispreţuieşte Brook. Nu e

câtuşi de puţin discretă.

— Luând în considerare că voi n-o vedeţi niciodată pe Angela, nu înţeleg de ce vă priveşte ce face ea. Cât despre Brook, ignoraţi foarte multe aspecte ale vieţii lui. Angela are tot dreptul să procedeze aşa.

— Are dreptul să-şi ia amanţi fără a fi pedepsită? se consideră fiica ei Beatrice îndreptăţită să întrebe.

— Are dreptul la mai mult decât atât, răspunse mama lor calmă. Nu ştiţi nimic despre căsătoria lor. Subiectul este închis.

Dar cele două surori îi scriseră fratelui lor, povestindu-i despre apariţia Angelei la „Kettner" cu Kit Braddock şi, când masacrarea potârnichilor luă sfârşit în Scoţia, el porni spre sud, către Caston, ca să-şi vadă soţia şi fiica.

Aştepta întâlnirea cu speranţe renăscute. Era ca şi cum ceva modificase pentru totdeauna relaţiile dintre ei de când o bătuse pe Angela în urma indiscreţiilor lăudăroase ale lui Joe Manton. Se gândise deseori cu plăcere la noaptea aceea şi la teroarea care pusese stăpânire pe ea. N-o mai văzuse pe Angela atât de supusă până atunci fusese o moştenitoare dictatorială, o femeie independentă de o mare frumuseţe, cu o prezenţă fermecătoare chiar şi la vârsta de şaptesprezece ani. După ce o răsfăţase la extrem, bătrânul viconte făcuse greşeala să-i lase averea nepoatei sale, după cum spusese mereu tatăl lui. Iar el era de acord.

Brook se întrebă dacă Angela avea să ţipe din nou în cazul în care o va bate. Ultima oară n-o făcuse decât la sfârşit. Violenţa îl excitase, aşa cum se întâmpla întotdeauna, frica şi suspinele ei incitându-i poftele la culme şi-şi aflase plăcerea în ea, cum de altfel era şi dreptul lui de soţ. Poate ar fi trebuit s-o bată cu ani în urmă şi atunci nu l-ar mai fi tratat cu atâta dispreţ.

Era o posibilitate plăcută la care să se gândească.

La un nivel mai prozaic, însă, excursia lui la Caston servea altui scop. Datoriile lui la joc ajunseseră din nou la punctul în care nu se mai putea duce la administratorii averii sale după fonduri. Deşi conţii de Grey erau de viţă veche şi nobilă, nu avuseseră avantajul de a poseda terenuri bogate în cărbune sau fier şi nici strămoşii lui nu avuseseră prevederea de a se căsători cu moştenitoare bogate de la oraş, cum fusese cazul Angelei, care aduceau odată cu averea lor posesiuni profitabile cum erau construcţiile sau terenurile din Londra. Căsătoria lui cu Angela fusese de fapt un miloc de revitalizare a veniturilor băneşti ale familiei de Grey.

Ar putea să-mi dea o parte din rezervele ei de bani ca să-mi plătesc datoriile, gândi el ranchiunos, simţindu-se totdeauna insultat că ea îşi păstra controlul asupra propriei averi. Dat fiind că era soţia sa, averea ei ar fi trebuit să-i aparţină lui. Brook Greville sosi la Caston două zile mai târziu şi, interogându-i pe servitori de cum intră în casă, o găsi pe Angela în camera copiilor citindu-i lui May.

— Ce tablou încântător la întoarcerea acasă! spuse contele sarcastic, sprijinindu-se de cadrul uşii, mânat de intenţii răuvoitoare şi afişând o comportare grosolană.

La vederea tatălui său, May, care stătea în poala Angelei, îşi aruncă braţele în jurul taliei mamei ei şi se agăţă strâns de ea.

— Vrei ceva? întrebă ea pe un ton glacial. Angela îşi păstră cu efort vocea calmă deoarece el o privea cu lăcomie.

— Oare nu pot veni pur şi simplu în vizită? în loc să-i răspundă, Angela se întoarse spre cealaltă uşă care dădea în cameră şi strigă:

— Bergie!

— Îţi seamănă tot mai mult pe zi ce trece, Angela

observă soţul ei dispreţuitor. O înveţi cum să devină şi ea o moştenitoare bogată?

— Avem doi copii, Brook. Fitz va avea şi el jumătate din averea mea.

— Şi el îţi seamănă foarte mult, draga mea. Cum reuşeşti?

— Comportându-mă ca un părinte normal. Oh, aici erai, Bergie, spuse ea simţindu-se cuprinsă de uşurare, nevoia de a o protea pe May având prioritate în mintea ei. May va merge la plimbare acum. L-ai puloverul, în caz că se face răcoare.

— Vino încoace, May. Lasă-l pe papa să te ia în braţe, rosti Brook încet, bătând cu palma pe picior de parcă ar fi chemat un câine.

Privindu-l cu precauţie, May se agăţă şi mai strâns de mama ei.

Desprinzându-se de uşă, contele înaintă în Cameră. Ochii îi luceau ciudat.

— Sunt tatăl tău, copil idiot, declară el mânios, şi aplecându-se, o smulse pe May din braţele Angelei.

May urlă, zvârcolindu-se frenetic şi dând din mâini şi din picioare; îşi arcuia spatele opunând rezistenţă strânsorii tatălui ei şi înfricoşată fiind, ţipa ascuţit din răsputeri. Sculându-se brusc în picioare, cu inima zbătându-i-se-n piept, Angela strigă:

— Pune-o js! şi vocea îi răsuna strident în urechi. Repezindu-se spre el, îşi încleştă pumnii ca să-l lovească. Brusc, el îi dădu drumul fetiţei de parcă s-ar fi săturat de jocul acela. Angela o luă pe May în braţe ţinând-o strâns şi apoi se îndreptă spre Bergie care stătea îngrozită în uşa budoarului şi i-o dădu pe fiica ei.

— Du-o la Stone House, spuse ea calmă şi le făcu vânt afară din cameră. Să nu-i mai faci vreodată lui May aşa ceva. Să n-o mai atingi niciodată, monstrule, şi ieşi

odată din casa mea sau pun să fii aruncat afară.

— De către noul tău amant?

— De el sau de unul dintre ceilalţi amanţi ai mei, om dezgustător şi josnic ce eşti, spuse ea pusă pe harţă.

— Care alţi amanţi? întrebă o voce potolită din pragul uşii.

— E gelos, remarcă Brook insinuant, întorcându-se să-l privească pe Kit care stătea liniştit în uşă. Crede că e singurul aflat în graţiile tale, draga mea? întrebă el batjocoritor. Să-ncep oare să recit lista tuturor amanţilor ei?

— Cel puţin ei nu sunt fetiţe de opt ani, răspunse ea dispreţuitoare.

— Care a fost primul? reflectă el teatral ignorându-i dojana. Charlie Beresford? Soţia lui a fost atât de supărată încât i-a scris primului ministru, comentă contele în bătaie de joc. Din nefericire, primul ministru nu i-a prea fost de ajutor; şi el te voia.

— Angela şi cu mine, ne comparăm listele, rosti Kit domol, dar sub tonul catifelat, vocea îi era rece. Nu-mi aduc aminte ca tu să fii pe a ei, spuse el încet. Statura lui masivă umplea cadrul uşii şi cutia cu prăjituri cu frişcă pe care o adusese pentru May, mai era încă în mâna lui.

— Nu cred că te place, zise el tăios cu voce aspră, lăsând de-o parte tonul leneş şi batocoritor. Ar trebui să pleci.

— Asta înseamnă că rămâi aici mai multă vreme? De Grey era îmbrăcat în negru şi arăta încă bine la cincizeci de ani, dar avea o privire otrăvitoare, ca a unei vipere ameninţătoare.

— Cam aşa ceva, murmură Kit. Păşind în cameră, puse cutia cu prăjituri pe o masă de joc şi continuă.

— Cred că pe viitor Angela ar prefera să nu mai vii neanunţat.

— Nu vreau să te mai întorci niciodată, spuse Angela cu vocea aspră şi rece, ţinând mâinile strânse în pumni ca să le împiedice să tremure. Caston este al meu şi nu est binevenit aici.

— Pare foarte clar, de Grey, spuse Kit pe un ton moderat, interpunându-se între Angela şi soţul ei, ca s-o protejeze.

— Gwendolin mi-a scris despre tine, rosti contele tărăgănat, neluând în considerare faptul că fusese alungat, propriile lui obsesii fiind mai importante. Din câte am auzit, f… toate femeile.

— Nu pe toate. Pe sora ta, nu. Asta era o insultă clară.

— Probabil că e o schimbare pentru tine, Angela. Ăsta nu cade în prostraţie la picioarele tale, nu-i aşa?

— Şi nici nu mă bate, Brook.

— O meritai. Ostilitatea din vocea lui era tăioasă ca lama unui cuţit.

Kit se mişcă atât de repede, încât răspunsul i se opri Angelei în gât, cuvintele transformându-i-se într-un ţipăt înăbuşit. Înşfăcându-l pe Brook, Kit îl ţinu la un braţ distanţă cu picioarele atârnându-i deasupra podelei şi spuse cu o voce care arăta o siguranţă implacabilă:

— Dacă o mai atingi vreodată, de Grey, te omor. Apoi îl aruncă pe conte departe, de parcă s-ar fi uşurat de o povară nocivă. Deşi căzu greoi, de Grey se ridică imediat în picioare, iar ochii îi luceau răuvoitori şi fanatici.

— Nu poţi s-o păzeşti în fiecare secundă, zise el cu o bucurie diavolească.

— Ieşi, murmură Kit, sau te omor acum.

— O să mă mai vezi, Angela, şopti Brook întorcându-se să-i arunce o privire scurtă soţiei sale. După aceea, plecă făcând cu mâna nepăsător, ca şi când trecuse pe acolo pentru a sta prieteneşte la taifas.

Paşii săi răsunară pe culoarul etajului trei şi fluieratul său straniu, fără melodie, atârnă în aer mult timp după aceea, ca un văl rău prevestitor.

— I-a scris sora lui, spuse Angela prăbuşindu-se într-un scaun din cameră şi tremurând ca urmare a prezenţei malefice a soţului ei. Probabil că ne-a văzut cineva la Londra.

— N-ar trebui să mai ai de-a face cu el, zise Kit calm, apropiindu-se şi aşezându-se pe podea lângă ea şi atingându-i cu blândeţe mâinile pe care le ţinea încleştate în poală.

— Ştiu. E mai greu acum… fiindcă te iubesc. Mi-e mult mai teamă. Te-aş putea pierde pe tine.

— Eu nu plec nicăieri, dar ar trebui să divorţezi de el. Ce rost mai are să aştepţi?

— N-am putea vorbi despre asta mai târziu? Mintea mea e complet întoarsă pe dos. Ramificaţiile unui divorţ public şi ale unui scandal o copleşeau şi inspiră adânc încercând să-şi revină.

— Unde ai ascuns-o pe May? întrebă Kit şi zâmbi, vrând să-i dea un răgaz să analizeze toate complicaţiile situaţiei. O să piardă prăjiturile cu frişcă.

— Eşti atât de fermecător şi natural, murmură ea atingându-i uşor părul ciufulit de vânt. Ce m-aş face fără tine?

— Ai lua-o de la cap cu foştii tăi iubiţi?

— Îmi place gelozia ta şi răsunsul este nu, niciodată!

— Atunci o să-ţi dau voie să mănânci şi tu o prăjitură cu frişcă, o tachină el. Hai să mergem s-o găsim pe May.

— Am pus-o pe Bergie s-o ducă la Stone House. Brook a înspăimântat-o când a încercat s-o ia în braţe.

— O să-i distragem atenţia cu ceva caraghios, rosti Kit liniştitit, ridicându-se în picioare şi autând-o şi pe ea să se ridice. Tu duci prăjiturile, eu te duc pe tine şi o să

vorbim numai despre lucruri plăcute cum ar fi cadourile pe care le am pentru tine şi May la Stone House, continuă el întinzându-i cutia şi luând-o în braţe.

— De unde ai cumpărat cadouri? I se citea mirarea în glas.

— Din Caston Vale, răspunse el ieşind din cameră.

— Ce pot avea în Caston Vale? Micul sat avea mărfuri limitate.

— Oh, scuză-mă, complicata mea contesă, murmură el sardonic şi ochii strălucitori îi trădau veselia, dar sunt multe lucruri în Caston Vale care să prezinte interes pentru trei doamne pe care le cunosc. Va trebui doar să aştepţi şi să vezi. Am găsit şi pentru Bergie ceva.

— Deja te adoră. Acum o să te iubească pentru totdeauna.

— Asta e, în mare, ideea.

— Individ arogant ce eşti! pufni Angela agăţându-se mai strâns de el. N-am să te mai scap din vedere.

— Nici eu pe tine. După ce-l văzuse pe Brook din nou, vorbea serios. Omul era periculos. Le cumpărase la amândouă frâie noi pentru cai, din piele roşie ornamentată cu argint, cu numele lor frumos gravate pe metalul lustruit şi veste asortate din piele roşie. Le comandase cu o săptămână în urmă când văzuse lucruri asemănătoare în fereastra pielarului care făcea harnaşamente.

Mănuşile lui Bergie erau din piele de culoarea lavandei, brodate şi parfumate şi când îi mulţumi, tenul ei trecu prin zeci de nuanţe de roşu.

Mai târziu în ziua aceea, după prăjiturile cu frişcă şi ceai, după joaca în compania pisicuţelor şi mult râs şi după o cină liniştită în camera copiilor cu Peter Rabbit, amintirea vizitei contelui fu înlocuită de mult mai familiara veselie şi mulţumire a micului lor grup de familie.

Dar sentimentul de frică rămase şi Baby May readuse

din nou incidentul pe tapet pe când era dusă la culcare.

— Mi-e frică, spuse ea.

— Mama e aici, iubito, o linişti Angela. N-are de ce să-ţi fie frică.

— Blook e tău, declară cu emfază fetiţa. Nu-i spunea niciodată papa.

— Nu se mai întoarce, o linişti mama ei uitându-se la Kit care stătea trântit pe un scaun la picioarele patului.

— Sigur? întrebă ea neîncrezătoare, strângându-l şi mai tare pe Peter Rabbit în braţe.

— Sigur, răspunse Kit. Mama i-a spus să plece.

— Mulţumesc, mama, şopti May evident uşurată. Eu dolm acum.

Angela şi Kit rămaseră cu ea până când adormi.

— Va trebui să-l scoţi din viaţa ta, comentă Kit când părăsiră camera copiilor. De Grey nu e periculos numai pentru tine, ci şi pentru May şi Fitz.

— Dacă Brook n-ar avea o atitudine atât de greu de prevăzut, s-ar putea sta de vorbă cu el, replică Angela, dar l-a ameninţat pe Bertie suficient ca să-l alarmeze şi regina s-ar înfuria dacă Wales ar fi adus din nou la tribunal ca parte acuzată într-un divorţ. Totul este atât de frustrant. Cu Brook nu se poate discuta.

— Uite ce este, iubito, va trebui să rezolvi problema asta. N-o să-ţi spun ce să faci, dar de Grey este o persoană instabilă, şi un real pericol pentru voi. Gândeşte-te la asta.

— Mă voi gândi, mă gândesc… asta fac de ani întregi.

— Va trebui să te hotărăşti curând. Desiree va fi gata de plecare într-o lună.

— O lună!? şopti ea.

— Nu fi atât de îngrozită, iubito. În mod sigur o doamnă care conduce un domeniu, creşte doi copii, fondează un colegiu, participă la curse cu iahtul, vânează şi îşi găseşte timp şi ca să se bucure de câteva din

plăcerile vieţii, va mai putea lua o hotărâre. Mai ai încă patru săptămâni.

Luna trecu, frunzele începură să-şi schimbe culoarea, Fitz mai petrecu o săptămână cu ei înainte de a se duce la Cambridge şi May învăţă să citească Peter Rabitt pentru că petrecuse enorm de mult timp cu Kit şi ea îşi dorise cu disperare să ştie să citească. Nu se mai abordase niciodată tema divorţului şi Angela aproape că ajunsese să creadă că poate fi fericită şi îndrăgostită fără a face faţă problemelor insurmontabile.

Se agăţa de el ca o fată aflată la prima dragoste, dorind să-l atingă de o duzină de ori într-un ceas, iar lui îi făcea plăcere adoraţia ei şi i-o oferea pe a lui în schimb. Amândoi învăţară despre tandreţe şi devotament, despre fermecătoarea iubire, şi despre binefacerile pasiunii ca auxiliar al dorinţei, o opţiune pe care o găseau şi mai încântătoare, însoţită de dragoste. Această afecţiune preţioasă le oferi noi perspective şi deschise cele mai ascunse tainiţe ale inimilor lor.

Explozia se declanşă însă pe neaşteptate. Amândoi făcuseră prea multe presupuneri… sau poate nu suficiente.

Totul începu sub auspicii bune, într-o atmosferă romantică.

După cină, rămaseră să bea un pahar în bibliotecă. May fusese dusă la culcare şi amândoi se simţeau cuprinşi de o mulţumire deplină. Stând faţă în faţă cu Angela, Kit se cufundase adânc într-un fotoliu de piele, arătând zvelt şi fermecător în hainele de seară. Stătea cu picioarele lui lungi întinse în faţă şi o privea plin de afecţiune pe deasupra paharului de whisky.

— Nu ţi-am dat niciodată o bijuterie, spuse el.

— Mi-ai dat cu mult mai mult, murmură ea. Era atât de îndrăgostită încât o durea inima. Stând ghemuită pe sofa, cu picioarele strânse sub ea, se rezemă de braţul

acesteia şi-i zâmbi. Părul şi rochia ei luceau palid în lumina lămpilor.

— Am ceva pentru tine, zise el şi punând jos paharul, se ridică de la locul lui.

În timp ce traversa scurta distanţă până la canapea, îşi alunecă degetele în buzunarul vestei şi extrase un obiect de acolo.

— N-am crezut că am să ajung vreodată să fac asta, murmură el cu un zâmbet strâmb aşezându-se fără efort într-un genunchi. Privind la ea cu o licărire ispititoare în ochii de smarald, o întrebă tandru:

— Vrei să te căsătoreşti cu mine şi să mă faci fericit?

Luându-i mâna dreaptă din poală, îi puse un superb inel cu diamant pe cel de al patrulea deget.

— Asta ne stă în drum, observă el neglient, atingând verigheta. Deci, deocamdată… zâmbi el.

Când ea nu răspunse, o privi o clipă şi se aşeză pe covor uitându-se la ea cu o uşoară nedumerire.

— Cred că va trebui să spui ceva.

— De ce nu putem lăsa lucrurile aşa cum sunt? întrebă Angela şi vocea ei nu era mai mult decât o şoaptă.

— Deoarece, spuse el intenţionat şi cu o privire rece în ochi, nu vreau să te împart cu nimeni.

— Nu va fi nevoie.

— Orice ai spune tu, asta e situaţia, şi nu îmi place.

— Dumnezeu ştie ce va încerca să facă Brook dacă voi încerca să divorţez de el. În mod sigur, îl va implica pe Wales.

— Cui naiba îi pasă? replică el pe un ton rece, ridicându-se în picioare.

— Toate detaliile vieţii mele vor fi expuse prin ziare. Copiii mei vor suferi. Familia mea va fi umilită. Regina… vorbele i se opriră în gât sub privirea înverşunată a lui Kit.

— Nu vă înţeleg, mârâi el. Faceţi orice naiba vă

place, ignorând toate principiile sociale şi morale, şi singurul păcat mortal constă în dezvăluirea lor. De ce are atâta importanţă ce anume cred ceilalţi? Oricum, toţi ştiu cu cine te f…

— Te rog, Kit, încearcă să înţelegi.

— Ce să înţeleg? Că fiecare duce o viaţă plină de prefăcătorii, că nimic nu este ce pare a fi, că numai primului născut îi este garantat un tată legal? Mi-am dat toată osteneala.

— Poate cu timpul aş putea să-l conving pe Brook să fie mai rezonabil şi…

— Eu nu vreau să aştept, rosti el fără menajamente. Sfinte Dumnezeule, Angela, căsătoria asta mizerabilă a ta durează de optsprezece ani. Cât timp mai intenţionezi să amâni inevitabilul? începe odată procedura de divorţ.

— Cât aş vrea să fie atât de simplu!

— Este, dacă vrei să fie.

— Îmi pare rău, murmură ea.

— Nu, mie îmi pare rău, murmură Kit cu vocea încordată, încercând să se abţină. Am crezut că mă iubeşti cu adevărat. Nu mi-am dat seama că am fost doar o altă distracţie din existenţa ta plină de jocuri amoroase. Dar cel puţin, toţi bărbaţii ăştia fac viaţa să fie interesantă, aşa e?

— N-au fost suficient de mulţi ca să poţi spune „toţi”, replică ea înfuriindu-se la auzul insinuării. Cum îndrăzneşti să-mi ţii socoteala, tu, un bărbat care ţine un harem?

— Care ţinea un harem, şi asta mulţumită ţie, observă el concis. Dar a fost o plăcere să fiu adăugat pe lista ta, contesă, adăugă el cu un zâmbet numai miere, şi o experienţă deosebită. Oare o să-ţi laşi soţul să te bată din nou ca să menţii această faţadă acceptabilă pentru mama ta, pentru regină şi pentru publicul tău?

Stătea dominând-o ca un înger al răzbunării, necruţător şi mânios, şi batocura i se citea limpede pe faţă.

— Dacă aş fi fost bărbat, aş fi putut divorţa fără a fi pedepsită, dar, în fond, amândoi ştim că asta-i o lume a bărbaţilor, nu-i aşa?

— Şi tu ai învăţat s-o manipulezi destul de bine, adevărat?

— Supravieţuiesc, zise ea gândind cât de puţine ştia el despre realităţile dure ale vieţii ei. Averea mea îmi este de ajutor, dar ştii prea bine care sunt binefacerile bogăţiei, continuă ea calmă. Amândoi ştim cât de mare este puterea ei.

— Asta e?

— Nu pot să divorţez dacă Brook nu este de acord. Dacă se hotărăşte să mă înfrunte la tribunal, ar putea fi periculos şi pentru mine şi pentru copii; l-ar putea distruge pe prinţul de Wales.

— Atunci, îţi mulţumesc pentru ospitalitate.

— Şi eu îţi mulţumesc, zise ea încet. Pentru prietenia ta.

— Nu vreau să fim prieteni.

— Ştiu. Kit o mai privi o secundă cu o expresie impenetrabilă şi apoi, cu o scurtă înclinare a capului, părăsi camera. Stătu multă vreme amorţită, nevrând să se mişte, aşteptând, nutrind o slabă speranţă iluzorie că se va întoarce, o va lua în braţe şi va face să-i dispară tristeţea. Văzuse, însă, răceala din ochii lui.

Şi nici în cele mai ireale vise ale ei, nu va putea şterge acea privirea din amintire. Câteva ore mai târziu, când părăsi în cele din urmă biblioteca şi se duse în camera ei, hainele lui dispăruseră odată cu cele două genţi de piele şi cu cizmele de sub scaun. Uitase un pieptene de fildeş pe măsuţa de toaletă şi jacheta de piele aruncată într-un colţ întunecat al camerei.

Îşi puse jacheta pe ea, răsucindu-i mânecile, adunând-o mai aproape de ea şi mirosul coloniei lui o

învălui. Dorea cu disperare să părăsească totul şi să se ducă împreună cu el la Brisbane sau Madagascar sau într-o căsuţă din Maine. Sfârşită, se aşeză în scaunul de lângă foc în care stătea Kit mereu şi plânse cu şiroaie de lacrimi pentru că nu putea merge nicăieri cu el. Şi pentru că toată fericirea ei dispăruse. Dimineaţă, Bergie îi spuse că Kit venise sus s-o ţină pentru câteva clipe pe May în braţe înainte de a pleca.

— Se întoarce repede? întrebă fata. A spus că trebuie să plece din cauza unor afaceri.

— Nu sunt sigură, răspunse Angela, întrebându-se ce-o să-i spună lui May când el nu va mai veni înapoi. Se mai întreba dacă disperarea care-i umplea sufletul va dispare într-o mie de ani. Kit îi scrisese o scrisoare de la Londra lui Fitz, încercând să-şi motiveze plecarea. *Mama ta nu vrea să ia acum în considerate un divorţ şi eu n-am reuşit s-o conving să-şi schimbe hotărârea. Ea crede că există nenumărat probleme de nerezolvat legate de societate. Eu nu consider că aceste probleme ar fi insurmontabile dar ea a trăit alături de aceşti oameni toată viaţa iar eu nu. S-ar putea ca tu să înţelegi lucrurile mai bine ca mine.*

Dacă vreodată îţi voi putea fi de ajutor cu ceva nu ezita să mă chemi, sau dacă simţi vreodată impulsul să vezi China, am întotdeauna loc pentru un pasager la bordul lui Desiree. Îţi las adresa lui Chambres. El mă poate găsi oriunde.

Păstrează poneii. O să devii un foarte bunj ucător de polo.

Cu drag, Kit.

CAPITOLUL 20

În zilele care urmară, Angela îşi făcu de lucru la moşie, trezindu-se dimineaţa devreme şi muncind până

noaptea târziu, încercând să-şi uite durerea printr-o activitate continuă. Începu să angajeze profesori pentru colegiu şi li se alătură la alcătuirea unui plan de învăţământ, cerându-le şi arendaşilor ei s-o ajute. Avură întâlniri peste întâlniri, îşi luă notiţe şi le sistematiză noaptea când nu putea să doarmă. Fitz veni o dată acasă şi o consolă cu prezenţa lui, deşi ea îşi putu da seama că şi el resimţea lipsa lui Kit aproape la fel de mult. May încetase să mai întrebe de Kit de zeci de ori într-un ceas; acum întreba doar de acelaşi număr de ori într-o zi. Dar la trecerea a două săptămâni de când plecase Kit, viaţa Angelei se transformase într-o rutină acceptabilă, pentru că-şi umplea fiecare ceas al zilei cu ceva de făcut, şi când nu putea dormi noaptea, scria rapoarte pentru administrator, ceea ce constituia într-un fel o poţiune soporifică.

În ultimele zile ale lunii se simţi destul de puternică pentru a pleca la Londra. Bancherii ei aveau nevoie de cheltuielile pe care le făcuse pentru colegiul ei. În ultima vreme scrisorile lor deveniseră insistente.

Kit se consola de pierderea suferită într-o manieră mai activă. Era încă în Londra, aşteptând contractele pentru unele clădiri şi terenuri pe care le achiziţionase şi în acelaşi timp, aştepta ca Henry Watson să termine lucrul la Desiree. Îi permisese să-i instaleze un nou motor, mai puternic, şi unele dintre subansamble veniseră cu întârziere. Aşa că în timp ce zilele îi erau ocupate cu afacerile, lucru care constituia un obicei pentru el, nopţile le petrecea într-un turneu continuu prin bordelurile exclusiviste din Londra. Bea mai mult ca de obicei şi, în rarele ocazii când se ducea la petreceri de societate, dacă era abordat de doamne care încercau să reîndoade o veche legătură amoroasă, spunea politicos, ca şi când ar fi discutat despre vreme „Regret, dar i-am promis mamei

mele să mă abţin de la raporturile sexuale”.

Desigur că nu făcea aşa ceva, dar el nu dorea să vorbească cu femeile, voia doar să se culce cu ele şi bordelurile îi ofereau acest prilej. Aşa încât îşi începea nopţile la vreun club şi, după ce bea şi juca până când era convenabil de beat şi simţea nevoia unei femei, apărea într-unul din luxoasele stabilimente ale plăcerii şi îşi alegea tovarăşa sau tovarăşele de pat pentru noapte.

Era generos cu banii şi cu talentele în pat, aşa încât era iubit deopotrivă de patroane ca şi de fetele de acolo. La sfârşitul lunii se tutuia cu orice curtezană de seamă din Londra.

Saskia nu părăsise încă oraşul când el se întorsese furios şi plin de ură de la Caston, aşa încât locuia la el în apartament. Nu împărţea însă patul cu ea; într-o dimineaţă când se întorsese acasă în zori, încă îngrozitor de beat, îi spusese în glumă că-şi pierduse cheful de a se mai culca cu vreo femeie în afara camerelor drapate în catifea roşie.

— Să mă culc cu tine ar fi ca şi când m-aş culca cu sora mea, îi spusese el bătând-o uşurel pe braţ când îl ajutase să-şi scoată pardesiul. Nu pot să fac aşa ceva, iubito adăugă el vesel, sărutând-o uşor pe obraz. Te-ai gândit la localul lui Madame Centisi? Am auzit că are armăsari chipeşi pentru doamnele bogate, ia din banii pentru cheltuieli mărunte. Cutia de bani din biroul meu e plină.

Sprijinindu-se pentru un moment de perete, închise ochii. Era obosit, se săturase să tot fie obosit, şi se săturase s-o caute pe Angela în fiecare femeie cu care se culca. Expiră, deschise ochii şi, cu o privire atât de lucidă care o făcu pe Saskia să se mire de subita transformare, zâmbi şi spuse:

— Ce hârtii avem de semnat în dimineaţa asta? Chambres trebuia să trimită rezumatele ieri, cel târziu.

— Sunt pe biroul tău.

— Acordă-mi doar un minut să mă schimb. Ai putea să-l rogi pe bucătar să-mi facă nişte cafea? Tare. Foarte bine. Şi nu mai arbora aerul ăsta matern. O să supravieţuiesc foarte bine şi fără ea.

Dar se întreba dacă va reuşi cu adevărat, mai ales în momentele în care rămânea singur, chiar şi pentru scurt timp. Angela îi invada mintea, amintirea surâsului ei, mirosul ei, atingerea pielii ei, ţipătul ei delicios de plăcere când ajungea la orgasm, când el era afundat adânc în ea… Apoi îşi revenea cu o tresărire şi alunga fără milă amintirile, aruncându-le acolo unde le era locul, la grămada de ruine ale visurilor irealizabile.

Când Angela sosise în oraş, îşi planificase să nu stea mai mult de trei zile. O zi pentru bancheri, una ca să-şi vadă prietenii şi alta pentru rudele care erau convinse că putrezea la Caston, dat fiind că nu mai fusese văzută în societate din august. Bancherii se arătară dificili, ca de obicei, nefiind înclinaţi să aprobe planurile ei risipitoare de a-şi ajuta arendaşii. Ei subscriau teoriei conform căreia faptul că le plătea oamenilor o leafă şi le oferea case confortabile, era un răsfăţ dus dincolo de orice limită.

„Săracilor le place să fie săraci”, spuneau ei., Acela era locul lor în societate, adăugau ei plini de importanţă, stând în faţa ei graşi şi bine îmbrăcaţi şi trăind în lux.

— N-am nevoie de aprobarea dumneavoastră, avea ea să le declare în final, după ce renunţase la politeţe şi curtoazie şi ei se încruntau ca nişte purcei nefericiţi. Scrieţi ordinele de plată şi mâine să fie gata. În ziua următoare, se duse mai întâi să o vadă pe Violet, pentru că ei îi dusese dorul cel mai mult şi pentru că voia să poată vorbi cu cineva de nefericirea ei.

— Ştii, e încă în oraş, o anunţă Violet înainte ca ea să poată intra de-a binelea în salon. N-avea niciun rost să se

prefacă că nu înţelege.

— Am crezut că a plecat de mai mult timp, zise Angela, aşezându-se.

— Gurile rele spun că domnul Braddock încearcă să stabilească noi recorduri în bordeluri.

— Cât de contrar firii sale! răspunse Angela sarcastică.

— Nu s-a ataşat de nimeni, rosti Violet cu blândeţe, urmărind-o pe Angela cu atenţie, în cazul în care asta sperai…

— Pur şi simplu nu mai am nicio speranţă, recunoscu Angela suspinând uşor. Când i-am spus că nu mă pot căsători cu el, am ştiut că totul s-a sfârşit irevocabil. Mi-a dat asta, adăugă ea ridicând mâna.

N-o lăsase inima să scoată inelul primit de la el; era, într-un fel, o ultimă legătură, o amintire a faptului că o iubise odată.

— E de-a dreptul extraordinar! exclamă Violet întinzându-se să atingă uriaşul diamant. Toată lumea o să vrea să-l privească. Ştiai că l-a cumpărat de la „Cartier”? Lucy şi Margaret au auzit povestea când au trecut pe acolo, a doua zi după ce-l cumpărase. Vânzătorii numai despre asta şuşoteau. A plătit telegrafic cincizeci de mii de lire.

— Atunci nu pot să-l port.

— Poartă-l când eşti printre prieteni. Găsesc că gestul este extrem de romantic. Lucy moare de nerăbdare să-l vadă. I-am spus că eşti în oraş. Ea te simpatizează. Anul trecut, a trebuit să renunţe la Drew fiindcă soţul ei a ameninţat că divorţează de ea.

— Aş dori că Brook să divorţeze de mine. L-aş plăti să divorţeze.

— Sunt convinsă că ai încercat să faci asta.

— De mai multe ori decât îmi pot aminti. Nimeni din

familia lui n-a divorţat vreodată – şi Brook e foarte dogmatic în privinţa asta – deşi soacra mea ar fi trebuit s-o facă; avea destule motive. Dar e mult prea cumsecade, de modă veche şi dispusă să suporte. E singura persoană cu adevărat decentă din familie.

— Poate că Brook o să moară. Angela râse.

— Spui acelaşi lucru ca la opt ani când îţi doreai ca guvernanta aia acră a ta să-şi dea duhul la vârsta de treizeci de ani.

— Cel puţin Brook nu mai e aşa tânăr.

— Deci ar trebui să sper.

— Pari a supravieţui pierderii, observă Violet mulţumită să vadă că Angela mai e în stare să râdă.

— Nu prea am de ales, nu-i aşa? Şi apoi, în mod sigur noi două am învăţat cum să supravieţuim nefericirii. Am putea scrie un manual pe tema asta. Gândul ăsta morbid îmi reaminteşte că mâine trebuie să o văd pe mama. Sper că n-o să mă pună la frigare. N-am niciun chef de discursuri moralizatoare. Dacă Brook n-ar fi atât de hotărât să-l implice pe Bertie la tribunal şi dacă nu mi-ar fi teamă pentru copii, aş intenta divorţ şi la naiba cu consecinţele. Şi la dracu' şi cu regulile de viaţă pline de cucernicie ale mamei. Şi de unde era să ştiu când aveam douăzeci de ani că multă vreme mai târziu o să regret ziua când Bertie s-a uitat la mine? Violet înălţă din umeri.

Se compătimiră una pe alta reflectând cât de nedreaptă era viaţa, deşi ştiau amândouă cât de zadarnică era autocompătimirea şi peste puţin timp Violet schimbă subiectul la ultimele bârfe, sperând să-i ridice Angelei moralul. Când la scurtă vreme după acea, apărură Lucy şi Margaret, Lucy se aruncă într-un scaun însoţită de foşnetul inconfundabil al rochiei de tafta şi spuse:

— Va trebui să spui da, neapărat. O să fie cea mai grozavă distracţie. Margaret m-a convins şi, când o să afli,

o să leşini. Povesteşte-le, Margo.

— Am auzit despre cel mai delicios local, declară contesa de Bensenhurst. E foarte exclusivist şi rafinat şi nimeni nu va şti că ne-am dus acolo.

— La Madame Centisi, spuse Violet.

— De unde ştii? exclamă Lucy. De-abia s-a deschis.

— De-abia l-a deschis pe cel din Half Moon Way. De ce nu mă întrebi de cel de pe Chesterfield Way?

— Ai fost acolo? întrebă Margaret făcând ochii mari.

— Cu ani în urmă, înainte ca Andrew să înceapă să mă amuze.

— Ei bine, va trebui să mergi din nou, insistă Lucy. L-am promis lui Margo că merg şi tu va trebui să vii cu noi pentru sprijin moral.

— Ce anume e localul lui Madame Centisi? Deşi cred că pot să ghicesc, murmură Angela curioasă, în ciuda stării ei sumbre de spirit.

— Mi s-a spus că e tot drapat în pluş purpuriu de mătase, adăugă Margo, făcând cu ochiul ştrengăreşte, cu oglinzi aurite şi vinuri fine.

— …şi bărbaţi teribil de atrăgători care ar face orice le-ai cere, exclamă Lucy, emoţionată.

— Nu, mulţumesc, obiectă Angela. M-aş simţi stânjenită să aleg un bărbat şi, pe deasupra, să-i mai şi spun ce vreau.

— Dar ăsta-i tot hazul, susţinu Lucy cu fervoare. Poţi să le ceri acestor bărbaţi încântători bani pentru o pălărie nouă.

— Ideea prezintă un oarecare interes, observă Violet cu vioiciune, având în vedere că deţinem atât de puţin control asupra propriilor noastre vieţi.

— Violet, o dojeni Angela. Nici să nu te gândeşti în fond, îl ai pe Andrew pe care să-l conduci.

— Dar e plecat la vânătoare, murmură Violet.

— O să vină cu noi, Margo. Uită-te la strălucirea din ochii ei. N-am spus eu c-o să meargă? declară Lucy veselă. Acum tot ce avem de făcut e s-o convingem pe Angela că nu va ajunge în flăcările veşnice ale iadului din cauza unei singure nopţi petrecute într-un bordel respectabil.

— Dacă m-ar fi îngrijorat flăcările iadului, dragile mele, zise Angela, mi-aş fi trăit viaţa în cu totul alt mod.

— Aşa e. Vezi? zise repede Lucy. Atunci de ce să nu mergi? Priveşte-o ca pe un experiment ştiinţific şi psihologic. Nu i-ai citit pe Hawelock Ellis şi pe Dr. Freud? Poate că ai dorinţe ascunse pe care ţi le reprimi.

Angela şi Violet schimbară priviri între ele, aşa cum o mai făcuseră de nenumărate ori în trecut. Confidenţele pe care şi le făcuseră, constituiseră baza unei lungi prietenii, pline de afecţiune.

— Vezi draga mea, îi spuse încet Violet Angelei, ridicându-şi cu delicateţe sprâncenele, eşti obligată să mergi cu noi ca să îţi arăţi respectul pentru mama ştiinţă a psihologiei.

— Oare!? zise Angela. Asta ar însemna dacă aş merge?

— Absolut, Angela, şi pe deasupra ai să te mai şi distrezi, o imploră Lucy. Trebuie să vii şi tu. O să bem mai întâi nişte şampanie ca să nu ne ducem acolo treze.

— O să-ţi facă bine, afirmă Violet pe un ton liniştit. Pentru o clipă Angela se întrebă dacă nu cumva tot acest scenariu fusese regizat în folosul ei.

— Nu te uita aşa la mine, protestă Violet. Eu plănuisem o cină plictisitoare la „Watley”.

— Eşti sigură? întrebă Angela suspicioasă.

— Spune-i Lucy! Ştiam eu despre-asta?

— N-ar fi avut cum să afle, Angela. Margo mi-a spus pe drum şi vizitiul meu o fi crezut că punem la cale ceva ilicit cu toate şoaptele şi chicotelile noastre. Asta îmi aduce

aminte că va trebui să închiriem o trăsură diseară. Nu vreau să transpire ceva şi să afle Charlie.

— De parcă ar băga de seamă! rosti amabilă Violet, ştiind că soţul lui Lucy tocmai şi-o luase ca amantă pe cea mai frumoasă stea de la music-hallul „Roxie”. Deci, ce-ar fi să ne întâlnim aici la nouă? propuse vioaie Violet. Eu voi avea şampania gata frapată şi trăsura deja închiriată.

CAPITOLUL 21

Seara lui Kit începu ca oricare alta din ultima vreme, cu o cină luată la club şi joc de cărţi după aceea. Era doar ora zece şi deja era plictisit de conversaţie, de norocul la cărţi şi de băutura pe care o turnase în el începând cu ora cinci. Watson ar trebui să termine mai repede lucrul la Desiree, altfel va muri de plictiseală. Peste câtva timp, auzi un bărbat întrebând:

— Pot să iau loc? Kit îşi ridică încet privirea şi îi aruncă o privire apatică, dar când observă cine era, se uită la individ cu ceva mai mult interes. Decise după aceea că era Joe Manton, şi mai beat ca el.

— Se simte careva norocos în seara asta? întrebă Joe clătinându-se uşor înainte de a se aşeza, şi făcând semn către teancul de cambii cu un gest neglient al mâinii? Unele zile sunt, pur şi simplu, al dracului de bune, nu-i aşa? declară el, zâmbind larg.

— Eşti bine dispus, Manton, remarcă unul dintre bărbaţi.

— Am luat ceaiul la „Ritz” cu Angela, spuse el. Asta ar bine dispune pe oricine.

— S-a întors în oraş? întrebă tânărul duce de Carnaevon. Am crezut că e ocupată la ţară cu şcolile şi proiectele de construcţii.

— S-a săturat de ele, zise Joe privind direct spre Kit cu un aer îngâmfat şi obraznic. A venit în oraş ca să se

distreze.

— Am auzit de la soţia mea că Georgiana se duce la „Rutlands” la sfârşitul săptămânii „rosti un domn în vârstă făcând ştrengăreşte cu ochiul. E o coincidenţă a naibii de fericită…

— Pleacă pentru o săptămână, recunoscu Joe zâmbind plin de el, într-un fel care îi dezvăluia planurile.

— Cred că e rândul meu să servesc, zise Kit leneş ridicându-se din poziţia indolentă în care stătea şi întinzându-se după cărţi. Ce-ar fi să creştem miza ca să facem jocul mai interesant? Kit îşi şlefuise abilitatea la joc în tripourile din Macao, unde viaţa cuiva putea atârna de un fir de păr la un tur de cărţi. Avea degetele agile şi era un jucător desăvârşit, greu de bătut. Nu peste mult timp Joe ceru cambii noi. În acel moment Binky Wootton se alătură jocului, beat şi el pe jumătate, şi imediat se lansă în delicioasa îndeletnicire a bârfitului. Tocmai ieşise dintr-un bordel frecventat de tinerii din aristocraţie când se întâmplase să privească de-a lungul străzii şi observase o trăsură din care coborau câteva doamne în faţa localului lui Madame Centisi.

— Şi pe cine credeţi că am văzut? întrebă el aranjându-şi cărţile în mână cu o mişcare lină şi privind în mod deliberat la ceilalţi cu mină gravă.

— Pe soţia ta? întrebă sarcastic prietenul său, ducele.

— N-are atâta energie, răspunse Binky fără să-şi ridice privirea.

Binky era un tânăr chipeş dar desfrânat, silit să se căsătorească sub rangul său în momentul în care tatăl lui pierduse la joc toată averea familiei.

— Atâta timp cât îţi dă un moştenitor alături de averea ei, băiatule, comentă un domn în vârstă, poţi trece cu vederea fabrica de bere a tatălui ei.

— Exact astea au fost şi cuvintele tatălui meu,

observă nepăsător Binky, aruncând două cărţi. Acum, în ceea ce le priveşte pe fascinantele doamne care au ieşit în oraş, continuă el, deşi, evident purtau toate voaluri, una dintre ele era soţia lui Charlie; i-am recunoscut pelerina de samur. N-am putut să le recunosc pe două dintre ele, dar gluga celei de-a patra s-a agăţat de uşa trăsurii pe când cobora şi am observat inconfundabilul păr blond al contesei de Grey. Îi invidiez pe băieţii de la Madame Centisi pentru distracţia lor din noaptea asta.

— Amin, Binky, deşi nu pot să spun că aprob în totalitate afurisita asta de egalitate, declară un alt bărbat.

— N-aş avea nimic împotrivă ca soţia mea să-şi cheltuiască o parte din bani acolo, zise tărăgănat Binky. M-ar scuti de blestemata aia de obligaţie.

— L-auzi, i-auzi! exclamă Joe libidinos, ridicându-şi paharul către cei prezenţi, înainte de a-l bea până la fund.

— N-ai fost chiar aşa mult timp căsătorit, Joe. Deja te-ai săturat de consoartă? întrebă glumeţ unul dintre ucători.

— Nu cred că bărbaţii au fost făcuţi pentru a fi soţi, mârâi cu bruscheţe Joe Manton.

— Trebuie să te însori, câteodată; ăsta-i necazul, mormăi ducele, căsătoria lui cu verişoara sa fiind impusă de necesitatea de a păstra averea în familie.

— Plănuieşti să te însori în curând, Braddock? întrebă Joe tărăgănând cuvintele şi făcând pe grozavul, insolent şi batocoritor. Am auzit că ai comandat un inel de logodnă extraordinar. Kit îl privi un moment cu un dispreţ nedisimulat, provocat de ceva mai mult decât trâmbiţatul triumf al lui Joe şi ofensat de şarada vieţii Angelei. Irascibil şi morocănos, răspunse cu arţag:

— E a ta, Manton. A ta, a Angliei şi a soţului ei, desigur… nu trebuie să-l uităm. Aşa se obişnuieşte pe aici, nu? continuă el ursuz. Toţi se încurcă unii cu alţii.

Aruncându-şi cărţile pe masă, se ridică brusc în picioare, răsturnând scaunul în mişcarea lui agresivă.

— Îţi doresc să ai parte de multă plăcere cu ea, cu nevastă-ta şi cu oricine altcineva te mai f... Manton. Noapte bună, domnilor. Am chef să mă îmbăt şi mai tare.

— Americanii ăştia sunt aşa de impetuoşi şi de impulsivi observă Binky amabil, urmărindu-l cu privirea pe Kit care ieşea din cameră. Nu înţeleg care sunt regulile aici.

— Nu-i place să piardă, observă Joe Manton plin de el.

— Având în vedere că Angela nu are nimic altceva de făcut pentru moment, te gândeşti să continui treaba de unde ai lăsat-o? întrebă nepăsător ducele.

— Bineînţeles, murmură Joe. Cu două luni în urmă i-am spus americanului că nu va fi a lui, adăugă el ca să se asigure că toată lumea a înţeles că Angela se afla din nou în teritoriul rezervat lui. Cred că va părăsi Anglia în curând.

Kit bău doar un pahar la bar şi deodată se trezi stând pe veranda de la intrare, cu pardesiul pe el şi cu mintea preocupată de o idee nesăbuită. Portarul îl întrebă:

— Pot să vă ajut cu ceva domnule? Agitat şi prost dispus, Kit ezită un moment şi apoi zise:

— Pune pe cineva să-mi aducă trăsura. Când aceasta apăru, îi dădu vizitiului adresa, se urcă în trăsură şi apoi începu să facă, fără prea multă energie, presupuneri asupra desfăşurării ulterioare a faptelor.

„Fără energie” era exact expresia potrivită. În fond, era beat şi presupunerile erau tot ce avea. Restul – principii, oportunitatea acţiunii şi scrupulele – era pus sub cheie alături de raţiune. Madame Centisi, îmbrăcată în inconfundabila ei rochie de mătase cenuşie, îl primi cu respect, întrucât oricine avea de a face cu lumea femeilor

uşoare ştia că domnul Braddock era serios pornit în căutarea plăcerilor. În ultima vreme, madamele ţineau o evidenţă neoficială în care el se afla printre puţinele persoane foarte cheltuitoare, alături de maharajahi şi membrii unor familii regale. Madame Centisi îl invită în salonul ei şi îi oferi ceva de băut, dar el refuză, înţelegând că nu venise acolo în vizită, îl întrebă:

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule? Vă interesează vreunul dintre bărbaţii fermecători de aici?

Era convinsă că prefera femeile, dar era conştientă că plictiseala putea afecta pe oricine.

— De fapt, sunt interesat s-o urmăresc pe una dintre clientele dumneavoastră, rosti el.

— Nu sunt sigură că vă pot satisface dorinţa, domnule Braddock, răspunse respectuos patroana care, cu părul ei încărunţit, arăta şi vorbea mai degrabă ca soţia unui preot de ţară decât ca proprietăreasa unui bordel. Clientela mea pretinde păstrarea unui secret total. Dacă se aud vorbe despre o atare practică…

— Înţeleg, răspunse Kit cu amabilitate, după cum înţelegea la fel de bine că în bordelurile lumii orice putea fi vândut. Sunt dispus să plătesc foarte bine pentru acest privilegiu. Spuneţi-mi dumneavoastră de cât este nevoie ca să fiţi de acord cu cererea mea.

— De unde ştiţi că doamna este aici? întrebă ea, ştiind prea bine cine-l interesa.

Era întotdeauna la curent cu bârfele din societate. Şi ea fusese surprinsă când apăruse contesa de Grey; nu era o femeie care să aibă nevoie de bărbaţi.

— O cunoştinţă a văzut-o când intra aici, cu patruzeci de minute în urmă, zise el uitându-se la ceasul de la mână. Poate că am sosit prea târziu, adăugă el stăpânindu-şi mânia la amintirea reacţiei sexuale înfierbântate a Angelei.

— N-aţi venit prea târziu, spuse ea.

— Blondă, mică, o binecunoscută frumuseţe, adăugă el. Vorbim despre aceeaşi doamnă, nu-i aşa?

— E în camera Boucher, murmură ea. Kit îi oferi imediat destui bani pentru a preîntâmpina negocierile pentru care s-ar fi pierdut timp.

Ochii lui Madame Centisi se măriră considerabil la auzul sumei uluitoare şi, ascunzându-şi icnetul de surpriză sub aparenţa unui delicat acces de tuse, întrebă:

— Bani gheaţă? Vârându-şi mâna în buzunarul jachetei sale, Kit scoase un teanc de bani şi extrase cinci bancnote mari. Le puse pe masa dintre ei şi se ridică repede.

— Mă cam grăbesc, preciză el liniştit. Madame Centisi îl însoţi spre o uşă secretă de sub scară şi îl conduse la etaj pe un culoar strâmt care făcea legătura între camerele de la etajul principal. Oprindu-se la cea de-a treia arcadă, îşi duse degetul la gură ca să-i arate că trebuie să păstreze liniştea şi trase o mică perdea de catifea de pe perete. Dându-se la o parte, îi făcu semn să înainteze şi apoi dădu să plece. El o prinse de braţ, îi făcu semn să stea şi privi prin mica deschizătură care oferea o vedere largă în camera de un lux opulent.

Angela, complet îmbrăcată, şedea pe un scaun aurit lângă foc, şi tocmai ducea la gură un pahar cu şampanie. Tânărul bine clădit pe care-l închiriase s-o distreze, stătea pe apărătoarea şemineului cu torsul gol şi avea în mână un pahar de vin.

— Îmi pare rău că sunt cam stingherită, rosti Angela Jenată. De obicei nu sunt aşa afectată, dar nu te cunosc şi… ei bine, nu sunt sigură…

— …că vrei s-o faci? întrebă bărbatul brunet zâmbind. Ea ridică delicat o sprânceană:

— Ai mai auzit aşa ceva până acum? El încuviinţă şi luă sticla de şampanie din frapiera din apropiere, se

întinse către ea şi mai adăuga câteva degete de băutură în paharul ei.

— E mai uşor după câteva pahare de şampanie. Te-ai certat cu soţul?

Ea chicoti, deoarece şampania pe care o băuse deja la Violet dădea întrebării lui o nuanţă bizară. Îi zâmb clătinând vag din cap.

— Cu ani în urmă, dar nu asta e scuza mea pentru acum.

— Te-ai certat cu iubitul? întrebă el cu blândeţe.

— Ah, suspină ea teatral şi Kit îşi dădu seama că ea resimţea deja efectul şampaniei. Asta trebuie să fie.

— M-ai ales pe mine pentru că arăt ca el? Individul era perfect relaxat, chiar şi aşa pe jumătate dezbrăcat, şi era clar că se simţea în largul lui într-un rol pe care-l mai jucase de sute de ori.

— Nu tocmai… pentru că nu arăţi ca el.

— Atunci n-o să vrei să mă chemi cu numele lui, o tachină el. Unele doamne o fac.

— Într-adevăr? (Ochii ei se deschiseră larg din cauza surprizei.) Faci de mult timp treaba asta?

— Nu chiar. Îmi place, Helena plăteşte bine şi mă simt grozav în compania doamnelor de felul tău, continuă el zâmbind ademenitor în lumina focului din şemineu. Îmi face plăcere să satisfac femeile cu sânge fierbinte, şopti el.

Ridicându-se în picioare, se răsuci pe jumătate ca să-şi pună paharul pe poliţa şemineului şi apoi, întorcându-se din nou spre ea, spuse liniştit:

— Eu sunt gata dacă şi tu eşti.

— Oh, suspină Angela uşor uimită, fiindcă erecţia lui era pe deplin vizibilă sub stofa moale a pantalonilor săi.

— Lasă-mă să-ţi scot pantofii, propuse bărbatul. Asta n-ar trebui să te sperie prea mult. Îngenunche la picioarele ei şi, fără a mai aştepta răspunsul, îi ridică tivul fustei şi al

juponului şi i le aşează peste genunchi astfel încât picioarele ei să fie complet expuse. Zâmbindu-i, îi scoase cu blândeţe pantofii cu tocuri înalte.

— Aşa, murmură el, mângâindu-i uşor tălpile picioarelor îmbrăcate în ciorapi de mătase. N-a fost prea rău, nu-i aşa?

— Nu. Vocea ei de abia se mai auzea. În coridorul ascuns, Madame Centisi atinse uşor braţul lui Kit şi îi făcu semn că pleacă.

Ridicând mâna, el mimă cuvântul „aşteptaţi" şi se întoarse către scena care era jucată în camera luminată doar de focul din şemineu.

— Acum o să scoatem jartierele, murmură bărbatul brunet, alunecându-şi mâinile pe ciorapii albi de mătase ai Angelei până când degetele atinseră jartiera dantelată.

— Relaxează-te, spuse el în şoaptă atingându-i mâna care stătea pe braţul scaunului şi zâmbindu-i. O să-ţi placă.

Îi scoase o jartieră şi apoi ciorapul. Şoptind cuvinte dulci, i-o scoase cu blândeţe şi pe cealaltă şi când termină, se aplecă şi îi sărută carnea dulce a interiorului coapsei. Madame Centisi icni surprinsă când Kit se răsuci repede spre ea şi o trase după el de-a lungul coridorului. Imediat ce trecură de camera în care se afla Angela el spuse scurt:

— Scoateţi-l de acolo.

— Nu pot, protestă matroana durdulie, încercând să-şi ţină echilibrul în timp ce el o trăgea pe scări în jos. Ce aş putea să spun? Ea a plătit deja pentru Steven. O să-ntrebe ce se întâmplă. De îndată ce ajunseră la baza scării, în coloanele ascunse ale casei, Kit o apucă ferm de braţ, împiedicând-o să iasă.

— Vor fi suficiente alte cinci mii de lire ca să-l scoateţi de acolo? mârâi el.

Ea încuviinţă grăbită. Pentru banii ăia l-ar fi cărat în spate.

Dându-i drumul, el scoase banii din buzunar şi numără zece bancnote.

— Aveţi cinci mii de lire în plus ca să nu auziţi nimic. Voi petrece noaptea aceasta cu contesa de Grey. Ea inspiră adânc, chibzuind. În afirmaţia lui se simţise clar o nuanţă de violenţă. Kit îi întinse banii.

După încă o secundă de ezitare, ea îi luă.

— Mişcaţi-vă, zise el. Repede. Când Madame Centisi intră în cameră să-şi retragă tânărul angajat, era atât de nervoasă încât scuzele ei bâlbâite sugerau neîndoielnic un caz de urgenţă. Însoţitorul Angelei ieşi pe hol, îl văzu pe Kit şi după ce-l privi repede, spuse:

— Probabil că eşti iubitul ei. Nu arăţi ca un soţ.

— Scuzaţi întreruperea, rosti Kit fără să răspundă câtuşi de puţin comentariului.

Cuvintele lui silabisite doar cu greu puteau fi considerate politicoase.

— N-o să-i faci rău, nu-i aşa? Bărbatul în haine de seară părea furios.

— Nu, dar asta nu e treaba dumitale.

— Cred că deja i-ai făcut rău… Privirea lui Kit se întoarse spre Madame Centisi.

Ea îi observă nerăbdarea şi puterea incontestabilă care era cu totul diferită de puterea pe care i-o dădea averea lui aşa încât îl luă pe tânăr de braţ şi-i spuse:

— Vino. Tânărul ridică din umeri. Înţelegea prea bine limitele meseriei lui şi factorul pecuniar ce motiva atitudinea patroanei sale.

— Trimiteţi, vă rog, şi nişte ceai odată cu lucrul acela, îi reaminti Kit lui Madame Centisi şi spuneţi-le prietenelor doamnei că o voi trimite acasă cu trăsura mea. După aceea înclină scurt din cap în semn că nu mai avea nevoie de ei. În momentul următor rămase singur pe culoar.

Când Kit îşi făcu apariţia în cameră, Angela tocmai îşi punea înapoi un ciorap. Se simţea realmente uşurată că fuseseră întrerupţi de Madame Centisi, deoarece nu era sigură că ar fi reuşit să ducă până la capăt tranzacţia amoroasă.

La auzul sunetului uşii care se închidea, se întoarse şi privi în sus, apoi împietri, şocată la vederea lui Kit care se sprijinea de uşă într-o atitudine indolentă şi în acelaşi, timp ameninţătoare întinzând mâna cu un gest deliberat leneş, el răsuci cheia în broască şi o strecură în buzunarul de la pantaloni.

— Ce faci? Fiind conştientă de antipatia din privirea lui, sunetul zăvorului care se închidea i se păru neliniştitor.

— Admir priveliştea, spuse el nonşalant, prefăcându-se a înţelege greşit întrebarea, individul acela musculos s-a purtat foarte frumos cu tine.

— Ne-ai spionat? Angelei îi sări muştarul instantaneu din cauza îndrăznelii lui şi a indolenţei tonului cu care vorbise.

— Nu te mai arăta atât de şocată, spuse el înaintând în cameră. Fără îndoială că-ţi dai seama de posibilităţile existente în casele de acest gen începând să-şi descheie nasturii de la haină, adăugă:

— Nu-mi imaginez c-ai venit aici aşteptându-te la un recital de pian.

Îşi dezbrăcă haina de seară cu revere de satin şi o aruncă pe un scaun.

— Ce-ţi imaginezi că faci? întrebă ea susceptibilă, iritată de presupunerea lui, în timp ce-şi cobora fusta şi jupoanele ca să-şi acopere picioarele goale.

— Preiau ştafeta de la tânărul tău armăsar, răspunse el glacial, desfăcând nasturii din perle ai vestei de mătase albă. E clar c-ai venit aici să ţi se facă un anume serviciu. Cred că pot să-mi mai amintesc ce anume îţi place.

— Mă lipsesc, replică ea cu o voce acră.

— Poate, numai că nimeni nu te întreabă ce preferi. Vocea lui era moale ca o catifea.

— De ce nu te duci la una din curtezanele tale selecte? îl luă ea în zeflemea. Înţeleg că în ultima vreme le-ai dedicat tot timpul tău liber.

— Adevărat? murmură el, ridicând o sprânceană. Îmi ţii socoteala?

— Sunt bârfe binecunoscute, izbucni ea, îndreptându-şi poziţia în scaun cu ochii sticlind de furie. Eşti total lipsit de discreţie.

— Spre deosebire de tine, observă el caustic, reluându-şi îndeletnicirea. Aş spune că prinţul de Wales este mai degrabă o persoană binecunoscută.

— N-am de gând să mă cert cu tine, rosti ea arţăgoasă, asupra unui subiect lipsit de sens.

— Nici eu, având în vedere că pe moment eşti disponibilă. Cum te-ai simţit în ultima vreme? întrebă el politicos, de parcă tocmai s-ar fi întâlnit cu ea la un ceai.

— Cu inima sfărâmată, nefericită şi nespus de tristă. Tu cum te-ai simţit? întrebă ea sarcastică.

— La fel de distrus, murmură el zâmbind slab, în timp ce-şi scotea lanţul de la ceas prin butonieră.

— Probabil că ai aruncat un văl de tristeţe asupra nopţilor curtezanelor.

— Nu s-a plâns nimeni, spuse el liniştit, scoţându-şi ceasul şi lăsându-l să cadă pe jachetă. Nici pe tine nu te-a deranjat când tânărul acela ţi-a sărutat coapsa, continuă el cu un zâmbet lipsit de căldură. Erai absolut gata să te f… cu el, draga mea, aşa încât spune-mi: cine ţi-a alinat cumplita mâhnire, la ţară? o ironiza el. Vechiul tău iubit Manton?

— Eşti teribil de agasant, spuse Angela, indignată şi prost dispusă, simţindu-se ofensată de faptul că el

continua să se dezbrace nepăsător. Şi n-are rost să continui să te dezbraci. Chiar dacă aş avea chef să fac dragoste cu cineva în noaptea asta, acela n-ai fi tu.

— Dacă tu nu vrei să-mi faci confidenţe despre viaţa ta amoroasă, spuse el calm, de parcă n-ar fi ţipat la el, înţeleg, dar Manton mi-a spus deja că aţi reînnodat prietenia voastră. Când îşi scoase vesta şi o aruncă lângă haină, butonii de diamant cu care era încheiată cămaşa străluciră în lumina focului.

— Ţi-a spus el aşa ceva? Chipul ei exprima o neîncredere totală.

— A fost extrem de încântat să-mi spună noutăţile.

— E un mincinos, replică ea scurt.

— N-ai luat astăzi ceaiul cu el la „Ritz”?

— Ba da, împreună cu Violet şi Georgiana, sau a uitat să menţioneze acest lucru?

— A spus că soţia lui va pleca în curând într-o mică vacanţă. Aştepta cu nerăbdare să-l distrezi în absenţa ei.

— Voi, bărbaţii, sunteţi cu toţii la fel, declară ea cu ură. Femeile există doar pe tabela voastră personală de marcaj, sau ca un triumf ai dreptului de proprietate.

— Eu sunt doar un jucător temporar, draga mea, fără tabelă de marcaj şi fără drept de proprietate. Mă interesează numai noaptea asta, zise el inspectând camera cu un ochi priceput, comparând-o cu altele similare pe care le frecventase în ultima vreme. În ultimele săptămâni mi-am petrecut timpul în locuri ca ăsta. Deci, spune-mi contesă, ai fi mai docilă pentru o anumită sumă? Am destui bani. Cât vrei ca să-mi faci pe plac la pat?

— Cum îndrăzneşti? Angela se îmbujoră toată din cauza afrontului.

— I-am plătit deja lui Madame Centisi cincisprezece mii de lire ca să se uite în altă parte în seara asta. O să îndrăznesc să fac orice-mi place. Nu te mai deranja să-ţi

pui ciorapii. Te vreau fără ciorapi.

— Şi dacă nu-ţi voi face pe plac? El râse încet.

— Tu-mi faci întotdeauna pe plac, iubito, afirmă el şi îşi desfăcu cravata…

— Noaptea asta va fi o excepţie.

— Nu cred. Cu cincisprezece mii de lire se pot cumpăra o mulţime de lucruri în bordelurile astea. Aruncându-şi cravata pe grămada de haine, se îndreptă spre peretele din stânga lui şi trase un dulap în faţa ferestruicii practicate în zid.

— Prefer să nu avem spectatori, îi comunică el întorcându-se spre ea.

— O uşă închisă, iar acum nevoia asta de izolare… ar trebui să mă alarmez?

— Nu trebui să te alarmezi ci numai să fi cooperantă.

— Şi dacă nu voi fi? întrebă ea fără să se mişte din scaun.

— Am menţionat cumva că sunt beat? Asta mă face să-mi pierd răbdarea.

— Mă ameninţi?

— Probabil că nu. (El ridică din umeri.) Nu sunt sigur… poate că asta fac, murmură el nehotărât. Dar o să te f… în acest sclipitor budoar purpuriu, spuse el răguşit aruncând o privire rapidă cu ochii îngustaţi prin încăpere. Bănuiesc că asta e o ameninţare.

— Violet şi Lucy m-au convins să vin, zise neliniştită.

— Tot ele ţi l-au ales şi pe Steven? întrebă el în zeflemea.

— Nu ştiam cum îl cheamă.

— Dar ai aflat ce senzaţie îţi dă gura lui pe p… ta, constată el, şi zâmbetul lui fugar o îngheţă. Putem să fim la fel de anonimi, dacă vrei. Un f… este un f… pur şi simplu.

— Asta a fost întotdeauna pentru tine, nu-i aşa?

În ciuda dorinţei ei de a-l dispreţui, nu putu să nu

remarce că el mirosea a whisky şi viciu… o tentaţie irezistibilă.

— Cum m-ai găsit? reluă ea.

— Te-a văzut Binky. Fusese la Madame Jordan, în Josul străzii. Eşarfa ta s-a agăţat şi ţi-a văzut părul.

— La dracu'! suspină ea.

— Preţul păcatului, murmură el sarcastic traversând mica distanţă până la pat unde se aşeză pe cuvertura de satin roşu.

— Şi al acestei societăţi incestuoase din Londra, spuse ea dezgustată, din vârful buzelor.

— În care reputaţia ta are o faimă neîntrecută. (Vocea lui era blândă, dar mânia i se citea în ochi.) Săptămâna trecută, Olivia a fost încântată să-mi enumere cuceririle tale.

— Deci te culci cu ea din nou, rosti Angela glacial, supărată pe ea pentru că-i păsa.

— Nu. Îmi place ca pielea mea să fie întreagă. M-a înghesuit într-un colţ la ceai la Alexandra.

— Tu… la ceai?

— Chambers m-a împins să merg, spuse el fără ocolişuri. Musafirul de onoare era un oarecare prinţ din Siam care are un port bun.

— Şi Olivia n-a reuşit să te atragă în vreun ungher retras?

— Nu pot spune că n-a încercat. Când am refuzat, a decis că mă simt legat de tine şi a încercat să mă scape de ideea că acelaşi lucru ar fi valabil şi în cazul tău. Spunea că te-ai culcat cu Lou Archer după fiecare cursă pe care a câştigat-o, că tu ai fost muza lui la campionatele din acel an. Ar fi trebuit să ghicesc: mutra lui fericită a apărut în toate ziarele. Apoi s-a gândit că m-ar interesa să ştiu că prinţul României aproape renunţase la tron pentru tine. Ei da, aşa f… mai zic şi eu. După asta, a continuat să-mi

povestească despre familia regală elenă, din care şi tatăl şi fiul s-au îndrăgostit de tine. Te-ai culcat cu amândoi în acelaşi timp?

— Olivia nu este deţinătoarea adevărului suprem.

— Poate, dar se apropie suficient de mult de el. Cu care din ei nu te-ai f…?

În vocea lui se simţea batjocura şi, în plus, o altă nuanţă diferită un ton de reţinere deliberată.

— N-am de gând să discut în contradictoriu cu tine despre trecutul meu, răspunse ea. Am mai trecut o dată prin asta.

— Steven aştepta probabil cu nerăbdare să-şi petreacă noaptea cu o seducătoare notorie. Ce păcat!

— Ai de gând să mai insişti mult pe tema asta? N-ar fi trebuit s-o ascult pe Violet. Nu este o comportare demnă de un gentleman, nici chiar în cazul tău.

Privirea pe care i-o aruncă pe sub franjurile genelor era netulburată.

— Eu nu sunt un gentleman, iubito, ţi-am spus asta cu mult timp în urmă. Cât despre insistat, nu cred c-am să ajung la aşa ceva.

Vorbea foarte liniştit, fără nicio inflexiune nedorită în glas.

— Consideră-mă, pur şi simplu, un înlocuitor al lui Steven. Spune-mi ce vrei.

N-ar trebui să fie chiar aşa de greu.

— Vreau să plec.

— Mai târziu.

— N-o să mă laşi să plec acum.

— Nu.

— În acest caz, va fi o noaptea lungă, lipsită de evenimente, doar dacă n-ai intenţia să foloseşti forţa. Angela se rezemă de spătarul scaunului, îşi încrucişă braţele în faţa pieptului şi închise ochii. Kit surâse.

Atitudinea ei încăpăţânată şi fals neinteresată în această casă a plăcerilor oferea o priveliştе încântător de distonantă.

— Să cer o altă femeie? întrebă el mieros.

— Madame Centisi n-are femei.

— O să-mi găsească una pentru cincisprezece mii. Ai putea să ne priveşti.

— O să-mi ţin ochii închişi, răspunse ea făcând întocmai.

— Atunci, vei putea auzi.

— Sunt sigură că mă voi distra.

— Nu la fel de mult ca mine, observă el, dar presupun că voyeurismul oferă un oarecare grad de stimulare a excitaţiei.

Îşi scoase un pantof şi-l lăsă să cadă pe podea. Câteva momente mai târziu, celălalt pantof avu aceeaşi soartă şi sunetul pe care-l făcu când căzu pe covor se amplifică în urechile Angelei.

— N-am fost niciodată un ascet, iar ultimele săptămâni… (El expiră uşor.) Voi avea nevoie de cota mea zilnică de sex. În timp ce-şi scotea ciorapii, privi spre doamna îmbrăcată ispititor în dantelă neagră aşezată pe scaun într-o poziţie nefirească, asocierea pozei adoptate şi a toaletei fiind uluitor de erotică.

— Poate ar trebui să am două femei, mormăi el. Ea auzi pocnetul slab al bretelelor când şi le trecu peste umeri, după care urmă o linişte absolută. Nu putea auzi cum îşi desface nasturii de la pantaloni, însă în mintea ei îşi imagina următoarea fază a procesului de dezbrăcare. Se auzi distinct foşnetul ţesăturii care cobora pe picioarele lui ca şi impactul răsunător dintre cheia de la uşă aflată în buzunarul pantalonilor şi spătarul de lemn al scaunului pe care aterizară aceştia.

Acum, cămaşa, gândi ea, observând că mintea îi crea

marginea din memorie şi fiecare buton care era desfăcut, luând contact cu piepţii foarte tare apretaţi ai cămăşii, îi trimitea un sunet clar în urechi.

Deodată, el înjură şi ea îi aruncă o privire pe furiş. Unul dintre butonii de diamant de la mânecă se înţepenise între foile apretate ale manşetei. Cămaşa atârna descheiată, pielea lui bronzată era încadrată de albul pur al linoului fin, iar muşchii torsului şi pieptului erau scoşi în evidenţă de lumina lămpii. Eliberându-şi butonul cu o smucitură, îşi lăsă cămaşa să-i alunece de pe umeri şi impresia de forţă pe care o dădea musculatura lui o afectă profund. Acum nu mai avea pe el decât lenjeria albă.

Închise ochii strâns ca o pavăză împotriva căldurii ce-i invada simţurile. Îşi aminti cât de tari fuseseră muşchii aceia sub atingerea mâinilor ei când Kit se mişca în ea, cum se relaxau, se încordau şi unduiau sub piele. Vechi amintiri îi evocau în detalii grafice extraordinara plăcere pe care i-o dăduse el şi îşi încleştă braţele şi mai strâns în Jurul taliei. Linoul moale al lenjeriei lui evidenţia o erecţie agresivă. Iar ea îl dorea cu disperare.

Observându-i roşeaţa din obraji şi noua rigiditate a corpului, el îşi permise un mic zâmbet triumfător. Contesa Angela venise aici în seara asta să-şi potolească dorinţele. După părerea lui, era doar o problemă de timp până avea s-o facă. Îşi descheie indispensabilii, şi-i scoase şi îi aruncă pe mormanul de haine.

— Aş prefera să te am pe tine, iubito, decât marfa lui Madame Centisi. Priveşte, te aşteptăm.

— Nu vreau să mă uit. Vocea ei era redusă un sunet mic şi înăbuşit.

— Crezi că încă ne mai potrivim… acolo?

Angela simţi că trupul i se deschide la auzul vorbelor lui, de parcă ar fi recunoscut imensa plăcere pe care o oferea atât de nepăsător.

— Ce rău poate să-ţi facă dacă priveşti? murmură el oferindu-se pe un ton mângâietor. Când ea deschise încet ochii, privirea îi fu inexorabil atrasă de superba lui erecţie. Stătea aşezat pe marginea patului, lăsat pe spate şi sprijinindu-se în mâini, iar penisul lui congestionat era încordat şi arcuit către abdomen, urmând cărarea îngustăde păr roşcat care urca în sus spre stomac. Reţeaua de vene care pulsau era pronunţat reliefată, iar capul umflat se înălţa până la talie în splendoarea lui trufaşă.

— Hai, uită-te la noi. Ea clătină din cap, dar privirea ei nu părăsi ostentativa etalare a virilităţii. Blestematul ştia exact cum să-i stârnească dorinţa mistuitoare.

— Asta-i ultima şansă. S-ar putea să pară frustrant… să priveşti doar, zise el.

Apucându-şi cu gria erecţia, alunecă o mână exersată de-a lungul ei şi Angelei i se opri respiraţia când volumul acesteia se mări.

— Eşti sigură? întrebă el încet, perfect conştient de privirea ei hipnotizată.

Pulsaţia din vaginul ei împrăştia în sus căldura pur carnală; putea să simtă cum sfârcurile întărite îi împungeau corsetul. Sânii grei şi umflaţi o furnicau şi o binecunoscută umezeală îi udă pantalonaşii. Avu nevoie de toată puterea de concentrare ca să spună în şoaptă:

— Sunt sigură.

— Să cer o femeie, sau două? Ai vreo preferinţă?

— Aş prefera să mă laşi să plec.

— Îmi pare rău. Am plătit mai mult decât tine, aşa încât o să fie după voia mea. Cred că am să cer două. E încă devreme. Ridicându-se din pat, el se îndreptă spre uşă.

— Nu, murmură Angela. El se opri şi o privi.

— Ce vrea să însemne acest nu? Ea înghiţi în sec, deschise gura ca să vorbească, o închise din nou, şi în cele

din urmă vorbi atât de încet, încât el abia auzi cuvintele:

— Nu trimite după femei. Kit se întoarse şi se aşeză iarăşi pe pat.

— Deci, te interesează?

— Nu-mi face asta, şopti ea.

— De ce nu, după tot ce mi-ai făcut tu mie? Eşti interesată?

Ea nu răspunse imediat, dar el aşteptă.

— Da, murmură ea, fără să-l privească în ochi.

— Uită-te la mine când o spui, insistă el cu brutalitate.

Angela ridică privirea şi se uită în ochii lui pentru o clipă ce i se păru că durează o eternitate.

— Mă interesează. El zâmbi şi îi întinse mâna, iar ea veni spre el pentru că îl voia cu atâta disperare încât ar fi făcut orice ar fi dorit el.

O puse să se dezbrace în faţa lui în timp ce el o privea, dându-i ordine liniştit, spunând „Nu face asta acum”, „Lasă aia pe tine până mai încolo sau „Vino aici şi dă-mi voie să te ajut”. Îi preciză în detaliu ce avea de gând să-i facă, până când Angela se umezi atât de tare de parcă ar fi făcut deja dragoste. Îi dezlegă corsetul de satin negru fiindcă ea avea nevoie de ajutor ca să şi-l poată scoate şi când acesta fu aruncat pe grămada de jupoane de mătase galbenă cu volane, remarcă doar cu o uşoară umbră de dezaprobare în glas:

— N-ai cămăşuţă? îţi făcuseşi planurile dinainte, iubito? Timpul trebuie economisit în locurile de genul ăstuia, nu-i aşa? Goală, cu excepţia pantalonaşilor, Angela tremura de dorinţă şi nu se simţea în stare să ia parte la un schimb de replici făcut cu detaşare.

— Îmi pare rău, şopti ea. Pe Kit îl ofensa tot ce era în legătură cu reacţia ei sexuală promptă. *Ar fi tremurat la fel pentru Steven, pentru Mantou sau pentru orice alt*

bărbat, reflectă el iritat şi posac şi deodată, înfuriindu-se la acest gând, îi dezlegă funda pantalonaşilor ei de dantelă care îi căzură la picioare şi o trase mai aproape, o luă cu mâinile de talie şi o ridică în poala lui, făcând-o să-l încalece.

— Sus! ordonă el brusc, dându-i o palmă uşoară pe fund că s-o facă să se ridice în genunchi. Eşti gata să te f…? Ea tremura fără să se poată reţine.

— Probabil că Manton n-a făcut treabă prea bună în după-masa asta. Eşti ca o căţea în călduri. Răspunde-mi!

— Te rog, Kit, nu.

— Sunt numai câteva litere. Spune-le, mârâi el. Nu vorbea despre dragoste, ea ştia asta, şi ruşinată şi umilită de dorinţa ei neînfrânată, şopti:

— Vreau să mă f…

— Cât de mult vrei? îl voia cu o dorinţă aproape independentă de voinţa ei, cu o dorinţă aprigă şi de nepotolit.

— Cu disperare, recunoscu ea cu o voce aproape imperceptibilă.

— P… ta fierbinte a fost întotdeauna una dintre favoritele mele, tărăgănă el vorbele, ghidând vârful penisului spre vulva ei udă, alunecându-l de-a lungul crăpăturii alunecoase, sâcăind-o cum fac armăsarii cu iepele în călduri, până când ea se cutremură, gemu şi încercă să-l conducă înăuntrul ei, dar el o ţinu ridicată, proptind-o cu palma sub fese.

— Noaptea asta jucăm după cum vreau eu. După regulile mele, în ritmul pe care-l vreau eu şi urmărind instrucţiunile mele. Eşti partenera mea de f… de marţi seara şi n-am niciun chef să mă grăbesc. Ea îl privi fix, cu ochii strălucitori din cauza dorinţei puternice în timp ce secreţiile ei intime se scurgeau de-a lungul penisului lui; era atât de aproape de orgasm încât trupul îi era rigid sub

mâinile lui Kit.

— Ai nevoie de ceva antrenament în ceea ce priveşte reţinerea orgasmului.

— De la tine? (Ochii ei ardeau.) De la un desfrânat de talie mondială ca tine?

El îşi înfipse degetele în fesele ei.

— Te-am văzut cu Steven.

— Asta e cu totul altceva şi, în plus, nu sunt proprietatea domnului Braddock.

— Ba eşti, în noaptea asta. Îşi implântă degetele în ea, se ancoră în osul ei pelvian şi o trase în sus încât genunchii ei aproape că nu mai atingeau patul. Ochii lor erau acum la acelaşi nivel şi ea putu să vadă duşmănia rece care ardea în ochii lui.

— Eu o să te f… toată noaptea. Nu Steven, ci eu!

— Te urăsc!

— Adevărat? Asta vrea să însemne p… ta care curge?

Îşi scoase degetele atât de repede încât ea aproape că se dezechilibra. Prinzând-o, o ţinu cuprinzându-i fesele cu o mână, apoi, ridicând-o pe cealaltă, îi puse degetele ude pe gură.

— Asta nu e ură, şopti el. Eşti gata pentru p… îşi acoperi degetele şi gura ei cu a lui într-un sărut brutal şi apăsat care avea gustul sexului şi al dorinţei.

Nu-l ura. El ştia asta, şi ea o ştia şi, undeva în adâncul ei, acea partea care dorea să înlăture tristeţea din viaţa ei, dori să-l fi putut urî.

Kit îi devoră gura printre degete, iar ea i le muşcă fiindcă miroseau şi aveau gustul trupului ei.

— Dumnezeule, blestemata ce eşti! exclamă el îndepărtându-şi degetele cu o smucitură.

— Ai de gând să mă baţi sau să mă f…? întrebă Angela trufaşă, radiind senzualitate în jurul ei. Nu te poţi decide, nu-i aşa?

Pentru o fracţiune de secundă ochii lui verzi îi aruncară o privire de gheaţă, apoi îi cuprinse mijlocul cu mâinile, o ridică, îşi ghidă erecţia spre ţintă şi îi apăsă puternic şoldurile în jos cu o mişcare brutală.

Ochii ei se închiseră şi, înainte de a fi pătrunsă cu totul, ajunse la orgasm. Ţipătul ei răsună în somptuoasa cameră purpurie. Kit se opri, afundat în ea până la refuz, proptindu-şi mâinile cu putere pe şoldurile ei în timp ce orgasmul o copleşea. Când tremurul ei încetă şi ţipătul pătrunzător se stinse, o ridică, alunecându-i corpul de abia satisfăcut de-a lungul membrului său rigid cu o mişcare înceată, deliberată, şi apoi iar în jos, într-un ritm senzual impus de el.

Îi umplea corpul, sufletul, fiecare părticică cu o plăcere care o topea şi aplecându-se îl sărută fără ruşine în dorinţa ei pentru el, lacomă de tot ce-i putea oferi el provocările şi disputa fiind uitate şi îndepărtate de un potop de beatitudine şi dorinţă nepotolită.

— Ţi-am dus dorul, şopti ea mişcându-şi şoldurile de îndată ce îl absorbi complet, chinuindu-se să-l ţină în adâncurile ei, în pofida încercării lui de a o ridica.

— Se vede, spuse el, ridicând-o fără efort şi dându-şi seama că asta căutase el în toate bordelurile, acest extaz indescriptibil, atât carnal cât şi sufletesc.

— Ţie ţi-a fost dor de mine? El aşteptă până când ritmul lor o aduse iar la nivelul ochilor lui şi, ţinând-o suspendată pe vârful creţiei, zâmbi.

— Ţi-am simţit lipsa chiar şi când eram beat, spuse el, şi depuse pe buzele ei un sărut cald, plin de tandreţe.

— Sunt bucuroasă că ai venit aici. Şoapta ei avea gustul coniacului pe care-l băuse şi ea alunecă din nou în josul erecţiei lui cu un suspin de voluptate.

— Mulţumită lui Binky.

— O să te sărut toată noaptea, spuse ea cu o voce

excitant de guturală.

— O să fac dragoste cu tine o mie de ani.

— N-o să trăiesc atât.

— O să te fac eu… În uşă se auzi un ciocănit puternic.

— Imediat, strigă Kit.

— Nu, şopti Angela. Simţurile ei înfierbântate erau gata să ajungă la climax.

— Au adus ceaiul.

— Nu acum.

— În noaptea asta va trebui să faci cum ţi se spune, iubito. Închide ochii.

Încolăcindu-i picioarele în jurul mijlocului său, se sculă din pat şi, susţinându-i greutatea cu braţele, îşi înhăţă pantalonii în buzunarul cărora era cheia şi se îndreptă spre uşă. Fiecare pas îl împlânta şi mai mult în ea, aşa cum stătea atârnată pe umerii şi şoldurile lui, cu coapsele mult depărtate – poziţie care-i deschidea şi mai mult trupul la o mai adâncă penetrare cu fiecare zvâcnitură. O ţinea strâns ca să nu se poată mişca şi astfel s-o poată pătrunde şi mai profund.

Angela nu încercă să schimbe lucrurile; de-abia mai putea gândi copleşită fiind de senzaţia desfătătoare. Orice gând care nu avea legătură cu iminentul orgasm era ignorat. Începu să se apropie de climax exact când el ajunse la uşă.

Kit o propti de perete, extrase repede cheia din buzunar, descuie uşa cu mâna stângă, şi o deschise larg, făcându-i vânt cu piciorul.

După ce îi indică servitoarei printr-o mişcare a capului o măsuţă alăturată, se aplecă spre Angela şi îşi potrivi mai bine palmele sub fesele ei, presând-o cu spatele de suprafaţa acoperită de o tapiţerie, aşa încât ea să-i simtă erecţia întărită alunecând şi mai profund.

— Acum, şopti el, ar trebui să simţi asta.

Îşi încordă picioarele şi se împinse în ea cu toată forţa şoldurilor lui puternice.

Ţipătul ei asurzitor o luă prin surprindere pe servitoarea care lăsă tava să cadă pe masă cu un zgomot de veselă ciocnită şi părăsi cameră în grabă, ferindu-şi privirile, aşa cum fusese învăţată să facă în decursul îndeletnicirilor ei de la Madame Centisi. Kit rămase nemişcat mult timp după ce uşa fu închisă.

Angela juisa cuprinsă de un orgasm interminabil.

În cele din urmă, deschise ochii şi roşi sub privirea lui.

— Mă simt jenată. El păru să găsească ideea ciudat de amuzantă.

— Ai fost încântătoare.

— Fata aceea… Ea roşi din nou.

— Nu contează, zise el pe tonul plat, impasibil, pe care îl folosea ca să vorbească despre ceea ce lumea numea desfrâul din existenţa lui. Te-aş fi putut avea în holul de la intrare şi nimeni nu m-ar fi putut opri.

— Te rog, nu… Vocea ei era şovăielnică şi ochii priveau cu prudenţă, în seara asta starea lui de spirit se dovedea a fi extrem de capricioasă şi, din câte îi spusese Violet, existau poveşti despre el care vorbeau despre un exhibiţionism lipsit de ruşine.

— Eşti atât de modestă.

— Nu sunt beată.

— Iar eu sunt. Nu vrei nişte spectatori?

Ea îşi îngropă faţa în adâncitura caldă a locului unde gâtul lui se unea cu umărul.

— Atunci, o vom face în patul purpuriu, zise el zâmbind uşor şi o duse spre imensul pat cu baldachin pe care o aşează fără a se desprinde de ea.

Ridicând-o puţin, el o aşează drept în mijlocul patului, presiunea dirijată a erecţiei lui care o ţintuia constituind

un inedit sprijin, alături de mâinile lui.

— Acum e rândul meu, murmură el.

— Şi al meu, zise ea zâmbind.

— Întotdeauna e şi rândul tău.

— Fă-mi un serviciu.

— Acum? întrebă el cu o strălufgerare trecătoare de neîncredere în priviri. Nu poate aştepta?

— Ridică-te să-mi pot scoate capişonul olandez.

— De ce-ai face aşa ceva?

— S-a mişcat, simt asta. Oricum, când suntem împreună nu foloseşte la nimic.

Kit îl scoase fiindcă ea avea dreptate şi el era în stare să fie atent, indiferent că era beat sau treaz, îl scoase repede pentru că fusese politicos şi indulgent prea mult timp, rândul lui venise de mult.

— Acum eşti la mâna mea, şopti el.

— Sau tu la a mea. Kit zâmbi larg.

— N-am motiv să mă plâng.

— Parcă am fi acasă, murmură Angela întinzând braţele către el.

Strecurându-se între picioarele ei, o pătrunse încet.

— Acum suntem acasă, spuse el, şi amândoi simţiră fiorii de dorinţă, căldura, vraja tulburătoare a languroasei penetrări şi când fu complet scufundat în ea şi atât de aproape încât mai mult n-ar fi fost posibil, ea îi şopti „Te iubesc”, deşi ştia că n-ar fi trebuit s-o spună, pentru că nu făcea decât să complice viaţa amândurora şi ar fi trebuit să-şi dea seama că nu trebuia să vorbească de dragoste în locuri ca acesta. El încercase să şi-o scoată din suflet bându-şi minţile săptămâni de-a rândul.

— Cu tine mă simt ca-n rai, murmură el, sau ca într-o mie de nirvāṇe.

Ea nu se aşteptase ca el să îi ofere mai mult, îi era suficient, îşi spusese ea, să vrea să fie cu ea în noaptea

asta.

— Îţi pot oferi plăcere, şopti ea, ondulându-şi muşchii cu un tremur mic şi delicat, care-l aduse şi mai în adâncul ei, producându-i un mic spasm extatic.

— Am observat, rosti el surâzându-i. Asta o să mă coste?

— O să-ţi fie uşor să plăteşti. La început, se adaptă ritmului lui leneş. Pătrunderea şi retragerea alunecată se transformau în extaz şi corpurile lor se legănau lasciv împreună de parcă ar fi avut toată noaptea la dispoziţie să guste din plăcerile dragostei. Se sărutară cu rândul, şi buzele lor savurau, se şicanau, iar limbile cochetau una cu alta într-o mie de feluri. Mai apoi, cadenţa se schimbă în momentul în care îi mângâie sânii şi-i supse până când ea gemu, se zvârcoli şi se umezi toată. Intensitatea jocului crescu când corpurile lor se înfierbântară şi deveniră lucioase de sudoare, când pasiunea pură trecu înaintea a orice altceva de parcă erau prinşi în plasa unei vrăji erotice. Privirea şi tonul adânc al vocii lui se schimbară şi îşi modifică brusc şi agitat strânsoarea.

Se implântă în ea adânc, tot mai adânc, vrând să-şi pună amprenta asupra ei, şi fiecare zvâcnire era necruţătoare: pătimaşă, înverşunată. Ea se cutremură în strânsoarea lui ca o femelă neajutorată, împerechindu-se din instinct, cuprinsă de călduri, vrând să fie acoperită şi penetrată, dorind ca el să-şi planteze sămânţa în ea. Coapsele lui i le forţară pe ale ei să se îndepărteze şi mai mult pe când se înfigea în ea cu putere, ţinându-şi mâinile pe şoldurile ei aşa încât ea să nu se poată mişca, să nu se poată retrage, astfel încât s-o poată subuga, s-o facă să fie a lui. Nu exista niciun gând conştient, nici minte şi nicio voinţă, doar nevoie şi senzaţii şi dorinţă înfierbântată. Ea îl primea cu bucurie în trupul ei, arcuindu-se să-l întâmpine, ţinându-l strâns în timp ce el o penetra până în cele mai

ascunse adâncuri şi se strivea cu putere de pântecele ei.

Deşi era condus doar de cele mai sălbatice instincte, chiar şi in extremis, cele mai elementare principii încă mai existau întipărite în creierul lui şi, când simţi că orgasmul începe să-l cuprindă, începu să se retragă.

Angela se agăţă de el scâncind, cu răsuflarea întretăiată, iar braţele şi picioarele ei se agăţară de el şi mai strâns.

— Rămâi, îl rugă ea. Voia pentru ea toată furia aceea sălbatică, îi voia trupul tare şi puternic, voia cu toată disperarea dragostea lui şi cum nu putea avea lucrurile acestea în lumea de prefăcătorie şi infidelitate în care trăia, voia sămânţa lui în ea… în cel mai ascuns colţ al inimii… ea dorea copilul lui.

— Nu, se împotrivi Kit cu vocea răguşită din cauza efortului de a se abţine.

— Te rog, îl imploră ea cu mâinile înnodate pe după gâtul lui, încercuindu-i mijlocul cu picioarele. Corpul ei ajunsese atât de aproape de orgasm, încât fremăta toată. Încordat şi gata să se retragă, el ştiu că-i putea rupe îmbrăţişarea dacă dorea, dar nu înţelese de ce n-o făcu.

— Vreau tot ce-mi poţi da înăuntrul meu, şopti Angela.

El tremura la un pas de orgasm, ea era fierbinte împrejurul lui, femeia ispititoare a viselor lui desfrânate, pledând să fie receptaculul seminţei lui. Privirea lui se ridică repede, neliniştită, şi văzu imaginea lor în oglinda înclinată de deasupra capului patului. Era aşa de mică sub el, cu pielea albă, cu trupul copleşit de al lui, scufundat sub al lui şi străpuns de el. Era o acuplare animalică: masculul dominant şi o mie de imagini ale feminităţii dornice şi roditoare, şi într-un colţ al minţii lui, ca o rămăşiţă barbară trecută cu vederea în procesul evoluţiei şi înăbuşită sub lustrul cultivat al rafinamentului şi

educaţiei, exista un instinct animalic brut care răspunse dorinţei ei. Voia într-un fel primordial s-o posede total. Îşi văzu mâinile alunecând sub fesele ei şi ridicând-o. Ea suspină. El îşi înteţi strânsoarea. Cu ochii fixaţi pe imaginea din oglindă, îşi urmări muşchii contractându-se, se văzu cufundându-se în ea, un bărbat separat de propriul lui eu, funcţionând la cel mai primitiv nivel, împins de o pură poftă carnală. Carnea ei maleabilă îl primea, îi putea simţi spinarea relaxându-se sub mâinile lui, reacţia ei fiind la fel de aprinsă şi de desfrânată după cum şi-o amintea. Apoi, vorbele ei de dragoste îi răsunaseră în urechi, cuvinte familiare de pe vremea când fusese la Caston, un cântec dulce de sirenă pentru ritmul lui puternic şi rapid. *Rămânea*, se gândi ea cu bucurie, bunăvoinţa lui echivalând cu o recompensă sau cu un compromis, poate chiar cu dragostea. Dorinţa ei de a-l avea îi umplea mintea, sufletul şi trupul încât simţea c-o să explodeze. Îi mângâie umerii, braţele, muşchii încordaţi care i se reliefau pe spate, părul moale şi cârlionţat. Fusese derutant şi îngrozitor de închis în sine, crud şi fără pic de milă când ieşise din viaţa ei, iar ea… îl iubea nespus de mult.

O devora, o mânca de vie, şi în camera drapată în mătase, respiraţia lui aspră se asemăna cu sunetele scoase de un animal. Imaginea din oglindă îl excita dar îl şi alarma: aproape că îi pricinuia durere. Ar fi putut uşor să facă asta dacă ar fi dorit. Pentru o clipă efemeră se întrebă de ce reacţiona la prezenţa ei cu atâta brutalitate. Demenţa de a o poseda total îi părea incredibilă când tot ce făcuse cu celelalte fusese doar un joc. Apoi, respiraţia i se opri şi, demenţă sau nu, ajunse dincolo de punctul unde luarea unei decizii mai era posibilă. Spinarea i se arcui, ochii i se închiseră şi sperma lui o umplu. Angela i se alătură într-un orgasm sălbatic şi delirant, un act de paroxism turbulent care-i făcu trupul să se convulsioneze

şi sufletul să-i tremure. Erau legaţi acum în cel mai intim mod imaginabil şi ea simţi o căldură binefăcătoare pătrunzându-i până în măduva oaselor. După ce impulsul sălbatic se stinse, zăcură sfârşiţi, cu simţurile invadate de o stare de beatitudine, flacăra toridă lăsând locul unei străluciri pline de voluptate. Kit o sărută uşor pe obraz, pe lobul urechii şi pe colţul gurii, apoi îi desfăcu picioarele din jurul mijlocului lui cu blândeţe şi le puse pe pat.

— Eşti foarte convingătoare, murmură el lingându-i obrazul înfierbântat.

— Sunt mai puternică decât tine, afirmă ea cu un surâs nespus de ademenitor.

— Poate că aşa este. Sper că n-am să regret.

— Eu nu regret, rosti ea trasând curba perfectă a buzelor lui cu vârful degetului. Vreau să mă umpli la nesfârşit. Era încă rigid în ea în ciuda orgasmului şi la cuvintele ei, erecţia lui se intensifică.

— Runda întâi, atunci, zise Kit cu un zâmbet leneş. Nu mai avea importantă acum, era prea târziu. O atinse uşor pe gât – o mângâiere şi un gest de posesiune.

— Cât de mult vrei?

— Tot, spuse ea. O simţea alunecoasă şi umedă împrejurul lui şi-şi mişca şoldurile într-un ritm ispititor şi într-un fel extrem de senzual şi feminin ca răspuns la foamea lui carnală.

— Mereu ai fost lacomă, oftă el teatral, şi se adânci în ea cu o mişcare fluidă.

Angela îşi alunecă mâinile pe umerii lui largi.

— Iar tu ai fost întotdeauna îndatoritor.

— Cât de mult poţi să stai? întrebă el şi se mişcă din nou în ea.

— Atâta timp cât ai nevoie de mine, şopti ea. El se opri.

— Probabil că n-ar trebui să spui aşa ceva.

— Ştiu. Amândoi ştiau care este situaţia, dar pentru câtva timp abandonaseră avertismentele raţiunii.

— Te-am meritat, adăugă Angela. Am muncit foarte mult.

— În timp ce eu mă antrenam pentru noaptea asta. Kit nu muncise din greu, se ocupase cu cerinţele minime ale lui Chambers şi îşi consolase melancolia cu ajutorul viciului.

— Nu cred că mai aveai nevoie de practică. El zâmbi.

— Am să-ţi arăt noile îmbunătăţiri. Explorară graniţele fierbinţi ale pasiunii, poftelor carnale şi ale dorinţei febrile pe patul îmbrăcat în purpură al exclusivistei case de plăceri a lui Madame Centisi, fiecare înfometat de celălalt, cu trupurile într-o sincronizare nesăţioasă, odată ce lungul post al despărţirii luase sfârşit

CAPITOLUL 23

După ce dorinţa lacomă de la început dispăru, după ce experimentară un număr impresionant de poziţii diferite, el îi sărută obrajii îmbujoraţi, gura zâmbitoare, îi desprinse braţele de după gâtul său şi, ridicându-se din pat, se duse la mica măsuţă pe care erau ligheanul şi cana ca să se spele.

Angela îi urmări cu încântare corpul cu membre lungi, deopotrivă de zvelt şi de musculos, o sinteză a puterii şi supleţii, şlefuit la perfecţie de anii de navigaţie pe mări şi de… cea de-a doua vocaţie a lui.

Când ridică ochii şi o văzu privindu-l, zâmbetul lui căpătă o nuanţă de amuzament.

— Cât de caldă vrei să fie apa?

— Ador să fiu îngrijită de tine, şopti Angela. Era, cu siguranţă, cel mai frumos bărbat de pe pământ. Corpul ei strălucea radiind senzualitate, pielea i se-nfiora la cea mai

mică atingere a lui, şi vaginul ei insaţiabil, care zvâcnea la simpla lui prezenţă era invadat acum de senzaţii lascive.

— După aceea am să-ţi servesc ceaiul. Ea ridică vag din sprâcene.

— E un ritual al acestor stabilimente?

— M-am gândit că s-ar putea să-ţi placă, îi răspunse el clătindu-se de săpun.

Pielea mătăsoasă şi udă a penisului lucea în lumina lămpii, oferind o imagine incitantă privirii.

— Pare delicios de curat. Corpul ei răspundea deja priveliştii printr-o căldură care se stârnea din centrul lui. El sesiză fierbinţeala din vocea ei.

— E pentru tine.

— Atunci, grăbeşte-te, pentru că ai stat departe de mine prea mult timp.

El vărsă apa, umplu ligheanul cu apă fierbinte de la mica chiuvetă şi îl aduse pe masa de lângă-pat.

— Miroşi ca o prostituată.

— N-am de unde să ştiu. Asta-i specialitatea ta. Le speli şi pe ele?

— Nu stau cu ele suficient de mult timp pentru a face aşa ceva. Acum întinde-te şi stai nemişcată. Ea se întinse după erecţia lui, dar el se feri, aşa încât degetele ei atinseră doar părul castaniu, luxuriant, de sub pântecul lui.

— O s-o primeşti în curând, spuse el, şi rămase în afara razei ei de acţiune.

— Lasă-mă s-o ating acum.

— Nu. Lasă mâna jos. El aşteptă până ce ea se supuse, ţuguindu-şi buzele şi strâmbând din nas, dar conformându-se poruncii.

— Nu înţeleg de ce n-am voie să te ating.

— Pentru că vreau să fii curată înainte de a-mi băga p… asta ţeapănă în păsărica ta mică şi îngustă şi, dacă mă atingi… Sprâncenele lui se ridicară dându-i o expresie

lubrică.

— Mă vrei, şopti ea mulţumită.

— Vreau asta, rosti el, alunecându-şi degetul mijlociu prin părul umed ce-i acoperea muntele lui Venus şi, trecând prin fanta alunecoasă, îl strecură în ea. Acum, nu te mişca. Îi îndoi piciorul drept de la genunchi, apoi pe stângul, ducându-i călcâiele până lângă fese, aşa încât coapsele ei se desfăcură şi putu să vadă cât de umflate îi erau ţesuturile şi cât de udă era, iar ea putu să citească în ochii lui cât de mult o dorea.

— Ar trebui să te închid undeva, mormăi el.

— Eu numai pe tine te vreau. El râse domol.

— Cel puţin în noaptea asta. Eşti mai bună decât oricare dintre ele, iubito. Să nu laşi pe nimeni să-ţi spună că nu-i aşa. Obrăznicia lui familiară revenise şi, în timp ce săpunea cârpa moale, o întrebă despre Violet de parcă s-ar fi întâlnit să ia prânzul la „Ritz”. Apoi îi despărţi labiile cu degetele şi trecu uşor cârpa peste ţesuturile congestionate. Ea gemu şi scoase un mic suspin de plăcere, fiindcă presiunea nuanţată asupra ţesuturilor care zvâcneau era delicioasă, iar când el strecură cârpa mai adânc în toate faldurile şi adânciturile, începu să se zvârcolească sub mâinile lui. Degetele lui săpunite erau înfipte adânc în ea şi percepea atingerea lor alunecoasă ca pe-o senzaţie dulce şi mătăsoasă. Angela se frecă de degetele lui ridicându-şi pelvisul. Se părea că dorinţa persistentă ce-o simţea pentru el era imposibil de domolit.

— Te rog, nu mă mai face să aştept.

— Aproape am terminat. Va trebui să aştepţi, răspunse Kit cu o voce calmă, dar timbrul gros vibra asemeni unei mârâieli.

— Nu vreau.

— Niciodată nu vrei. Acum taci. Clăti pânza de spălat şi şterse săpunul de pe ea cu mişcări iuţi şi economice,

apoi Angela simţi degetul lui intrând în ea şi se ridică să-l întâmpine. Mâna cealaltă o ţinu însă nemişcată şi palma părea foarte rece pe pântecele ei.

— Verific doar cât de curată eşti, mai adăugă Kit.

— Suficient de curată ca să fiu mâncată, murmură ea zâmbindu-i, după care gemu fiindcă el îşi strecurase un al doilea deget în ea şi tatona delicat peretele din faţă al vaginului cu rezultate fascinante.

Un spasm de plăcere acut şi profund carnal făcu să-i vibreze întreg trupul, încât ea se întrebă dacă un bărbat putea fi iubit fie şi numai pentru că provoca astfel de senzaţii. Căldura pătrunzătoare o străbătea urcând în sus pe spinare şi coborând prin picioare, pulsând adânc în ea. Zvârcolindu-se, încercă să reînvie senzaţia. Atunci Kit apăsă muntele lui Venus cu podul palmei şi degetele lui presară micul miez de carne de sub el.

Ea juisă, tremurând, palpitând, cu ochii strâns închişi, cuprinsă de un extaz desăvârşit, într-un orgasm instantaneu şi năucitor. Oprindu-se doar atât cât s-o lase să-şi recapete respiraţia, el reluă cu delicateţe masajul cu degetele-i abile, ţinându-i corpul prizonier între mâini. Aceleaşi senzaţii şocante, care tocmai ajunseseră la paroxism, reapărură cu promptitudine, de data asta cu mult mai puternice şi mai profunde. În câteva secunde ajunse din nou la orgasm şi apoi, încă o dată, într-o succesiune rapidă, după care Kit rămase lângă ea, aşteptând-o să-şi revină în simţiri.

— Ce-ai făcut? şopti ea ameţită.

— Ţi-a plăcut? întrebă el şi ochii lui verzi o priveau amuzaţi.

— Oarecum, murmură Angela mângâindu-i mâna care se odihnea pe pântecele ei. Eşti un dar al zeilor.

— Nu pot să mă fălesc cu asta, e o subtilitate descoperită de chinezi cu mult timp în urmă.

— Iar tu vorbeşti limba chineză. Ce bine de mine! Kit zâmbi cu un aer indulgent.

— În plus, sunt întotdeauna gata să te ajut. Te-ai odihnit suficient ca să poţi bea ceaiul? Ea îl privi circumspectă, încă uimită de supraabundenţa de senzaţii orgasmice.

— Trebuie să fiu odihnită pentru ceai? El ridică din umeri.

— Am pus-o pe Madame Centisi să-mi aducă ceva din apartamentul meu.

— Pentru mine? El încuviinţă din cap, îi oferi mâna şi o ridică în capul oaselor. Se dădu jos din pat şi o ridică în braţe cu blândeţe, aşa cum ai lua un copil încă adormit din pătuţ, o duse la unul din scaunele de lângă foc şi o aşeză confortabil. Aţâţă focul încât să nu-i fie frig, deşi în cameră, era destul de cald iar corpul ei era încălzit graţie talentelor şi abilităţii lui. După aceea aduse tava cu ceaiul şi o puse pe masa dintre cele două scaune aflate de o parte şi de alta a şemineului, turnă două ceşti de ceai din cana de argint, iar ea decise că probabil făcuse o faptă foarte bună în ultimul timp, de vreme ce îi fusese dăruit el drept recompensă.

— Lapte sau lămâie? întrebă Kit ridicându-şi privirea.

— Lapte şi zahăr. Trebuie să-mi recapăt puterile.

— Bună idee, rosti el privind-o pe sub gene. Îi puse trei linguriţe de zahăr în ceaşcă, turnă laptele, le amestecă şi i-o dădu, oferindu-i cu cealaltă mână un platou cu prăjituri glasate.

— Te gândeşti la toate. De unde ai ştiut că îmi plac prăjiturile roz?

O luă pe cea mai mare, a cărei glazură roz – delicată, era ornamentată cu drajeuri argintii.

— Ştiu tot ce-ţi place, afirmă el punând platoul pe masă.

— Mă agasează bărbaţii înfumuraţi, declară Angela pe un ton şăgalnic.

— Cu toate acestea, te f… cu ei, susţinu Kit sigur de el, observând privirea încărcată de dorinţă din ochii ei.

— Numai când sunt ţinută prizonieră de vreunul.

E frumos ca păcatul, gândi ea, *şi conştient de faptul că este dorit de femei*.

Ar fi vrut să nu-l dorească atât de mult.

— Vrei să pleci? El se aşează pe scaunul din faţa ei şi îşi arcui sprâncenele în semn de întrebare.

— Vrei să plec? îl provocă ea privind peste marginea ceştii.

— Desigur că nu, se pronunţă el şi zâmbi. Am investit mult aici.

— Eşti satisfăcut de ce ai primit pentru banii cheltuiţi?

— Până acum, da. Întinzându-se, luă o mică cutie roşie lăcuită de pe tavă, îi deschise capacul şi i-o dădu.

— Spune-mi ce părere ai de astea. Au fost făcute ca să le înlocuiască pe cele pe care le-am aruncat.

— Şi pe care nu mi le-ai dat pentru că ai plecat prea în grabă de la Caston, zise ea privind la cele două sfere de aur ce stăteau pe o perniţă albă de mătase.

Când le ridică, acestea scoaseră un clinchet, sunau ca nişte clopoţei mici.

— Am cerut să fie gravate, zise el ignorându-i remarca. Ea răsuci micile sfere în palmă. „*Pentru dragoste*" citi ea pe prima dintre ele; „*Pentru plăcere*" scris pe cealaltă. Angela zâmbi.

— Merg oare alături de ceai?

— Acum, da. Dă-mi-le, zise Kit aplecându-se spre ea şi întinzând mâna.

Ţinea mâna cu o palmă întinsă în sus, şi muşchii braţului erau puternic reliefaţi, când îi puse bilele în mână,

degetele lui se închiseră leneş în jurul lor.

Pentru un timp el nu se mişcă şi nici nu vorbi, doar stătu tolănit în scaun şi, nefiind prea sigură de starea lui de spirit, ea roşi când îl văzu cântărind-o cu privirea aceea inexpresivă. Putea să simtă căldura care îi invadase obraii.

— Pari aşa de mică în scaunul ăla, vorbi el domol. Mâna care ţinea bilele era sprijinită de braţul de lemn aurit al scaunului său.

— Nu se poate spune acelaşi lucru despre tine. El zâmbi.

— Pari aşa de pudică şi inocentă când roşeşti aşa. Chiar şi sânii tăi devin trandafirii. Când pielea ei căpătă o nuanţă şi mai închisă de roz, el se sculă de pe scaun, se lăsă într-un genunchi în faţa ei şi îi despărţi coapsele apăsând uşor pe partea lor interioară.

— Ai mai folosit bilele în ultima vreme?

— Le-ai aruncat pe ale mele. Răspunsul ei îi făcu plăcere şi putu să vadă că ochii lui căpătară brusc o privire caldă. Mâna pe care-o ţinea pe coapsa ei se mişcă în sus mângâind-o, trimiţându-şi semnalul personal corpului ei şi Angela simţi cum se deschide larg ca să-l primească.

— Am uitat ce mică eşti.

— Eu n-am uitat nimic despre tine. Gura lui se contorsionă.

— Am băut în neştire, zise el introducând o sferă aurie în vaginul ei şi apoi şi pe cea de a doua, apăsând puţin mai mult cu o mişcare expertă şi fluidă a încheieturii, mâinii şi degetelor, executată cu o măiestrie desăvârşită. Cum ţi se pare? Cu o apăsare abia simţită, degetele lui trecură peste vulva ei umedă şi umflată, blocând bilele metalice. Mângâie carnea congestioantă care pulsa, şi în tot corpul ei se răspândi o fierbinţeală plăcută, trimiţând spirale voluptuoase încântătoare, făcând-o să nu mai ştie de nimic altceva decât de dorinţa ei sexuală. Apoi, brusc,

el îşi împinse degetele în sus şi un extaz aproape dureros îi cutremură tot corpul.

— Par să funcţioneze, spuse el liniştit.

— O să mor până dimineaţă.

— Nu, n-ai să mori. Părea că ştie cât de mult, când şi până la ce limite va reacţiona ea, în timp ce tot ce putea ea face era să-l dorească fără pic de ruşine.

— Lasă-mă să-ţi dau de mâncare, rosti Kit domol urmărind excitarea ei vizibilă.

— Nu ştiu dacă pot să mănânc chiar acum, şopti ea legănându-se inconştient ca să menţină senzaţia încântătoare.

— Încearcă. Luă o prăitură de pe platou, i-o oferi, iar în liniştea din încăpere clinchetul slab al clopoţeilor din trupul ei avea rezonanţa argintului.

Ea clătină din cap şi dorinţa imposibil de reprimat de a-l avea îi electriză simţurile. *Oare e posibil*, se întrebă ea, *să mori din cauza exceselor sexuale?*

— Te vreau numai pe tine, şopti Angela privindu-l cu ochi aprinşi şi neliniştiţi.

— Îmi plac clopoţeii, spuse Kit luând nişte glazură de pe prăjitura din mâna lui şi îi unse cu ea sfârcul unui sân.

Se cutremură la atingerea lui, sfârcurile ei sensibilizate reacţionând la cea mai mică atingere. Lăsând prăjitura jos, el o făcu să stea liniştitită punându-şi palma pe încheietura mâinii ei ca un mic semn autoritar de constrângere şi, luând o altă cantitate de glazură, o întinse cu o atenţie deosebită pe toată suprafaţa sensibilă a aureolei. După aceea, o sărută ca să-i înăbuşe scâncetul pătrunzător.

— Ştiam că-ţi vor plăcea clopoţeii, şopti el dezlipindu-şi gura de a ei. Ar trebui să te păstrez pe post de muzicant personal.

Angela îl auzi printre zgomotele făcute de respiraţia

ei gâfâită şi sunetul liric al clopoţeilor, simţea tapiseria mătăsoasă de catifea presată de vulvele ei congestionate care se mişcau şi mintea i-o luă razna. Trupul ei devenise un fel de sclav sexual receptiv, senzaţii lascive îi inundau fiecare celulă, nerv şi milimetru de piele, iar lumea ei era redusă la un singur punct. O foame sexuală de nesuportat îi clocotea în simţuri şi dorinţa ei atotstăpânitoare era scăzută la cerinţele minime: sex şi Kit, sau Kit şi sex sau numai Kit, pentru că el era sexualitatea încarnată. Îi acoperi sfârcurile cu mângâieri languroase, chinuitoare şi întinse pe ele glazura alunecoasă cu atenţia unui perfecţionist faţă de detalii. Apoi, aşezându-se în genunchi, îi depărtă picioarele şi se plasă între ele, pătrunzând-o cu grijă. Simţea bilele de metal suspendate în interiorul ei şi nu voia să întindă excesiv carnea umflată care le ţinea pe loc.

Aplecându-se, luă în gură un sfârc glazurat şi, când îl supse, la început cu blândeţe, apoi mai puţin delicat, Angelei i se opri respiraţia. Plăcerea acută devenise de-a dreptul de nesuportat. Sfârcul se întări ca o piatră în gura lui şi mâinile ei se întinseseră ca să-l ţină şi mai strâns, iar degetele i se împletiră în părul lui. Scânci când Kit dădu drumul sfârcului, dar el se mută la celălalt sân şi ea suspină, îşi ridică sânul cu amândouă mâinile şi i-l oferi. Limba lui i-l atinse cu gingăşie, înconjurând aureola alunecoasă şi împingând glazura în cărări lucioase peste carnea rotundă îşi umflată.

Din ea mustea fluidul sidefiu al excitării, bilele aurii alunecau în ea într-un râu de dorinţă, iar simţurile îi erau suspendate la limita descărcării prin orgasm. După ce muşcă uşor şi tachină micul mugure tensiont de carne timp de câteva clipe chinuitoare, îl luă în gură, îşi strânse buzele cu putere şi supse de parcă avea nevoie de vârful copt ca să-l susţină.

— Climaxul explodă adânc în ea şi, în timp ce tremura în febra orgasmului, el îşi coborî mâna, trecând uşor peste pântecele ei şi oprindu-se cu precizie pe labiile care zvâcneau. El se împinse în sus, forţând bilele aurii să urce şi mai mult şi un alt orgasm începu, spasmul fiind atât de intens încât ea tresări sub mâinile lui. Kit încă îi mai sugea sânul pârguit, ţinându-şi mâna pe sexul ei şi susţinându-i corpul străbătut de fiori. Tremurând neajutorată, Angela îşi pierdu cunoştinţa.

Cu degetele lui lungi şi fine, îi scoase bilele cu multă gria, le puse deoparte, se ridică din genunchi şi se aşeză pe scaunul lui. Stând tolănit şi nemişcat, el o observă cu ochiul unui cunoscător. Zăcea satisfăcută până la saţietate, cu ochii închişi şi capul căzut pe spate, cu mâinile atârnându-i moi pe braţele capitonate ale scanului, complet vulnerabilă în faţa sentimentelor pe care i le genera el.

Lui îi făcea plăcere să-i satisfacă firea voluptuoasă, acest lucru oferindu-i o dulce revanşă pentru toată suferinţa din ultimele săptămâni. Totuşi, răzbunarea avea mai puţină importanţă decât tumultul încântător al emoţiilor ce i se infiltrau în minte. Era singura femeie pe care o iubise vreodată; perechea lui perfectă, sufletul geamăn al vieţii lui; îi oferea o beatitudine carnală incomparabilă şi era stăpâna inimii lui. Se întrebă cum de fusese în stare să tăgăduiască existenţa acestor sentimente de când plecase de la Caston şi cum va mai putea trăi în viitor ştiind toate astea. În acel moment, ea deschise ochii şi gura i se curbă într-un zâmbet îmbietor, iar el zâmbi la rândul lui.

— Ţi-am spus în ultima vreme cât de mult te iubesc? şopti ea, întinsă pe catifeaua purpurie ca o fermecătoare hurie cu părul blond, îmbujorată din cauza atâtor delicii voluptuoase.

— În ultimul timp, nu, murmură el, tolănit în scanul din faţa ei, tot numai graţie, supleţe, muşchi puternici şi frumuseţe masculină. Mulţumesc.

— Trebuie să-mi spui că mă iubeşti, chiar dacă nu vorbeşti serios.

— Te iubesc, Angela. Cum aş putea să nu te iubesc?

— O spui cu atâta uşurinţă.

— Nu, o spun cu mare greutate stând în camera asta părăsită de Steven doar cu puţin timp în urmă.

— Presupun că n-am cum să-ţi explic asta.

— Cred că nu.

— De când ai plecat ţi-am dus dorul în fiecare zi şi acum, că suntem împreună din nou, simt că am şi mai multă nevoie de tine.

Ea închise ochii pentru o secundă, strângând braţele scaunului cu mâinile de parcă s-ar fi luptat cu simţămintele ei.

— E ca şi cum aş fi dependentă de atingerea ta, de corpul tău, de sunetul vocii tale.

— Şi de asta, adăugă el plimbându-şi vârful degetelor de-a lungul erecţiei sale, conştient de privirea ei şi vocea îi deveni încordată din cauza încercării de a se stăpâni.

— Şi de asta, recunoscu ea moale, privindu-i degetele erecţia. Mă simt de parcă ar trebui să-i cer iertare.

— Nu ştiu dacă i s-a mai cerut iertare până acum.

— Te-ar derana dacă aş face-o?

— Nu-mi amintesc să fi fost atât de politicoasă.

— Te doresc prea mult ca să-ţi fac greutăţi.

— Ce norocoşi suntem, spuse el pricepând înţelesul cuvântului „iertare”.

Îşi împinse penisul impresionant îndepărtându-l de pântece în direcţia ei, astfel încât acum acesta se înălţa semeţ la verticală.

Angela se apropie, atrasă de o ispită sexuală

copleşitoare şi, aşezându-se între picioarele lui larg desfăcute, îngenunche în faţa lui.

— Îi place glazura? îl întrebă în şoaptă.

— Numai cea roz, răspunse Kit rânjind. Ea îi atinse penisul cu delicateţe, experimental, de parcă acolo se ascundea un secret misterios ce ar fi putut explica foamea ei nepotolită. Acesta se mişcă sub atingerea ei uşoară; era forţa fundamentală a vieţii care avea o voinţă proprie. Alunecându-şi degetul pe pielea satinată, examină venele puternic reliefate, părul creţ de la bază şi globurile pline care se odihneau pe catifeaua purpurie a scaunului.

Kit gemu şi se cutremură când ea ridică greutatea testiculelor şi mângâie pielea catifelată. Îi dădea un sentiment de putere să-l vadă reacţionând astfel la mângâierile ei. Urmări cum erecţia lui se umflă, capul enorm zvâcneşte în sus şi pulsul devine şi mai rapid în venele proeminente.

El o privi absorbit când ea luă cu fermitate baza penisului în mână încât acesta zvâcni puternic şi apoi atinse vârful strălucitor şi roşu cu o cantitate mică de glazură. Se chinui să întindă uniform glazura roz, netezind cu grijă materia zaharoasă pe capul puternic bombat şi apoi de jur-împrejurul crestei sensibile ca şi cum ar fi dat un examen în materie de decorări.

El îşi ţinu respiraţia din cauza intensităţii şocante a senzaţiilor ce-l străbăteau.

— Aşa, zise ea examinându-şi opera. Dorinţa de a-l avea i se simţea în voce şi radia din ochii aprinşi.

— Asta-i magnifica mea acadea roz. Lui Kit îi luă ceva timp să răspundă, întrucât pofta carnală îi domina deja mintea.

— Să nu-ţi ia prea mult timp…

— Eşti grăbit să faci dragoste cu mine? zise ea în şoaptă.

Un geamăt adânc ieşi printre buzele lui strânse.

— Nu poţi ejacula în gura mea, rosti ea şi sânii ei plini îi atinseră în treacăt picioarele. Ochii ei albaştri aveau o privire inocentă şi gura i se afla la o distanţă milimetrică de creasta glazurată a penisului.

— Pentru că vreau să ejaculezi în mine.

— O să vedem, răspunse el gâfâind. Muşchii torsului său erau încordaţi din cauza reţinerii. Kit inspiră scurt când limba ei îi fulgeră vârful, lăsând o cărare mică în glazură, după care se retrase, savurând leneş gustul, evident satisfăcută.

— O să guşti mai mult decât atât dacă nu te grăbeşti, rosti el cu vocea îngroşată deoarece trupul lui de abia mai reuşea să se stăpânească.

— Dar nu eşti tu un maestru al reţinerii? îl tachină ea.

— Nu-ţi forţa norocul, Angela, mârăi el. În timp ce ea lingea delicat dulceaţa, lipicioasă, el strânse braţele scaunului cu mâinile, absorbind plăcerea insuportabilă şi înfrânându-şi pofta aprinsă. Apoi gura ei se închise complet împrejurul crestei dilatate, alunecând de-a lungul membrului rigid şi absorbindu-l adânc în gura ei şi Kit nu mai fu sigur că va mai putea rezista mult timp. Când toată glazura fu linsă, suptă şi înghiţită, ea se ridică, îşi sprijini braţele pe coapsele lui şi spuse cu o voce guturală, vibrând de dorinţă.

— Când te ţin în gură, simt de parcă ai fi în mine.

Buzele ei roşii erau încondeiate cu zahăr roz, luceau de umezeală şi gura ei era ispititor de aproape – un receptacul pentru pasiunea lui, dacă asta ar fi fost alegerea sa.

— Asta e, mormăi el şi împingând-o pe covor, o urmă cu o mişcare fluidă, prinzând-o sub corpul său; deja genunchiul lui îi desfăcea picioarele brutal şi nerăbdător, o

pătrunse strecurându-se prin culoarul alunecos cu e familiaritate nesăbuită care stârnea amintiri dulci şi îmbătătoare. Trecut cu mult de faza nerăbdării, cuprins de frenezie şi nemaiavând acea detaşare rece, dacă o avusese vreodată, se înfipse în ea, o zdrobi de podea şi o umplu.

Angela se încolăci în jurul lui bucuroasă, gâfâind la finalul fiecărei izbituri, înălţându-se ca să-l întâmpine cu o poftă crescândă, dorindu-l mai presus de capacitatea ei de înţelegere. El îi ridică un picior pentru a o putea penetra mai profund şi o ţinu strâns lipită de şoldul lui, în timp ce partea de jos a corpului lui se înfigea în ea cu putere, o izbea cu violenţă, mârâielile lui sălbatice acompaniind fiecare lovitură impetuoasă.

— Umple-mă, şopti ea, foamea ei de a-l poseda fiind sufocantă, stăpânind-o atotputernică.

— Nu, mârâi el, începând deja să ejaculeze, descărcându-se în ea şi cutremurându-se violent, umplându-i trupul fertil, fierbinte şi ispititor, deşi ştia că n-ar fi trebuit când orice tânăr naiv şi necopt la minte ar fi dat dovadă de mai multă logică. Nu, vrăjitoare mică ce eşti, şopti el simţind cum vârful penisului său se retrage şi ultima picătură de spermă se împrăştia în ea. La naiba, murmură el sprijinindu-şi fruntea de carpetă, încercând să-şi recapete respiraţia, bătăile inimii răsunându-i în urechi în timp ce sudoarea îi curgea în ochi.

Deja dorea s-o posede din nou.

— Va trebui să discutăm despre asta, zise el răguşit.

El era dragostea ei pentru tot restul vieţii, dar nu îndrăzni să spună da.

— Nu chiar acum.

— Atunci, mai târziu, articulă Kit cu o voce înăbuşită.

— Mai târziu, şopti ea. Când reuşi să respire din nou normal şi când inima nu i se mai zbătu sub coaste, o ridică şi o duse în pat. Se sărutară şi se mângâiară cu blândeţe

de parcă ar fi vrut să tezaurizeze aceste senzaţii la adăpost de alte vremuri mohorâte şi reci. Şi făcură dragoste la nesfârşit, până când noaptea cedă locul zorilor. Se iubiră cu ardoare şi fericire, cu o melancolie dulce-amară şi cu tandreţe infinită. Mai presus de orice însă, în dragostea lor era disperare.

Cum zăcea în braţele lui, în timp ce lumina zilei se strecura printre draperiile grele, îşi dori să poată rămâne pentru totdeauna în această cameră luxoasă, ascunsă de lume, izolată de toate problemele care îi asaltau.

Când el îi ceru din nou să se mărite cu el, după cum ştia că va face şi îi promise să o protejeze de Brook şi de toate regulile societăţii, ea plânse ca un copil. Îl imploră să rămână cu ea, spuse că va face orice numai să-l păstreze.

Orice, în afară de a se mărita cu el, după cum se dovedi.

Pentru că aceleaşi obstacole, aceleaşi impedimente şi aceeaşi închisoare aurită o împiedicau în continuare.

— Nu pot trăi aşa, rosti el în cele din urmă, să am numai o parte din tine. Îmi pare rău. Nu putea s-o împartă, oricât de nesemnificativă ar fi fost prezenta soţului în viaţa ei. Părăsi patul şi se îmbrăcă în timp ce ea îl urmărea cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Dacă o să mă vrei vreodată, spune-i lui Chambers, zise el liniştit. El poate da de mine oriunde aş fi. Dar va fi vorba de căsătorie, iubito, sau nimic altceva. Aş muri de fiecare dată câte puţin, trăind aşa cum fac prietenii tăi în lumea lor perfectă. Se agăţă de el când o sărută dar el îi desfăcu braţele şi şopti îndurerat:

— Nu încerca să mă farmeci acum, micuţă încăpăţânată. O să supravieţuim amândoi. Dar el ştia că nu era adevărat. Şi, totuşi, făcu cel mai greu lucru din viaţa sa. După un timp, Madame Centisi bătu la uşă şi o anunţă că trăsură lui Kit o va duce acasă. Aşa încât ea îşi şterse

ochii umflaţi şi roşii, îşi suflă nasul şi-şi spuse că oamenii trăiau şi fără dragoste sau fericire şi se îmbrăcă de parcă se ducea la moarte. Când se urcă în trăsura lui Kit, parfumul lui o învălui, aşa încât cedă nervos şi începu să suspine aşa de tare, încât vizitiul lui Kit se întrebă ce oare făcuse stăpânul lui:

Nu dormi deloc în noaptea aceea, îi scrise mesaje pline de jale rugându-l să se întoarcă, implorându-l să rămână. Le rupse însă pe toate şi le arse pe rând, ca într-un ritual păgân al morţii, pentru că nu-i putea cere aşa ceva şi oricum, el n-ar fi rămas. N-avea niciun rost.

CAPITOLUL 24

În primele ore ale acelei dimineţi, Kit umblă prin Londra din West End până în City şi după aceea înapoi de-a lungul râului, când soarele răsări într-o splendoare magnifică, ca şi când universul n-ar fi observat că existenţa lui devenise cenuşie şi searbădă.

În cele din urmă se întoarse în apartamentul său, se duse în birou şi, în locul micului dejun, goli câteva pahare. Pe la ora nouă, Saskia intră în încăpere şi văzându-l, zise:

— Cred că ai nevoie de nişte veşti bune. El o privi cu ochi mohorâţi şi goi.

— Îmi pare rău, dar mi-e teamă că veştile bune nu există.

— Desiree va fi terminată în zece zile. El suspină în loc să zâmbească.

— Vii cu mine?

— Ca prietenă? Ea aşteptă răspunsul frământându-se mai mult decât şi-ar fi imaginat. El ezită atât de mult încât ea se întrebă dacă o auzise, dar în cele din urmă răspunse:

— Da, ca prietenă.

— Mulţumesc, nu vin, răspunse ea încet. Cred că a

sosit timpul să văd ce are Parisul de oferit.

— Pot să vin să te vizitez câteodată?

— Desigur, îi spuse ea bărbatului care-i salvase viaţa. Eşti întotdeauna binevenit.

El zâmbi vag, de parcă răspunsul ei i-ar fi oferit un mic licăr de speranţă.

— Rămâi măcar până plec.

— Dacă vrei…

— Ţi-aş fi recunoscător. El răsuci în palme paharul de coniac din cristal, privindu-l un moment şi apoi strâmbându-se.

— Am văzut-o noaptea trecută.

— Puteam să jur.

— Aş vrea să-mi sfâşii inima ca să opresc durerea, zise el şi zâmbi descurajat, sau încă şi mai bine, să-i spintec inima lui de Grey şi să termin odată cu toate.

— E o idee, dragul meu, rosti Saskia, care se aflase de atâtea ori atât de aproape de a fi omorâtă de mâna soţului ei, încât privea răzbunarea cu o sinceritate neobişnuită.

— N-am ajuns încă până acolo. Presupun că omorul cu sânge rece necesită o structură aparte a minţii.

În acea dimineaţă, Angela era obligată să-şi vadă mama şi, neputând găsi o scuză convenabilă prin care să se sustragă de la această obligaţie, o determină pe Violet să vină cu ea. În stadiul de adâncă deprimare în care se afla, nu se simţea în stare să suporte singură discursurile mamei ei.

— Doamne Sfinte, arăţi tare obosită, dragă, zise mama ei strângându-şi buzele de îndată ce intră în cameră. Încremenită într-o ţinută ţeapănă în scaunul ei preferat de lângă fereastră, radia o răceală neprimitoare.

— Nu te-am prevenit în repetate rânduri că toate activităţile tale de la Caston te vor epuiza?

— Mă simt foarte bine, mamă, spuse Angela apatică verificând ora pe ceasul de porţelan de lângă uşă. *Am să stau o jumătate de oră şi nimic mai mult*.

— Violet, mă bazez pe tine să mă auti s-o fac să-şi bage minţile-n cap, declară văduva contesă de Ross Cheltuieşte prea mult timp şi bani cu arendaşii ei, continuă ea cu pedanterie. Sunt sigură că ei nu apreciază cum se cuvine acest lucru. Beţi ceai sau ciocolată în dimineaţa asta, fetelor?

Amândouă optară pentru ciocolată şi, de îndată ce văduva le-o turnă din cana de argint aflată în faţa ei, spuse încruntându-se:

— Sora lui Brook mi-a dat nişte veşti penibile. Găsesc că grupul de persoane imorale cu care te-ai asociat nu este demn de tine. Gwendolyn este foarte supărată.

— Gwendolyn este o scorpie, contesă, afirmă Violet Toată lumea o ştie.

— Se prea poate, dar ştirile ei sunt, totuşi, alarmante. A vorbit despre un inel de logodnă.

— N-am de gând să discut despre nimic din cele spuse de Gwendolyn, mamă, zise Angela strângând din dinţi ca să-şi înăbuşe dorinţa imperioasă de a urla.

N-are niciun drept asupra vieţii mele.

— Sper doar, Angela, că măcar înţelegi gravitatea faptului de a-l provoca pe Brook, o admonestă mama ei cu severitate. Lady Orme a fost de curând la regină şi mi-a reamintit că Wales abia a reintrat în graţiile mamei sale. Nu-ţi poţi permite să-ţi înfrunţi soţul.

— Poate că mai degrabă Brook ar trebui să se gândească la pericolul de a mă provoca, mamă. S-ar putea să mă doară în cot de Bertie sau de regină.

— N-o să-ţi permit să vorbeşti urât în prezenţa mea, o mustră mama ei. Ai vocabularul tatălui tău. Fiind o femeie austeră, contesa suportase firea nesăbuită a primului ei soţ

plină de resentimente.

— Cum poţi măcar să te gândeşti să pui în pericol familia regală? Nu simţi nicio îndatorire faţă de clasa din care faci parte?

— Brook este un ticălos, contesă, interveni Violet. Este de nesuportat din nenumărate puncte de vedere. Sunt sigură că regina ar lua în considerare caracterul lui, dacă s-ar ivi vreo dispută.

— Ce ştie ea în izolarea pe care şi-a impus-o la Windsor, în afară de ceea ce i se spune? răspunse contesa de Ross.

— Ceea ce aude ar putea atrage ruşinea asupra familiei noastre. N-o să permit aşa ceva, Angela, mă auzi?

— Mamă, rosti Angela suspinând uşor, nu-mi mai da ordine referitor la viaţa mea astăzi. Sunt foarte obosită.

— Sper cel puţin că vei da dovadă de consideraţie faţă de surorile tale şi de mine, continuă contesa de parcă fiica ei nici n-ar fi vorbit. Gândeşte-te ce va însemna dizgraţia pentru Millie şi Dolly, ca să nu mai vorbim de familia Sutherland. Ei ţin foarte mult la decenţă.

— Edward e un om perfect normal, mamă, mormăi Angela, cât despre Millie şi Dolly, sunt sigură că mi-ar dori să fiu fericită.

— Întotdeauna ai fost foarte egoistă, Angela, replică mama ei supărată. Nu ţi-a păsat de nimeni decât de tine. Bunicul tău e vinovat în mare parte de asta. A petrecut mult prea mult timp cu tine înainte de a muri. Uneori mi se pare că semeni extraordinar de mult cu el. N-a dat niciodată nici doi bani pe buna cuviinţă. Angela ştia că de fapt ideea era că bunicul ei greşise lăsându-şi întreaga avere nepoatei lui, în loc să i-o lase norei lui ca tutore.

— Bunicul a vrut ca Castonul să prospere, spuse Angela liniştită, litania greşelilor ei fiindu-i deja familiară.

— Sunt sigură că nu era câtuşi de puţin nevoie de

cheltuielile pe care le-ai făcut pentru grămada aia veche de pietre. Cât priveşte ideea ta despre agricultură – Dumnezeule, Angela – oare nu supravieţuiesc celelalte domenii şi fără modelele străine de cultivare a pământului?

— Sunt absolut sigură că supravieţuiesc, mamă, după cum sunt sigură că ai dreptate în absolut orice privinţă, spuse ea obosită, mult prea descurajată ca să se mai apere de atacurile necontenite ale mamei sale.

— Atunci ai să te descurci tu cumva să ai o comportare mai plăcută faţă de Brook, insistă contesa de Ross.

— Nu vreau să-l mai văd niciodată, mamă. Îmi pre rău, dar va trebui să te obişnuieşti cu asta, replică Angela fermă, dovedindu-se neînduplecată în această privinţă, fie că era obosită, sau nu. Îngrozeşte copiii şi eu n-am să accept aşa ceva.

— Sunt sigură că sunt mult prea tineri ca să-i înţeleagă comportarea.

Nu; sunt mult prea mici ca să-l suporte.

Categoric nu înţeleg de ce nu te poţi comporta civilizat cu el, susţinu contesa, considerându-se îndreptăţită să vorbească aşa. Alţii îşi aranjează vieţile şi fără atâtea istericale.

— Nu sunt isterică, mamă. Pur şi simplu nu mai vreau să-l suport pe Brook sau pe surorile lui. Au trecut optsprezece ani şi cred că e timpul să elimin prezenţa lor din viaţa mea.

— Tatăl tău vitreg ar fi foarte dezamăgit de atitudinea ta, Angela. Mă bucur că nu mai e în viaţă să-ţi vadă egoismul.

— Trebuie să iau trenul de ora unu spre Caston, aşa încât plec, declară Angela, prea epuizată pentru a o mai suporta mult pe mama ei. Mulţumesc pentru ciocolată, adăugă ea politicoasă, împingând ceaşca neatinsă şi, dacă

o mai vezi pe Gwendolyn, spune-i să-şi vadă de treburile ei.

În mod categoric nu voi face aşa ceva. Este o rudă de-a noastră, indiferent dacă-ţi place sau nu.

Violet se sculă prima şi Angela îi zâmbi în semn de mulţumire…

— O voi conduce eu pe Angela la tren, contesă. Dudley vă transmite toată consideraţia lui.

— Întotdeauna este atât de amabil, zise mama Angelei.

Sunt sigură că eşti foarte fericită că te-ai măritat cu el, spre deosebire de Angela, care se pare că nu înţelege care sunt obligaţiile unei soţii.

— Dudley şi cu mine ne înţelegem de minune, replică Violet pe un ton mieros şi batocoritor. El îmi apreciază cu adevărat averea.

— Aşa ar şi trebui, după cum sunt sigură că Brook i-o apreciază pe a Angelei. Vezi, dragă, alte femei fac ajustările de rigoare.

— Da, mamă, spuse Angela, zâmbind cu un efort supraomenesc. O să-i transmit lui May urările tale de bine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar de abia are doi ani. Ce ştie ea despre astfel de lucruri? Adu-ţi aminte ce ţi-am spus: datoria mai presus de toate.

Angela simţi brusc că i se face greaţă. Se întoarse şi ieşi din cameră, lăsând-o pe Violet să-şi ia rămas bun.

— Îmi vine să leşin, spuse Violet când i se alătură în hol, sau să vomit, nu ştiu care dintre ele. Dumnezeule, a înfricoşătoare iar tu nici măcar nu ţi-ai revenit după noaptea trecută, adăugă ea afectuoasă. Ce-ar fi să pleci cu un alt tren, mai târziu, şi să dormi la mine o oră, sau două?

— Vreau doar să merg acasă.

— Crezi că s-ar putea să se răzgândească? întrebă Violet, ştiind de apariţia lui Kit în noaptea trecută şi de reînnoirea cererii în căsătorie.

— Nu, răspunse Angela liniştită. Cel puţin la Caston viaţa mea are un scop.

De-abia aştept să-l văd din nou. Ţelul lui Kit din ultima vreme constă în procurarea proviziilor pentru apropiata călătorie. De asemenea, petrecu o dimineaţă întreagă cumpărând cadouri pentru May. Îi cumpără bijuterii – o brăţară, un medalion şi o versiune miniaturală a unui iepure făcută din aur şi email – dorind să-i poată cumpăra şi mamei ei ceva. Reuşi, în cele din urmă, tocmai când era pe cale să părăsească magazinul. Alese pentru Angela perle din mările Sudului, şiraguri întregi, şi ceru să fie aranjate într-o cutie de aur gravat, împreună cu un bilet:

„Fiecare perlă este o sărutare de la mine. Aş fi vrut să-ţi dau mai multe dar nu sunt destule pe lume”.

În pofida dorinţei de a-şi declara mai pe larg sentimentele, sigilă plicul, dădu ordin să fie expediat şi părăsi magazinul.

Rămase pe trotuar în aerul rece de noiembrie, neştiind care este rostul existenţei lui. Voia să meargă spre nord, s-o ia pe Angela şi s-o ducă cu el. Acum, în momentul ăsta, cu sau fără consimţământul ei, cu sau fără consimţământul soţului ei, fără consimţământul afurisitei de regine. Îi trebui mult timp ca să-şi stăpânească acest impuls.

Magazinul de jucării în care intră după aceea, îi abătu atenţia pe moment şi când termină cumpărăturile, May avea suficiente jucării ca să se distreze zece ani. Urmând sfaturile primite de la un vânzător, se duse după aceea la o croitoreasă şi aranjă să-i fie cusută lui Peter Rabbit o garderobă întreagă. Avea să fie iepurele cel mai bine îmbrăcat din toată lumea. Apoi, intră în cea mai apropiată cârciumă şi bău până nu mai ştiu de el.

Nopţile erau cele mai grele fiindcă nu mai avea de

făcut nimic ca să-l ţină ocupat. În general stătea acasă şi bea; nu îşi putea impune să fie sociabil şi să accepte invitaţiile pe care le primea. Saskia era mângâierea, prietena şi confesoarea lui şi îl răsplăti, probabil într-o mică măsură în acele zile, pentru tot ce făcuse pentru ea.

În cele din urmă, plecă mai devreme cu două zile la Plymouth pentru că nu-şi mai găsea locul. Îşi luă la revedere de la Saskia în apartamentul lui, o sărută afectuos pe obraz ca pe o soră şi murmură:

— Îţi mulţumesc că m-ai ajutat să nu-mi pierd minţile.

O să-ţi duc lipsa la Pearl River, adăugă el. Erai cel mai bun şi mai nemilos negociator al meu.

— Cine ştie? Dacă o să mă plictisesc la Paris, s-ar putea să vin uneori cu tine pe mare.

— Invitaţia e permanentă. Spune-i doar lui Chambers şi vin să te iau. Când cadourile lui Kit ajunseră la Caston, Angela îşi puse perlele când se duse la culcare, şi avu nişte vise imposibile. În zilele următoare, Peter Rabbit fu îmbrăcat şi dezbrăcat de nenumărate ori, camera copiilor arătând ca un magazin de jucării în miniatură. Acum, deoarece colegiul de agricultură se deschisese, Angela petrecu zile întregi la şcoală, stând de vorbă cu profesorii şi studenţii, preocupându-se de detalii, asistând la ore şi supraveghinduşi noua investiţie.

La un sfârşit de săptămână, Fitz veni acasă într-o scurtă vizită fără vreun motiv aparent.

— Mi-a fost dor de tine, declară el şi la plecare, o ţinu îmbrăţişată mai mult timp ca de obicei. Nu-ţi face griji în legătură cu mine.

— Da, în curând nu va mai fi nevoie să te supraveghez, zâmbi Angela.

El o îmbrăţişă din nou, apoi o purtă pe May pe umeri de-a lungul aleii până la poartă, unde îl aştepta o trăsură ca să-l ducă la gară. Angela şi May se reîntoarseră pe os în

lumina palidă a soarelui de după-amiază, discutând planurile pentru Crăciun când Fitz avea să vină din nou acasă.

Scrisoarea sosi cu trei zile mai târziu şi, când putu respira din nou, se gândi la comportarea ciudată a fiului ei şi decise că ar fi trebuit să-şi dea seama.

„Am plecat spre Africa de Sud. Nu te îngrijora în legătură cu mine. O să fiu departe şi de Grey nu se va putea atinge de mine. Aici nu va mai trebui să-mi asiguri protecţie. Călătoresc împreună cu Reggie Carlton care va fi cantonat la Port Elizabeth. Pot să stau cu el. Scria el.

Africa de Sud? se gândi nervoasă Angela. În anul care trecuse ţara aceea fusese de mai multe ori în pragul războiului. De la raidul Jameson, când forţele britanice fuseseră capturate în Trasnvaal, toată lumea ştia că era doar o problemă de timp până când burii şi guvernul britanic vor declanşa războiul. Fitz încerca să o ajute fugind în Africa de Sud, dar, bunule Dumnezeu, avea numai şaptesprezece ani; era mult prea tânăr ca să-şi rişte viaţa şi era singurul ei fiu. Chiar dacă nu izbucnea un război care să-l pună în pericol, putea să-şi piardă viaţa din cauza vreunei boli.

Africa era numită, pe bună dreptate, mormântul omului alb. De Grey constituia de departe cea mai mică ameninţare dintre cele două şi cel puţin avea mijloace cu care să-şi apere fiul împotriva lui. Banii constituiau întotdeauna o armă eficace în ceea ce-l privea.

Verifică repede data poştei de pe scrisoare şi văzu că Fitz plecase abia de două zile. S-ar putea să mai aibă timp să-l oprească. O chemă pe Nellie şi începu imediat să-şi facă planurile.

Chiar în timp ce le dădea instrucţiuni lui Nellie şi lui Bergie relativ la îngrijirea lui May în absenţa ei, ştia că va trebui să-i ceară ajutorul lui Kit. Dacă Fitz se îmbarcase

deja, Desiree era singurul vas capabil să-l ajungă din urmă.

Când ajunse la Londra, află de la personalul de la Lawton House că Fitz trecuse pe acolo acolo cu două zile în urmă. Se duse imediat la apartamentul lui Kit şi îl trezi pe Whitfield numai ca să descopere că şi Kit plecase deja la Plymouth.

Douăzeci de minute după aceea, sosea la locuinţa lui Chambres şi când el coborî îmbrăcat în grabă în pantaloni şi halat, o găsi umblând în sus şi-n jos în holul de la intrare. Fără preliminarii, ea îi spuse:

— Iertaţi-mă pentru deranj, dar trebuie să dau imediat de Kit. Whitfield mi-a spus că a plecat la Plymouth. Contesa era evident extrem de agitată şi deşi Kit nu-i făcuse confidenţe, îi lăsase instrucţiuni că, în cazul în care Angela ar avea nevoie de el, Chambers trebuia să-i dea de ştire oriunde şi oricând.

— S-ar putea să fie la „The Gull” în Plymouth sau poate că a ridicat deja ancora, declară Chambers cu amabilitate. Domnul Braddock voia să plece folosind mareea din noaptea asta. Vă pot ajuta cu ceva?

— Vă mulţumesc, nu, răspunse Angela. Trebuie să-l văd personal. Vă rog acceptaţi încă o dată scuzele mele că v-am trezit.

Dar după ce Angela plecă, Chambers se îmbrăcă şi se duse la biroul lui ca să trimită el însuşi o telegramă.

Angela îi trimise propriul mesaj lui Kit de la cel mai apropiat oficiu telegrafic deschis la acea oră, explicându-i pe scurt situaţia disperată în care se afla.

„Am nevoie de ajutorul tău să-l găsesc pe Fitz. S-a îmbarcat pentru Africa de Sud. Aşteaptă-mă la Plymouth. Angela

Kit primi ambele telegrame pe când aştepta la docuri încărcătura ultimelor provizii la bordul lui Desiree. Misiva lui Chambers era o simplă notificare a vizitei Angelei şi el

aprecie spiritul de responsabilitate al bancherului. Împături hârtia şi deschise a doua telegramă cu o speranţă moderată şi cu nervii în alertă, ştiind deja cine era expeditorul. Dar Angela nu îl voia pe el, ci numai ajutorul lui şi, după un moment de chibzuinţă, nu fu prea sigur că dorea să o aştepte. Echipajul lui era gata să ridice ancora. Henry Watson era prezent să-i vadă plecând. Avea ocazia să lase în urmă o idilă dulce-amară dinainte condamnată şi era mai obişnuit să-şi facă lui pe plac, decât să le facă altora.

Nu ştia dacă era suficient de dispus să fie serviabil şi desigur, în Plymouth se găseau destule nave care puteau fi închiriate.

— Sunt veşti rele? îl întrebă Henry când mototoli telegrama în pumn.

— Nu sunt sigur, răspunse Kit calm, băgând bucata de hârtie în buzunar. Cât timp mai avem până pierdem refluxul?

Era o întrebare retorică. Kit cunoştea mareele mai bine decât mulţi alţii.

— Patru ore, spuse Henry. Poate ceva mai puţin, dacă ţinem cont de chila asta nouă. Kit privi luna plină ca pentru a aprecia exact timpul şi scoase iarăşi telegrama din buzunar, o netezi între degete şi citi mesajul iar. Angela o trimisese cu două ore în urmă. N-avea cum să afle dacă plecase.

Fir-ar a dracului înjură el în gând, aruncând telegrama.

Dar când o rafală de vânt începu să rostogolească bucata de hârtie către capătul cheiului, fugi după ea, o înhăţă şi-i spuse lui Henry Watson care încerca să-şi mascheze politicos curiozitatea:

— Te rog, spune echipajului că rămânem aici în noaptea asta. Plecăm cu refluxul de dimineaţă. Porni apoi

pe cheiul luminat de lună către micul hotel pe care de-abia îl părăsise.

După cum se dovedi, Angela nu reuşi să plece imediat deoarece, când se întoarse de la oficiul telegrafic, Brook era la Lawton House. Majordomul ei spuse nervos:

— E în camera chinezească, my lady. A fost foarte hotărât să rămână până ce vă întoarceţi.

— N-ai avut de ales, Childers. Înţeleg. Contele face rareori ceva ce nu doreşte.

Se forţă să trateze cu soţul ei chiar dacă mintea îi era împovărată de o nelinişte chinuitoare.

— Am văzut luminile aprinse şi mi-am dat seama că eşti în oraş, articulă tărăgănat Brook, foarte beat şi zâmbitor, atunci când ea intră în salon.

— E târziu, Brook. Dacă vrei să discuţi ceva, prefer să-mi faci o vizită mâine dimineaţă. Vreau să mă duc să mă odihnesc.

— Nu poate să aştepte până mâine, draga mea, spuse el leneş. Blestemaţii ăia de creditori au început să fie al dracului de impertinenţi. Am nevoie de o bucăţică din averea ta ca să pun lucrurile la punct.

— Nu pot să te ajut în noaptea asta, zise Angela fără să se mişte de lângă uşă.

— Puştoaica aia a lui Lofton mi-a trimis un bilet copilăresc şi dulce, întrebându-mă dacă n-ar vrea Fitz să-i scrie, rosti încet Brook. După câte se pare, e îndrăgostită. De asemenea, mă gândeam că poate ar fi cazul ca May să vină să petreacă o bucată de vreme cu mine, continuă el cu o voce mieroasă. Sunt sigur că tribunalul va fi de acord, dacă tu nu vrei să-mi faci pe voie. Cred că un tată are dreptul să-şi vadă fiica.

— Câţi bani vrei? întrebă ea dezgustată.

— Şaptezeci de mii vor fi suficienţi pentru o perioadă.

— Treci pe la bancherul meu mâine dimineaţă, spuse

Angela glacial. O să-i trimit instrucţiuni.

El regretă imediat că nu ceruse mai mult; ar fi consimţit cu promptitudine.

— Childers te va conduce, articulă ea întrerupându-i contemplarea de beţiv.

Deschizând uşa, ea chemă majordomul care aştepta în hol. Personalul de la Lawton House avea întotdeauna grijă s-o protejeze pe contesă atunci când venea contele. Reputaţia acestuia era bine cunoscută.

Angela îl părăsi pe foarte costisitorul ei soţ şi traversă repede holul către biroul personal. Apariţia lui Brook făcea necesar un mesaj către bancherul ei şi, în plus, o vizită foarte târzie la Violet înainte de a putea pleca la Plymouth.

Angela fu condusă în budoarul lui Violet de către un valet somnoros şi întâmpinată de prietena ei care se dăduse jos din pat când auzise de sosirea Angelei.

— Ce te aduce la ora asta? întrebă ea îngrijorată, o vizită la ora aceasta târzie fiind ceva cu totul neobişnuit.

Angela nu se întorcea acasă de la vreo petrecere; era îmbrăcată pentru călătorie.

— Vreau să-ţi cer o favoare.

— Cu plăcere. Stai jos şi spune-mi, zise ea şi se îndreptă spre scaunele de lângă foc.

— Fitz a plecat în Africa de Sud cu Reggie Carlton, zise Angela cu o voce tremurătoare. Sunt îngrozită că i s-ar putea întâmpla ceva.

— A plecat?

— Mi-a trimis o scrisoare, îi explică Angela. A plecat cu două zile în urmă şi ştii cât de groaznică a fost situaţia pe acolo.

— Ce îngrozitor trebuie să fie pentru tine. Lasă-mă să-l chem pe vărul meu Chester care e la Departamentul de Război. El o să ştie ce e de făcut.

Angela clătină din cap.

— Plec după Fitz şi vreau să ai gria de May în locul meu. Nu te-aş fi rugat, dar Brook m-a acostat acum câteva minute la Lawton House, cerând din nou bani şi ameninţând-o pe May dacă n-aş fi fost de acord să-i dau. Nu cred că e în siguranţă la Caston numai cu servitorii. Brook ar putea să-i intimideze.

— Nu şi pe mine. Angela zâmbi pentru prima dată în noaptea aceea.

— Sunt recunoscătoare pentru acest fapt, aşa că ai vrea să te duci la Caston mâine şi s-o aduci pe May la tine? Te cunoaşte şi se simte bine în prezenţa ta. Adu-le şi pe Nellie şi pe Bergie să aibă gria de ea şi – deşi n-aş vrea să par melodramatică – May n-are voie să iasă afară fără doi valeţi ca escortă.

— Am destui valeţi, zise Violet urmărind mersul agitat al Angelei prin cameră. Nu te nelinişti, o să fie în siguranţă în ceea ce-l priveşte pe Brook. Consideră totul deja făcut. Cu ce te duci după Fitz? Cu Shark?

— Sper să mă ia Kit la bordul lui Desiree. E mai rapid decât Shark, mai rapid decât orice altă navă.

— Am crezut c-a plecat. Nu l-a mai văzut nimeni de câteva zile.

— Nu sunt sigură, dar am vorbit cu bancherul lui astă seară şi s-ar putea să mai fie încă în Plymouth. Iau un tren în direcţia aceea imediat ce plec de aici.

— Crezi că va fi de acord?

— Sper. E singura mea speranţă să-l ajung din urmă pe Fitz.

— Moment în care s-ar putea să ai necazuri în plus. Băiatul ar putea să se încăpăţâneze ca tine. Poţi să-l determini să se întoarcă?

— Odată ce căpitanul va afla ce tânăr este, va înţelege că Fitz n-ar trebui să călătorească singur într-o

posibilă zonă de război.

— Vrei să-l chem pe amiralul Hartley să aflăm pe ce vas s-a îmbarcat?

— Tatăl lui Reggie spune că au plecat cu Adelaide din Portsmouth. Am vorbit deja cu toată lumea care i-ar fi cunoscut planurie.

— Ţi-ai făcut bagajul?

— Am câteva lucruri în trăsură. Trenul mă aşteaptă. Spune-i lui May că mă întorc repede. Angela sosi la „The Gull" puţin după răsăritul soarelui. Kit, care o aştepta în micul salon de la parter, îi ieşi în întâmpinare la uşă, de cum coborî din trăsură.

— Mulţumesc că m-ai aşteptat, spuse ea, aproape leşinând de uşurare, fiindcă toată noaptea fusese îngrijorată că s-ar putea să-l piardă.

— Eşti epuizată, rosti Kit cu blândeţe, atent să n-o atingă. Vino sus; o să comand să ne aducă nişte mâncare şi vei putea să-mi povesteşti despre Fitz.

Avusese toată noaptea la dispoziţie să mediteze asupra opţiunilor pe care le avea, dar în mintea lui nu se conturase niciun răspuns clar şi era încă indecis.

Angela îi povesti pe scurt tot ce ştia de la cei cu care vorbise şi apoi îl rugă s-o ajute să o prindă pe Adelaide din urmă şi să-l aducă pe Fitz înapoi.

— Te rog, Kit, îl imploră ea. Sunt dispusă să te rog în genunchi dacă este necesar. Fitz ar putea fi ucis. N-aş putea suporta să moară. Te rog, trebuie să mă ajuţi. Ochii ei erau plini de lacrimi, chipul, o mască a suferinţei, iar vocea îi era atât de disperată încât el ar fi vrut s-o ia în braţe, să-i aline durerea şi să-i spună că va face orice doreşte, dar de abia supravieţuise dezastrului sufletesc din săptămânile care trecuseră după ce o părăsise. Probabil că băuse destul whisky ca Desiree să poată pluti pe el. *E oare cinstit din partea ei să sosească, pur şi simplu, şi să se*

aştepte la atât de mult din partea mea?

Probabil că decizia lui constitui expresia unui mod ciudat de a se răzbuna sau fu determinată de nevoia unei compensaţii printr-un târg brutal… sau poate că era vorba de ceva mult mai elementar şi carnal.

— Aş vrea să te ajut, spuse el cu o voce complet lipsită de expresie, dar am o condiţie.

— Orice, exclamă ea şi brusc ochii i se luminară prinperdeaua de lacrimi.

— Va trebui să stai cu mine patru luni, spuse el.

— Ce vrei să spui prin… *să stau cu tine*

— Să navighezi cu mine până la Pearl River. Drumul durează patru luni. Îl putem aduce pe Fitz înapoi în Anglia, înainte să plecăm; oricum ai să vrei să o iei pe May. Sau Fitz poate rămâne cu noi dacă vrea.

— Şi ar trebui să mă culc cu tine? murmură ea blând privindu-l în ochi.

— Categoric, răspunse Kit fără a încerca să se scuze.

— Poţi să-mi ceri aşa ceva într-un astfel de moment?

Glasul Angelei începu să tremure din cauza indignării.

— Tu-mi ceri să-mi redeschid rănile din nou, aşa încât asta va fi un contract de afaceri. Eu îţi dau ceea ce vrei, tu îmi dai mie ceea ce vreau şi poate voi supravieţui. Aceste cuvinte erau spuse de un bărbat care deschisese douăzeci şi două de depozite comerciale în întreaga lume.

— Este crud şi n-ai niciun pic de suflet.

— Nu, tu eşti aşa. Mi-ai făcut viaţa un infern. Se lasă o tăcere plină de încordare şi suferinţa mocnită vibra în mica încăpere.

— Îmi pare rău, spuse Angela fără să înţeleagă că el fusese ocolit de nefericire până când o întâlnise pe ea; fusese un copil fericit, iubit şi adorat, un tânăr bogat, frumos şi plin de realizări, un bărbat care avusese lumea la

picioare.

Nu aflase sensul cuvântului *suferinţă*.

— Foarte bine, se declară ea de acord. O să fac orice ca să-mi salvez fiul.

Răspunsul ei era insolent. Apoi însă, impertinenţa ei se transformă, aidoma culorii unui cameleon şi-i spuse recunoscătoare, cu umilinţă:

— Îţi mulţumesc. Când putem ridica ancora? întrebă ea dintr-o suflare, cu vocea plină de vioiciune, cu chipul lipsit acum de tristeţe şi cu atât de familiara veselie sclipindu-i în ochi. El zâmbi în ciuda voinţei lui.

— Acum, răspunse, şi îi întinse mâna.

El nu se grăbi s-o preseze să-şi respecte partea ei din târgul făcut în timp ce navigau repede spre sud. Poate era o simplă comportare plină de tact, poate se arăta galant din respect pentru neliniştea ce i-o pricinuia Fitz sau poate că îi era şi lui frică de o nouă suferinţă sufletească. O evita intenţionat, stând mereu pe puntea de comandă, cerând să i se aducă mâncarea acolo şi nu cobora în cabina lui ca să se spele sau să se schimbe, până ce nu era sigur că ea doarme.

Şi lăsase ordine ca doamna să rămână sub punte. Angela se supuse cu dragă inimă, pentru că îi aprecia intenţiile onorabile şi, de asemenea, ştia mai bine decât multă lume cât de anevoioasă şi riscantă era sarcina de a pilota atunci când motorul mergea cu turaţie maximă prin mări învolburate de furtună.

Navigară luptându-se să menţină cursul în ciuda asaltului vântului puternic care îi devia către est şi încercând să o descopere pe Adelaide după a treia zi de călătorie, Angela se plimba în sus şi-n jos prin cabina instabilă din cauza tangajului, cât de bine putea, încordată şi îngrijorată, îşi amintea toate poveştile despre bolile cu febră şi epidemiile de la bordul vaselor care transportau

trupe şi mintea îi era obsedată de o groază de gânduri morbide. Verifica iar şi iar hărţile pe care Kit i le trimisese, întrebând la nesfârşit despre înaintarea navei, atunci când i se aducea mâncarea în cabină. Kit stătea la cârmă cu excepţia unor mici moţăieli pe furate, mintea lui fiind mult prea agitată pentru a putea dormi şi prin creier i se învârteau mereu aceleaşi gânduri nefaste: nesiguranţa de a prinde din urmă un vas care avea un avantaj atât de mare în timp faţă de ei, ca posibilitatea ca furtuna să-i abată de la ruta stabilită, îndoiala că o putea repera pe Aceiaide pe timpul nopţii sau chiar posibilitatea ca aceasta să fi fost scoasă în afara rutei navigabile de către furtună.

Desiree transmise semnale la două vase pe lângă care trecură noaptea, dar niciunul nu era cel căutat. Unul dintre ele o văzuse pe Aceiaide în ziua precedentă şi le dădu coordonatele cursului acesteia. Kit îi trimise imediat un mesaj Angelei, comunicându-i noutăţile.

După aceea, ceru să fie mărită viteza vasului şi oamenii din camera motoarelor crescură viteza cu cinci noduri, aducând acul manometrului în zona de pericol.

Desiree înainta laborios prin noapte.

În ziua următoare, Angela ceru permisiunea de a se urca pe puntea de comandă.

— De acord, dacă nu-mi stai în drum, spuse Kit tăios. Nu pot garanta c-am să fiu politicos. Ai dormit? o întrebă el inspectând-o cu privirea.

— Nu prea mult, răspunse ea observând cearcănele adânci de sub ochii lui şi barba roşcată, nerasă de câteva zile, de pe obraji. N-o să-ţi pot mulţumi vreodată îndeajuns pentru că m-ai luat cu tine.

— N-am găsit încă timp pentru asta, zise el morocănos, încordându-se să întâmpine valul care venea. Păstrează mulţumirile pentru altă dată. Acum, stai acolo şi ţine-te bine.

— Navă la tribord, strigă secundul lui Kit în acea după-masă, când conturul neclar al unui vas începu să se observe vag prin ploaia torenţială.

— Apropie-te de ea, spuse Kit, şi dacă e Adelaide, semnalizează când ne vom apropia.

Când numele vasului deveni vizibil izbucniră urale scurte şi, în ciuda ordinelor, Angela nu mai putu să stea liniştită.

Îşi lipi faţa de geamul cabinei de comandă, încercând să vadă prin furtună.

Putem aborda cu valurile astea? întrebă ea.

— Nu putem, răspunse Kit cu privirea aţintită spre babordul Adelaidei, dar eu pot.

— N-o să mă laşi să merg şi eu?

— Fii rezonabilă, Angela, sunt valuri de opt picioare.

— Poate că ar trebui să aşteptăm; am putea să-i urmăm până dăm de ape mai liniştite.

— Aş prefera să nu aştept. Am făcut patru zile chiar navigând cu viteză maximă şi ne va lua alte patru zile să ne întoarcem. Dacă furtuna continuă, s-ar putea să trebuiască să ne ţinem după ei până la Capul Bunei Speranţe şi nu vreau să pierd atâta timp. Sunt aşteptat la Pearl River; ar fi trebuit să plec acolo cu săptămâni în urmă. Ea îi aruncă o privire iute.

— Nu dau vina pe tine, rosti, el şi. Expresia chipului îi era la fel de calmă ca şi vocea. S-a întâmplat, pur şi simplu, dar trebuie să ajung acolo cât mai curând. Crezi că pe Fitz l-ar speria o transbordare pe vremea asta?

Angela clătină din cap.

— A fost pe mare toată viaţa, dar Violet se întreba dacă va vrea să se întoarcă cu mine. N-am luat în considerare această problemă până n-a menţionat-o ea.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. Simplitatea răspunsului lui era încurajatoare. La fel fusese şi scurtul

mesaj pe care-l dăduse transmisionistului să-l trimită celor de pe Adelaide cerându-le permisiunea să urce la bordul acesteia.

După ce discută cu căpitanul de pe Adelaide care încerca să-i descurajeze în efectuarea unei astfel de misiuni pe marea agitată, o mică barcă se desprinse de Desiree echipată cu opt dintre cei mai puternici membri ai echipajului lui Kit. Era o priveliște care-ți tăia respirația. Barca de salvare era aruncată și zgâlțâită de talazurile care se înălțau deasupra ei, iar marea o ridica și o lăsa să cadă de parcă ar fi fost o coală de nucă. Marinarii vâsleau cu toată puterea când erau în hăul dintre valuri, și apoi se țineau de vâslele ce deveneau nefolositoare când erau aruncați pe creasta vreunui val. Încet, cu eforturi herculeene, oamenii aduseră barca de salvare aproape de Aceiaide. O droaie de spectatori se aliniaseră pe punte, cu privirile ațintite la spectacolul eroicei traversări.

Apoi, Angela zări silueta fiului ei îmbrăcat cu vesta de salvare, ținându-se strâns de balustradă lângă deschiderea de abordaj, iar alți trei oameni care formau un lanț îl țineau în siguranță.

Uşurat, Kit îl văzu pe Fitz ieșind prin deschidere. Când ajunseră mai aproape îi făcu semn cu mâna să coboare pe scara spălată de valuri, în timp ce barca lor se apropia periculos de mult de navă. În apele învolburate puteau fi zdrobiți de coasta vasului, dacă se apropiau prea mult, sau puteau fi târâți sub carenă dacă forța vreunui val i-ar fi împins dedesubt. Kit îi dădu în sinea lui băiatului Angelei note maxime pentru curaj deoarece acțiunea era riscantă pentru un băiat de șaptesprezece ani. De fapt, era periculoasă la orice vârstă.

Supusă ruliului și tangajului puternic, barca lor se apropie în cele din urmă de Adelaide. De aici, frica de pe fața lui Fitz se vedea clar și bărbații care formau lanțul

uman de-a lungul scării erau speriaţi în egală măsură. Kit strigă ceva către omul care stătea lângă el şi vocea lui fu înăbuşită de vântul care şuiera. Când omul aprobă din cap, se balansă în mod precar pe marginea bărcii, cu o fracţiune de secundă înainte de a sări peste marea agitată cu braţele întinse ca să prindă rampa de oţel.

Angela ţipă şi vocea ei răsună în micul spaţiu al cabinei de comandă; apoi închise ochii neavând puterea să vadă dacă el reuşise să acopere distanţa periculoasă.

— A prins-o, spuse cineva pe un ton liniştit, dar afirmaţia fusese făcută cu prudenţă şi, când Angela deschise din nou ochii, văzu de ce în tonul celui care vorbise nu fusese niciun pic de entuziasm. Kit atârna suspendat de ultima treaptă şi corpul i se clătina deasupra apelor înspumate în timp ce vaporul se ridică şi cobora. Picioarele lui se balansară o dată într-un arc redus, apoi încă o dată într-o curbă mai amplă şi, ajutat de un val puternic, se ridică pe rampă. Se ghemui pe treaptă preţ de o secundă, cât să-şi recapete răsuflarea şi toţi cei aflaţi pe puntea de comandă a lui Desiree izbucniră în urale. Apoi se ridică în picioare şi începu să urce scara alunecoasă spre băiatul care aştepta. Angela îl văzu aplecându-se spre urechea lui Fitz şi spunându-i ceva. Când fiul ei dădu din cap în semn de aprobare, el le făcu semn celorlalţi oameni să plece şi rămaseră singuri, două siluete minuscule profilate pe coasta vasului ce se înălţa deasupra lor, confruntându-se cu asaltul furios al mării.

Ar fi trebuit să poarte o vestă de salvare. Se gândi Angela, observând abia acum că Kit nu avea aşa ceva, dar apoi, cei doi bărbaţi începură să coboare şi orice consideraţii superflue dispărură din mintea ei.

Kit îi spunea ceva lui Fitz în timp ce coborau scara înclinată dar, orice i-ar fi spus, se părea că nu era pe placul acestuia, deoarece băiatul clătina energic din cap. Odată

ajunşi la baza scării, Kit, care-l ţinea pe băiat cu putere de încheietura mâinii, făcu semn echipajului din barcă să se distanţeze de laterala vaporului şi le urmări cu atenţie deplasarea până când aceştia se distanţară de navă.

Apoi, înconjurându-l cu braţele pe Fitz, fără a-l avertiza, Kit sări departe de vapor, luându-l pe băiat cu el. Îngrozită, Angela închise din nou ochii, rugând orice Dumnezeu care ar fi fost dispus s-o asculte să-i salveze de la pericol.

— L-a prins, spuse secundul.

Devenită aproape isterică de uşurare, Angela văzu capul închis la culoare al lui Kit şi pe cel blond al lui Fitz săltând ca nişte dopuri în oceanul furios. Înotând cu putere, Kit îl trase pe Fitz spre mica barcă şi îl împinse peste bord, ridicându-se şi el după aceea în barcă. Erau în siguranţă. Angela izbucni în lacrimi.

Când se urcară la bordul iahtului uzi din cap până-n picioare, Fitz şi Kit râdeau, complet imuni la neplăcerile create de furtună. Privind în sus, Kit o văzu pe Angela stând în uşa cabinei de comandă şi îl împinse pe Fitz înainte.

Îi urmări cu un chip inexpresiv pe mamă şi pe fiu îmbrăţişându-se şi veselia dispăru din ochii lui; apoi se îndreptă spre membrii echipajului şi le mulţumi la fiecare în parte, strângându-le mâinile şi vorbind cu toţi deodată.

La o oarecare distanţă de ei, Fitz îşi ceru scuze:

— N-ar fi trebuit să plec, maman, spuse el. Te rog, iartă-mă şi nu plânge, o alină el, bătând-o uşor pe umăr: Mă simt grozav. M-ai văzut când ne-am aruncat în mare? Vocea lui era veselă şi răsunătoare; acum, când totul se terminase, pericolul nu mai părea decât o aventură.

— Te-am văzut foarte bine, zise Angela ştergându-şi lacrimile, zâmbindu-i fiului ei care era mult mai înalt decât ea. Amândoi aţi fost foarte curajoşi.

— Pur şi simplu m-a tras în mare, admise Fitz chicotind. Kit, strigă el apoi, atingându-i braţul ca să-i atragă atenţia, spune-i lui maman cum am ţipat când am sărit.

— A fost din cauza şocului, rosti Kit condescendent, părăsindu-şi echipajul. A fost foarte curajos după ce a ajuns în apă.

— I-ai mulţumit lui Kit? îl îmboldi Angela. Îi datorăm toată recunoştinţa noastră.

— Pe tot drumul de întoarcere, maman, răspunse Fitz vesel. Vasul ăla era o gaură de iad. Mulţumesc că ai venit să mă iei, maman, zise el recunoscător, şi mulţumesc, Kit, adăugă el rânjind, pentru partida grozavă de înot.

— Data viitoare o să alegem o vreme mai bună, răspunse Kit, zâmbind şi el. Ce-ar fi să nu mai stăm în ploaie? (Făcu semn unui membru al echipajului să se apropie.) Afgar o să vă conducă jos şi, dacă vreţi să mă scuzaţi, adăugă el înclinându-se uşor spre Angela, o să mă ocup ca Desiree s-o ia pe drumul de întoarcere în Anglia.

În seara aceea, Kit nu-şi făcu apariţia la cină. Stewardul le transmise scuzele lui, aşa că Fitz şi Angela mâncară singuri, apoi se duseră în salon. Fitz îi spuse că el crezuse că plecarea lui ar fi fost de ajutor. N-ar mai fi trebuit să-l apere de tatăl lui.

— Tatăl tău poate fi manevrat, spuse Angela liniştită, fiind atât de mulţumită. că îşi recăpătase fiul, încât n-avea intenţia să-l pedepsească.

— O să stau cu tine data viitoare când ai să te mai vezi cu el. Sunt destul de mare acum, ca să pot avea gria de tine, spuse el de parcă în ultimele câteva zile ajunsese la un acord cu frica faţă de tatăl lui.

— Mi-ar plăcea asta „zise Angela cu duioşie. Mi-ar plăcea chiar foarte mult.

— Nu plânge, maman.

— Nu plâng, rosti Angela suspinând şi ştergându-şi lacrimile.

CAPITOLUL 26

În noaptea aceea, foarte târziu, Angela auzi uşa cabinei deschizându-se şi, ridicându-se în capul oaselor, văzu silueta lui Kit profilându-se în prag.

— Am ieşit din furtună, spuse el îndreptându-se spre un scaun şi aşezându-se.

— Am observat, zise ea întinzându-se să aprindă lampa de lângă pat cu mâini tremurânde, conştientă de târgul pe care-l făcuseră.

— Am crezut că pot să mă port cavalereşte, spuse el încet, dar după cum vezi… (Ridică din umeri şi epuizarea se citi clar pe trăsăturile feţei.) N-am să te reţin mult timp.

Îşi descheie încet nasturii hainei, de parcă coordonarea degetelor îi cerea un efort intens şi apoi o dădu jos reprimându-şi un suspin uşor.

— N-ai dormit de loc, nu-i aşa? murmură Angela conştientă de efortul pe care-l făcea el ca să se mişte.

— Ba cred că da. Ridicându-şi un picior pe genunchiul celuilalt, îşi desfăcu şireturile pantofului, îl scoase şi-l lăsă să cadă şi se rezemă iar de spătarul scaunului încercând să-şi adune puterile pentru următorul efort.

— Şi tu trebuie că eşti obosită, spuse el, şi vocea îi era răguşită de oboseală. Îmi cer scuze pentru prezenţa mea inoportună.

— Nu trebuie să te scuzi. Mi l-ai adus pe Fitz înapoi. Îţi voi fi etern recunoscătoare. El zâmbi pentru prima oară.

— E un băiat curajos.

— Şi mulţumită ţie, e în siguranţă. Deodată simţi un val imens de căldură şi afecţiune pentru bărbatul ostenit

aflat în faţa ei. Literalmente înfruntase elementele naturii dezlănţuite pentru ea.

— Lasă-mă să te ajut, propuse ea, dând aşternuturile la o parte şi sculându-se din pat. Închipuie-ţi că sunt una dintre femeile din haremul tău, făcând pe valetul. În ritmul în care te dezbraci, ai să adormi înainte de a face ceea ce ţi-ai propus.

— N-ai nimic împotriva prezenţei mele?

— Îţi sunt extrem de îndatorată. Noaptea asta este o ocazie pentru a sărbători. Mi-am regăsit fiul. El era întotdeauna uimit de spiritul ei plin de viaţă, un factor hotărâtor, fără-ndoială, pentru a rezista unei căsătorii ca aceea a ei. Zâmbi uşor când îi spuse:

— Ştii care sunt îndatoririle femeilor dintr-un harem? Nu sunt sigur că pot să mă mişc prea mult în noaptea asta.

— Am dezbrăcat de multe ori copiii de-a lungul anilor, zise ea îngenunchind la picioarele lui. Eşti doar o versiune mai mare, adăugă ea zâmbindu-i şi începu prin a-i desface şireturile celuilalt pantof.

— O femeie cu o multitudine de talente, murmură el mulţumit, privind-o cu ochii pe jumătate acoperiţi de pleoape, cu simţurile ademenite de atitudinea ei supusă şi de frumuseţea ei plină de inocenţă, aşa cum era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte largă, ca aceea a unei călugăriţe. Nu mă aşteptam, spuse el descheindu-i primul nasture de la gât. Asta-i o ţinută de o modestie prefăcută, care nu ţi-e caracteristică.

— Mi-a fost frig. Kit râse încet.

— Ar fi trebuit să vin mai devreme. Scapă-mă de pantalonii ăştia şi o să te încălzesc. Vocea lui se schimbase. Angela detectă în ea un ton de comandă şi o nuanţă de obrăznicie şi amuzament.

— Ce spun femeile din harem la poruncile tale?

— Îmi mulţumesc, declară el zâmbind fără ruşine.

Cred că încep să mă trezesc, mai adăugă trecându-şi degetele prin părul destul de lung.

Dacă el nu e treaz. În mod sigur erecţia lui este. Realiză Angela pe când degetele ei desfăceau nasturii bleumarin de la şliţul pantalonilor; putea să-i simtă prezenţa rigidă. Corpul ei răspunse, aşa cum făcuse întotdeauna la puternica sexualitate a lui Kit Braddock – o flacără se aprinse brusc în străfundurile ei, un fior de dorinţă începu să-i pulseze prin vene şi se simţi ciudat de neliniştită şi cuprinsă de frisoane ca o virgină.

— A trecut mult timp, şopti ea şi degetele îi tremurau pentru că nu era sigură că se putea descurca dintr-odată cu o intimitate reînnoită. Întotdeauna o copleşea înfăţişarea lui extraordinar de senzuală şi o făcea să se simtă înfometată.

— N-am mai fost cu un bărbat de... El îi puse degetele pe gură.

— Nu-mi pasă, murmură el. Termină ce ai de făcut. Se rezemă din nou de spătarul scaunului şi urmări mâinile ei tremurânde luptându-se cu nasturii rămaşi şi cu catarama curelei. Văzu roşeaţa fierbinte inundându-i obraii, coborând în jos pe gât şi dispărând în gulerul deschis al elegantei cămăşi de noapte albe.

— Acum ar trebui să dai astea jos, rosti el când pantalonii îi fură desfăcuţi şi ea încerca să-i desfacă nasturii de sidef ai lenjeriei. Mă ocup eu de ăştia.

Ea privi în sus, fără să înţeleagă.

— Pari ceva mai încălzită acum, deci poţi să-ţi scoţi blestemata aia de cămaşă virginală.

— De unde ştii ce poartă virginele?

— Am văzut una odată. Mai ai şi alte întrebări?

— Nu ştiu de ce te doresc atât de mult, murmură ea provocator, cântărindu-i din ochi erecţia pe care o eliberase din pantaloni. Eşti lipsit de maniere şi

insuportabil.

— Iar eu sunt gata să mă sacrific pentru tine. Crezi că primesc vreun premiu pentru asta? În faţa unei rezumări atât de succinte, ea îşi dădu seama că propriile ei temeri erau complet disproporţionate faţă de actul simplu al dragostei. Îşi trecu repede cămaşa este umeri, o lăsă să cadă pe podea şi, rămânând în toată splendoarea frumuseţii ei voluptuoase, îi şopti:

— Pentru asta mă primeşte pe mine.

— E al naibii de sigur că aşa o să fie, spuse el ridicându-se cu greutate din scaun şi trăgându-şi puloverul alb peste cap cu o smucitură rapidă a mâinii. Întinde-te acolo, iubito, spuse el zâmbind, arătând spre patul cu aşternuturi şifonate şi ne vom ocupa de contractul nostru de afaceri.

În câteva secunde îşi scoase pantalonii şi lenjeria şi, trezit de-a binelea, fu gata de acţiune; corpul lui dur, profund masculin o hipnotiza prin forţa lui. O pătrunse cu violenţă imediat ce se aşeză între picioarele ei şi se întâlniră într-o fuziune febrilă a trupurilor şi sufletelor, ca şi cum le fusese permis să se lase în voia dorinţei lor mistuitoare odată ce criza trecuse.

Ştia precis ce îi plăcea ei şi, deşi era obosit până în măduva oaselor, dorea să-i ofere acele senzaţii desfătătoare şi satisfăcătoare. Ea juisă de două ori, apoi încă o dată, după care îi atinse gura cu buzele ei şi-i spuse:

— Nu mai e nevoie să fii atât de galant. Şi îl atrase în trupul ei parfumat cu acea vrajă specială care îl cucerise de la-nceput şi i se alătură în dorinţă şi ritm, ţinându-l atât de strâns înăuntrul ei, încât el se cutremură sub impactul unor sentimente deosebit de violente. De data aceea, nu mai trebui să-l roage să rămână în ea aşa cum făcuse ultima oară când fuseseră împreună. Era. Prea obosit pentru a putea face şi acel suprem efort şi dorea prea mult

să rămână în căldura ei dulce şi minunată, iar când acea beţie convulsivă îl copleşi şi îşi vărsă sămânţa în ea, se întrebă cum de o singură femeie din toată lumea aceasta mare putea însemna atât de mult. Când totul se termină, o sărută cu blândeţe; corpul lui era complet epuizat, saţiat şi amorţit.

— O să plec imediat, spuse el rostogolindu-se de pe ea dar ochii i se-nchiseră chiar în timp ce vorbea şi adormi în braţele ei.

Nu dormise atâtea zile, realiză Angela, mângâindu-i uşor părul mătăsos. Capul lui, care i se odihnea pe umăr, o apăsa cu o greutate masivă şi reconfortantă. Nu dormise pentru că ea avusese nevoie de el ca să-l salveze pe Fitz şi, fiind bun la suflet, o ajutase. În momentele acelea îl iubea enorm de mult pentru generozitatea lui, pentru curajul lui neîmblânzit, pentru tandreţea şi pasiunea lui, pentru tot ce însemnase pentru ea în trecut şi se gândi în cabina aceea izolată în imensitatea întunecată a oceanului că, dacă mai rămăsese ceva din ea, ar fi dorit să facă parte din el.

Era esenţial pentru viaţa ei, ceva la fel de necesar ca actul de a respira şi într-o secundă, totul i se clarifică în minte şi îşi dădu seama că nu mai voia să-şi ducă viaţa în funcţie de alţi oameni, ascultătoare, supunându-se rânduielilor societăţii.

Voia să fie soţia lui Kit Braddock, dacă el mai dorea asta.

Inventă scenarii romantice în mintea ei în timp ce-l ţinea strâns, imaginându-şi cuvintele cu care avea să-i spună asta, cum el va zâmbi tandru şi va spune că vrea ca ea să-i fie soţie. Vor vorbi despre viaţa pe care o vor duce împreună, de speranţele şi visurile lor, de tot ce vor face împreună. Zâmbind în sinea ei născoci o conversaţie absolut încântătoare.

Dar anunţul ei, când se pregăti să-l facă, nu fu

împodobit cu cuvinte ameţitoare sau ghirlande de proză lirică. La cinci dimineaţa sări din pat şi de abia reuşi să ajungă în mica baie alăturată unde vomită. Când privi în sus şi-l văzu pe Kit stând în pragul uşii, îi spuse slăbită, în timp ce greaţa îi agita stomacul:

— Cred c-am rămas însărcinată şi e numai vina ta că ai ejaculat în mine la Madame Centisi.

— Din câte-mi amintesc, tu erai aceea care nu mi-a dat drumul, declară el calm, dar privirea îi era mai puţin liniştită decât vocea. După aceea, oricum n-a mai avut mportanţă.

— Acum, va trebui să te căsătoreşti cu mine, şopti ea, palidă, slăbită şi simţindu-se foarte rău.

Kit rămase complet nemişcat, privind-o cum stătea pe podeaua de marmură.

— Este o cerere în căsătorie? întrebă el cu blândeţe.

— E datoria ta, murmură Angela şi un zâmbet dulce se aşternu pe faţă, iar greaţa îi dispăru subit în felul acela curios al indispoziţiilor matinale.

— Datoria mea? întrebă el de parcă acel concept îi era străin, în timp ce-i oferea un pahar cu apă să-şi clătească gura şi se aşeză pe jos lângă ea. Nu sunt sigur că sunt un băiat ascultător. Ridicând-o în poala lui, rânji şi murmură:

— Ce mai câştig din afacerea asta?

— Un bebeluş, un fiu, o fiică şi o soţie îndrăgostită de tine cu disperare, răspunse Angela cu un zâmbet fericit.

— Hmm, făcu el în joacă, privind-o cu o teatrală îngustare a ochilor. Dă-mi voie să mă mai gândesc.

— Nu se poate, refuză ea, netulburata Angela Lawton care întotdeauna obţinuse ce dorise. Am nevoie de cineva care să mă ţină de mână în fiecare zi când vomit.

— În fiecare zi? întrebă el cu o groază mimată. Poate ar trebui să revenim asupra acestei cereri în căsătorie.

— O să te fac eu să te însori cu mine. Sprâncenele lui se ridicară în bătaie de joc.

— Şi cum anume intenţionezi să procedezi?

— O să te leg de patul meu, declară ea, insolentă şi obraznică şi, ca să scapi de pretenţiile mele lacome, în cele din urmă ar trebui să fii de acord. Kit surâse.

— N-ai înţeles prea bine cum vine treaba, iubito; de obicei eu nu încerc să scap de femeile nesăţioase, dar cealaltă idee mă intrigă. N-am fost niciodată un sclav al dragostei.

— Nu mă mai poţi tachina, îl provocă ea cu buzele delicios ţuguiate şi nespus de atrăgătoare. Te doresc prea mult şi vom avea un copil.

— Eşti chiar atât de sigură? Privirea lui îi examină leneş formele voluptuoase, oprindu-se cercetătoare asupra sânilor şi pântecelui.

— N-am mai avut ciclu de când am fost la Madame Centisi, spuse ea direct. La început am crezut că este din cauza nervilor, a stresului, ei bine… din cauza noastră… şi apoi din cauza plecării lui Fitz, a fricii şi nesiguranţei. Dar acum am început să vomit dimineaţa şi… bonjour, papa.

— De unde să ştiu că este al meu?

Vocea lui era calmă, dar se vedea clar că aştepta un răspuns.

— Pentru că am fost în doliu mare de când ai plecat.

— Cu excepţia nopţii în care ai fost cu Steven. Mă întreb, au mai fost şi alte nopţi ca aceea? continuă el pe un ton incredibil de calm.

— Nu mă crezi? Kit ridică aproape imperceptibil din umeri.

— Nu mă crezi!

— Aş putea.

— Chiar dacă aş mai fi fost cu alţi bărbaţi – ceea ce nu s-a întâmplat – n-aş fi fost atât de iresponsabilă încât să

nu mă protejez. Crezi că m-am prefăcut în noaptea aceea la Madame Centisi? Ochii ei strălucitori aruncau scântei minuscule de furie.

Amintirea acelei nopţi era deopotrivă dulce şi dureroasă. El nu era prea sigur că poate separa cele două emoţii.

— Răspunde-mi, fir-ai al naibii!

— Nu, nu te prefăceai, spuse el cu blândeţe; cât despre restul problemei urma să se împace cu sine însuşi, Iartă-mă că m-am îndoit de tine.

— Vei vedea adevărul în opt luni, zise Angela şi zâmbetul îi reapăru instantaneu, la fel de repede pe cât dispăruse; gândul de a avea copilul lui Kit o umplea de bucurie. De data asta, el îi răspunse la zâmbet. Posibilitatea de a fi tată era o idee plăcută, acum că tot o lăsase să-i ocupe gândurile.

— Asta înseamnă că Pearl River nu mai e de actualitate? întrebă el şi în ochi îi dansau luminiţe jucăuşe.

— Dacă mă poţi aduce înapoi în patru luni, avem destul timp la dispoziţie.

— Vrei ca bebeluşul să se nască în Anglia? Tonul lui se schimbase.

O umbră de nesiguranţă îi schimbă pentru o secundă trăsăturile, apoi zâmbetul reveni.

— Nu m-am gândit, răspunse ea. Îmi pare rău. Dar atâta timp cât mă vei iubi cu disperare, nespus de mult, excesiv, şi juri că n-o să te mai uiţi la altă femeie toată viaţa ta, rosti ea într-o cascadă veselă de cuvinte, copilul poate să se nască oriunde doreşti.

N-a pomenit de Brook observă Kit şi, nedorind să-i schimbe starea optimistă de spirit, n-o făcu nici el. *Soţul ei, poate fi manevrat de avocaţi. Cu suficienţi bani m-aş putea descurca şi cu regina.*

— Ce-ar fi să decidem asta mai târziu, spuse el.

— Mă iubeşti? întrebă ea cuprinsă brusc de presimţiri rele.

— Te-am iubit din prima noapte în care te-am întâlnit şi o să te iubesc până la ultima suflare. Atinse arcul îngrijorat al sprâncenelor ei şi îl netezi cu degetul cu o mişcare plină de gingăşie:

— Da, te iubesc, dragostea mea, spuse el foarte, foarte dulce, te iubesc din toată inima.

— Spune-mi că toate se vor aranja, îl rugă ea în şoaptă.

— O să am grijă să se întâmple asta.

— Dar dacă… ştii tu… divorţul ar putea dura… mult timp şi…

Ea se încurcă în cuvinte fiindcă obstacolele erau descurajante.

— Poate că tribunalul va fi… El nu poate avea acest copil, murmură ea temătoare.

— Nu, spuse Kit cu hotărâre, decis şi optimist la gândul pretenţiilor lui Brook de a avea acest copil. N-am să permit aşa ceva. În dimineaţa următoare îi spuseră lui Fitz despre planurile lor de a se căsători, odată ce divorţul de Brook avea să fie pronunţat.

— Grozav, exclamă fiul ei. Ar fi trebuit s-o faci cu mult timp în urmă.

Când Kit începu să-i povestească lui Fitz despre copil Angela încercă să-l oprească, dar el o întrerupse:

— Taci, tot va afla în curând. Vreau să-i spun acum.

Fitz o privi pe mama lui în timp ce Kit îi relata noutăţile şi, zâmbind cu zâmbetul cald şi atât de familiar al bunicului ei, remarcă:

— May o să fie şi ea extaziată.

— Asta înseamnă că nu te deranjează?

— De ce să mă deraneize? M-a supărat mai mult faptul că a trebuit să suferi atâta timp din cauza lui Brook.

(Ochii lui se umplură de lacrimi.) N-am fost în stare să-l fac să te lase în pace. Kit atinse umărul băiatului şi spuse răguşit:

— O să avem amândoi grijă ca mama ta să nu mai sufere. Sper să mă ajuţi.

— Da, domnule, spuse tânărul clipind ca să-şi limpezească ochii. Să-mi spuneţi numai ce trebuie să fac.

— Ne-am gândit să mergem la Pearl River mai întâi, în timpul discuţiilor preliminare. Ar putea fi util să nu ne aflăm în ţară atâta timp cât avocaţii şi bancherii vor negocia.

— În China, domnule? întrebă Fitz surescitat. (Privi apoi spre mama lui, radiind.) Kit a spus China, maman. Putem să mergem? Angela şi Kit schimbară priviri pline de tandreţe.

— Mie mi se pare grozav, răspunse ea.

— Atunci, aşa rămâne, hotărî Kit. Pe drumul de întoarcere îşi făcură planuri de viitor, discutând despre locul în care se va naşte copilul şi unde vor locui – şase luni la Caston, câteva la bordul lui Desiree şi o parte din an la San Francisco unde era căminul lui Kit. Vorbiră despre primul Crăciun pe care-l vor petrece împreună şi Angela făcu liste de cadouri pentru copii. Kit zâmbi doar şi spuse:

— Cumpăraţi tot ce vă doriţi. Când îl întrebă ce va dori să mănânce în seara de Crăciun, răspunse simplu:

— Mai întâi pe tine, restul nu contează.

— În cazul ăsta am să mai adaug un lucru sau două meniului nostru special, replică ea zâmbind. Apoi căutară nume pentru copii, luând mai multe în considerare, până când Angela observă că de fapt conversaţia se transformase într-un monolog la care Kit răspundea pe un ton amabil şi neutru.

— Spune ce părere ai, îl îmboldi ea.

— Nu vreau să discut în contradictoriu.

— Va trebui, în cele din urmă. Bebeluşul n-o să dispară.

El o privi gânditor un moment.

— N-am nicio preferinţă anume pentru numele de fete, atâta timp cât nu e vorba de Priscilla, rosti el zâmbind vag, însă dacă va fi băiat, mi-ar plăcea să-l cheme Billy ca pe tatăl meu.

— De ce crezi c-aş avea ceva împotrivă?

— N-aveam de unde să ştiu, dar nu este o problemă negociabilă… deci, dacă aveai de gând… îmi pare rău, zise el ridicând din umeri, fără a face caz de înclinaţia lui spre încăpăţânare.

Ea înţelese că voia să aibă un fiu care să poarte numele tatălui lui pe care nu-l cunoscuse şi deciseră că va fi inclus şi numele tatălui ei.

— Crezi că am găsit această iubire deosebită din cauză că amândoi am crescut fără taţii noştri? întrebă Angela într-o noapte, pe când zăceau unui în braţele celuilalt, în timp ce sunetul motoarelor iahtului şi al mării creau, spre mulţumirea lor, un fundal înăbuşit.

— Am găsit dragostea asta specială, iubito, pentru că te-am urmărit fără încetare şi te-am hărţuit până ai ajuns în patul meu.

— În patul meu, rosti Angela râninд, şi n-am să te mai las niciodată să pleci.

— Asta aşa o să fie, pentru că mama copilului meu stă cu mine.

— Acum am ajuns doar mama copilului tău? îl tachină ea.

— Nu, tu eşti mama copilului meu… printre alte lucruri.

— Care alte lucruri? Faci să pară totul ca o listă pentru spălătorie.

— Păi, în primul rând eşti cea mai fierbinte bucăţică

de pe pământul ăsta verde al lui Dumnezeu şi acesta este cel mai important lucru de pe lista mea, deşi este absolut sigur că nu este o listă pentru spălătorie. De asemenea, găsesc că eşti compania ideală pentru micul dejun, că să nu mai vorbim de prânz sau cină şi atât de diferită de Priscilla – slavă Domnului! Se întâmplă că tu conduci un domeniu pe care oricine l-ar invidia. E absolut clar că mă căsătoresc cu tine pentru caii de rasă pe care-i ai şi eşti extraordinar de isteaţă. Oare am menţionat că îmi place să fac dragoste cu tine douăzeci şi patru de ore pe zi? Unde rămăsesem?

— Îmi spuneai ce minunată sunt.

— Ia să vedem, mai e ceva… copiii tăi, desigur, sunt perfecţi graţie îngrijirii şi educaţiei pe care le-ai dat-o, şi dacă şi al nostru va fi la fel de minunat, eu voi fi mulţumit. Ochii lui se plimbară de-a lungul formelor ei generoase, care erau încă trandafirii după ce făcuseră dragoste.

— Sânii tăi sunt şi mai plini acum. Maternitatea ţi se potriveşte. Şi cred că am să-i sărut din nou.

— Ştii ce o să se întâmple dacă faci aşa ceva. Numai gândul la asta o făcea să se topească pe dinăuntru.

— Ştiu, murmură el, atingându-i sfârcul cu vârful degetului şi urmărindu-l cum se umflă. De-asta sunt aici…

CAPITOLUL 27

Patru zile mai târziu, când acostară la depozitul din Chelsea fiecare avea sarcini imediate de îndeplinit, înainte de a porni din nou la drum. Fitz şi Kit trebuia să facă rost de provizii în plus, acum că numărul persoanelor de pe vas crescuse. Kit trebuia, de asemenea, să-l vadă pe Chambers – O întâlnire de mare importanţă pentru demararea planurilor sale de căsătorie.

Angela trebuia să meargă la Lawton House, să avertizeze personalul de absenţa ei ulterioară, să-şi

împacheteze hainele şi apoi să le ia pe May, Bergie şi pe Nellie de la Violet. Când intră în Lawton House, Angela fu imediat informată de vizitele repetate ale lui Brook în absenţa ei. O căutase în fiecare zi. Atâta agitaţie din partea soţului ei sugera o problemă urgentă, care întotdeauna era legată de bani, altfel nu apărea decât rareori. Era recunoscătoare că prărăsea ţara pentru un timp. *Lasă-i pe avocaţi să aibă, de-a face cu el.* Ar fi preferat să nu-l mai vadă niciodată. În timp ce servitoarele împachetau în grabă haine pentru May, Fitz şi ea, îi scrise un scurt bilet mamei sale, informând-o despre divorţ şi planurile ei de căsătorie. Nu aveau să cadă de acord asupra divorţului rareori aveau aceeaşi părere despre un lucru.

A fost nevoie de ceva timp ca să fie împachetate toate cuferele: au trebuit să fie alese jucăriile preferate ale lui May; cărţile lui Fitz şi echipamentul de navigaţie; apoi propria ei îmbrăcăminte ţinând cont de talia care avea să se îngroaşe. În cele din urmă însă, bagajul fu trimis la încărcat la bordul lui Desiree şi, după ce îşi luă rămas bun de la personalul casei, Angela pomi spre Violet ca s-o ia pe May şi pe bonele ei. Aglomeraţia de după-masă de pe străzile Londrei produse mici întârzieri, dar mersul cu trăsura făcea din călătoria prin Londra o expediţie hazardată, iar ea era absorbită să facă o listă de ultimă oră cu lucrurile indispensabile care mai trebuiau să fie cumpărate pentru călătorie. Astfel încât, atunci când trăsătura se opri de câteva ori pentru scurt timp, ea nu dădu atenţie faptului. În final însă, îşi dădu seama că pietrele de pava ale străzilor oraşului sunt înlocuite de un drum nepietruit. Privind pe fereastră, cercetă împreurimile.

Peisajul citadin fusese substituit de case şi grădini; călătoreau printr-un cartier mărginaş al Londrei pe care nu-l recunoscu. Bătu în acoperişul trăsurii, dădu la o parte

prelata care acoperea ferestruica dinspre vizitiu şi-i strigă:

— Ai luat-o greşit, Burton. Vreau să merg în Caton Square.

Drept răspuns auzi pocnetul biciului, viteza trăsurii se mări şi un fior de frică o fulgeră în tot corpul. Bătând din nou în acoperişul trăsurii, strigă iar cu cea mai dictatorială voce a ei către vizitiu să oprească, dar trăsura îşi grăbi mai mult mersul şi o groază prevestitoare de rele i se strecură în suflet.

Era clar că soţul ei era implicat în toate astea.

Nimeni altcineva în afară de Brook n-ar fi recurs la răpire şi, dacă se deranjase atât de mult încât s-o răpească, înseamnă că se afla fără niciun dubiu dincolo de punctul în care se putea discuta raţional cu el. Apucând mânerlu uşii, se decise să sară din trăsură fără a ţine cont de viteză, acţiunea disperată a soţului ei demonstrându-i că era cazul să fie alarmată. Dar când apăsă, mânerul uşii nu se mişcă. Lăsându-se cu toată greutatea pe zăvor, încercă să elibereze cârligul. Lacrimi de frustrare îi izvorâră din ochi, iar panica creştea asaltându-i mintea.

Era încuiată înăuntru iar ferestrele erau prea mici ca să-i permită să fugă.

Căzând înapoi pe canapeaua trăsurii, se cutremură dându-şi seama de situaţia în care se afla: trăsura o ducea în viteză departe şi, ceea ce era şi mai rău, o ducea la soţul ei. Din ziua în care o bătuse nu mai îndrăznise niciodată să rămână singură cu el. Întotdeauna avusese grijă să aibă prin preajmă servitori sau prieteni, cineva pe care să-l poată chema în ajutor. De data asta, situaţia era alta, aşa încât se forţă să judece logic asupra opţiunilor pe care le avea.

Se gândi cu groază că nu era aşteptată la bordul lui Desiree mai multă vreme de acum încolo. Cei din Lawton House o credeau plecată în străinătate pentru patru luni.

Violet nici nu ştia că se întorsese la Londra. *Vor trece ore până când va fi dată alarma,* reflectă ea. Mintea îi fu copleşită de o presimţire morbidă…

Singura ei speranţă era să-l poată cumpăra pe Brook, dar chiar şi această procedură obişnuită avea acum o nuanţă de ambiguitate.

Dacă Brook ar dori o sumă de bani ca până acum, de ce forţa lucrurile la extrem?

— Deci te-ai întors, în sfârşit, rosti Brook nepăsător câteva ore mai târziu când Angela fu condusă în faţa lui, într-o casă mică de ţară pe care nu o cunoştea. Oamenii mei care stăteau la pândă îşi pierduseră orice speranţă în a obţine vreun rezultat, dar le-am spus că în cele din urmă vei veni după May. Fiindcă veni vorba, May o duce bine; oamenii mei au urmărit-o şi pe Violet.

— De ce a fost nevoie de atâta deranj, Brook? Ai fi obţinut aceleaşi rezultate cu o simplă bătaie în uşă.

Vorbea cu o voce calmă, deşi teama ei creştea la vederea soţului ei. Beat, era nepieptănat şi ochii lui o priveau cu maliţiozitate.

Tolănindu-se în scaun, el o privi cum stătea în mijlocul camerei unde fusese adusă de doi indivizi voinici.

— Draga mea, am ajuns la punctul în care problema banilor trebuie discutată cu foarte mare seriozitate.

— Oare nu ţi-am dat întotdeauna bani, Brook? în mod sigur această răpire dramatică nu era necesară.

Dacă-mi ţin şira spinării absolut dreaptă, gândi ea, *îmi pot controla tremuratul* Chipul lui era palid şi îngrozitor de privit – parcă era masca unui lunatic.

— Pur şi simplu nu este suficient, Angela.

Ducându-şi paharul la gură îl bău până la fund. Îl umplu din nou, cu o mişcare rapidă dar nesigură, şi îl ridică în direcţia ei, vărsând o parte din conţinut pe covor.

— Pentru noul nostru aranjament financiar, spuse el

cu o mişcare largă a mâinii ce imita o reverenţă teatrală, şi zâmbetul lui diavolesc semănă teroare în sufletul ei.

— Şi care e acesta? întrebă ea paralizată de groază, forţându-se să vorbească şi nedorind să-şi arate frica.

— Eu voi avea toţi banii tăi, rosti Brook încet şi vocea lui părea o şoaptă venită din infern. Enormitatea pericolului în care se afla o izbi ca o lovitură. Dacă era de acord, el nu mai avea nevoie de ea, dacă nu, el îşi va face o plăcere din a abuza de ea până va consimţi.

— Ce-ar fi să discutăm despre asta în timpul cinei? zise Angela sperând să câştige timp ca să plănuiască o evadare. Sunt sigură că vom ajunge la o înţelegere.

— Ce calmă eşti, draga mea.

— Am reuşit să ne aranjăm convenabil viaţa de-a lungul anilor, Brook. Sunt sigură că vom reuşi şi de data asta. Făcu un efort deosebit să vorbească pe un ton de conversaţie şi să-şi păstreze sângele rece sub privirea lui răuvoitoare.

— Tu nu mai ai nimic de aranjat, rosti el nepoliticos. De acum încolo, eu voi fi cel care hotărăşte.

— Observ. Atunci, pot să plec?

— Nu până ce nu vei semna câteva hârtii.

— O să ai nevoie de martori, nu-i aşa?

— Am martori. Mai ai şi alte întrebări? o chestionă el sarcastic.

— Când o să pot pleca? Ăsta era în mintea ei obiectivul primordial.

— O să vedem, zise el cu o intonaţie sinistră. Eşti liberă să te duci sus acum. Până dimineaţă n-am nevoie de tine, adăugă el şi-i făcu semn să plece cu o fluturare neglijentă a mâinii. Când ieşi din cameră, cei doi bărbaţi care păzeau uşa o urmară în sus pe scări şi o păziră cât timp se uită în camerele ce se aliniau de-a lungul micului coridor. Alese ultima cameră pentru că oferea posibilitatea

de evadare prin grădina neîngrijită din spatele casei, dar când închise uşa şi se duse la fereastră ca să aprecieze distanţa până la pământ, îşi dădu seama că era periculos de mare.

O cină simplă îi fu adusă sus de unul din oameni – o farfurie cu pâine şi brânză – dar mâncă totul în ciuda situaţiei primedioase în care se afla. De când rămăsese însărcinată, îi era foame în mod constant. În seara aceea chibzui încercând să elaboreze un plan de a se înţelege cu soţul ei. Poate că dimineaţă când nu va mai fi beat, va fi mai puţin inflexibil şi vor putea ajunge la o înţelegere asupra banilor de care avea nevoie. *Poate că voi putea, pur şi simplu, să semnez hârtiile şi să plec.* Reflectă ea optimistă. Odată ce va scăpa de el, va avea destul timp ca să contracareze efectele semnăturii obişnuite prin constrângere sau poate că martorii îi vor oferi prilejul să negocieze eliberarea, dacă simpatia lor avea un preţ, dar indiferent de măsuri, va trebui să se bazeze pe propriile forţe. Kit n-avea cum s-o găsească; nici ea nu ştiuse de această casă.

Pe la mijlocul după-amiezii, odată ce noile provizii fură îmbarcate, Kit îl lăsă pe Fitz în grija secundului şi plecă la întâlnirea cu Chambers şi cu avocaţii pe care acesta primise instrucţiuni să-i convoace. Când ajunse la docuri, Kit îi trimise lui Chambers un mesaj cu o scurtă trecere în revistă a planurilor lor.

În drum, Kit trecu în fugă pe la apartamentul lui ca să-l informeze pe Whitfield de schimbările survenite în itinerariul lui înainte de a se întâlni cu Chambers şi avocaţii lui ca să parcurgă metodologia şi protocolul unui divorţ în Anglia. Discutară detaliat procedura dar, când Kit le aduse la cunoştinţă ameninţările lui Brook de a-l implica pe prinţul de Wales în divorţ în cazul în care Angela ar intenta acţiune, bărbaţii păliră vizibil.

— Dacă doriţi să nu fiţi implicaţi în aceste lucruri, le zise fără ocolişuri Kit, vă rog să-mi spuneţi acum. Am nevoie de o echipă agresivă căreia să nu-i fie frică de ameninţările cu diverse sancţiuni şi nu mă interesează nici dacă regina ar fi chemată să depună mărturie, ne-am înţeles?

Toţi înclinară nervoşi din cap cunoscând sumele pe care era dispus să le plătească ca să urgenteze acest divorţ. Deja Chambers le făcuse cunoscute detaliile excelentei lor remunerări.

— Ofer o bonificaţie de cincizeci de mii de lire fiecăruia dintre dumneavoastră dacă divorţul va fi pronunţat în şase luni, rosti Kit. Mai sunt şi alte întrebări?

Stătea în picioare în capătul mesei lungi, îmbrăcat elegant, sigur pe el şi deplin conştient de ceea ce putea cumpăra cu banii lui.

— Va dori contesa să depună mărturie?

— Nu, nu vreau să apară la tribunal, spuse el cu vocea autoritară a unui bărbat care era obişnuit ca ordinele lui să fie ascultate. Faceţi tot ce trebuie ca ea să nu fie nevoită să apară acolo.

— S-ar putea întâmpla să fie citată în instanţă.

— Atunci aveţi grijă să fie citată doar pentru depoziţie şi nu ca martor. Starea sănătăţii ei este precară, adăugă el calm. L-am explicat deja detaliile lui Chambers şi, dacă vreunul din ele devine public, voi avea grijă personal să fiţi înghiţiţi de flăcările iadului.

Kit zâmbi de parcă nu le ameninţase vieţile cu câteva secunde mai înainte.

— N-am vrut să fiu nepoliticos dar, în această situaţie, doamna are tot dreptul să-i fie protejată intimitatea. De acord?

Zâmbetul lui era plin de farmec, dar ochii îi supravegheau pe cei prezenţi cu o privire directă şi

intransigentă. Nu continuă; aştepta ca fiecare dintre ei să-şi exprime acordul printr-o înclinare a capului sau printr-un răspuns stânjenit.

— Deci, am căzut de acord, zise el. În acest caz, vă doresc numai bine. Chambers este autorizat să mă reprezinte la întâlnirile în care vor fi discutate nuanţele şi detaliile, continuă el întorcându-se spre bancherul său. Ştii cum să dai de mine pentru problemele de importanţă majoră.

— Da, domnule. Chipul rotund al lui Chambers era îmbujorat şi puţinul păr cenuşiu pe care-l mai avea era ciufulit. De la primirea mesajului lui Kit, lucrase într-un ritm îndrăcit.

— Vom fi plecaţi patru luni în străinătate. Bună ziua, domnilor, le spuse Kit tuturor celor de faţă. Vă urez succes în tratativele cu familia de Greville.

Când părăsi spaţioasa cameră lambrisată, toţi avură impresia că un suflu de energie lăsase un gol în urma lui şi, în tăcerea deplină ce se aşternu, un avocat spuse cu o voce ezitantă:

— Cred că-şi dă seama de ce cere, nu-i aşa?

— Este dispus să plătească oricât e nevoie, afirmă Schambers liniştit şi tonul lui era la fel de sobru ca şi eleganta lui redingotă neagră, şi v-am convocat tocmai în acest scop. Doreşte să-i aibă pe cei mai buni.

Precizarea nerostită de încheiere – „Care pot fi obţinuţi cu autorul banilor – fu înţeleasă de toată lymea.

— Primul nostru pas va fi o ofertă iniţială în numerar, spuse unul dintre bărbaţi. Ce sumă sugerezi că ar putea fi oferită, Chambers? Ştii care sunt veniturile băneşti ale domnului Braddock.

— E destul de flexibil în privinţa cifrei totale, şi este preocupat mai mult de accelerarea procesului. Ce-ar fi să studiaţi veniturile şi rentele de la terenuri şi alte valori ale

lui Greville, vorbiţi cu administratorii averii şi faceţi-le o ofertă pe care s-o recomande călduros contelui. Din câte mi s-a spus, în ultima vreme Greville a pierdut foarte mulţi bani la cărţi. Poate că ar fi tentantă o sumă adiţională care să-i acopere pierderile. Las asta pe seama dumneavoastră. Banii sunt o problemă secundară pentru domnul Braddock. Nici unuia dintre ei nu-i mai fusese dată mână liberă mai înainte şi, citind expresiile de pe chipurile lor cu ochiul experimentat al unui bancher care deseori făcea afaceri pe bază de încredere reciprocă, Chambers îşi împreună degetele formând o piramidă şi adăugă ca un avertisment:

— Ţineţi minte, domnilor că eu joc rolul raţiunii domnului Braddock în această acţiune şi că, în timp ce sentimentele lui sunt deplin implicate în această situaţie, ale mele nu sunt. N-am să permit să se abuzeze de nevoia lui de a grăbi mersul lucrurilor. Toţi veţi fi foarte bine plătiţi. Nu deveniţi lacomi. (îşi aşează cu grijă mâinile pe tăblia mesei şi spuse cu un aer vesel şi binevoitor.) Aştept un raport preliminar până mâine după-masă la aceeaşi oră.

Pe faţa avocaţilor de înaltă clasă, se aşternu o expresie de şoc.

— Şi dacă nu-mi puteţi face acest serviciu, rosti Chambers blajin, cunosc câteva persoane care ar fi mai mult decât fericite să obţină onorariile şi bonificaţia dumneavoastră. Apoi se ridică, indicând că întâlnirea luase sfârşit.

Când Kit reveni de la biroul lui Chambers, după-amiaza se transforma în amurg şi Angela tot nu se întorsese.

— Probabil că maman şi lady Lanley sunt adâncite în discutarea noutăţilor din oraş, spuse Fitz văzând îngrijorarea lui Kit. Ar putea sta de vorbă cu orele.

Kit speră că avea dreptate, dar nu prea credea că Angela zăbovea la Violet atât de mult.

— Mă duc eu s-o conving să vină, spuse el nevrând să-l alarmeze pe Fitz, deşi semnalele lui de avertizare intraseră deja în funcţiune.

Când ajunse acolo, află că Violet n-o văzuse pe Angela şi imediat ea-i şopti înfricoşată şi tulburată:

— Sper că nu i-a făcut niciun rău.

— Dumnezeule, a fost aici?

— Nu, şi nici Angela, dar dacă venea s-o ia pe May, ar fi trebuit să fi ajuns aici până acum. O să vin cu tine la Lawton House. Haide să nu le speriem încă pe May şi pe bone. Poţi să aştepţi s-o vezi pe Baby May odată ce…

Violet tăcu când Kit o apucă de braţ şi o împinse afară din cameră.

Ştirile de la Lawton House erau şi mai alarmante. Angela fusese aici după-masa devreme şi plecase cu trăsura şi vizitiul ei cu ore în urmă. Nici trăsura şi nici vizitiul nu reveniseră.

— Contesa pleca spre lady Lanley, domnule, rosti Childers grav. V-a povestit de vizita pe care a făcut-o contele seara târziu înainte de plecarea ei cu Dessire?

Angela nu-i spusese.

— Mi s-a dat un mesaj pe care să-l transmit bancherului ei în dimineaţa următoare, domnule, ceea ce, dacă îmi este permis să spun, de obicei înseamnă că este nevoită să-i mai dea nişte bani lordului Greville.

— La ce oră a plecat de aici? întrebă Kit tăios.

— Aproximativ pe la unu, domnule. *Cu mai mult de patru ore în urmă – asta însemna o groază de timp. Dacă era în pericol* – se gândi Kit nervos.

— Poate cineva s-o conducă pe lady Lanley acasă? întrebă el. Violet, dacă nu te superi, te las aici. Dă-mi adresa contelui şi pe cea a familiei lui. Am câteva vizite de făcut. *Apartamentul contelui din Mayair e părăsit*, decise Kit repede. Nu erau lumini, nici urmă de servitori, nu era

niciun semn că acolo ar fi cineva. Portarul îi declară că domnul conte lipsea din apartament de dimineaţă şi că servitorii fuseseră trimişi în vacanţă. Corelate cu recenta dispariţie a Angelei, noutăţile erau extrem de neplăcute.

În continuare, Kit se opri la Greville House, unde fu lăsat să aştepte în holul de la intrare. Majordomul se întoarse aducând cu el un refuz categoric – lady Greville nu era acasă pentru domnul Braddock.

Întrucât aceasta era cu siguranţă acasă, altfel majordomul n-ar fi avut de unde primi ordine, Kit îl împinse pe omul surprins şi urcă scările în fugă. Dând la perete fiecare uşă de pe coridorul de la primul etaj, printr-un proces de eliminare, ajunse în cele din urmă în salonul dinspre est unde surorile lui Brook erau aşezate în jurul unei mese de ceai plină cu de toate.

Ridicându-şi privirile pline de îngrijorare, la brusca lui apariţie inoportună, Gwendolyn exclamă iritată:

— Cum îndrăzneşti să dai buzna?

— Unde-i fratele dumitale? întrebă Kit tăios. Ori îmi dai informaţia ori aduc la uşa dumitale în zece minute poliţiştii de la Scotland Yard.

— Rowland! strigă Gwendolyn.

— Nu te mai obosi. L-am lăsat pe podeaua holului de la intrare. Răspunde-mi doar la întrebare.

— De ce-ar trebui să-ţi spun ceva, domnule Braddock? răspunse ea înfuriată, privind de-a lungul nasului lung la bărbatul a cărui înfăţişare se potrivea cu descrierea ultimului amant al cumnatei ei.

— Hai să spunem doar că ar fi mult mai plăcut dacă ai face-o.

— Ne ameninţi? explodă Beatrice.

— Ca să spun sincer, da, şi sunt al naibii de grăbit. Trebuie să aflu unde e fratele vostru. (Vocea lui deveni dintr-odată foarte blândă.) Şi vreau să aflu acum.

— Nu fi ridicol, izbucni Gwendolyn. Ştim cine eşti. Fratele meu nu vrea să aibă de-a face cu tine.

— Uite ce e, zise el exasperat, dorind să le poată ameninţa fizic ca să termine odată. Nu prea am timp să aştept ca un poliţist să vină până aici. Dacă te simţi legată de hidosul Poussin de acolo, continuă el desfăcând un mic cuţit de buzunar din aur ataşat de lanţul ceasului său, s-ar putea să vrei să-mi spui unde e fratele dumitale.

— Eşti nebun, ţipă Gwendolyn, urmărindu-l cum se îndrepta spre tabloul mare de pe perete.

— Nu sunt la fel de nebun ca fratele dumitale, însă pe moment, sunt de-a dreptul periculos. Am de gând să aflu unde este. Ce-ar fi să încep din acest colţ? spuse Kit indicând silueta unui păstor profilată pe un fundal bucolic şi deschise lama cuţitului cu o încetineală deliberată.

— E la Wicken House, domnule Braddock, declară o voce din pragul uşii.

Kit se întoarse şi văzu o doamnă în vârstă care stătea în uşă. Era scundă, zveltă, şi purta încă pălăria şi haina lungă tivită cu blană.

— Tocmai m-am întors de la o întâlnire cerută grabnic de administratorii averii noastre. Li s-a comunicat de către domnul Chambers al dumneavoastră că era cerut până mâine dimineaţă un răspuns preliminar. Sunteţi foarte generos.

— A luat-o pe Angela. Ştiaţi asta? Lady Greville rămase ca trăsnită la această veste şi când vorbi, vocea îi tremura de emoţie.

— Mi-a fost teamă că asta se va întâmpla. Vă rog, grăbiţi-vă!

Kit se îndrepta deja spre uşă punând cuţitul la loc.

— Cât de departe este Wicken? întrebă el, şi când văduva îi dădu îndrumări, inima i se strânse; îi era imposibil să ajungă acolo în mai puţin de trei ore.

Nu fu în stare să-i mulţumească, deşi era recunoscător pentru informaţii. Pe moment îşi dorea ca toţi cei din familia Greville să ardă în flăcările iadului. Trecu pe lângă ea şi o luă la fugă.

În drum spre ieşirea din oraş, Kit se opri acasă la Chambers ca să împrumute cei mai buni cai ai acestuia şi arme. În decurs de câteva minute, era deja călare. Îi expuse pe scurt faptele şi îi dădu nişte instrucţiuni detaliate în timp ce rândaşii pregăteau alţi trei cai pentru drum pe care îi legară cu o frânghie lungă.

— Vreau să-i trimiţi un mesaj lui Fitz – nimic care să-l sperie – spune-i doar că Angela şi cu mine am întârziat şi venim mâine dimineaţă. Pune pe vreunul dintre prietenii tăi influenţi de la Scotland Yard să trimită o telegramă celui care conduce poliţia din Wicken. Să trimită imediat un poliţist la Wicken House. Contesa trebuie scoasă din casă

— Fă-i să înţeleagă asta, adăugă el deliberat. Vor trebui să aibă gria de ea până când sosesc eu. Nu menţiona niciun alt nume la poliţie în afară de cel al lui Greville. Chambers încuviinţă, înţelegând cuvintele ce rămaseră nespuse.

— Ar trebui să mă întorc mâine dimineaţă cu contesa, spuse Kit, cu braţul în care ţinea biciul înălţat şi cu privirea aţintită asupra rândaşului care lega ultimul nod al frânghiei. În clipa în care rândaşul se dădu deoparte, Kit plesni scurt din bici. Calul său ţâşni înainte, el smuci de frânghie şi cei mai buni cai de curse ai lui Chambers ieşiră ca o furtună din curte.

CAPITOLUL 28

Angela auzi zgomotul făcut de biciclete venind în sus pe alee. Fugi la fereastră ca să-i vadă pe noii veniţi, dar

aceştia se opriră în afară liniei ei vizuale.

Sosirea determină o reacţie precipitată a locatarilor aflaţi în Wicken House. Peste câteva momente auzi paşi iuţi pe scară, apoi alţii care se apropiau pe coridor de camera ei. Recunoscu călcătura grea a paznicilor lui Brook şi, presimţind ceva, se ridică să-i aştepte. Aceştia dădură buzna în cameră şi înaintară spre Angela, în timp ce ea căuta din priviri o cale de scăpare, iar inima îi bătea asurzitor în urechi.

Când ei se întinseră după ea, încercă să fugă, dar o prinseră între perete şi dulap şi îi puseră o mână la gură chiar înainte de a o lua pe sus. Deşi îi lovi cu picioarele şi încercă să ţipe prin mâna care o înăbuşea, aceştia o ţinură strâns şi îi puseră un căluş. Îi legară mâinile şi picioarele, o puseră în pat şi o lăsară legată fedeleş fără a se mai uita înapoi. Toată acţiunea se desfăşură în câteva minute, în deplină linişte. Aproape imediat ce uşa se închise după ei, Angela auzi bătăi la uşa din faţă.

Oare era posibil ca ajutorul aşteptat să se afle deja în prag?

Angela ştia că poliţiştii locali se deplasau întotdeauna pe biciclete. Brusc, speranţa îi încălzi inima.

Încurajat de coniac, furie şi o nemăsurată siguranţă de sine, Brook se duse la uşă, pregătit să-i trimită rapid pe poliţiştii locali să-şi vadă de treabă.

— Îl căutăm pe contele de Grey, spuse cel mai înalt dintre aceştia, care era şi cel mai mare în grad.

— Eu sunt de Grey. De ce sunt deranjat la ora asta? întrebă Brook privindu-i cu aroganţă.

— Ni s-a spus să întrebăm de o doamnă aici, domnule. Contesa de Grey.

— În ce scop? E soţia mea.

— Mai mult o problemă de identitate, my lord, răspunse cel mai tânăr. O chestiune de rutină. Avem ordine

să o aducem în sat.

— Nu este aici, răspunse Brook tăios.

— Putem să ne uităm prin casă?

— Categoric nu.

— N-o să facem deran, domnule.

— N-o să deranjaţi, pentru că n-o să intraţi, izbucni Brook.

— Putem să facem rost de un mandat de percheziţie, domnule, ameninţă poliţistul mai vârstnic, ofensat de arogantul aristocrat, aflat în stare de ebrietate.

— Foarte bine, atunci duceţi-vă naibii şi faceţi rost de el, altfel nu intraţi în casa mea. Şi contele le trânti uşa în faţă.

— Odată ce blestemaţii ăştia de poliţişti vor pleca, aduceţi-o jos, rosti Brook tăios paznicilor săi, care stăteau în afara razei vizuale în holul din spate.

Câteva minute mai târziu când Angela fu dezlegată şi adusă în faţa lui, îi spuse irascibil:

— Se pare că avem o problemă.

— Ai avut vizitatori, zise ea mulţumită că-l vedea aşa de agitat.

— Cineva a trimis poliţia să te caute. Kit. Gândi ea reconfortată de veste, ştiind că eliberarea ei era aproape.

— Poate că ar trebui să-ţi revizuieşti planurile, remarcă ea simţindu-se mai sigură pe sine. După câte se pare, ascunzătoarea ta a fost descoperită. E doar o problemă de timp, nu-i aşa?

— Din fericire timpul nu este o problemă presantă, zise contele vioi. Hârtiile îmi vor fi aduse într-o oră. Trimisese pe unul dintre oamenii lui să-l trezească pe avocatul din partea locului de îndată ce planurile fuseseră schimbate. În locul unei întâlniri a doua zi de dimineaţă, Haversham va trebui să aducă hârtiile imediat.

— De ce ar trebui să semnez ceva în favoarea ta,

Brook? întrebă Angela încurajată de posibilitatea de a fi salvată. Poate că ar trebui să-ţi iei, pur şi simplu, cei doi asasini mătăhăloşi şi să pleci.

— Nu prea înţelegi, Angela, spuse soţul ei încet, şi duşmănia îi pâlpâia în privirea înceţoşată de băutură. Nu mai negociem dacă-mi vei da banii tăi sau nu. Ori mi-i dai, ori te omor. Cuvintele îi trimiseră un fior rece de-a lungul spinării. Până acum nu-i mai ameninţase niciodată viaţa în mod atât de franc…

— Atunci, n-am de ales, rosti ea calmă, sperând să-i liniştească mintea tulburată, cel puţin până când va sosi omul cu hârtiile; poate se va dovedi a fi un aliat.

— E al dracului de adevărat că n-ai. De îndată ce omul meu va veni cu bătrânul Haversham, voi deveni foarte bogat. Stai jos, acolo unde te pot supraveghea. Ar trebui să sosească în curând.

— Prefer să stau în picioare, zise ea vrând să fie gata de fugă dacă s-ar fi ivit ocazia. El o lovi şi lovitura dată în plin cu dosul mâinii în laterala capului, o trânti la pământ.

— Fă cum ţi se spune, urlă el, cu faţa palidă de furie, ţi-am spus să stai jos.

Vru s-o lovească cu piciorul, dar în agitaţia lui greşi ţinta. Apoi se întoarse să-şi toarne o băutură în pahar, cu o nepăsare la fel de stranie ca şi brusca lui violenţă.

Cum Brook era întors cu spatele, Angela se ridică clătinându-se în picioare, şi fugi spre uşă, dar fu prinsă la mică distanţă de ieşire, mâna lui apucând-o tocmai când atingea clanţa. Ţinând-o strâns de braţ, o izbi de perete.

— Târfă afurisită şi independentă, mârâi el clătinându-se uşor pe călcâie în timp ce-şi ducea paharul pe jumătate plin la gură, urmărind-o cum se târa în spatele unui scaun. După ce goli paharul, îl aruncă, îndepărtă scaunul din cale şi se întinse după ea. Ridicându-se repede în picioare Angela îl înfruntă din spatele unei mese mici pe

care o trăsese în faţa ei, cu ochii aţintiţi asupra siluetei lui care se balansa. Costumul lui de călărie era şifonat, faţa îi era roşie din cauza băuturii şi nările îi erau umflate ca ale unui animal aflat în urmărire.

Cum de-a ajuns viaţa mea într-o asemenea cumpănă? se întrebă ea tremurând de frică.

— Trebuie să ţi se dea o lecţie, mormăi contele, împingând masa la o parte şi avansând către ea ca un nebun, cu chipul contorsionat de ură.

Când intră în raza ei de acţiune, Angela îl lovi cu toată puterea cu piciorul, iar în momentul în care el se depărta poticnindu-se, ea trecu în fugă pe lângă el, îndreptându-se spre uşă. O deschise dintr-o smucitură şi traversă în fugă holul de la intrare către uşa din faţă pe care o găsi încuiată. Înnebunită, căută cheia pe masa alăturată şi, nefiind în stare s-o găsească, începu să plângă înăbuşit de frustrare şi teamă. Se răsuci asemenea unui animal încolţit, fugi către holul de la parter, dar la jumătatea lui, din umbrele holului apăru unul dintre paznici. Schimbându-şi direcţia, ea o luă la fugă spre scară. În acel moment, explodă zbieretul lui Brook care dădu buzna prin uşa salonului, făcând-o să fugă cu capul înainte, mărind viteza. Urcând în grabă primele scări, se gândi că ar fi la adăpost dacă s-ar putea încuia într-un dormitor. Kit era în drum spre ea. Apoi însă, piciorul i se încurcă în fuste şi se clătină, luptându-se cu febrilitate să dea deoparte materialul care atârna. Fusta se rupse, ea îşi pierdu echilibrul şi se-ntinse cât era de lungă la jumătatea scărilor.

Brook o înhăţă şi o răsuci cu faţa spre el.

— Nu-mi place să fiu lovit, urlă el şi ochii lui înfricoşători ardeau ca doi cărbuni aprinşi la mică distanţă de ai ei. Angela se cutremură luptându-se să-l împingă, însă chiar atunci mâinile lui o pucară de gât şi începură să-

l strângă. Respirând convulsiv, îi zgârie degetele, braţele şi faţa, dar presiunea mâinilor lui creştea inexorabil.

— Hei, şefule, ai nevoie de ea ca să semneze, zise calm urişaul care stătea la baza scărilor, de parcă n-ar fi urmărit o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Brook ezită, furia îi întunecase minţile şi o sete de sânge frenetică în zgândărea simţurile.

— Haversham e pe drum. În cele din urmă, contele păru să înregistreze cuvintele paznicului şi se crispă, ca şi când şi-ar fi revenit în simţuri.

— Asta-i doar o amânare, şopti el diabolic, cu mâinile încă strânse în jurul gâtului ei. În timp ce aştepţi, gândeşte-te cum o să te omor, murmură el.

Începu s-o tragă în sus pe scări cu degetele încleştate atât de strâns, încât era practic strangulată, neputând să tragă aer în plămâni şi nemaifiind sigură că va supravieţui accesului lui de furie. Era inertă, neajutorată, aproape inconştientă în timp ce el o trăgea de gât pe scări în sus, brutalizând-o şi gâfâind, roşu la faţă şi transpirat, jurând c-o să se răzbune şi vorbind fără şir.

Angela îşi pierdu cunoştinţa înainte de a ajunge sus.

CAPITOLUL 29

Amurgul cedă repede locul nopţii în timp ce Kit se îndrepta cu toată viteza spre sud. Temperatura începutului de decembrie era foarte scăzută iar vântul aducea din nord-vest rafale puternice de ploaie. Cum nu ştia dacă Angela era în siguranţă, mintea lui agitată era chinuită de nelinişte. *Găsise oare Chambers peroanele care să autorizeze trimiterea telegramei? O luaseră oare poliţiştii de la Wicke House? Era oare departe acum de brutalul ei soţ?* Dacă nu, consecinţele erau mult prea înfricoşătoare pentru a se putea gândi la ele.

O să-l omor, îşi jură Kit, *dacă i-a făcut rău Angelei.*

Nu-şi făcea nicio problemă de principiu sau de etică. Dacă de Grey îi făcuse ceva, avea să moară.

Goni nebuneşte şi se debarasă de calul pe care-l călărise la gradul din Beechton, strigând după un rândaş pe când se arunca în şaua celui de-al doilea cal şi îi dădea deja pinteni. Caii de rasă ai lui Chambers erau splendizi, puternici şi iuţi şi ritmul clocotitor al copitelor care loveau pământul în galop, era ecoul înfrigurării lui nestăpânite.

În acea noapte rece şi întunecoasă de iarnă, împovărat de groaznicele lui temeri, se rugă pentru prima oară în viaţa lui, vorbind vântului, ca şi cum spiritele păgâne ale nopţii ar fi fost mesageri spre zeităţile mai mari. Era un strigăt deznădăjduit de ajutor venind din partea unui om disperat. Nu voia s-o piardă pe femeia pe care o iubea. Era soarele, luna, inima şi sufletul lui.

Nu ştia dacă îl aude cineva şi nu era deloc sigur dacă în afara unor acte necruţătoare mai exista ceva care să-i aducă liniştea. Dădu bice calului ca să meargă mai repede pentru că avea de gând să-şi îndeplinească misiunea, cu sau fără autor. Brook Greville trăise prea mult şi făcuse prea mult rău.

Dar cea mai chinuitoar temere a acestei lungi călătorii prin noapte era că nu ştia nimic de soarta Angelei sau a copilului său. Fiecare minut părea o oră şi fiecare milă – un drum nesfârşit care nu ducea nicăieri. O iubea mai mult decât crezuse posibil să iubească o altă fiinţă umană.

Pe moment, vederea i se împăienjeni până ce reuşi să-şi alunge lacrimile. *La dracu'. Aveau nevoie de o linie de cale ferată până la satud ăsta îndepărtat,* gândi el furios. Dacă ar fi fost o cale ferată ar fi putut-o scuti pe Angela de trei ore de teamă. În timp ce Kit se îndrepta în grabă spre Wicken, Alfred Haversham era dat jos din pat în mod neceremonios de un individ straniu şi violent.

Acesta trecuse pe lângă servitorul său ce deschisese uşa ca răspuns la bătăile insistente, urcase scările cu pas apăsat şi-i speriase de moarte pe avocatul local şi pe soţia acestuia.

— Contele vrea să vii acum la Wicken House, mârâise uriaşul şi-l trăsese pe omul în vârstă afară din pat, în timp ce soţia sa îngrozită se înghesuise între perne. Imediat ce bruta plecase împreună cu soţul ei însă, doamna Haversham îl chemase pe servitor şi-l trimisese în mare viteză după poliţist.

Nobilii puteau avea locul lor pe pământ, gândise ea înfierbântată, îmbrăcându-se cu greu din cauza degetelor care-i tremurau, *dar contele de Grey îşi depăşise limitele dacă credea că-l putea lua pe soţul ei în mijlocul nopţii ca pe un vagabond oarecare.* Fiind fiica unui moşier bogat, se simţea ofensată să fie tratată cu atâta josnicie. Venise timpul ca patricienii de felul lui de Grey să înţeleagă că ea şi soţul ei aveau tot atâta influenţă ca şi el în acest sat.

Angela îşi reveni în simţiri într-un pat dintr-un dormitor ciudat care se rotea, şi care în cele din urmă se opri, însă mintea ei nu îşi regăsi tot atât de uşor facultăţile. Observă că nu e în stare să gândească, să plănuiască sau să-şi analizeze situaţia în modul obişnuit. Închise ochii din nou, sperând că un mic răgaz îi va limpezi gândirea. O durea tot corpul. Nu putea să-şi mişte capul fără a simţi junghiuri îngrozitoare, aşa că atunci când deschise ochii din nou, cercetă camera schimbându-şi încet şi continuu poziţia, înţelegând că se afla în cel mai mare pericol… Soţul ei nu putea s-o lase în viaţă odată ce hârtiile erau semnate, deoarece era sigur că ea avea să le conteste. Era hotărât s-o omoare. Aproape o făcuse. Această perspectivă descurajantă o aruncă într-o stare de tristeţe şi pesimism, însă numai pentru scurt timp, fiindcă ura constantă faţă de soţul ei o făcea să vrea să continue

lupta până când n-ar mai fi fost în stare.

N-avea nicio intenţie să-şi abandoneze viaţa în mâinile unui ucigaş laş ca Brook, fără să lupte. Zâmbi uşor în patul din casa necunoscută, cu o hotărâre reînnoită. *Poate că n-a sosit încă timpul să mă retrag*, reflectă ea. În primul rând, bunicul ei n-ar fi fost încântat dacă ar fi renunţat la averea lui fără să lupte, şi, în mod cert, nu voia ca Gwendolyn sau Beatrice să aibă parte de vreun penny din ea. Gândul ăsta o făcu să zâmbească şi mai mult încercă să-şi mişte uşor picioarele. Decise că durerea era suportabilă. Dacă dorea să se apere cât de cât de Brook, trebuia să se ridice. Ridicarea braţului stâng foarte puţin obţinu ca reacţie un icnet de durere. *Aşadar, nu voi folosi braţul stâng.* Hotărî ea amintindu-şi de câte ori fusese trântită de pe cal încercând să sară garduri periculoase.

Le supravieţuise acestora şi atâtor alte căderi în atâţia ani în care mersese la vânătoare. Avea să-i supravieţuiască şi acesteia, dar în prezenta stare de spirit care oscila încă, nu era sigură că acelaşi lucru era valabil şi pentru Brook. Va plăti cu sângele lui, bătaia asta. Brook Greville se plimba în sus şi-n jos prin salonul de la parter, uitându-se mereu la ceas agitat şi nervos, ducându-se mereu la fereastră sau la uşa din faţă şi aşteptând ca omul lui să revină cu Haversham. Pierduse, într-o singură zi, la mesele de joc cele şaptezeci de mii pe care i le dăduse Angela şi creditorii lui cereau să fie plătiţi, ameninţându-i pe administratorii averii lui cu stingerea dreptului de răscumpărare a ipotecilor. Marea majoritate a averii lui o constituia o moştenirea inalienabilă, dar dacă creditorii ar fi luat dreptul de răscumpărare al ipotecilor, ar fi pierdut mai multe proprietăţi mai mici şi toate lichidităţile: mobilele, picturile, obiectele de familie, caii şi argintăria familiei Greville, în timp ce soţia lui ar fi continuat să trăiască în lux. *Vezi să nu* gândi el, înfuriindu-se la atâta

nedreptate. *Unde dracu' o fi Haverham cu hârtiile alea nenorocite.*

Când gardianul veni s-o ducă pe Angela jos, ea era pregătită. Îşi refăcuse pieptănătura, prinzându-şi cu agrafe buclele blonde în vârful capului, astfel încât vânătăile groaznice de pe gâtul ei să fie perfect vizibile. Printr-o minune, perlele pe care i le dăduse Kit rezistaseră atacului lui Brook şi cele două şiraguri pe care le purta în decolteul rochiei ei verzi de lână îi dădeau curaj şi speranţă, de parcă spiritul lui Kit era alături de al ei. Când intră în salon câteva momente mai târziu, era aceeaşi Angela Lawton care se întâlnise cu cei din neamul Greville cu ani în urmă şi înfruntase cu fermitate avocaţii şi administratorii cu o atitudine dictatorială remarcabilă pentru o fată de şaptesprezece ani.

— Mă aflu aici împotriva voinţei mele, spuse ea cu voce tare şi clară, asta pentru cazul în care aveţi vreo îndoială. Soţul meu este de-a dreptul nebun.

— Destul, Angela, mârâi Brook, apropiindu-se de ea ameninţător.

— O să mă strângi iar de gât, Brook? întrebă ea sfidătoare. Dacă mor înainte de a semna hârtiile? Alfred Haversham îşi drese glasul nervos.

— Este complet împotriva regulilor, se bâlbâi el privind urmele de un purpuriu aprins care înconjurau gâtul Angelei. N-am fost informat de împotrivirea contesei. Nu vreau să fiu implicat…

— Închide-ţi dracului gura, Haversham, lătră Brook. Nimeni nu ţi-a cerut părerea, zise el şi făcu semn unuia dintre oamenii lui către secundul şi vârstnicul avocat.

— Dacă lucrurile astea sunt făcute prin constrângere, Brook, accentuă Angela, n-o să reziste la tribunal niciun minut.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privinţa asta,

izbucni soţul ei. Hârtiile sunt pe masă, arătă el spre un mic birou de lângă perete. Tu doar semnează-le.

— Ţineţi minte, domnule Haversham, spuse Angela în timp ce trecea pe lângă el îndreptându-se spre birou; fac acest lucru sub constrângere.

— Înţeleg, murmură el, temându-se de consecinţele acestei nopţi pline de violenţă. Se întrebă dacă vreunul din ei doi va mai fi în viaţă ca să depună mărturie asupra circumstanţelor. Contele părea să nu fie preocupat de neregulile flagrante, de parcă amândoi erau personaje secundare ale acestei întâmplări.

Când Angela se aşeză, soţul ei veni să stea lângă masa de scris, iar pumnii i se închideau şi se deschideau din cauza nervozităţii, mintea fiindu-i tulburată de complicaţiile care îi stricaseră pe neaşteptate planurile făcute cu grijă. Se muta de pe un picior pe altul şi cizmele lui de călărie luceau în lumina lămpii. Averea pe care o aşteptase atâta vreme era aproape în mâinile lui.

Angela luă tocul, îl înmuie în călimară, se uită la hârtii, după care puse iar tocul jos.

— Semnează-le, zbieră contele, lovind cu pumnul în masă.

— Nu, spuse ea, fiindcă nu avea de gând să abandoneze docilă lupta cu un nebun care, oricum, avea s-o omoare. Luând în mână foaia de hârtie, o rupse în două.

— Nu! ţipă contele, aplecându-se să ia de jos cele două bucăţi de hârtie.

O secundă mai târziu se întoarse spre ea cu atâta furie, încât ea sări în sus şi se feri, fără să mai ţină seama de durere sau vânătăi. Când se răsuci să fugă, el o prinse de păr şi o smuci înapoi, iar mâna lui liberă se ridică s-o lovească. Angela ţipă. Strigătul ei se auzi simultan cu zgomotul puternic de sticlă spartă care veni din spatele casei. Braţul contelui căzu şi, întorcându-se către omul cel

mai apropiat de uşă, zise:

— Du-te şi verifică, iar tu, mârâi el către Haversham, nu te mişca. Ai gria de el, îi ordonă celuilalt paznic. Acum, stai jos, îi comandă Angelei, şi o forţă să se aşeze smucind-o dureros de păr. Semnează hârtia aia, aşa cum e.

Angela se aşează calmă, sperând că geamul spart însemna salvarea.

— Grăbeşte-te, fir-ai a dracului! îi ordonă soţul ei.

Când luă tocul în mână, fereastra dinspre sud a salonului explodă într-o ploaie de sticlă şi o banchetă de piatră din grădină căzu în cameră, urmată într-o secundă de Kit care sări înăuntru prin geamul spart. Picioarele lui încălţate în cizme zdrobiră cioburile lucitoare iar revolverele îi fură instantaneu aţintite asupra lui Brook şi a pazniculuі lui Haversham.

— Vă omor, fie şi numai dacă clipiţi, spuse el în liniştea grea care se aşternu.

— Pleacă de acolo, Angela, adăugă el repede vrând s-o distanţeze de soţul ei şi ştiind că al treilea individ avea să se întoarcă dintr-un moment în altul.

Cioburile scrâşniră sub cizmele lui în timp ce înaintă prin cameră făcând semn pazniculuі mătăhălos să treacă lângă Brook.

Haversahm tremura acolo unde stătea, evenimentele îngrozitoare ale serii aflându-se la distanţă astronomică de existenţa lui obişnuită.

Avansând spre Greville şi bruta de lângă el cu revolverele îndreptate spre ei şi având piedicile ridicate, Kit spuse:

— Dacă n-aş avea conştiinţă, Greville, aş fi tentat să te ucid chiar acum.

Deşi nu împuşcase niciodată cu sânge rece un om, vânătăile de pe gâtul Angelei constituiau un motiv mai mult decât suficient care să-l abată de la principiile sale,

însă un foc de armă l-ar fi adus imediat înapoi pe omul care supraveghea partea din spate a casei. Acele puţine momente de răgaz ale absenţei lui le erau necesare să poată fugi. Retrăgându-se încet, Kit murmură către Angela şi bătrânul avocat:

— Vom ieşi pe uşa din faţă. Amândoi erau albi la faţă de frică şi tocmai când începură să se mişte, Angela rămase nemişcată, privind fix, îngrozită, către fereastra spartă.

— L-am prins, şefule, se auzi o voce groasă. Cel de-al doilea gardian se afla în dreptul ferestrei cu un pistol îndreptat spre Kit. Brook zâmbi.

— Aruncă armele, Braddock. Acum vom vedea cine pe cine împuşcă. Poate că ar trebui să te punem să-ţi sapi groapa mai întâi, spuse el cu un zâmbet plin de răutate. Mai întâi însă, aştepta prevăzător până ce Kit dădu drumul pistoalelor, înainte de-a o teroriza pe Angela, târând-o spre masă.

— Semnează, comandă el. Aplecându-se deasupra mesei, Angela îşi mâzgăli în grabă numele pe foaia ruptă şi apoi, îndreptându-se şi răsucindu-se în acelaşi timp şi având încă în mână tocul cu peniţă de oţel îl îndreptă direct spre faţa lui Brook. Vârful ascuţit se înfipse în golul de sub ochi şi se adânci în el, iar urletul lui Brook răsună în toată camera. Angela se retrăsese deja.

— Împuşcă-l, strigă ea, şi smulse tocul din obrazul lui Brook.

În acel moment, Kit se lăsă la podea, înhăţă un revolver şi se năpusti s-o ia pe Angela. Şuieratul unui glonţ îi trecu pe deasupra capului. O luă pe Angela de talie cu mâna dreaptă, făcu o jumătate de rotaţie la stânga şi se aruncă la podea, preluând şocul căderii lor pe umerii lui largi. Îşi ochise deja ţinta şi primul glonte îl lovi pe omul de la fereastră, care căzu în cameră cu gura întredeschisă;

moartea îi întrerupse strigătul de surpriză.

Îi luă doar o fracţiune de secundă până să tragă din nou şi bărbatul de lângă Hawersham se prăbuşi înainte de a mai avea timp să-l aşeze pe avocat în faţa sa, ca pe un scut. Kit îl lăsase pe Brook la urmă.

Un impuls sălbatic îi indicase lui Kit ordinea împuşcăturilor. Voia să urmărească neameninţat de nimic cum glonţul avea să intre în carnea lui de Grey şi să i-o sfâşie. Observă că de Grey ridicase de jos celălalt pistol. Grozav. L-ar fi împuşcat oricum, dar acum avea o justificare ireproşabilă. Când începu să apese pe trăgaci, Kit remarcă plăcerea deosebită care îl cuprindea, de parcă eliminarea unui astfel de netrebnic ar fi fost o dovadă de virtute. Îl umplu de o deosebită satisfacţie vederea şocului de pe chipul lui de Grey când glonţul de calibru treizeci şi opt îl lovi pulverizându-i jumătate din cap. Corpul lui se prăbuşi fără viaţă pe covor.

În fine, gândi Kit, zăcând pe podea alături de Angela şi strângând-o în braţe. În aer plutea mirosul de praf de puşcă, în urechi încă îi mai răsuna ecoul focurilor asurzitoare de armă şi sângele îi pompa cu violenţă adrenalina prin vene. Se terminase. Lăsând arma jos, îşi lipi obrazul de al Angelei şi îi şopti:

— N-am avut de ales. Ne-ar fi omorât. Vocea lui n-avea nicio inflexiune, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă satisfacţia în adâncul sufletului.

— Nu te scuza, şopti Angela tremurând încă, acum că totul se terminase.

Propria ei moarte, pe lângă care trecuse atât de aproape, îi amorţise simţurile. Evenimentele serii constituiseră un moment cumplit din existenţa ei.

— Ne-aţi salvat viaţa! exclamă înfricoşat domul Haversham, tremurând vizibil şi agăţându-se de spătarul unui scaun ca să se susţină.

— Vom avea nevoie de câţiva poliţişti, spuse Kit calm, ridicându-se în picioare cu Angela în braţe, lăsând revolverul lui Chambers să zacă pe covor. Familia lui va trebui anunţată. Haversham înghiţi greoi în sec, îşi luă mâna de pe scaun şi reuşi să stea drept prin forţe proprii.

— Pot să mă ocup eu de asta domnule…

— Braddock, rosti Kit. Vă mulţumesc. După cum aţi putut vedea, contesa a trecut printr-o încercare grea, continuă el pe un ton de conversaţie pe care Chambers avusese de multe ori ocazia să-l audă când îi erau transmise sarcini de îndeplinit. Aş dori s-o duc înapoi la Londra cât mai curând posibil. (Chipul Angelei avea culoarea cenuşii.) V-am fi recunoscători dacă v-aţi putea ocupa de procedurile legale.

— Desigur. Alfred Haversham la dispoziţia dumneavoastră, domnule, zise omul în vârstă făcând o plecăciune. A fost un om înfricoşător, adăugă el clătinând din cap. Primiţi, my lady, sincerele mele regrete, pentru deserviciile pe care vi le-am făcut fără să ştiu, se scuză el. N-am avut nici cea mai vagă idee…

— Înţeleg, rosti Angela încercând să-i zâmbească omului cuprins de remuşcări. Nu vă învinovăţiţi. N-aveaţi de unde să ştiţi.

Zgomotul de paşi din holul de la intrare le întrerupse conversaţia şi, pentru un scurt moment, teama îi cuprinse pe toţi. Kit măsură repede distanţa până la revolvere, chibzuind dacă poate aunge la timp la ele cu Angela în braţe.

— Haversham! strigă cineva. Pe chipul bătrânului apăru un zâmbet.

— E şeful poliţiei de aici, zise el. Ne vom îngriji de toate detaliile legale.

— V-am fi recunoscători dacă ne-aţi putea găsi un vizitiu pentru trăsura contesei, sugeră Kit politicos. În

următoarea jumătate de oră totul fu aranjat: fu găsit un vizitiu, caii fură înhămaţi, cadavrele luate de acolo şi rapoartele necesare întocmite de Haversham şi poliţist. Când trăsura contesei plecă, bărbaţii rămaseră să discute despre nervii de oţel ai americanului care împuşcase trei oameni cât ai clipi din ochi.

— Nici măcar n-a transpirat de teamă, zise Haversham cu ochii încă măriţi de uimire, iar după aceea s-a uitat la cadavre fără să clipească, l-a împuşcat pe toţi în cap; exact la fel pe toţi trei, deasupra ochiului stâng.

— Aş zice că ne-a făcut un serviciu la toţi, spuse vârstnicul poliţist. Un bărbat care-şi bate nevasta, nu e un bărbat adevărat.

— N-ar trebui să spun asta, dar mă bucur c-a murit, murmură Angela când plecară. Mă face asta să par o persoană îngrozitoare?

— Nu eşti nici pe departe îngrozitoare, spuse Kit ţinând-o în poală, încercând să amortizeze hurducăturile trăsurii. De Grey a fost dracul în persoană, în timp ce tu ai fost stimulentul plin de curaj care a înlesnit salvarea noastră Ne-ai dat tuturor o şansă atunci când l-ai rănit pe de Grey

— Am avut şansa asta pentru că ai venit tu după mine, murmură ea. Îţi mulţumesc că m-ai găsit. *Pentru că te-am găsit la timp*. Gândi el simţind, în corelarea la limită dintre spaţiu şi timp, atingerea uşoară îngerului său păzitor.

— Mi-aş fi dorit să fi putut ajunge mai devreme, şi să te scutesc de asta, şopti el atingând uşor vânătăile livide de pe gâtul ei.

— Cum m-ai găsit? întrebă Angela care nici măcar nu ştiuse de proprietatea aceasta. El îi povesti cum îl căutase pe Brook, despre vizita la Greville House şi de autorul pe care i-l dăduse văduva.

— Îi datorez viaţa, nu-i aşa? El suspină, chibzuind dacă era cazul să se arate ranchiunos şi să protesteze acum, când. Ea de abia îşi revenea după calvarul prin care trecuse.

— În parte, rosti el pe un ton neutru înţelegând importanţa ajutorului dat de văduvă într-un moment critic.

N-avea însă să-i ierte contesei faptul că-i permisese fiului ei să continue atâta vreme să trăiască în depravare. Cineva ar fi trebuit să-l oprească cu multă vreme în urmă. Şi ea era de blamat, într-o oarecare măsură, pentru chinurile prin care trecuse Angela. De asemenea, mai exista şi codul nedrept al societăţii care permitea înşelătoriei, duplicităţii şi prefăcătoriei să strice atâtea vieţi în numele unui fals concept de onoare de clasă.

— N-am să mă duc la înmormântare, zise Angela cu hotărâre.

— Nimeni nu s-ar aştepta la aşa ceva.

— Oare s-a terminat totul cu adevărat? întrebă ea cu vocea lipsită de vlagă a cuiva care suferise prea mult.

— S-a terminat, spuse el cu blândeţe.

— Ce-o să le spun lui May şi lui Fitz?

— Lui Fitz trebuie să i se spună adevărul. Bârfele vor da oricum amploare detaliilor îngrozitoare, deşi Haversham mi-a spus că poate să oprească răspândirea unor dezvăluiri. May este însă, prea mică. Vei lua o hotărâre atunci când va mai creşte.

— Şi bebeluşul care va veni? întrebă ea zâmbind cu o dulce speranţă în ochi.

El se simţi încurajat de acel prim zâmbet; de când avusese loc schimbul de focuri, păruse complet inertă.

— Bebeluşul ăsta nu va şti niciodată că există şi răul pe lume, iubito, murmură el tandru. Îţi promit. Nu plecară imediat spre Peral River, dat fiind că mai trebuiau îndeplinite anumite formalităţi legate de moartea lui

Brook, care necesitau prezenţa Angelei în Anglia, dar, de îndată ce fură semnate toate hârtiile şi completate la tribunal toate documentele legate de deces şi de prevederile contractului de căsătorie, fură liberi să plece.

Plănuiseră să se căsătorească în linişte, de Crăciun, la capela de la Caston, fiind prezenţi doar copii, familiile şi câţiva prieteni apropiaţi, fiindcă societatea ar fi privit cu dezaprobare atâta grabă după moartea soţului, fără a ţine cont de faptul că Brook încercase s-o omoare.

— S-o ia dracu' de societate, mormăi Kit succint cu un farmec care o umplu de dragoste şi cu un zâmbet insolent; ca şi cum aş avea chef să-l văd pe Joe Manton la nunta noastră.

— Sau pe Olivia, răspunse cu dulceaţă Angela.

— Vezi care sunt avantajele unei ceremonii intime? zise el cu un zâmbet neruşinat.

— Cel puţin nu va trebui să mă lupt cu Olivia.

— Sau eu cu cel mai devotat amorez al tău, replică el cu o impertinenţă netulburată.

— Mi-ai promis că n-ai să te mai uiţi niciodată la vreo altă femeie, îi reaminti ea, şi să nu cumva să uiţi. Sunt teribil de geloasă şi mă îngraş pe zi ce trece.

— Aşa o să am şi mai mult ce iubi. Şi am spus că nu.

— Că nu… ce? întrebă ea dorind să-l audă pronunţând toate cuvintele.

— Nu mă voi mai uita vreodată la altă femeie. Eşti mulţumită?

Zâmbetul ei strălucea ca lumina soarelui. Iar el râse, o luă în braţe şi gustă soarele.

CAPITOLUL 30

Mama lui Kit şi toţi cei din familia Braddock-Black veniră la nuntă, răspunzând cu promptitudine invitaţiilor telegrafiate. Alăturându-se grupului în Montana, mama lui Kit călători cu familia lui Blaze şi Hazard Black în trenul

lor personal care mergea pe liniile ferate ce-i aparţinau lui Étienne Martel, duce de Vec. De la căsătoria lui Daisy Black, ducele nu pierduse timpul şi cumpărase material rulant în America. După o călătorie de patru zile cu trenul până la New York şi încă şase zile cât dură traversarea Atlanticului, sosiră la Caston la 20 decembrie alăturându-se surorilor vitrege ale Angelei şi familiilor lor. Casa era minunat decorată în vederea sărbătorilor şi mirosul de mirt şi pin invadase camerele; cununi şi ghirlande atârnau pe pereţi, de poliţele şemineelor, de balustrada scării, pe uşi şi pe ramele ferestrelor. Vaze uriaşe cu liliac, trandafiri albi şi roşii şi aranjamente florale diafane făcute cu orhideele de un verde pal din sera Angelei, adăugau culoare şi un parfum dulce camerelor. Casa era plină cu membrii familiei şi treisprezece copii contribuiau din plin la zarva existentă: doi ai Angelei, cinci ai lui Millie şi Dolly, patru ai lui Trey şi Empress Braddock-Black.

Era un haos total, dar unul dintre cele mai plăcute.

— Îmi place familia ta, zise Angela în prima seară după ce făcuse cunoştinţă cu toată lumea, cina se terminase, iar ea şi cu Kit se retraseseră aproape de miezul nopţii în liniştea aparamentului ei. Stătea tolănită în pat, în timp ce Kit îşi scotea butonii de la cămaşă, şi-i punea pe o tavă de pe măsuţa de toaletă.

— Niciunul nu se formalizează, adăugă ea. E atâta afecţiune între ei… iar pe mama ta n-o deranjează faptul că nu sunt o virgină de optsprezece ani.

— Ţi-am spus că n-o să-i pese, răspunse Kit, întorcându-se pe jumătate ca să-i arunce un zâmbet peste umăr. Are încredere în judecata mea. Despre ce aţi vorbit voi două atâta timp după cină?

— Despre cât de dulce erai tu când erai copil. El rânji în oglindă.

— Presupun că ţi-a spus că eram teribil de

neascultător.

— După câte se pare, un ştrengar adorabil, spuse ea cu un zâmbet plin de dragoste. Ştiu tot ce-ai făcut între unu şi şase ani. Mâine voi afla relatări despre perioada următoare. Kit gemu încet…

— O să-i spun mamei să te lase-n pace.

— Îmi place să ascult poveşti despre tine şi îmi place mama ta, aşa că n-ai de ce să te amesteci, afirmă Angela. O să mă ajute mâine dimineaţă să aranjez muzica pentru nuntă. După ce o întâlnise pe mama lui, Angela înţelesese de unde venea farmecul lui Kit. Blondă, frumoasă şi plină de graţie, Bianca Herbert Braddock era de-a dreptul încântătoare. În scurtul timp de când o cunoştea, Angela se simţea mai apropiată de mama lui Kit, decât fusese vreodată faţă de mama ei.

— A fost de acord să cânte la ceremonie. Sunt foarte emoţionată.

Kit era şi el mulţumit. Nimeni nu cânta la pian mai bine decât mama lui şi, dacă nu s-ar fi îndrăgostit de tatăl lui ar fi avut o carieră strălucită. „Dar l-am iubit pe el mai mult” îi spusese ea întotdeauna. „N-am vrut să mai plec în turnee şi, după ce te-ai născut tu, n-aş fi putut să te las singur”.

— Asigură-te că mama va cânta bucata mea favorită

— Nocturna de Chopin în mi bemol major, la nuntă, zise Kit. Ştie care sunt pasajele mele favorite.

— Orice doreşti, iubitule. El se întoarse la Auzul glasului senzual care parcă torcea.

— Probabil că vrei ceva, rosti el domol, cu o privire amuzată, de vreme ce eşti atât de amabilă.

— Doar o mică favoare în cazul în care nu eşti foarte obosit, murmură ea, îmbujorată şi ciufulită. Îşi aruncase pantofii din picioare şi rochia ei, pe jumătate desfăcută, alunecase dezgolindu-i un umăr.

— Aceeaşi mică favoare pe care mi-ai cerut-o azi dimineaţă şi apoi iar, înainte de cină? întrebă el înălţând uşor o sprânceană în semn de provocare.

Angela îi aruncă un zâmbet cochet şi ademenitor.

— Se pare că de când am rămas însărcinată m-am ales cu pofta asta aprigă şi absolut insaţiabilă. Vocea lui Kit se transformă într-o şoaptă răguşită.

— S-ar putea să trebuiască să-mi reduc programul de lucru în următoarele câteva luni, dacă ai de gând să pretinzi atâta atenţie din partea mea.

— Ce plăcut, murmură ea dulce, ridicându-şi fusta şi jupoanele într-un nor spumos de şifon de culoarea strugurilor, aşa încât el să bage de seamă că nu purta pantalonaşi. El zâmbi observând priveliştea delicioasă.

— Ţi-am cumpărat ieri câteva nimicuri. Ţi-ar plăcea să primeşti mai devreme un cadou de Crăciun?

— Mi-ar plăcea să te am pe tine chiar acum.

— O să mă ai şi pe mine alături de ele. Surâsul ei se umplu imediat de bucurie.

— Atunci, da… da, da. El se duse în camera de îmbrăcat şi se întoarse după câteva momente cu o cutie de lemn de satin care avea dimensiunile unei mici casete de biuterii. Se aşeză pe pat şi i-o întinse.

— Crăciun fericit, iubito, spuse el. Nu eram prea sigur ce biuterii ai.

Ridicând capacul, Angela privi uimitoarea etalare de bijuterii care sclipeau în toate culorile curcubeului – pandantive, brăţări, broşe, cercei şi inele. Ochii ei se ridicară să-i întâlnească pe ai lui şi zâmbi:

— Aşa încât ai cumpărat din fiecare.

— Îţi plac? întrebă el. Uită-te la brăţara asta cu turcoaze şi diamante. Pasărea de pe încuietoare e interesantă.

— Toate sunt foarte frumoase. E prea mult. Am

impresia că o să am ocazia să spun de multe ori cuvintele astea trăind alături de tine.

— Îmi face plăcere să-ţi cumpăr cadouri.

— Eşti prea extravagant. N-am nevoie de toate astea.

— Atunci vinde-le şi construieşte o nouă aripă şcolii tale, cu excepţia micului articol de acolo, spuse el indicând o cutie mică îmbrăcată în catifea aflată în colţul casetei de biuterii. El plănuise să-i dea cadou de Crăciun o aripă nouă pentru şcoala ei, dar lăsase asta pentru mai târziu. BIJ – uteriile erau un dar mai frivol.

— De ce n-ar trebui să vând asta? întrebă ea ridicând cutia de catifea albastră.

— Deschide-o şi ai să vezi.

— Cercei? rosti ea pe un ton întrebător ridicând capacul şi privind conţinutul oarecum perplexă. Două chipuri de aur foarte mici, care păreau a fi nişte cercei, zăceau în interiorul cutiei: unul era ornat cu email verde, celălalt cu roşu şi de fiecare era ataşat câte un clopoţel minuscul.

— Clopoţei de Crăciun, spuse Kit.

— Dar nu cercei.

— Nu.

— Şi din cauza asta nu sunt un articol care să se vândă uşor.

— Nu, pe aici nu prea cred că s-ar vinde.

— Dar s-ar vinde… şi ea ridică întrebătoare sprâncenele şi un zâmbet slab îi arcui colţurile gurii pe măsură ce începea să înţeleagă.

— …În Kenya.

— Ceea ce înseamnă că nu provin de la „Cartier”.

— Le-am comandat pentru tine.

— Ador cadourile cu tentă personală.

— La asta m-am gândit şi eu.

— Şi ai de gând să-mi arăţi unde se poartă? El

zâmbi…

— Dacă vrei…

— Tu ce crezi?

— Cred că ai de gând să spui „grăbeşte-te”.

— Ce isteţ eşti, spuse ea cu un zâmbet ispititor, dându-i cutia mică îmbrăcată în catifea. El îi luă caseta de bijuterii din braţe, îi puse capacul şi o aşeză deoparte. Aruncă în pat cutia de catifea, îi desfăcu cu rapiditate restul de copci de la rochie şi i-o scoase. Jupoanele şi corsetul se alăturară în curând rochiei ei de seară pe podea şi, sprijinind-o de mormanul de perne, îi aruncă o privire şireată pe sub genele negre. Luând primul clips din cutie, o întrebă:

— Mă mişc destul de repede? Clinchetul clopoţelului răsună în liniştea încăperii, şi sunetul delicat era la fel de pur şi de dulce ca şi gestul de încuviinţare al Angelei. Când Kit îi desfăcu picioarele apăsând cu mâinile partea interioară a coapselor fu cuprinsă de senzaţii delicioase care i se împrăştiară prin corp. Fără îndoială că el era răspunsul zeilor la chemarea plăcerilor.

Depărtându-i cu blândeţe labiile, Kit prinse micul ornament verde de buzele interioare, la mijlocul lor. Arcul clipsului era destul de slab, astfel încât ţinea ornamentul la locul lui fără a exercita o presiune nedorită. Când fu prins şi al doilea clips, Kit mângâie carnea netedă şi inflamată de care se ţineau fragilele biuterii emailate.

— E cea mai fermecătoare dintre toate ornamentele sclipitoare, iubito, murmură el dulce, scuturând uşor clopoţeii minusculi. Eşti minunat împodobită pentru Crăciun îi simţi? Angela suspină, gemând uşor de plăcere. Presiunea care-i producea furnicături în carnea ce pulsa era desăvârşită.

El atinse din nou clopoţeii, şi aceeaşi senzaţie se propagă vibrând prin ţesuturile care zvâcneau.

— Crăciun fericit, murmură el. Genele ei se ridicară şi ochii aveau în ei o flacără fierbinte şi strălucitoare.

— Tu eşti cel mai bun cadou de Crăciun, rosti ea în şoaptă.

— Şi tu eşti la fel pentru mine… Aplecându-se şi mai mult o sărută până când ea avu impresia că se dizolvă în neant.

— Fii drăguţă acum şi du-te înspre oglindă până mă dezbrac şi eu. Vezi dacă-ţi place sunetul.

— Mai târziu, murmură ea. După aceea… Dar el o ridică din pat şi clinchetul argintiu răsună ademenitor în urechile ei; o puse jos şi o întoarse cu faţa spre oglinda înclinată din partea opusă a camerei.

— Du-te, îi porunci el liniştit. Uitându-se la el peste umăr, Angela murmură jucăuşă:

— Sper că vei fi dezbrăcat când mă voi întoarce. Astă-seară, răbdarea nu face parte din virtuţile mele.

— De parcă ar fi fost vreodată răspunse Kit rânjind ştrengăreşte, scoţându-şi deja cămaşa din pantaloni. Voi fi gata adăugă el. Mergi.

Când ea traversă camera, clopoţeii care se clătinau sunară melodios şi tonul lor era dulce afrodiziac, ca şi când sunetul atrăgea delicat atenţia asupra miezului ei ademenitor şi umed, asupra centrului chinuitor al dorinţei, asupra dulceţii îmbietoare dintre picioarele ei.

Ea rămase pentru un moment în faţa oglinzii, încercând să vadă dacă exista vreo dovadă vizibilă a existenţei lor, dar nu se observa nimic, iar când stătu complet nemişcată, nimeni n-ar fi putut spune cât de înfierbântată era, cât de puternică îi era dorinţa sexuală, cât de tare îi ardea şi îi pulsa trupul şi cât de tare o furnica locul unde erau plasate micile clipsuri de aur.

— Nu vii înapoi? întrebă Kit şi vocea lui adâncă avea inflexiuni catifelate.

Când se întoarse, clinchetul ispititor al clopoţeilor îi răsună incitant şi puternic în urechi încât aproape ajunse la climax auzindu-l.

— E un zgomot delicios, rosti Kit moale. Faci oare cunoscut faptul că eşti disponibilă? întreb pentru că mă interesează aşa ceva, continuă şi îi făcu indolent semn cu degetul, chemând-o la el.

Stătea întins pe pat, complet gol, puternic excitat, frumos ca păcatul şi în ochii verzi ardea o leneşă senzualitate.

Muzica clopoţeilor o însoţi pe când se apropia de el, de privirea lui lacomă şi gradul ei de excitare crescuse atât de aproape de orgasm încât nu credea să mai ajungă în pat în timp util. Ultimii paşi îi parcurse în fugă, aruncându-se în braţele primitoare ale lui Kit care o rostogoli sub el nerăbdător şi înnebunit de dorinţă şi o pătrunse imediat.

Micii clopoţei cântau melodios în ritmul pasiunii lor incandescente, melodia plăcerii, a dorinţei şi poftei carnale, a dragostei dulci şi sublime.

Era începutul unui Crăciun minunat.

Crăciunul fu deosebit de darnic în materie de festivităţi, atmosferă de veselie şi cadouri. Personalul casei, arendaşii şi locuitorii satului luară parte cu toţii la activităţile de sezon, aşa încât Castonul fu scena a numeroase petreceri care incluseră pe toată lumea, de la cei mai mici copii până la bătrâni. Fură distribuite cadouri tuturor şi Fitz şi May o ajutară pe Angela aşa acum făcuseră întotdeauna. Marele hol era plin de servitori şi în el se afla un uriaş brad împodobit. Slujba din Ajunul Crăciunului de la capelă a fost încântătoare; colindele de Crăciun au fost cântate de copiii din sat şi directoarea radia de încântare în timp ce-i dirija pe micii şcolari.

Angela şi Kit prezidară festivităţile cinei de Crăciun. Fiecare musafir se simţea o persoană deosebită şi iubită în

mod special, copiii fiind aşezaţi alături de cei mari cu această ocazie deosebită, şi îşi zâmbeau unul altuia de-a lungul mesei lungi, simţindu-se recunoscători şi binecuvântaţi. Apoi, Kit îi făcu semn cu ochiul şi, ridicându-se în picioare, îşi înălţă paharul pentru un toast.

— Pentru primul nostru Crăciun dintr-un lung şir, spuse el cu privirea unui bărbat îndrăgostit, zâmbindu-i iubiteil ui. Pentru bucurie, armonie… şi dragoste.

Următorul se ridică Hazard.

— Pentru familie, spuse el îmbrăţişând cu privirea grupul sărbătoresc şi oprindu-şi în cele din urmă ochii asupra frumoasei sale soţii; şi pentru noroc, adăugă el încet gândindu-se la nenumăratele bucurii pe care le împărţiseră.

În acea zi de Crăciun, toată lumea din jurul mesei se ridică şi toastă în cinstea sărbătorilor cu cuvinte pornite din inimă. Chiar şi copiii se alăturară veseliei.

Era cel mai frumos Crăciun din viaţa Angeiei.

În noaptea dinaintea căsătoriei, bărbaţii dădură petrecerea burlacilor pentru Kit, la Stone House.

— Fără femei, puse Kit condiţii, şi va trebui să vă părăsesc devreme. Dar nu lăsaţi ca plecarea mea să vă oprească de la băutură, adăugă el nedorind să strice distracţia nimănui pentru că viitoarea lui soţie îi dorea prezenţa în patul ei.

Fără a ţine seama de interdicţia lui Kit de a aduce femei, Trey şi Étienne aranjară să fie aduse nişte dansatoare, cu ajutorul lui Carsons şi Sutherland. Fără femei, aceea n-ar fi fost o adevărată petrecere a burlacilor.

Ceva mai târziu, în noaptea aceea, când femeile sumar îmbrăcate îşi făcură apariţia alături de muzicanţi, Kit se întoarse spre T rey şi spuse zâmbind:

— Aici e mâna ta, fără-ndoială.

— Este un spectacol strict cultural, replică Trey

rânjind larg. Sunt dansatoare egiptene. Dar niciunul dintre bărbaţi nu se arătă interesat cu adevărat de altceva decât de dansul femeilor, grupul prezent fiind unic în comparaţie cu alţi bărbaţi bogaţi. Spre deosebire de majoritatea contemporanilor lor, care acceptau dublul standard ca mod de viaţă şi erau de acord cu preaticarea activităţilor sexuale extraconjugale ca un drept al lor, bărbaţii de la Stone House erau îndrăgostiţi de soţiile lor. Aşa încât aplaudară extraordinara măiestrie, talentul şi frumuseţea exoticelor dansatoare, dar refuzară orice altă implicare cu caracter personal.

Étienne, care vorba limba maternă a dansatoarelor mai bine decât vorbeau ele engleza, trebui să le facă să înţeleagă refuzul bărbaţilor faţă de avansurile lor lascive.

„Da, erau foarte frumoase”, răspunse el la întrebarea lor însoţită de o fermecătoare bosumflare, „şi erau foarte atrăgătoare… şi dansau divin. Nu, domnii nu îi prefereau pe băieţii tineri”, declară el, în timp ce ele căutau să afle motivul care se afla în spatele refuzului. „Oare n-ar accepta nişte bani în plus ca o dovadă a stimei lor?” întrebă el şi, la auzul acelei oferte, zâmbetele dansatoarelor reapărură. Ceva mai târziu, după ce dansatoarele şi muzicanţii fură expediaţi cu un ultim cuvânt de mulţumire, paharele de whisky fură umplute din nou şi discuţiile reveniră la stabilirea lui Kit în Anglia. Nimeni din Montana nu mai auzise nimic de el de la telegrama pe care o trimisese după victoria de la Cowes şi în ciuda conversaţiilor avute în ultimele zile, câteva lucruri rămăseseră neclarificate, aşa încât Kit le prezentă o versiune masculină a evenimentelor petrecute din august.

— Era şi timpul să te căsătoreşti, observă sarcastic Trey după ce scurta povestire a lui Kit luă sfârşit. Ai rezistat destul de mult. Fiind de aceeaşi vârstă, Trey era căsătorit de câţiva ani.

— Nu eşti mulţumit că nu te-ai oprit la Priscilla? întrebă Sutherland zâmbind. Ochii lui Kit se măriră alarmaţi.

— Probabil că, temporar, îmi pierdusem minţile.

— Ştii, se mărită cu bătrânul Congreve, continuă cumnatul Angelei. Soţia lui a murit pe neaşteptate şi, al naibii să fiu, dacă n-a cerut-o în căsătorie în ziua următoare. Se presupune că totul este secret. Logodna nu va fi anunţată decât după şase luni.

— O căsătorie perfectă, observă Kit batocoritor. Ea pune mâna pe banii lui şi el va avea ocazia să-i admire trupul adolescentin; nu e în stare de mai mult. Ea, însă, îi va avea la îndemână pe băieţii de la grajduri.

Mai multe sprâncene se ridicară în semn de curiozitate.

— L-am auzit pe unul din ei făcând o remarcă foarte personală după una dintre plimbările noastre călare din Hyde Park şi, în loc să se arate ofensată, a început să flirteze cu el. Aş zice că armăsarii ăştia tinerei ar putea fi primii pe lista ei, după ce bătrânul Congreve îi va părăsi patul după luna de miere, rosti Kit cu un rânjet vesel.

— Ce convenabil, murmură Carsons încet.

— Şi este un lucru care nu va fi crezut, chiar dacă îşi vor lua nasul la purtare. Îi dau maximum două săptămâni după nuntă.

— N-ar strica puţin sânge tânăr în familia Congreve observă sardonic Sutherland. Moştenitorul şi nepotul lui Congreve sunt amândoi firavi şi bolnăvicioşi.

— Fără îndoială că acesta este motivul vitezei cu care a acceptat Priscilla cererea bătrânului potlogar. Dacă dă naştere încă unui moştenitor, viitorul ei este asigurat.

— Bine, dar Congreve are cel puţin şaptezeci de ani exclamă ducele de Vec.

— Cel puţin e corect spus, observă Carsons. Bunica

mea îl cunoaşte.

— Dar e bogat şi ăsta-i singurul criteriu care contează pentru cei din familia Pembroke, rosti Kit tărăgănat.

— Fiindcă veni vorba, am mai cheltuit ceva bani pe o altă linie de cale ferată în California, interveni Hazard, căsătoriile dintre desfrânaţi bătrâni şi tinere scăpătate fiind un subiect neinteresant. Étienne le-a făcut o ofertă pe care n-au putut s-o refuze. Avem toţi patru câte o cotă parte egală pentru încă cinci mii de mile de cale ferată la nord de San Francisco.

— Mulţumesc, Étienne, zise Kit. Acum, că sunt pe cale să am copii, va trebui să mă apuc serios să fac bani.

Cuvintele veneau de la un bărbat care strânsese nepăsător o avere în ultimii zece ani. Conversaţia se axă pe investiţii, familia Braddock-Black având un sistem de tranzacţii financiare foarte bine pus la punct cu investiţii în toată lumea.

Bărbaţii băură coniacul adus de Hazard şi vorbiră despre căi ferate, despre cea mai nouă mină de cupru Braddock-Black, de comerţul cu China, plantaţiile de cafea şi zahăr şi de starea minelor de diamant din Africa de Sud. Formau un grup vesel, relaxat şi bine informat de bărbaţi care ţineau cu adevărat unul la altul. Cumnaţii Angelei reflectară cât de deosebiţi erau cei din familia Braddockblack de Brook. Două rânduri de băutură mai târziu, Carsons aduse pe tapet subiectul morţii lui Brook, deoarece cantitatea de coniac pe care o consumase atinsese nivelul la care curiozitatea în venise de hac discreţiei.

— Brook a fost un ticălos nenorocit, declară el. Mă bucur că l-ai împuşcat. Am auzit că nu era singur. Kit le explică atunci ce se întâmplase, stăpânindu-şi emoţiile. El nu menţionă plăcerea pe care o simţise omorându-l pe

individul acela. După o scurtă descriere a faptelor, spuse doar:

— Merita să moară. Hazard şi Trey priviră unul către celălalt când Kit rosti calm aceste cuvinte şi o undă de deplină înţelegere trecu de la unul la celălalt. Răzbunarea fusese o cerinţă a codului războinicului în tinereţea lui Hazard, şi el şi cu Trey îşi protejaseră în multe ocazii de-a lungul anilor proprietăţile lor din Montana prin acest mijloc. Chiar şi în 86, în câmpiile din nord, actul de justiţie era deseori personal, neoficial, şi în mod clar, violent.

— Ai făcut un serviciu lumii întregi, spuse Sutherland. De Grey nu era în toate minţile.

— Angela a suferit destul, declară Kit liniştit şi, aruncând o privire la ceasul lui, puse paharul jos. Ordinele mele sunt clare, adăugă el cu un zâmbet vag şi e aproape unsprezece. Nu e nevoie să vă întrerupeţi băutura, dar am promis să fiu acasă până la unsprezece.

— Vreau să mă duc şi eu la Daisy, rosti de Vec cu nonşalanţă, ridicându-se de pe scaun. Deşi el şi soţia lui erau căsătoriţi de patru ani, erau inseparabili. Întrucât ea avea impresia că era din nou însărcinată, el ştia că avea să fie obosită la ora asta. Nu-l deranja să aibă o scuză să se ducă la culcare.

— Mâine va fi o zi lungă cu festivităţile, observă Hazard amabil ridicându-se şi el. O să vin cu voi.

Ceilalţi bărbaţi deciseră să li se alăture şi plecară împreună prin parc către casă. Aerul nopţii de iarnă era proaspăt şi rece, iar luna strălucea pe cerul presărat de stele. Angela observase apropierea orei convenite în timp ce sta de vorbă cu celelalte doamne în salon, la un pahar de şampanie. Aşteptându-l pe Kit să apară, se odihnea pe o sofa confortabilă şi asculta conversaţia. Rudele lui Kit erau încântătoare, vesele şi interesante şi nu erau înclinate spre bârfă aşa cum erau mulţi dintre prietenii ei. Vorbiră pe

larg despre bursa de mărfuri. Blaze şi Empress investeau serios. Daisy era şi ea partenera lor, dar era mai puţin implicată în activitatea de zi cu zi, deoarece întocmirea formelor legale pentru companiile Braddock-Black de care se ocupa, aveau prioritate. După ce le ascultară pe Blaze şi pe Empress explicând metodologia care stătuse la baza succesului lor, Millie şi Dolly se entuziasmară şi se simţiră tentante să formeze propriul lor grup de investiţii. Se dovedi că mama lui Kit se ocupa, în calitate de sponsor, de zece tineri muzicieni promiţători. După nuntă se ducea la Scala din Milano pentru debutul uneia dintre tinerele ei soprane cu opera Italiana în Alger. În decursul serii, femeile povestiră întâmplări vesele cu copiii lor, aceştia fiind întotdeauna un subiect de conversaţie când se întâlneau. Următoarea generaţie de Braddock-Black creştea mereu ca număr.

— S-ar putea să fiu şi eu însărcinată, spuse Daisy când Angela pomeni ce bine se simţea acum, când stările de vomă matinale se atenuaseră, şi comparară diversele simptome şi sensibilităţi cu o intimitate caldă, familiară.

Daisy şi Angela erau de aceeaşi vârstă. Descoperiră că fuseseră odată la Newport în acelaşi timp, într-un august, când Angela îl adusese pe Shark pentru curse; amândouă împărtăşeau acelaşi interes de a-şi ajuta semenii şi erau implicate în acte de caritate. Uşile salonului se deschiseră puţin înainte de ora unsprezece, lăsând să intre bărbaţii care aduseră cu ei, în salonul aurit, mirosul proaspăt al nopţii şi aroma dulce de coniac.

— Sunt punctual, proclamă Kit când intră în cameră aruncând o privire la ceas şi rânjind, deci nunta va mai avea loc. În plus, nimeni nu poate spune că am fost forţat, adăugă el vesel făcându-i cu ochiul Angelei.

— Ţi-a fost îngăduit un scurt răstimp de libertate, murmură Angela cu o voce suavă şi cu ochii strălucitori de

veselie.

— Câtă amabilitate, şopti Kit stând foarte aproape de ea, şi aruncându-i o privire încărcată de senzualitate. (Aşezându-se pe sofa lângă ea, îi luă picioarele şi le puse în poala lui.) De-abia aştept nunta asta, murmură el mângâindu-i gleznele. Şi luna de miere, adăugă el răguşit.

— Te vede mama ta, îl dojeni cu blândeţe Angela. Stă de vorbă cu Millie. Ţi-am lipsit? Pe când Kit se aplecă s-o sărute pe Angela, doamnele le făcură loc soţilor lor pe sofale.

— Te-ai întors devreme, îi spuse Blaze lui Hazard când acesta se tolăni lângă ea pe o canapea.

— Kit a avut nişte ordine, se pare, replică Hazard cu zâmbetul înţelegător al unui om căsătorit de multă vreme, iar de Vec îi ducea dorul lui Daisy ca întotdeauna; aşa că m-am decis să mă alătur lor pentru că şi eu îţi simţeam lipsa, adăugă el tandru. Ceilalţi au venit şi ei. Voi, femeile, v-aţi distrat bine?

— Probabil că nu la fel de bine ca voi, considerând că noi n-am avut bărbaţi care să ne danseze, îl tachina delicat Blaze. Hazard înălţă din umeri.

Blaze se apropie mai mult de Hazard.

— Daisy crede că este iar însărcinată.

— Ah, asta explică starea de spirit a lui de Vec.

— A schimbat-o atât de mult, spuse Blaze cu blândeţe Priveşte-i.

Daisy stătea în poala soţului ei, cu mâinile de gâtul lui şi capul odihnindu-se pe umărul lui, demonstrându-şi clar afecţiunea chiar şi în mijlocul atâtor persoane.

— Învaţă de la el; e un om care nu se conduce după reguli, observă Hazard.

În trecut el fusese întotdeauna îngrijorat de rezerva fiicei lui de a-şi exterioriza emoţiile. Chiar când nu era decât un copil fusese foarte precaută în a-şi arăta

sentimentele.

— E foarte potrivit pentru ea, rosti Hazard liniştit. Empress şi Trey se ţineau de mână stând unul lângă altul pe o canapea mică, iar el îi şoptea ceva care o făcea să roşească şi să chicotească.

— Hei, fără secrete, zise Kit vesel ridicând privirea la auzul chicotelilor lui Empress.

— Îi povesteam lui Empress despre dansatoare, îi comunică Trey

— Ce dansatoare? întrebă Angela.

— A fost ideea lui Trey şi a lui Étienne. Nu mă învinovăţiţi pe mine, răspunse Kit. Oricum, au plecat devreme.

— O amintire, nimic mai mult, murmură nepăsător de Vec, mângâindu-i braţul lui Daisy. O petrecere a burlacilor impune prezenţa câtorva femei dezbrăcate.

— Am fost foarte pasivi, astă seară, remarcă Hazard. Aproape tot timpul am vorbit despre afaceri. La cincizeci şi şase de ani, Hazard Black era încă zvelt, în formă şi atrăgător. Fiul unui şef de trib Absarokee, văzuse lumea suferind schimbări drastice de-a lungul vieţii lui, modul de viaţă Absarokee tradiţional dispărând aproape complet. Stilul distracţiei lor din seara asta indica probabil transformările suferite de lumea lor care în prezent era deja asimilată.

Blaze atinse mâna soţului ei, recunoscând seriozitatea din vocea lui. Îl condusese încă de pe vremea când cuvântul „docil” îi era inaplicabil. El se întoarse spre ea, îi luă mâna mică într-a lui şi îi mângâie încheietura cu gingăşie; cum inimile lor băteau la unison după atâţia ani de căsătorie şi dragoste, le era uşor să-şi citească unul altuia gândurile.

— La ce oră sosesc mâine invitaţii? întrebă Carsons umplându-şi un pahar cu coniac de pe o măsuţă pe care se

aflau carafele cu băuturi.

— Trenul special cu invitaţie soseşte la unu, răspunse Angela. Bianca a acceptat să cânte pentru Bertie şi ceilalţi oaspeţi în timpul scurtei aşteptări şi, cum lui Kit nu-i trebuie mai mult de cincisprezece minute să se îmbrace, se va ocupa şi el de musafiri până la ceremonia de la ora două. Acum, vă rog pe toţi să mă scuzaţi, dar mă voi duce la culcare.

— Şi eu la fel, spuse Kit repede ridicându-se de pe sofa şi oferindu-i mâna Angelei.

— V-aţi închipuit vreodată că se va însura? întrebă Trey după ce plecară. Scuzaţi-mă, adăugă el înclinându-se spre surorile Angelei, dar îl cunoaştem de multă vreme.

— Începusem să-mi pierd orice speranţă, interveni mama lui, şi când mi-a scris să-mi spună că e pe cale să-şi aleagă o soţie apelând la piaţa căsătoriilor cum ai alege o căpăţână de varză, am fost de-a dreptul alarmată. Ce bine că a întâlnit-o pe Angela.

— Ce bine pentru Angela, spuse Millie. Suntem cu toţii atât de recunoscători că e din nou fericită! Soţul ei devenise nebun de-a binelea. Eram cu toţii foarte îngrijoraţi. Nu spuse „Ne bucurăm că l-a omorât Kit”, dar sentimentele ei erau evidente. Hazard, Trey şi Étienne schimbară priviri între ei, gândindu-se că ei n-ar fi permis ca Angela să sufere atâta timp.

— Şi tatăl lui de Grey a fost un bărbat dificil, zise liniştit ducele de Vec. Odată a trebuit să fie potolit cu forţa la „Jockey Club”-ul din Paris. Nu rezista prea bine la băutură.

— Brook avea o problemă similară, rosti Carsons.

— A avut grijă Kit de treaba asta, remarcă Trey cu calm.

— Şi totul s-a rezolvat într-un mod fericit. Kit şi Angela s-au decis unde să-şi petreacă luna de miere?

întrebă Hazard, ghidând conversaţia spre un subiect cu mai puţină încărcătură emoţională.

Bertie veni şi el la nuntă, ca şi Souveral şi Violet, aducând cu ei zâmbete, glume şi daruri deosebite care să celebreze vesela ocazie.

Bertie le dădu o cutie din lemn lăcuit care aparţinuse unui shogūn japonez, scena pictată pe capacul acesteia fiind din romantica Poveste a lui Geni. Souveral şi Violet compuseseră un încântător poem narativ care să imortalizeze idila lor pasionată şi îl legaseră într-o preţioasă copertă medievală.

May era una dintre fetiţele cu flori şi era încântată de rolul ei de a împrăştia petale de trandafiri, iar Fitz era cavalerul de onoare al lui Kit. Violet fu doamna de onoare a Angelei şi vorbea visătoare de speranţa de a-şi găsi şi ea fericirea.

— Întotdeauna există speranţă, iubito, îi şopti Angela exact înainte de a păşi în capela împodobită cu flori de la Caston. O ştim amândouă, acum.

Kit, care aştepta în faţa altarului, se întoarse să-şi admire mireasa care, arătând strălucitoare în catifeaua trandafirie brodată şi purtând o coroniţă de trandafiri în păr, păşea pe culoar către el şi îi trimise o sărutare.

Zâmbindu-i, ea încălcă tradiţia, fugi de-a lungul coridorului şi i se aruncă în braţe. Preotul tuşi politicos, Kit şopti rânjind „Fii cuminte”, dar Angela îl mai sărută de două ori înainte de a se aşeza cu un aer grav lângă el, fiindcă în fond era capela ei, preotul ei şi nunta ei.

Jurară să se iubească, să se respecte şi să aibă gria unul de altul şi-şi mai urară credinţă până la moarte. Când veni rândul lui Kit să repete jurămintele şi pronunţă cuvântul „credincios el îi zâmbi şi adăugă „veşnic”.

— Acest bărbat care nu înţelesese niciodată nevoia de fidelitate.

Ochii ei zâmbitori se umplură de dragoste şi îşi rosti jurământul cu aceleaşi cuvinte. S-au căsătorit în prima zi a noului an.

1879 era un nou început pentru toţi: pentru familiile lor, pentru copilul care avea să se nască, pentru bărbatul şi femeia care se găsiseră unul pe celălalt în tumultul vieţii.

EPILOG

— Doctorul care aşteaptă jos a spus că sunt punctual. Am făcut bine sincronizarea? o tachină Kit, intrând în dormitorul Angelei ţinând în mână cupa de argint a regatei de la Cowes. Am navigat cu toate pânzele sus.

— De fapt, eu am făcut bine sincronizarea, spuse Angela zâmbind, zăcând în pat şi aflându-se în travaliu. Am vrut să te las să termini mai întâi cursa…

Deodată icni şi se agăţă de cearşafuri. Fără pic de consideraţie faţă de premiul prestigios, Kit aruncă trofeul de argint după care jinduiau naţiuni, echipe şi oameni bogaţi şi fugi lângă soţia sa.

— Vai, Doamne, şopti el, apucând-o de mână copleşit de neputinţă la vederea expresiei ei chinuite. Avem nevoie de mai mulţi doctori, spuse el grăbit. Unde e moaşa? Ar trebui să fie aici. Ar trebui să oprească durerile astea.

Apoi contracţia trecu, unghiile Angelei nu-i mai intrară în carne şi el îi mângâie cu blândeţe mâna.

— Sunt îngrozit, murmură el.

— Şi asta n-a fost încă aşa de rău, şopti ea inspirând adânc.

— Dumnezeule, Angela, spuse el neliniştit. Nu mi-am dat niciodată seama…

— E o zi minunată pentru naşterea copilului nostru, rosti ea calmă, privind la marea scânteietoare care se vedea prin geamuri; durerea trecuse iar realitatea paşnică fusese temporar restabilită.

— Priveşti cu mult calm toate astea, spuse Kit, încordat, neliniştit şi nefiind câtuşi de puţin sigur că era o zi suficient de frumoasă încât să contracareze suferinţa soţiei sale.

— Stai cu mine, murmură Angela.

— Mereu, răspunse el tandru, dar dă-mi câteva puncte de reper asupra situaţiei, iubito, o rugă el încet. Când intră în joc profesioniştii? Urăsc să te văd suferind.

— O să-ţi spun eu când.

— Ar face bine să fie la înălţime.

— Vrei un băieţel sau o fetiţă? întrebă ea rezemându-se de perne şi zâmbindu-i.

Lunile care trecuseră de la căsătoria lor fuseseră cele mai fericite din viaţa ei.

— În momentul ăsta nu vreau nimic. Aş vrea o amânare ca să reconsider chinul prin care treci acum. De ce nu mi-ai spus?

— Vreau copilul tău, zise ea dulce. Copilul nostru. O să fie totul în regulă şi când n-o să mai pot suporta, poţi să chemi doctorul cu cloroformul. Acum sărută-mă şi spune-mi că mă iubeşti. El se conformă ordinului cu afecţiune, devotament şi din toată inima.

— Eşti viaţa mea, şopti el; bucuria şi mulţumirea mea. Adevărata mea dragoste, murmură ea. El încuviinţă.

— Singura mea dragoste… Fiul lor se născu în acea seară liniştită de august la Eden House, Cowes, anunţându-şi intrarea în lume cu un strigăt zgomotos.

Noua lui familie exulta. Pe cap avea un puf trandafiriu care-l făcea să arate ca un amoraş fermecător din picturile renascentiste, ochii albaştri aveau deja o tentă de verde şi gânguritul era ca un susur ce fermeca instantaneu.

În seara aceea, mai târziu, May spuse:

— Acum am trei ani şi pot să-l ţin în braţe, vezi pe

când se lupta să ridice trupuşorul din leagăn, în timp ce Kit stătea în apropiere pentru cazul în care ea l-ar fi scăpat din strânsoarea precară. Mă place, adăugă ea, îmbrăţişându-l cu putere. Billy nu păru să fie deranjat de îmbrăţişarea înăbuşitoare şi îi zâmbi surorii cu un gângurit vesel.

— Îţi vorbeşte, spuse Fitz aşezat la picioarele patului mamei lui, încă îmbrăcat cu hainele cu care participase la regată şi având un zâmbet larg pe chipul lui tineresc. May îşi lăsă capul într-o parte ascultând atentă.

— Vrea să meargă cu barca, declară ea. Asta a spus. Putem să mergem, papa întrebă ea nerăbdătoare.

— Dacă mama voastră este de acord… spuse Kit.

Toate comorile lumii lui erau adunate în această încăpere care da spre mare.

Angela întinse mâna către el, vrând să-i simtă atingerea şi el se apropie, îi luă mâna mică într-a lui şi-i zâmbi cu o dragoste nesfârşită în ochi.

— Putem merge mâine, răspunse Angela, dar va trebui să mă duci pe sus.

— O să te duc în braţe oriunde, zise Kit aplecându-se s-o sărute pe obraz. Chiar şi la capătul pământului. Ea îi zâmbi aşa cum o făcuse în noaptea aceea pe când îl fermecase, voluptuoasă, încântătoare, îngerul inimii lui.

În anul următor, el o duse în braţe de-a lungul unui drum larg tăiat în junglă şi pavat cu pietre spre un mic templu aflat într-un luminiş verde din care se ridicau aburi. Clădirea era o superbă bijuterie a arhitecturii javaneze. Împodobită cu frunze de aur, sculpturi opulente şi turnuri înalte, ascuţite şi sclipitoare.

El îi povesti atunci cum invocase şi aceşti zei asiatici, printre mulţi alţii, în acea noapte de groază când se temuse pentru viaţa ei. Ea spuse zâmbind:

— Poate ar trebui să includem unul dintre numele lor

printre acelea ale următorului nostru copil.

— Adevărat? întrebă Kit surprins şi mulţumit.

— E prea devreme pentru un alt copil? întrebă ea cu un zâmbet irezistibil.

— Luând în considerare apetitul tău amoros, iubito, răspunse el rânjind, sunt surprins că nu s-a întâmplat mai devreme.

— Te deranjează?

— Câtuşi de puţin, iubito. Sunt mai mult decât dornic să-mi îndeplinesc obligaţiile. Va trebui să-mi spui tu când am atins nivelul la care te declari mulţumită.

SFÂRŞIT